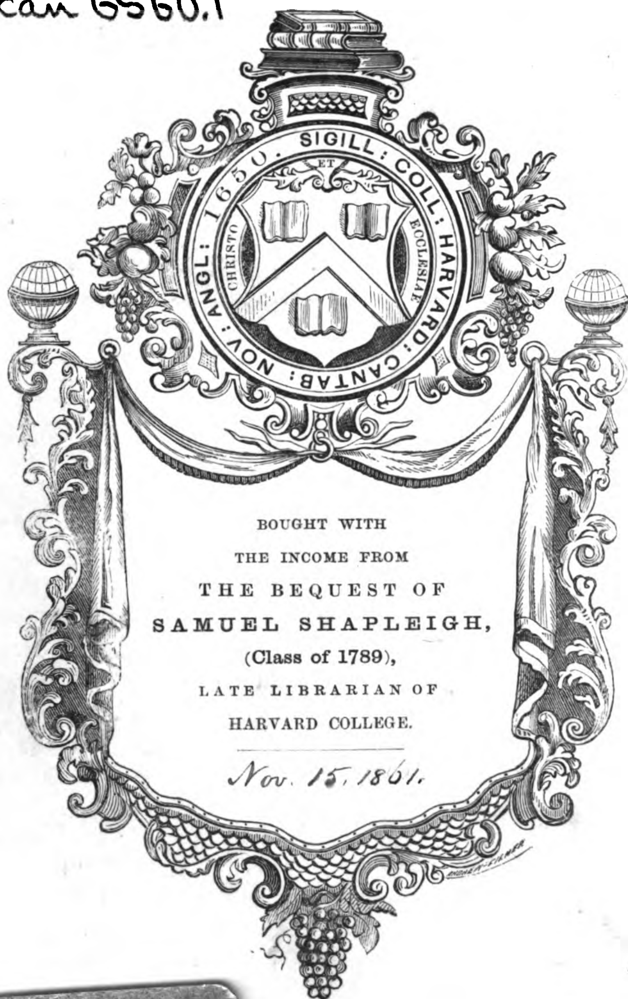

WIDENER
HN PD1L E

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE

Skrifter

af

Carit Etlar.

3. Bind.

Gjøngehøvdingen.
I.

Kjøbenhavn.
Chr. Steen & Søns Forlag.
Louis Kleins Bogtrykkeri.
1860.

Gjøngehøvdingen.

En Fortælling

af

Carit Etlar.

Første Deel.

Kjøbenhavn.
Chr. Steen & Søns Forlag.
Louis Kleins Bogtrykkeri.
1860.

1861, Nov. 15.

I.

I Skoven.

I den sydlige Deel af Sjælland, paa den lille Halvø, som runder sig ud mellem Præstø Bugt og Stege Strand, ligge Ruinerne af en gammel Herreborg, der ifølge Sagnet skal være anlagt af Sørøveren Joffne, efter hvem den ogsaa blev kaldet Joffneshoved, senere Jungshoved. Dette Sagns Troværdighed synes at bekræfte sig ved den raa og plumpe Stiil, hvori Slottet var bygget, ved de smaa, aflange Vinduer, smalle Dørre og Skydehullerne i de massive Mure, endelig ved Befæstningen med Grave og Volde, som omgave Borgen paa tre Sider. Denne Stiil, der maaskee nu vilde være uforenelig med vor Smag og vore moderne Ideer, besad dog det Fortrin, at erstatte ved Varighed, hvad den fattedes i Skjønhed.

Jungshoved Slot vedligeholdt bestandig trods alle de Forandringer, det fra Eier til Eier blev underkastet, hele det mørke og truende Udseende, som betegnede Lehnstidens Borge og Befæstninger, hvori

Vold var Herre, Svaghed Træl, og hvori enhver Handling syntes at være Ret, naar man blot besad Magt nok til at forsvare dens Følger.

Fra Søsiden blev Slottet om Sommeren aldeles skjult af en Bøgeskov, hvis øverste Toppe den skarpe Søvind havde afsvedet. Om Efteraaret derimod, naar Løvet var visnet, saae man mellem Træstammerne hist og her de yderste Bønderhytter af Landsbyen Staverby.

Indad mod Land forenede Jungshoved Skove sig med Orremandsgaards og omkredsede den smalle Vig, der skærer sig op i Landet fra Havet. Egen og Bøgen stode her saa tæt og udbredte under deres udstrakte Grene et bestandigt Halvmørke, medens Ellebuske og Brombærranker næsten aldeles spærrede Veien mellem Træernes Stammer.

Kun paa to Steder blev dette Mørke afbrudt; det ene i Retning af Jungshoved, hvor man saae en høi Skrænt, hvis Træer vare blæste omkuld, efterat Regn og Tøveir havde bortskyllet Jorden omkring deres Rødder. Langs med Stranden havde man senere sat et Riisgjærde, og noget længere inde laa et Bondehuus, der blev kaldet Jægerhytten.

Den anden Lysning faldt dybere inde i Skoven, ved en lille Sø med steile, rørbevoxede Bredder. Ved den ene Side af Søen laa en Kæmpegrav, overgroet

med Bregner og omkredset med store Graasteen. Træerne speilede deres Kroner i Vandet, Moseanden byggede inde mellem Rørene, en uafbrudt melankolsk Taushed hvilede bestandig omkring Søen.

Grunden dertil laa ikke alene i dens affides Beliggenhed midt inde i de uveisomme Skove, men tillige i alle de Sagn og Rygter, som Frygt og Overtro havde knyttet til Stedet. Et af disse lod Kong Valdemar under hans vilde natlige Jagt holde stille ved Søens Bredder, medens Hestene bleve vandede der. Et andet Rygte gjentog den samme Historie, som man fortæller om hundrede lignende eensomme Steder, nemlig at en Røverbande skulde have boet inde i Kæmpegraven, dertil førte Stimændene deres Offre, udplyndrede dem, og druknede dem siden i Søen, hvoraf dens Navn, Gravdammen, opkom. Disse Historier, efter bedste Evne udsmykkede af enhver ny Fortællers Fantasi, vare tilstrækkelige til at indjage Almuen Frygt for Søen og dens nærmeste Omgivelser. Man holdt ikke af at dvæle i Gravdammens Nærhed; Herregaardsskytterne i Jungshoved og Orremandsgaard foretrak at gjøre en Omvei, naar deres Ærende førte dem gjennem denne Deel af Skoven, især om Aftenen, efterat Solen var gaaet ned.

En Eftermiddag i Begyndelsen af Vinteren 1657 gjenløde disse Skove af Hundeglam, Skud, Horn=

musik og den forvirrede Larm, der betegner et muntert Jagttog. Fra den tidlige Morgenstund var Skoven bleven gjennemsøgt af de omkringliggende Landsbyers Bønder, der vare fordeelte som Klappere for at drive Vildtet ud af Tykningen ind i de mere aabne Partier af Skoven, hvor Jagtselskabet havde forsamlet sig. Den foregaaende Dags Aften var der nemlig kommet Besøg til Fru Reedtz, Herskabet paa Jungshoved, et Besøg saa udvalgt og fornemt, at den gamle Borg ikke ofte skulde rose sig af et lignende.

Det var Kong Frederik den Tredies Dronning, Sophie Amalie, som denne Gang gjæstede Slottet.

Efterat Krigen med Sverrig var bleven bestemt paa Rigsdagen i Odense, tog Kongen over Kjøbenhavn til Skaane og opholdt sig der i nogen Tid hos Gouverneuren i Landskrona, Knud Ulfeldt, medens de Danske kæmpede mod Steenbuk paa Grændserne af Skaane og Smaaland. Da man imidlertid strax efter fik Underretning om den stridbare Karl Gustavs uformodede og hurtige Marsch op igjennem Holsteen og Jylland, bleve de skaanske Tropper førte over til Sjælland og Fyen, for at dække disse Øer; selv tog Kongen med et Skib fra Falsterbo ned til Præstø, hvor Oluf Brokkenhuus efter hans Befaling skulde anlægge en Skandse. Dronningen reiste paa samme Tid med sit Følge fra Ibstrup, det nuværende Jægerspriis og et

af Ulfeldts confiskerede Godser, for at tage imod sin Gemal paa Jungshoved. Kongen var endnu ikke kommen, og for imidlertid at fordrive Dagen var det at Jagten, en af de Adspredelser, hvortil Sophie Amalie var lidenskabelig hengiven, denne Dag fandt Sted i Jungshoveds og Orremandsgaards Skove.

Inde i Skoven løb en smal Sti nedad mod Gravdammen gjennem et Krat af Slaaen og Enebærbuske og fortsattes derfra langs med Bredden af den smalle Fjord, som ovenfor blev nævnet, og som kaldes Noret. Ved denne Sti sad en Mand paa Hug ved en gammel Egestamme. En Luntebøsse med ualmindeligt langt Løb stod støttet op til Træet, medens han selv af og til bøiede sig ned mod Jorden, lyttede og kastede et speidende Blik hen over Veien foran sig.

Det Paafaldende i denne Mands ubevægelige og lurende Stilling blev ikke formindsket ved en nøiere Betragtning af hans Personlighed, forsaavidt som denne afprægede sig i Aasyn og Dragt. Hans kulsorte, smaa og levende Øine syntes at trænge til den dybeste Grund af Alt hvad de dvælede paa. Hans Pande var høi, bred og røbede Mod og Ærlighed, hvilket sidste Træk dog igjen forstyrredes af det snu og listige Smil, der spillede omkring hans Læber. Mandens Ansigtsfarve var mørk, Haaret sort og næsten skjult af en høirød, strikket Hue. Hans Dragt

bestod i en ugarvet Faareskindskofte, der vendte Ulden udad, og korte Lærreds Beenklæder. Et Stykke af en Kohud tjente istedetfor Sko og var bundet sammen over Fødderne med Snore. Omkring Livet havde han et Læderbælte, hvori der stak en bredbladet Kniv.

Flere Timer havde denne Mand tilbragt bag Egestammen, uden enten at forandre sit engang valgte ubekvemme Sæde eller ved nogensomhelst Handling at give tilkjende, i hvilken Hensigt han dvælede der. En dyb mørkerød Farvetone begyndte efterhaanden at bedække Himmelen i Vest, Solen sank ned bag Skoven, dens sidste Lys dvælede endnu med et svagt og guldguult Skær paa Bøgetræernes visne og spraglede Løv. Ovre fra Allerslev hørte man Kirkeklokken ringe fem. Manden agtede ikke derpaa, han blev siddende taus og ubevægelig som tilforn. Kun et Øieblik, da der inde fra Krattet lød en Raslen i Løvet, foraarsaget ved et opskræmmet Dyr, foer han iveiret, lyttede, greb sin Bøsse og pustede Asken bort fra Lunten af Hanen. Strax efter kom en Raabuk i lette og hurtige Spring ud fra Krattet, hævede Hovedet og saae omkring til Siderne, som om den anede en usynlig Fjendes Nærhed, derpaa vendte den sig og foer med et Spring tilbage igjen ind paa Stien, hvis forskjel-

lige Bugter strax efter skjulte den for Skyttens speidende Blikke.

Manden reiste sig fra den ubevægelige Stilling, han hidtil uafbrudt havde indtaget, plukkede et Bøgeblad, satte det for Munden og efterlignede dermed flere Gange det Skrig, som Hinden i Løvfaldstid udstøder, naar den kalder paa Bukken, og som Jægerne i de store Skove saa skuffende forstaa at efterligne.

Denne List blev heller ikke uden Virkning, thi strax efter saae man Skytten smile, gribe sin Bøsse og synke tilbage bag Stammen, medens Løvets Raslen tilkjendegav, at Raabukken igjen nærmede sig. Langsomt og dvælende kom den nedad mod Stedet, hvor Manden laa, men Egestammen var i dette Øieblik ikke mere ubevægelig end han. Dyret gik forbi Træet, man hørte et Skud, flere Gange gjentaget af Echoet nede fra Bakkerne omkring Gravdammen, og Raabukken styrtede. Skytten stak først Bøssen ind bag en Busk, sprang derpaa hen til Raabukken og drog den ind over Stien, hvor han skjulte den under et Lag Løv.

„Ilde gik det Dig og vel var det," mumlede han med et tilfreds Smil. „Desformedelst at alle Munde trænge til Mad, og Fattigfolk kan ikke æde Hø. En kjøn Begravelse har jeg nu besørget, og der skal Du ligge, til iaften dit Herskab drager hjem fra Skoven.

Blot Svend ikke faaer Nys om, hvad her er bedrevet; han er en strix Mand og farer ikke med Lempe."

Under denne Monolog havde Skytten bedækket Raabukken med Løv og skjult sin Bøsse i et Hul i Egestammen. Han vendte sig for at gaa, men standsede pludseligt og lyttede. Strax efter kom en Mand tilsyne paa Stien og gik hen imod ham.

„Eia!" mumlede Skytten, „der have vi for Skam Svend Gjønge; jeg tænkte det ellers nok."

Den Kommende var en stærkbygget Mand, klædt i en Kofte af mørkegrønt Vadmel, gule Hjortelæders Beenklæder og Støvler af brunt Læder. Han bar en Hirschfænger ved et Belte om Livet og havde kastet sin Bøsse over den høire Skulder.

„Gudsfred og Godaften Svend!" udbrød Skytten, saasnart han fik Øie paa den Anden, og med en saa venlig Betoning, som det var ham muligt.

„Gid Fanden annamme Dig, Ib! for hvad Godaften Du har forskyldt!" svarede Svend. „Veed Du ikke, at der staaer Livet paa, at øve Krybskytteri her, besynderlig paa en Tid, da hendes høie Naade Dronningen jager inde i Skoven?"

„Herre Gud! hvad Du tager paavei!" yttrede Ib med en forstilt ærlig Mine. „Det være langt fra mine Tanker at drive Skytteri her; Du seer jo ogsaa, at jeg ikke engang har Bøssen hos mig."

„Aa, den kom vel for en Dag, naar vi ret vilde see os for. Jeg mener dog, jeg skulde kjende Knaldet af min egen Bøsse, den jeg har skjænket Dig til min Fortræd."

„Alligevel maa det være en Anden, der skød," svarede Ib, beroliget ved at finde Svend mildere stemt, end han efter Omstændighederne havde formodet. „Jeg gik tilskovs idag, for at søge nogle Enebær til den kloge Doktor oppe i Præstø, dem han bruger til sine Salver."

„Hvad mener Du da, at dette Mærke betyder?" spurgte Svend, og pegede paa en Blodplet i Løvet, hvor Raabukken var falden.

„Ja, nu troer Du mig vist ikke, men jeg kom før til saa stærkt et Næseblod, at jeg knap har forvundet det endnu."

„Og Løvbunken derinde?" vedblev den Anden, idet han pegede paa Stedet, hvor Raabukken laa skjult.

„Ja, siden Du ogsaa har seet den, saa faaer jeg vel at gaa til Bekjendelse," yttrede Ib med et polisk Smil. „Da Du siger det, saa er det saa: et lille bitte Raakid har jeg skudt. Det er min Synd."

Svend gik hen til Stedet og skød Løvdyngen tilside med Skæftet af sin Bøsse, hvorved Bukkens Horn kom tilsyne. Ib indsaae nu, at han ikke kunde redde sig længere uden ved at levere et Hovedslag.

Han tog Mod til sig, forandrede den ydmyge Tone, hvori han hidtil havde talet, og udbrød:

„Nu da! — jeg har skudt den Buk, men hvorfor er Du saa bøs for det, Svend? — Du er min egen Svoger og kjender heelt vel de Vilkaar, en fattig Mand som jeg maa friste. Føden skal jeg bjerge, som jeg aarker bedst; jeg lider Sult nede i Hytten."

„Derfor kan Du sige Dig selv Tak," svarede Svend heftigt. „Om Du havde skikket Dig i den Haandtering, jeg bragte Dig ind paa forleden til Maidag, saa vilde Herskabet paa Jungshoved have gjort Dig til sin Skytte og givet Dig Huus og Føde. I det Sted løb Du bort og streifede Landet igjennem med Ildgjerningsmænd og deslige uærlige Folk."

„Jeg gjorde, som Du siger," svarede Ib med større Alvor end hidtil, „men Du maa holde mig dette tilgode. Ak, lille Svend! Du veed ikke, hvordan jeg er faren, hvergang det stunder ad Foraar til, naar Solen skinner og Lærken han synger; da er der Noget herindeni mig, som om jeg skulde til at flyve afsted med Fuglen; jeg kan ikke blive hjemme, jeg maa drage min Vei hen til Folk, der have det samme Sindelag. Saadan var det med mig fra jeg var en lille Een, jeg tænker det bliver knap bedre, før jeg engang ikke mægter at vandre bort mere. Vi ville ikke tale derom. Du har en anden og bedre Maade

at tænke paa, det veed jeg. Lad mig nu tage Bukken, siden jeg har den behov til at mætte mig paa, og drag Du tilbage igjen til dine fornemme Venner hist-inde, De spørge vist efter Dig."

„Mener Du?"

„Tænker Du da ikke, jeg har seet Raadigfruens Søster og Dig, naar I rede paa Jagt herinde i Skoven? Sol og Vind har gjort din Kind rød, Svend Gjønge, men rødere blev den dog i hendes Nærhed, mens I fulgtes ad, Side om Side. og saa tæt, at eders to Heste fast rørte ved hinanden. Men det er jo rimeligt nok, Du holder af hende, og hun skylder da ogsaa Dig en Deel, for det Du gjorde for hendes Skyld."

„Hvad veed Du derom, Ib? Jeg troede, den Sag var dulgt for Alle."

„For de Fleste, Svend! men jeg veed dog, at de en Aftenstund fandt Dig liggende for Frøkenens Fødder, og saa snoede Du Dig ud af det, Du listige Træring! ved at foregive, at Du var kommen for at bede om Forlov til at holde Bryllup med hendes Kammerpige, som var min Søster Ane Mari. — Stakkels Pige! hun var den Eneste, der led under den Historie."

„Nei, nu gjør Du mig Uret, Ib! Ane Marie

har Intet lidt, jeg tænker, jeg har været en retskaffen Mand mod hende alle mine Dage."

„Det har Du ogsaa, det var Synd at sige Andet; men seer Du, Svend! Ane holder af Dig, og Du holder ikke af hende, lad være hun er din Hustru for Gud og Mennesker. Nu, lad os slaa den Sag hen. Et Menneske kan svare for hvad han handler, men Vorherre faaer at svare for hans Sindelag. Lad os skilles ad, Svend! Du har travlt idag, siden Du anfører den store Jagt for hendes høie Naade Dronningen, — og for hans høie Naade Ridder Kørbitz," tilføiede Ib med et spottende Smil.

„Kjender Du til Ridder Kørbitz?"

„Jeg maa vel kjende ham, siden vi vandrede Side om Side, dengang han fra Saxen kom herind i Landet med sin Randsel over Ryggen og uden en Penning i Lommen."

„Hvoraf veed Du det?"

„Det veed jeg forvist, siden jeg selv tog de sidste Par Skilling fra ham, han havde."

„Du stjal, Ib?"

„Jeg gjorde saa, Svend! formedelst jeg blandt Natmændene, jeg hørte til, ikke var bleven oplært til Bedre. Jeg stjal, fordi jeg dengang trængte til Penge, og fordi det laa i min Natur at stjæle. Rynk dog ikke Panden, og gjør Dig heller ingen Sorg derfor,

thi det siger jeg for sandfærdigt, og det kan Du i mit Navn tage hellig Nadverens Sacramente paa, at jeg aldrig har drevet den Kunst tiere, siden Du engang bad mig om at lade den fare, fordi det var syndigt."

Medens Tateren sagde dette, havde han taget sin Bøsse frem af Skjulestedet i det hule Træ.

„Nu da Du har min Forklaring, tør jeg vel nok tage Bøssen med; det er dog Skam, at den skal staa og ruste i Træet. Gud i Vold, Svend! for nu vil jeg gaae hjem til Mit. Ræk mig din Haand her i Løndom, siden Ingen kan see, at Du er Kammerat med en ringe og uærlig Mand som mig."

Svend rakte Ib Haanden, Tateren trykkede den og standsede et Øieblik, som om han vilde tilføie Noget, men han betænkte sig og skred med lange og hurtige Skridt ind i Skoven, ad Stien, der strax skjulte ham. Svend derimod gik tilbage i den Retning, hvor man hørte Larmen af Jagtselskabet.

Udbyttet af Jagten havde været temmelig betydeligt denne Dag; enhver af de udstillede Poster kunde fremvise sit Stykke Vildt, da Signalet henimod Aften kaldte Jægerne sammen. En munter Klynge leirede sig paa den aabne Slette, der var dannet ved en Udbugning mod Landsbyen Tjørnehoved. Kun nogle af de fornemste Hovedpersoner fattedes endnu.

Just som Klapperne havde naaet henimod Kredsen af Jægerne, og Skud paa Skud knaldede fra alle Sider, kom et Vildsviin i jevnt Trav løbende ind over Skovveien og fulgte langs med Tykningen paa den modsatte Side. Her havde man udbredt et stort, mørkebrunt Klædestæppe paa Jorden, hvorpaa der var stillet tre Feltstole til Dronningen og hendes to Cavallerer, Ridder Kørbitz, og den af sin senere Skjæbne saa bekjendte Kai Lykke, Capitain ved Dragonerne i Vordingborg.

Flere Skud bleve strax løsnede mod Dyret, men intet af disse traf, idetmindste formaaede de ikke at standse det.

Da Dronningen saae Vildsvinet uhindret fortsætte sit Løb, vinkede hun af Rideknægten, der holdt i Nærheden med hendes Hest, og udbrød, henvendt mod Kørbitz og Kai Lykke:

„Tilhest! tilhest, mine Herrer! lader os forsøge paa at fælde dette Dyr i Flugten, for dog at faae lidt Afvexling i denne eensformige Jagt."

Kai Lykke var strax, saasnart han saae Dronningens Haandbevægelse til Rideknægten, ilet hen til Hesten, for at komme Ridder Kørbitz i Forkjøbet, med at hjælpe hendes Majestæt op, derpaa besteg han og Kørbitz deres Heste, og nu begyndte et Ridt igjennem Skoven, vildt og rasende, men som dog langt bedre

stemmede med Dronning Sophies fyrige Gemyt end den uafbrudte Dvælen paa eet og samme Sted, der hidtil var bleven iagttagen under den foregaaende Deel af Dagen.

Dronning Sophie var en udmærket Rytterske. Allerede fra hendes tidligste Barndom fortæller man, at hun fulgte sin Fader, Hertug Jørgen, tilhest paa enhver af de Manøvrer, han anstillede med sine Soldater. Denne jevnlige Øvelse gav hende en Sikkerhed og Behændighed, som tog sig saameget bedre ud, fordi den foreneded med alle en udmærket Figurs Fuldkommenheder. Derfor syntes Folkets Jubel heller ikke at ville tage nogen Ende, da det første Gang saae Dronningen holde sit Indtog, ridende igjennem Hovedstadens Gader, en Jubel, som hun senere hørte gjentages, hver Gang hun viste sig offenligt. Det er iøvrigt ikke let at indsee, med hvilken Grund man har kunnet finde Anledning til Dadel imod hende, fordi hun, bekjendt med dette Fortrin, glædede sig over en Triumph, som i lige Grad maatte smigre Kvinden og Dronningen, og fordi hun foretrak ved enhver af Hoffets Udflugter at ride for at kjøre i den kluntede Stadskarosse, der før Kroningsfesten blev hende tilsendt fra Frankrig.

Denne Vinter, med hvilken vor Historie begynder, fyldte Dronning Sophie sit niogtyvende Aar.

Hun besad endnu hele Ungdommens friske, tillokkende Ynde, en klar, hvid, næsten gjennemsigtig Teint, der i dette Øieblik rødmede under det heftige Ridt igjennem Skoven. De røde, fyldige Læber viste vel et Spor af Frivolitet, men var det en Feil, da tilhørte den idetmindste ligesaa meget hele Tidsalderen som den Enkelte. Hovedudtrykket i hendes Ansigt var iøvrigt en sorgløs Munterhed, dertil svarede fuldkomment hendes mørke, straalende Øine, og dog var det netop dette kongelige Blik, der igjen var istand til at forandre hendes Aasyns Udtryk. Heftig og overdreven i alle sine Følelser, i Glæde som i Sorg, i Ømhed som i Had, bragte den sidste hende til at sænke de temmelig stærkttegnede Bryn, da modtog hendes Ansigt et Præg af Trods, af Hævnlyst, af ubøielig og uforsonlig Haardhed, hvis Følger den ulykkelige Eleonore Ulfeldt i to og tyve Aar sukkede under, og foruden hende endnu han, den smukke, indtagende Cavalleer, som denne Eftermiddag red ved hendes Side paa Jagten i Ørremandsgaards Skove; han, som just nu under en længe fortsat Taushed uafbrudt vedblev at betragte sin unge, skjønne Dronning med et Udtryk, der vidnede om den meest ærefrygtsfulde Hylding, men som dog maaskee tillige mere gjaldt Damen end Regentinden, Kai Lykke endelig, hvem Dronningen fra sin Side gjengjaldt med disse halvttilslørede og talende Blikke.

En Modsætning til sin Forgængerinde og endnu mere til sin Efterfølger, syntes Dronningen ved sine hyppige Middagsfester, Jagtpartier og Fisketoure at ville indhente alle de Glæder, der vare gaaede tabte under det lange og sørgelige Ophold paa Slottet i Flensborg paa en Tid, da Ulfeldt ligesaavel var hendes Gemals som Rigets Hofmester, og da hun var i Gjæld, ikke blot til Hannibal Sehested, men senere endog til enhver anden adelig Familie, der vilde hjælpe hende ud af de trykkende Pengeforlegenheder, hun saa hyppigt befandt sig i.

Man har tillagt Sophie Amalie en høi Grad af Forfængelighed og troet, at hun især yndede Maskerader, fordi de mange forskjellige Dragter, hun ved disse Forlystelser viste sig i, blot vare beregnede paa at fremhæve hendes Ansigts og Figurs sjeldne Fuldkommenheder. Men Dronningen var saa ung, og de, der have bedømt hende saa strengt, vare alle saa gamle; hendes tidligere Liv havde været en uafbrudt Række af glædesløse Aar, eensformige og kjedelige medens de bleve gjennemlevede, og endnu mindre efterladende noget Hvilepunkt for en venlig eller lykkelig Erindring. Derfor elskede Dronningen i sin Lykkes Solskin Maskeraden, som hun elskede enhver anden Adspredelse. Og siden nu vore Sæders Lovgivere baade i Nutid og Oldtid have anseet det for den Hæsliges Pligt at

skjule de Mangler, der støde vort Øie, skulde da ikke hun, ligemeget Undersaatternes og Hjerternes Dronning, have en lige saa stor Ret til at fremstille sine Fuldkommenheder? Sophie Amalie holdt idetmindste paa denne Paradox, og det var sikkert kun derfor, at hun ved en Maskerade paa Christiansborg Slot viste sig i ikke mindre end femten forskjellige Omklædninger, hvoraf hun i den ene, som Blomstersælgerske behagede Kong Frederik i den Grad, at han lod hende male saaledes.

Dette Billede bevares endnu paa Rosenborg Slot.

Sophie Amalies Biographi leverer forresten ogsaa Bevis paa, at hun elskede Maskeraden for dens egen Skyld uden noget forfængeligt Bihensyn, siden hun endnu i sit to og halvtredsindstyvende Aar ved en Hoffest dandsede en Gavotte i Amagerdragt.

Ved alle disse Fester spillede Dronningens Yndlinge, den indvandrede tydske Adel, Hovedrollen. Øverst af alle disse stod igjen Korbitz, der fra en aldeles ubekjendt Person i faa Aar ikke blot hævede sig til Ridder, Krigsmarschal og Vicepræsident, men hvad der endnu vil sige Mere, til Dronningens Fortrolige og Raadgiver. Af hvor inderlig og øm en Natur denne Fortrolighed har været, er vel blevet omtalt, lidt hensynsløst endogsaa, men Beviserne kunne i ethvert

Tilfælde være os ligegyldige her. Der gives forresten ikke engang Beviser længer, siden Christian den Femte strax efter Dronningens Død befalede, at alle hendes private Breve og øvrige Papirer skulde opbrændes.

Kong Frederik selv deeltog sjeldent og bestandig kun med Ulyst i Dronningens Fester. Han viste sig taus og tilbageholden i Hoffets Kredse. Hans Tilbøielighed var mere rettet paa Studier og blandt disse især Classikerne, senere Alchymien, som han dyrkede i Forening med Gabel og under Veiledning af en tydsk Charlatan, Professor Josef Burhi.

Imidlertid fortsatte Dronningen med sine to Cavallerer det hurtige Ridt, de havde begyndt igjennem Skoven. Omstyrtede Træstammer, nedhængende Bøgegrene, den ubanede Vei, Intet kortsagt var istand til at standse dem. Imellem de bladløse Træer saaes Vildsvinet i lang Afstand og ansporede endmere Dronningen, der med glødende Kinder, flagrende Slør, let og behændigt, vidste at undgaa eller at overvinde enhver Hindring, som stillede sig iveien for hende.

Kai Lykke, som blandt alle sine øvrige Fuldkommenheder ogsaa var en udmærket Rytter og desuden red den bedste Hest, holdt sig bestandig nogle Skridt tilbage for Dronningen. Ogsaa Ridder Kørbitz blev bagud, skjøndt af en mindre ridderlig Grund, den

man tydelig kunde læse i hans mørke og fortvivlede Mine, og som kun røbede liden Lyst til at være Deeltager i denne Parforcejagt. Pludselig troede han ogsaa at see den endt, idet der i nogen Afstand viste sig en dyb og bred Aa, som førte Vandet fra Tybæksmølle ud i Fjorden. Vildsvinet satte over, og Dronningen vilde i den lidenskabelige Stemning, hun var, uden Betænkning gjøre det Samme, men hendes Hest standsede ved Aakanten. To Gange søgte hun at tvinge den fremad, men Hesten strakte Forbenene stivt ud foran sig, og standsede, hvergang den kom til Bredden.

„Hvis det maatte behage Eders Majestæt at høre mit ringe Raad," yttrede Kørbitz i det tydske Sprog, hvoraf Dronningen bestandig betjente sig, „saa tænker jeg, at vi ikke burde friste Lykken ved at sætte over saa bred en Aa, allerhelst da Bredden længere nede bliver smallere og mindre steil; thi ville vi søge et Vadested der."

„Nei, Ridder!" svarede Dronningen heftigt, „det vilde slet sig skikke. Men siden Eder synes saa, kan I selv følge dette forsigtige Raad. Ikkesandt, Capitain Lykke! vi To naae vel over?"

„Jeg haaber det," svarede Kai.

Under denne Ordvexling, der foregik medens Dronningen red tilbage for at gjøre et nyt Forsøg,

sporede hun atter Hesten, og dennegang med større Held, thi Kai, som fulgte efter, gav hendes Hest et Slag med Geværkolben, idet den atter begyndte at standse, og Begge naaede lykkeligt over paa den anden Side Aaen.

Kørbitz indsaae nu, at der for ham ikke var Andet at gjøre end at følge efter; han sporede da ogsaa sin Hest, og det var maaskee mindre dens Skyld end Rytterens, der holdt for stramt i Tøilen, at Hesten ikke naaede længer end til Midten af Aaen, hvor den gik bag over og kastede Ridderen i Vandet.

Dronningens overgivne Latter ledsagede hans Uheld. „Til vi sees igjen!“ raabte hun med en hilsende Haandbevægelse og begyndte atter den afbrudte Forfølgelse, mere rasende end før.

Vildsvinet var imidlertid ikke kommet ret langt. Efter nogle Minuters Ridt fik Kai Øie paa det inde i Skoven; det havde sagtnet sit Løb og tog Retning nedad mod den tætte og for Rytterne uigjennemtrængelige Underskov, som omgav Gravdammen. Dronningen greb sin Bøsse, holdt Hesten an og skød, men feilede. Forbittret rakte hun Kai Lykke det afskudte Gevær og greb hans istedetfor. Det andet Skud var heldigere, Vildsvinet sank i Knæ, udstødte et gjennemtrængende og langtrukkent Skrig og styrtede derpaa sammen.

„Den falder!“ udbrød Dronningen glad, idet Kai bød hende Haanden for at hjælpe hende af Hesten. „Og det var mit Skud! Eia! hvor det var herligt, at vi fulgte vor egen Idee, og ikke lode os holde tilbage af den stakkels —“

Det var tvivlsomt, hvad enten Dronningen meente Kørbitz eller Hesten; thi hun taug pludseligt ved at see Vildsvinet springe op, i det Samme hun satte Foden paa Jorden. Ret som om Dyret vidste, at der nu ikke længer var Noget at frygte, da Jægerne havde afskudt deres Geværer, lod det fine smaa, tindrende Øine hvile paa dem med et Udtryk af Vildhed og Raseri, derpaa nærmede det sig langsomt, Skridt for Skridt, til Stedet hvor Dronning Sophie og Kai Lykke vare stegne af.

Dronningen blegnede og traadte hurtigt hen bag et Træ; hun holdt endnu Hestens hvide Silketømme i Haanden. I dette Øieblik veg Heltinden aldeles for den bange og værgeløse Kvinde.

„Ak, min Gud!“ udbrød hun forfærdet, „hvorledes skulle vi blive frelste?“

„Jeg vil forsøge derpaa, min høie Dronning!“ svarede Kai, idet han drog sin Hirschfænger og stillede sig foran Træet. „Skulde det ikke lykkes mig, skal Deres Majestæt dog aldrig faae Leilighed til at bebreide mig min ringe Evne. — Lykkes det ikke,“

vedblev han med et funklende Blik, „vil jeg dog i min sidste Stund sande, at jeg bar mit Navn med Rette; thi jeg døer da for Den, for hvem jeg aldrig turde haabe at leve."

Dronningen svarede ikke paa det Sprog, som forresten baade Stedet og hiin Tids Talemaader retfærdiggjorde. Vildsvinet nærmede sig i den rolige og langsomme Gang, det eengang havde begyndt.

Da skiltes Buskene og der kom en Mand frem ved Siden af Kai Lykke, noget foran det Træ, bag hvilket Dronningen havde skjult sig. Han var klædt i en Faareskindskofte og havde en lang Bøsse i Haanden.

„Skyd, Mand! for Guds Skyld, skyd!" raabte Dronningen.

„Ak ja, rare Frue!" svarede Manden saa roligt, som om det angik den ligegyldigste Sag i Verden. „Det er netop min Mening."

Vildsvinet lod til at studse ved denne nye Persons Mellemkomst; det betragtede Manden, der bøiede sit ene Knæ mod Jorden, lagde Bøssen til Kinden, rolig og koldsindig, og derpaa trykkede af. Vildsvinet sank omkuld, og denne Gang blev det liggende livløst paa Pletten, hvor det var faldet.

Dronningen kom nu frem fra sit Skjul bag Træet. „En dygtig Skytte er Du forsandt!" udbrød

hun. „Det maa man sige, og Du fortjener vor Tak for den Hjælp, Du har bragt os."

„Tak mig ikke, skjønne Jomfru, I er," svarede Ib med det listige Smil, der var hans Ansigt eget. „Give til Vorherre, at jeg blot havde Forlov til at trykke af, hver Gang der kom mig et lille Dyr iveien. Bedre forlanger jeg ikke."

„Tag Din Hue af, Mand!" sagde Kai, idet han kom til, „Du stædes for Hendes Majestæt, Danmarks høie Dronning."

„Dronningen!" gjentog Tateren med en Forbauselse, som, hvis den ikke var naturlig, idetmindste var ypperligt forstilt. „Herregud! er det Dronningen?" gjentog han og rev hurtigt sin røde Hue af Hovedet. Den Lykke tænkte jeg mindst at skulle opnaae i mine Levedage."

„Og hvorfor ikke?" spurgte Sophie Amalie smilende; thi hun fandt Behag i Manden, baade fordi han før havde besvaret hendes Opfordring i det samme Sprog, hun talte, og for den umiskjendelige Hylding, der afprægede sig i hans overraskede og henrykte, stirrende Blik. „Hvorfor troede Du ikke, at Du skulde faae Dronningen at see?"

„Formedelst jeg ikke var værdig dertil," svarede Ib.

„Du har dog frelst mit Liv. Kan jeg gjøre Dig Noget til Gjengjæld? Hvad ønsker Du?"

Ib syntes at blive forlegen ved dette Spørgsmaal; man saae, at der svævede ham en Bøn paa Læberne, men tillige, at han søgte efter Ord til at udtale den.

„Ak!“ udbrød han endelig. „Hvis jeg kunde tilstædes nogen Belønning, da veed jeg vel den Ting, der ligger mig paa Hjerte Dag og Nat; men den kan vist ikke blive opfyldt.“

„Hvad mener Du?“

„Af alle Verdsens Goder tykkes jeg bedst om det at blive gjort ærlig.“

„Ærlig!“ gjentog Dronningen forundret og vendte sig med et spørgende Blik mod Capitainen.

„Det skete dog forleden med en Mand af Vore, og det ved Capitainens Regiment der.“

„Hvem er Du da?“

„En fattig Mand, som de kalde for Ib i daglig Tale.“

„Hendes Majestæt spørger om din Stand og Haandtering,“ yttrede Kai.

„Min Stand er at blive jaget fra Sted til Sted, ret som de vilde Dyr i Skoven, siden jeg ikke fik bedre Lykke i denne Verden end at blive en Tater eller Natmand. Og min Haandtering — I Byerne gjør jeg Hægter og spaaer Godtfolk Lykke og Kjærester til, i Skovene træffer jeg de vilde Dyr, naar

de ville gjøre Deres Majestæt Fortræd, og kommer jeg til Søerne, veed jeg ogsaa, hvor der sidder en lille Fisk, der gjerne lader sig fange, for at jeg kan tjene en Skillings Penge ved at sælge den til Herskaberne paa de store Gaarde; men at være Skytte stod dog min bedste Attraa til, besynderlig nu i denne Tid, da de sige, at Jagten fanger an paa Mennesker."

Dronningen og hendes Cavalleer lo over Taterens Forklaring. „Indfind Dig imorgen Formiddag paa Jungshoved," sagde hun og steg tilhest.

Tateren hilsede i en næsten knælende Stilling; han smilede polidsk, idet han, efterat de vare redne bort, satte sin røde Hue paa Hovedet; men han blev staaende og stirrede efter Dronningen, saalænge indtil det sidste Spor af hendes fine og ranke Skikkelse var forsvundet mellem Træernes mørke Baggrund.

Da Dronningen og Kai Lykke red tilbage igjennem Skoven, begyndte Skumringen. Eftersommeren havde været ualmindelig mild dette Aar; der var endnu intet, som varslede om hvor streng den kommende Vinter skulde blive. Himlen var denne Aften klar og skyfri. Maanen kom efterhaanden frem over Skoven. Dens blege Skin faldt ned mellem Træerne, og dannede en bred og mørk Slagskygge der, hvor Veien begyndte at blive bredere nedad mod Jungshoved. Slottet selv, der kom tilsyne i Baggrunden

af de enkelte Udhugninger, viste sig i denne Belysning i hele dets vilde og romantiske Skjønhed.

Flere Gange hørte Rytterne Signaler og Stemmer af de omstreifende Jægere, som Kørbitz havde sendt ud i alle Retninger for at søge efter Dronningen; men Sophie behagede ikke at svare paa disse Signaler; hun lod endog til med Flid at ville undgaa de Søgende og vedblev, fordybet i Samtale med Capitainen, at følge den eensomme Skovvei, de havde valgt.

„Lad os ride lidt stærkere til, Capitain Lykke! og see, vi naae ud af denne mørke Skov," yttrede Dronningen. „Min Hest snubler fast over hver en Green, der kommer den iveien. Forsandt! de danske Heste ere ligesom det danske Folk, kun lidet bevendte, og holde ikke ud med vore hjemme i Brunsvig. I derimod rider et bedre Dyr; knap troer jeg dets Lige findes i Hans Majestæts Stalde."

„Jeg har ogsaa ført den med mig langveis fra," svarede Kai. „I Spanien blev den kjøbt, og siden har den baaret mig det halve Europa igjennem."

„I har da reist meget," sagde Dronningen med et Smil og i en Tone, som beviste, at dette Emne tilforn havde været berørt mellem dem. „Det var ogsaa altid min kjæreste Lyst; reise, ride Verden igjen=

nem og aldrig blive træt! Fortæl mig, hvilket Land I syntes bedst om."

„Ak, Eders Majestæt!" svarede Kai, „det Bedste ved Reisen er ikke at see fremmede Lande og Stæder, men vel Mindet om, hvad man oplevede i disse; thi haver Skoven været lige grøn for mig, hvad enten jeg saae den i Danmark eller bag Alpen. Man reiser for at finde, hvad man savner i Hjemmet; man reiser for at mødes og mødes for igjen at skilles."

„I glemte mit Spørgsmaal."

„Hvor jeg fandt det skjønnest! nei, min høie Dronning! det glemte jeg aldrig. Det var ved et Hof i en lille By i Tydskland, hvortil min Konge og Rigsraadet havde givet mig Ærende. Hertugen modtog mig med megen Naade. Hans Navn var —"

„Jeg spurgte jo ikke om hans Navn," sagde Dronningen dæmpet og uden at slaa sine Øine iveiret.

„Jeg blev indbuden til Jagt med Fyrsten og med hans Datter, — men hvad skal jeg vel kunne fortælle videre om denne Tid, om vore Jagttoure i de dybe, dæmrende Skove, da vi rede ved hinandens Side, hun, Fyrstinden, et Barn i Aar, men en Kvinde i sine Følelser, deilig og henrivende, i lige Grad begavet med Alt, hvad der kunde fængsle en Mands Aand og en Mands Lidenskaber, og jeg, der glemte

Tiden, Stedet og den svælgende Afgrund mellem vore Forhold, imens jeg stirrede paa hendes lette og herlige Skikkelse, naar hun red foran mig, eller lyttede til hende, naar hun talede, eller drømte om hende, naar jeg var alene. Vissselig var det den lykkeligste Tid af mit Liv, og jeg fatter ikke ret Aarsagen, men aldrig har den senere staaet saa levende for min Erindring som iaften, medens jeg rider igjennem Skoven ved eders Majestæts Side."

„Nu videre, Capitain Lykke!" sagde Dronningen, da Kai taug. „I fortæller saa smukt, og skildrer saa livligt, hvad I oplevede, at jeg synes at see Alt for mig. — I reiste bort?"

„Ja!" svarede Kai med et stolt Smil, og idet han hævede sit Hoved. „Men der kom endnu lykkelige Dage forinden. Jeg reiste bort, men alle mine Tanker og Alt, hvad Gudfader havde givet mig af Godt og Ædelt, det blev hos hende tilbage. Derefter drog jeg hele Europa igjennem, ikke for at see, men kun for at glemme."

„Og I saae intet videre Smukt paa Eders øvrige Reise?"

„Jeg saae fjorten Dronninger bære Scepter og Rigsæblet i deres Haand; ak, da jeg vendte hjem til Danmark saae jeg den femtende bære Rigets og Paris's Æble tillige."

„Og senere?"

„Senere blev mit Hjertes Dame af Skjæbnen stillet saa høit over mig, at jeg kun i mine Tanker og i mine kjære Drømme kunde naae op til hende. Men jeg glemte hende aldrig. Da vi atter gjensaae hinanden, erindrede jeg kun min Lykke og —"

„Jeg skjænker Eder denne Skildring," sagde Dronningen. „Man har vel Lov til at glæde sig ved visse Erindringer om Lykke, men det hører ikke til gode Sæder at rose sig deraf, og Een veed jeg, hvem man aldrig bør omtale dem til."

„Hvem mener Eders Majestæt?"

„Den, der skabte denne Lykke. — Glemte Damen Eder?"

Kai betænkte sig et Øieblik, tvivlraadig i sit Svar. Derpaa udbrød han smilende:

„Maanen skinner iaften saa klar og Luften er mild; behager det Eders Majestæt at slaa Sløret tilbage, saa seer De bedre den smukke Egn hist nede ved Slottet, og saa skal jeg besvare Eders Spørgsmaal."

Dronningen slog Sløret tilbage over den Fløiels Casque, som bedækkede hendes Hoved. Maanelyset viste, at hendes Kinder vare blege, hendes Udtryk alvorligt, medens hun lod sine mørkeblaa Øine faste og udfordrende hvile paa Kai.

„Om hun glemte mig," svarede Capitainen, „er

en uopklaret Gaade, som vel aldrig vil løses, eller først da, naar jeg kjendte en Dame, der besad Eders Majestæts Kundskab til sit Kjøns Hjerte, og som jeg turde spørge, hvad jeg skulde tro paa, mit Hjerte eller min Tvivl, Himmerig eller Helvede."

Medens Kai talede, forsvandt det Alvorlige i Dronningens Ansigt; da han taug syntes hun at kæmpe med sig selv, derpaa rakte hun ham Haanden og sagde med en blid og bevæget Stemme:

„Nei, Kai Lykke! den Dame, I taler om, glemte Eder aldrig, forlad Eder kun paa mit Ord. I Livets Forhold maa det ene Indtryk vige for det andet; men der kommer en Dag igjen, man veed ikke hvilken, heller ikke naar, da ethvert kjært og dyrebart Minde atter klinger i vort Hjerte som en gammel Melodi, den man sang for os i vor Barndom. Hun glemte Eder ikke," tilføiede Dronningen næsten hviskende, „fordi det senere var nødvendigt for hendes Lykke at opfylde den Tomhed, hun fandt i Nutiden, med Billedet af den forsvundne."

Kai tog den fremrakte Haand, bøiede sig over mod den og trykkede den til sine brændende Læber.

I det Samme hørtes Hovslag paa Veien bag dem. Dronningen trak sin Haand tilbage, dreiede Hovedet og saae Korbitz komme sprængende henimod dem, saa hurtigt hans Hest kunde løbe. Ved Hjælp

af Maaneskinnet havde Ridderen endelig faaet Øie paa de tvende Ryttere.

„Eia!“ udbrød Dronningen muntert. „Er det Eder, min Herre von Korbitz? J har sandelig faret i Mag og ikke forhastet Eder med at følge os.“

„Destoværre!“ svarede Korbitz; „men Skylden laa mindst til mig, og Eders Majestæt har med egne Øine seet, hvor grumt Tilfældet handlede idag.“

„Og først nu lader Tilfældet Eder endelig finde vor Vei igjen?“

„Eders Majestæt vilde lade Eders troeste Tjener vederfares større Ret ved at antage, at det var min Iver, der bragte mig hid, efterat jeg, skilt fra det øvrige Jagtfølge, alene har gjennemsøgt hele Skoven for at være den Første, der bragte Tidning om Hans Majestæt Kongens Ankomst til Jungshoved.“

„Nu vel, Ridder! saa gjælder det om, at vi anstrænge vore Heste for at naae Slottet. J derimod, Capitain Lykke! som rider den bedste Hest, maa holde Eders tilbage, at ikke Tilfældet ogsaa skal berøve os Eders Selskab.“

Med disse Ord gav Dronningen sin Hest Tøilen, og derpaa gik det i skarpt Trav nedad Veien mod Slottet.

Kai Lykke fattede fuldkomment Aarsagen til den gjentagne Roes, der var bleven hans Hest tildeelt.

En lignende Beundring fra Dronningens Side og omtrent i samme Retning gav nogle Aar tilforn Anledning til, at Rigsraad Gunde Rosenkrantz sendte hende et Spand udmærkede Kjøreheste, idet han sagde: „Eders Majestæt har igaar behaget at rose mine Heste; fra det Dieblik tilhøre de ikke længer mig; thi det sømmer sig ikke, at en Undersaat skulde overgaae sin Dronning i Noget."

Dronningen optog denne Artighed meget naadigt. Imidlertid svarede Kai Intet, og faa Minutter senere rede de ind paa Jungshoved.

Slotsgaarden var denne Aften oplyst med Begkrandse og opfyldt af alle Egnens vordnede Bønder, som, tilsagte af Ridefogden, blot ventede paa Tegn og Ordre til at yttre deres Glæde over de høie Gjæsters Nærværelse.

II.

Hvad der skete paa Slottet om Aftenen.

Efterat Dronningen havde hilset paa Kongen og skiftet Dragt, tog hun Plads i en af de store Lænestole, der vare stillede i en Halvkreds i den ene Ende af Riddersalen, og overværede tilligemed sine Hofdamer Præsentationen af Adelen og Embedsmændene, som ved Rygtet om Kongeparrets Ankomst havde indfundet sig paa Slottet.

Medens Couren fandt Sted, bleve Hofdamerne staaende bag Dronningens Stol, og de Kommende indlodes En efter En, ifølge deres forskjellige Rang og Titel, og bleve nævnede Kongen af Dørvogteren.

Capitain Lykke, der tilligemed en Afdeling Ryttere fra Præstø dannede Kongens Garde for denne Aften, stod noget indenfor Døren med draget Sværd i Haanden.

Kai var en høi og kraftfuld Mand, hans Skjønhed var bleven til et Ordsprog for den Tid. I en

gammel Vise, der skildrer hans Herkomst og Hændelser, slutter ethvert Vers med det Omkvæd:

Enhver skjøn Jomfru hun ønsker sig,
Gud give Kai Lykke vil tage mig.

Han havde seet meget og oplevet meget. De fornemste Hoffer i Europa havde dannet ham i alle de Egenskaber, der udgjorde Betingelserne for en fuldendt Adelsmand. Alle disse Steder vare ligesaamange Minder om den Lykke, han havde gjort, og om den, han havde modtaget. Han kjendte enhver Art af Kjærlighed: den opoffrende og den lidenskabelige, den beregnende og den hensynsløse, alle kortsagt, kun ikke den sande Kjærlighed.

Adelsmændenes Præsentation var eensformig og lod til at trætte Kongen. Dronningen besvarede kun de fornemme Herrers Hilsener med et flygtigt og skjødesløst Nik, hun blev siddende i sin Læncstol og fortsatte Samtalen med sine Hofdamer og Slottets Eierinde, Lehnsmand Jørgen Reedtz' Hustru.

Af alle de Forestillede blev alene Lehnsmanden paa Svenstrup, Oluf Brokkenhuus, indbudt af Kongen til at tilbringe Aftenen i hans Selskab. Da endelig Dørvogteren meldte, at der ikke var flere tilbage, som begjærede Audiens, opklaredes Kongens Miner; med en synlig Tilfredshed gik han hen i et Hjørne af Salen og tog Plads ved et Bord fuldt af Papirer,

hvor hans Kammerskriver Gabel imidlertid havde været beskæftiget.

Gabel var Kongens fortrolige Ven, den Samme, der senere blev ophøiet til Statholder i Kjøbenhavn for den vigtige, skjøndt underordnede Rolle, han havde spillet ved Enevoldsregeringens Indførelse.

„Nu, Gabel!“ udbrød Kongen, efterat have gjennemseet de Papirer, Kammerskriveren rakte ham. „Hvad siger I til alle disse Nyheder? Forsandt! de indeholde kun lidet Trøsteligt.“

„Tilvisse, Eders Majestæt! og dog anseer jeg det ikke for saa sørgeligt, at Fjenden spiller Mester i det Land, han har erobret sig, som at en af Landets egne Børn, den Forræder Ulfeldt, vover at sende Kynding til Landsdommerne omkring i Jylland og raade dem til Frafald. De gave ham dog kun Skam til Svar, som Brevet her udviser. Han gjorde for sikker Regning paa sine Venner.“

„Venner!“ gjentog Kongen med et bittert Smil. „Ak, Gabel! veed I da ikke, at vi i Nøden aldrig have Venner? det gaaer dem som Fluerne: de trives kun i Lykke og Solskin. Hvem har vel jeg af Venner? Søger ikke vor Affending Juul forgæves at bevæge Landets Allierede, Churfyrsten af Brandenborg, til at angribe Svensken fra Landsiden, og hvilket Svar giver os her vor Gesandt, Henrik Rosenvinge, fra General=

staterne i Holland? Alle frygte de og drage sig tilbage, fordi kun Selvinteresse er den Axe, hvorom enhver Handling dreier sig. Med Ulfeldt gaaer det os ikke anderledes end med flere Andre af den Stand, han hørte til, alt som Saxo hiin Lærde skriver:

„Og hvem der i sin egen Gaard
Opføder Ulveunger,
Han føder op sin egen Hjord
Til Mad for Ulvehunger."

Oluf Brokkenhuus, der efter Kongens Indbydelse var bleven tilbage i Salen, havde hidtil talt med Dronningen. Denne Underholdning kostede Lehnsmanden særdeles Anstrængelser, paa Grund af hans Ubehjælpsomhed i det tydske Sprog.

Uanseet alt Øvrigt, hørte der i Sandhed ogsaa meget Vid til at forsone en Dame, der besad en saa udviklet Skjønhedssands som Sophie Amalie med Lehnsmandens Ydre. I Forbindelse med en uanseelig og krumbøiet Figur var han halt og eenøiet. Dette Øie havde ved den forøgede Seekraft, det maatte anvende, antaget en ubehagelig, gjennemtrængende Stirren. Hans Kinder og den nederste Deel af Ansigtet bedækkedes med et stridt, graaligrødt Skæg.

Hendes Majestæt lod heller ikke til at finde synderlig Interesse i denne Underholdning. Under en af de gjentagne Pauser reiste hun sig fra sit Sæde

og gik hen til Bordet, hvor Kongen og Gabel vare beskæftigede.

„Forstyrrer jeg?“ udbrød hun dæmpet og lænede sig op til Kongens Stol.

„Ak nei!“ svarede Kongen med et venligt Blik; „tværtimod, vi længes efter Eders Selskab.“

„Nu vel!“ vedblev Dronningen og lagde sin hvide Haand paa Kongens Pande. „Betro mig da Aarsagen til disse dybe Rynker. Har Eders Majestæt i Brevene her modtaget Budskab om nye Ulykker?“

„Ulykker tilvisse, men dog ikke større, end vi haabe at vinde Bugt med dem.“

„Og hvilken Talisman har Eders Majestæt da at sætte imod alle disse Onder?“

„Jeg stoler paa Gud, Sophie! paa Gud fornemlig og lidt paa mig selv, fordi den faste og ærlige Villie eier en ubetvingelig Kraft, der bringer enhver Hindring til at vige. Og indeholde Brevskaberne her Sorg, saa kommer jeg selv tilbage fra min Reise med et lykkeligt Budskab.“

„O, saa betro mig det,“ yttrede Dronningen livligt, idet hun tog Plads ved Kongens Side. Derpaa tilføiede hun med sit Blik rettet mod Gabel: „Hvis Eders Majestæt iøvrigt finder det passende i dette Øieblik.“

Kongen fattede Hentydningen og smilede.

„Jeg har i lang Tid ikke havt nogen Hemmelighed for Gabel, der angik mig selv eller mit Riges Skjæbne," sagde han. Han faaer vel desuden at vide, hvad der snart vil blive kundgjort for hele Verden, at vor Admiral Henrik Bjelke forleden ved Falsterbo med tredive Skibe har seiret over Kong Karls ni og halvtredsindstyve Skibe, dem han vilde have skikket over til jydske Kysten, for derfra at føre os Fjenden iland paa Sjælland og Fyen. Kampen var haard og lang, men Svensken maatte dog fortrække og søge Skjul for Bjelke under Land af Rygen. Denne Tidende vilde jeg være den Første, som bragte min skjønne Dronning, og flere lignende skulde vel snart spørges, hvis det kun ikke brøstede os paa gode Soldater."

„Det forekommer mig dog," sagde Dronningen, „at de hvervede Krigsfolk have tilforn gjort god Nytte i Landet. Endnu er Tydskland fuldt af Stridsmænd, som efter den lange Krig vanke herreløse omkring. Eders Majestæt behøver sikkert kun et Opraab, for at samle dem under vore Faner."

„Dertil er Tiden nu for knap, og tidligere tænkte vi ikke at have dem nødig. Baade Polen og Brandenborg, ja selv den tydske Keiser tilsagde os Hjælp, da vi begyndte denne usalige Krig, men som Faren var nær, var Hjælpen fjern, og siden have de gode

Herrer ikke ladet høre fra sig. Nu faae vi hjælpe os selv som vi kunne bedst, og det vilde med Herrens Bistand ogsaa lykkes, hvis ikke vor Adel, der alene har Magt til at bestemme Krig, ogsaa havde Magt til at nægte sin Deeltagelse deri, ja tilmed at hindre Rigens Børn fra at yde den Bistand de kunne, naar Nøden trænger."

„Ah, denne gode Adel," yttrede Dronningen, idet hendes mørke Øine funklede med et uheldvarslende Udtryk. „Eders Majestæt og jeg skylde den allerede saa megen Tak, og vi blive Begge saa hyppigt erindrede derom, at vi ret længes efter at betale vor Gjæld tilbage. Hvorledes kan iøvrigt Adelen undslaa sig for at hjælpe, naar Fædrelandet er i Fare?"

„Fordum stillede enhver Selveiergaard til Krigstjeneste en fuldtbevæbnet Rytter, da tilvendte Herremændene sig disse Gaarde og lovede at gjøre Vederlag med Rostjeneste; men siden vor høisalige Fader fik sat som Lov, at Adelen skulde stille Ryttere for sig istedetfor selv at møde, sender den os nu disse paa gamle udtjente Jagtheste med slette fast ubrugelige Vaaben, dem Rytterne ikke engang forstaa at haandtere, da største Parten bestaaer af Løbere, Fiskere og Kokkedrenge. — Ja, min Tro! den Dag vilde jeg holde for god, hvori det lykkedes os at bryde de Baand, der gjøre Danmarks Konge til ringere end

den fattigste Bonde i hans Rige. Knap tør vi tænke eller tale, men aldrig handle anderledes, end det behager vor Adel, ja vi have ikke Lov til at reise ud af Landet uden først at spørge Rigens Raad om Samtykke."

Gabel havde hidtil fulgt Samtalen med synlig Opmærksomhed. Flere Gange saae man at der svævede ham en Bemærkning paa Læberne, men han vovede ikke at yttre sig i Dronningens Nærværelse uden først at være bleven tiltalt. Ved Kongens sidste Ord spillede et let Smil om hans Mund. Kongen lagde Mærke dertil.

„I smiler, Gabel!" sagde han.

„Ja, Eders Majestæt! over mine egne Tanker."

„Udtal dem, eders Tanker pleie at være gode."

„Det forekommer mig, at siden den danske Adel har modtaget enhver Rettighed den for Øieblikket besidder, mindre ifølge Fortjenester end ifølge Kongernes Ædelmodighed, det da ogsaa blot beroer paa Eders Majestæt, at sætte denne en Grændse."

„Hvilken mener I?" spurgte Kongen; „dens Ret eller vor Ædelmodighed?"

„Jeg mener dem begge, Eders Majestæt."

„Veed I, at I derved raader os til at vove en Kamp med Adel og Rigsraad?"

„Ak, Eders Majestæt! det er ikke mod Adelen at

denne Kamp maa udfægtes, men mod Principerne. Og Eders Majestæt vil være sikker paa Seiren, naar I kun forskaffer Eder de rette Bundsforvandte."

„Og hvilke ere disse?"

„De materielle Fordele, den grove Egenkjærligheds Interesser."

„Det vil sige det Samme som at styrte Adel og Rigsraad."

„Det vil sige, at regere istedetfor —"

„Nu, videre!" sagde Kongen.

„Istedetfor at regeres."

„Og glemmer I da Midlerne, som udfordres til denne Kamp?"

„Sikkerlig ikke," svarede Gabel med uforandret Ro. „Planen dertil vil Eders Majestæts Geni uden stor Vanskelighed kunne udfinde, Armen, som behøves, er allerede funden."

Kongen taug, han lænede sig tilbage paa Stolen og stirrede stivt hen for sig, uden at dog hans Blik var rettet paa nogen bestemt Gjenstand. Han lod til at være underkastet et af disse Dieblikke, hvori Sjælen synes at hvile eller idetmindste at være saa dybt beskæftiget i sig selv, at vi senere ikke bevare nogen Bevidsthed om dens Virksomhed. Eller var denne tilsyneladende Rolighed kun en Maske, medens Gabels Ord havde fremkaldt Planer, bag hvilke en lys og

straalende Fremtid viste Drømmeren sine Billeder? Det er jo saaledes Tilfældet, at Flertallet af de store og mægtige Ideer, hvis Resultater Eftertiden beundrende har for Øie, saare sjeldent have været Frugter af en fortsat og møisommelig Eftertanke. De undfanges i Øieblikket, fuldstændige og færdige, ligesom Minerva med Skjold og Rustning springer ud af Jupiters Hoved. De melde sig ikke forud, komme uden at være kaldede, men efterat de først have viist sig, fæste de sig i Gemyttet, gjøre sig til dets Behersker, og som en høiere Skjæbnes Nødvendighed tvinge de os siden til at arbeide i deres Tjeneste.

„Hvorledes skulde det da vel blive senere?“ spurgte Dronningen, „efterat denne Plan, som Hr. Gabel holder for saa let, var udført? Hvilken Stand vil da blive den fornemste i Riget, eller mener I, at alle Stænder skulle være lige?“

„For Lov og Ret, ja, Eders Majestæt! Et Suprematí vil iøvrigt den overlegne Kløgt og Snildhed altid tilveiebringe, men ligemeget, enten den agter at danne dette af et Adelsbrev eller af en Glosebog eller af en fyldt Pengepung, derom er Talen ikke, siden Eders Majestæter for Øieblikket kun tænke paa at berede det, som allerede finder Sted, et andet og bedre Grundlag.“

„Men Planen,“ sagde Kongen. „Den Plan, som

I saaledes uden videre overgiver til mit Geni. Hvorledes skulle vi udfinde den, hvem skal inspirere mig?"

„Den Samme, der i Legenden inspirerede Mathæus, da han talede og skrev sin guddommelige Lære."

„Hvem mener I?" spurgte Kongeparret overrasket og paa een Gang.

Kammerskriveren bøiede sig forover, fæstede sine kloge Øine paa Dronningen og svarede med en dæmpet og ærbødig Stemme:

„Jeg mener Englen, som man afbilder ved hans Side."

I dette Øieblik hørtes en Larm af høirøstede Stemmer i Forværelset. Strax efter blev Døren lukket op, og Dørvogteren traadte ind. Kongen, som havde hørt Larmen, vendte sig imod den Kommende, og spurgte om Aarsagen.

„En Jæger fra Godset forlanger Audiens," svarede Dørvogteren med et dybt Buk. „Manden er paastaaelig, skjøndt han har hørt, at min Ordre kun lyder paa at indlade den høie Adel og slige fornemme Personer, og at Eders Naade ikke havde Stunder til at tale med Mænd af ufri Stand."

Ufri var som bekjendt det Navn, Adelens Overmod havde givet de ringere Stænder, og som ifølge Borgernes senere Besværing forsvandt med Enemagtens Indførelse.

„Hvem er denne Mand?“ spurgte Kongen.

„Han kalder sig Svend Skytte i daglig Tale, og tilføier, at han har den Ære at være noget lidet kjendt af Eders høie Raade.“

„Svend Skytte!“ gjentog Kongen tøvende. „Vi erindre idetmindste ikke dette Navn. Venter Manden endnu derude?“

„Nei, min høie Konge! svarede i det Samme en dyb og rolig Stemme bag Dørvogteren, „nu er jeg kommen ind, og naar Eders Majestæt faaer seet lidt paa mit Ansigt, gjenkjender De kanskee ogsaa dets Træk.“

Med disse Ord traadte Manden hen foran Bordet og hilste med et dybt Buk for Kongen.

Frederik den Tredie smilede godmodigt over denne usædvanlige Fremstilling. Han betragtede Jægeren med et forskende Blik og svarede:

„Vistnok synes vi at have seet dit Ansigt tilforn, imidlertid faaer Du at komme vor Erindring tilhjælp og sige, hvor vi mødtes sidst?“

“I Skaane, min høie Konge! en Aftenstund strax efter det lille Slag ved Markeryd.“

„Profecto! nu da Du siger det, erindrer jeg, at Du ligner en Mand, som i Slaget tog os General Steenbuks Næstkommanderende, Magnus de la Gardie, fangen, og bragte ham til vort Hovedkvarteer.“

„Ja!“ sagde Svend, „det var mig.“

„Men hvorfor gik Du da din Vei og gav ovenikjøbet vor gode Gyldenløve Skam til Tak, da han efter vor Befaling kom for at tilbyde Dig Belønning for din Daad?“

„Man fanger Bjørne, Eders Majestæt! for at tjene sig en Skillings Penge ved at sælge Hud og Skrog, men ikke Mennesker.“

Kongens Ansigt antog atter sit godmodige Smil. Han vedblev:

„Siden det var Dig, saa hørte Du jo til Gjøngefolkene i Smaaland.“

„Jeg gjorde saa.“

„Et tappert Folkefærd!“ vedblev Kongen, „vi have ladet os flere af deres Bedrifter fortælle. De havde sig ogsaa en Anfører, der passede for dem, en modig og forvoven Hals, om hvem man vidste tusinde snilde Historier at sige.“

„Ja, min høie Konge!“ svarede Svend. „Det er mig.“

„Nu, i Sandhed!“ udbrød Frederik overrasket, idet han traadte hen til Svend og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Hvis det er Dig, Gjøngehøvding! skylde vi Dig særlig Gunst og Naade. Os har vor Gouverneur Gyldenløve forebragt, at Du og dine faa Folk ydede Landet større Tjenester, end det tredobbelte

Antal af hans regulaire Stridsmænd, og at Du altid var paafærde, hvor det gjaldt om at vise en behjertet Mands Sindelag og Handling."

„Jeg vidste jo nok, at Eders Majestæt vilde gjenkjende mig, naar vi først kom til at tale sammen," svarede Svend med en Sikkerhed og uforstyrret Selvtillid, som for tredie Gang bragte Kongen til at smile.

„Og hvilken Tjeneste ønsker Du af os til Vederlag? Forlang kun uden Frygt og Forbehold og lad høre dit Hjertes Mening."

„Nu tager Eders Majestæt Feil, som jeg formærker. Det var ikke for at modtage nogen Tjeneste, men for at tilbyde Eder min, at jeg er kommen herop iaften."

Endskjøndt Ærefrygten for Kongeparret holdt de øvrige Tilstedeværende i en vis Afstand, kunde det dog ikke undgaaes, at man jo lagde Mærke til dette Optrin. Samtalen mellem Hoffolkene ophørte, de forlode deres Pladser og nærmede sig til Bordet, for lidt nærmere at betragte denne Mand, hvis dristige Svar og frie Holdning var saa afstikkende og forskjellig fra den slaviske Underdanighed, Sophie Amalies Herskesyge gjorde Fordring paa, og som hun var vant til at modtage af Enhver, der kom i hendes Nærhed.

Svend kunde paa den Tid være omtrent fem og tredive Aar gammel; han var en Typus paa den

mandlige Kraft i dens mest udviklede Skjønhed. Hans Ansigt hørte blandt de faa Lykkeliges, som man fatter Tillid til i det første Dieblik, uden ret at kunne gjøre sig Rede derfor; og hvad der endnu vil sige mere, han skuffede aldrig denne Tillid.

„I Sandhed, Gjøngehøvding!“ svarede Kongen. „Du veed at vælge din Tid heldig til at komme med et saadant Tilbud, fast ingensinde tilforn har Danmark havt sine tro Mænds Hjælp nødig som i denne Trængselsstund. Derfor sanke Du igjen dine Folk, og indtil der findes bedre Brug for Eder, vil jeg give Dig til Lehnsmand Brokkenhuus, som staaer histhenne, at Du kan gaa ham tilhaande med den Skandse, han efter vor Befaling anlægger ved Præstø.“

Svend tilkastede Lehnsmanden et Blik, løftede Dienbrynene, saae op i Loftet og smilede.

„Du tier, Svend Gjønge! hvad synes Du om mit Forslag?“

„Ærligt talt, min høie Konge! jeg synes ikke godt derom.“

„Og hvorfor?“ spurgte Kongen forundret.

„Veed Eders Majestæt da ikke, at det kun er den ubrugbare Stridshest, man benytter til Markarbeide?“

„Du glemmer, Svend Gjønge! at det er mig, der betroede Lehnsmanden det Hverv, Du omtaler med saa liden Respect.“

„Ak nei, det er netop, fordi jeg husker derpaa, at jeg vægrer mig for at tage Deel deri. Især da det vilde være vanskeligt, at Lehnsmanden og jeg kunde enes ved det samme Værk."

„Nu ja, vistnok var en Strid mellem Eder det Værste, der kunde hændes."

„Nei, det Værste var Eders Majestæts Unaade mod mig, siden jeg vel sagtens blev Den, der i en Strid vilde seire over Lehnsmanden."

Svends uforbedrelige Selvtillid aflokkede Kongen et Smil. Han vedblev:

„Hvilken anden Beskæftigelse kunde Du da ønske for Dig og dine Mænd?"

„Eders Majestæt lade Lehnsmanden danne Skandsen, siden han forstaaer sig derpaa, lad saa mig og mine Folk forsvare den, det forstaa vi os paa."

„Hvor stort et Antal Gjønger mener Du at kunne samle omkring Dig?"

„Henved Hundrede."

„Saamange?"

„Ja flere dertil, hvis vi vilde regne os paa samme Maade som Gyldenløve."

„Hvorledes?"

„Min høie Konge sagde selv, at han antog hver af os saa god som tre Andre. Jeg tænker heller ikke,

at Eders Majestæt tager synderlig Feil ved at følge hans Regnemaade."

„Godt, Gjøngehøvding!" sagde Kongen, idet han leende klappede Svend paa Skulderen. „Vi ville tro Dig paa dit Ord, og hvis det siden bekræfter sig, skal ogsaa din Løn blive derefter. Hvor finde vi Dig, naar vi have Dig nødig?"

„Her paa Jungshoved Slot; jeg har min Post som Jæger hos hendes Naade, Lehnsmandens Frue, en Tjeneste saa god, at jeg kun vil bytte den for Eders Majestæts." Svend hilste, og Kongen tog Afsked med ham med et naadigt Nik.

„Siig os engang," sagde Dronningen efter Aftensbordet til Gabel, „hvorfra nedstammer dette Folkefærd, som Hans Majestæt nylig kaldte for Gjøngerne? Synderligt stort maa det vel ikke være, ikke heller just synderligt bekjendt, siden jeg iaften for første Gang hører det nævne."

„Eders Majestæt har Ret," svarede Gabel. „Men hvad de fattes i Antal, have de mangfoldiggjort i Mod og Manddom. Gjøngerne ere Nordens Scyther, en lille Folkestamme, bosiddende paa Grændsen af Bleking og Smaaland, to Herreder i det nordlige Skaane, der ere bjergfulde og afvexle med store Skove og Moradser. Foruden deres næsten eventyrlige Mod besidde disse Mennesker endnu en anden Fuldkommen-

hed, der forøger Værdien af den første: De ere næsten alle tilsammen baade af Tilbøielighed og Trang udmærkede Skytter, af Tilbøielighed, fordi en Mands Anseelse hos dem beroer paa, hvor heldig han forstaaer at haandtere sin Bøsse, af Trang, siden Mødrene nægte deres unge Sønner Føden og jage dem ud i Skoven, for at de selv kunne skyde Vildtet til deres Spise. Man seer derfor næsten aldrig en Gjønge uden i Selskab med sin Bøsse. De bringe dem med i enhver Forsamling, ja selv i Kirken."

„I Kirken?" gjentog Dronningen forundret.

„Ja, Eders Majestæt, man har en Historie derom."

„Fortæl os denne Historie, min Herre Gabel!"

„I Kong Christian den Fjerdes Tid, høisalig Ihukommelse, var Præsten i Gjønge Herred saa gammel og aflægs, at han ikke kunde holde ud at staa i Kirken, medens Talen varede. De gjorde ham derfor et Sæde paa Prædikestolen, og siddende paa dette faldt Præsten i Søvn en Helligdag i Pintsen, medens de Andre sang Psalmen. Menigheden sad en Tidlang og ventede sagtmodigt paa, at han skulde vaagne, endelig reiste Sandemanden sig og sagde: Vor Faer er nok falden i Søvn, som I formærke, siden han drager Veiret saa dybt; han er en gammel Mand, og vi gjør Synd i at vække ham; lad os lukke vor Bønnebog til i Guds

Navn og prøve vore Bøsser lidt udenfor. En af mine Drenge har stillet en Skive op paa Kirkegaarden. Sandemandens Forslag vandt almindeligt Bifald. Menigheden listede sig sagte og lydløs ud af Kirken, for ikke at forstyrre den gamle Mand, og begyndte at skyde tilmaals efter Skiven. Da Præsten omsider vaagnede, kaldte han Menigheden ind igjen og holdt en meget opbyggelig Prædiken."

„For disse Folk har da den Jæger, som nylig forlod os, været Anfører?"

„Ja, Eders Majestæt!" svarede Gabel, „og hvis Nogen var en slig Post voxen, saa maatte det ogsaa være Svend, efter hvad man fortæller om ham. Ved ethvert af deres Foretagender mod Steenbuk skal han have været den Første til at lægge Planen, den Snildeste til at udføre den. Hans Majestæt lod nu til Efteraaret Corpset opløse sig, for ikke at spilde Folk og Menneskeliv til Unytte, saa kom Svend og hans Folk herover til Sjælland, og fra den Tid maa Capitain Kai Lykke histhenne vide Besked om dem, siden flere af Gjøngerne have faaet Tjeneste imellem hans Dragoner."

„Capitain Lykke!" gjentog Kongen, idet han lagde de Papirer fra sig, som han imidlertid havde været beskæftiget med. „Er han tilstede? Eia! Saa lad ham komme herhen, vi have et Ord at tale med ham."

Kai Lykke, der havde hørt disse Ord, traadte hen til Bordet og hilste med Anstand og Ærbødighed for Kongen.

„Hvad er det, vi erfare om Eder, Herr Capitain!“ udbrød Kong Frederik temmelig heftig. „Allerede for to Maaneder siden have vi ladet udgaa Befaling, at I og eders Regiment skulde marschere til de forordnede Poster ved Vordingborg og andensteds, og desuagtet er lige til denne Dag endnu kun eet Compagni deraf ankommen.“

„Eders Majestæt holde mig dette tilgode,“ svarede Kai uden Betænkning. „Jeg vidste ikke, at denne Befaling havde været saalænge underveis, da jeg først modtog den for tre Dage siden.“

„Guds Død!“ udbrød Kongen harmfuld, „hvorledes besørges da mit Budskab? — Herr Lehnsmand! Derfor skal I staa os til Ansvar, siden det var Eder, der skulde underrette Capitainen om vor Villie.“

Ved denne ligesaa uformodede som heftige Tiltale mistede Brokkenhuus sin hele Fatning, han blev bleg, rømmede sig og stammede endelig:

„Jeg har ogsaa fuldkommet den efter bedste Evne; Kongelig Befaling afgik den selvsamme Dag, jeg modtog den, til Capitainen, derpaa giver jeg Eders Majestæt mit adelige Ord.“

„Hos hvem af Eder er da Skylden tilstede? Her

staa to gode Adelsmænd for mig, hvoraf den Ene taler stik imod den Anden; hvem af Eder dølger os Sandheden?"

„Tilvisse ikke jeg, min høie Konge!" yttrede Brokkenhuus ivrig. Ikke heller begriber jeg, hvorledes Capitainen skal kunne bevise sit Ord."

„Hvad jeg begriber, min Herre Lehnsmand!" svarede Kai, „er at eders Hukommelse maa være endnu slettere end eders Syn, imens I taler saa; men ligemeget, nu da jeg veed min Herre Konges Villie, skal den være opfyldt inden næste Sol gaaer ned."

„Nei, Capitain! ikke ligemeget, vi lyste dog nok at vide, hvem af Eder vi skulle sætte vor Lid til i Fremtiden, og derfor ville vi have den Sag opklaret."

„Tillykke lader det sig ogsaa gjøre," tog Lehnsmanden tilorde, „siden min Skriverkarl, som gik med Budskab til Capitainen opholder sig her i Værelset næstved. Han vil kunne overbevise Eders Majestæt om denne skammelige Usandhed."

Kai smilede til denne brutale Yttring. Derpaa vedblev han med den Sikkerhed og Selvbeherskelse, det selskabelige Liv havde lært ham:

„Herr Lehnsmanden synes at glemme, at han taler i Deres Majestæters Nærværelse, dernæst nægter jeg ikke, at han muligt har afsendt Kongelig Befaling, men blot at jeg har modtaget den."

Efter denne sidste Udflugt, der bedre end alt Andet beviste den Knibe Kai befandt sig i, kastede han et langt og bønligt Blik over mod Dronningen, som om han søgte Hjælp hos hende.

Og Sophie Amalie lod heller ikke sin Yndling i Stikken. Hun lagde sin hvide Haand paa Kongens, tilkastede ham et Smil og et Blik, hvori hun syntes at have forenet al den henrivende Ømhed, der kunde ligge i hendes skjønne Øine, som endnu aldrig havde forfeilet deres Virkning, og sagde:

„Eders Majestæt tilgive, at jeg blander mig i Talen, men selv om Capitain Lykke skulde have været saa uheldig at begaa nogen Brøde, hvad dog Herr Lehnsmanden endnu neppe har beviist, saa besidder han et saa lykkeligt Middel til at forsone den igjen, at jeg tør haabe, Eders Majestæt som hidtil vil blive ham i Naade bevaagen."

Denne Yttring syntes at overraske Kongen, imidlertid forsvandt det harmfulde Udtryk i hans Ansigt, medens Dronningen talede.

„Profecto!" udbrød han; „Vi forstaa ikke ret, hvad min kjære Dronning mener."

„Capitain Lykke har idag saa at sige reddet mit Liv."

„Eders Liv! min Gud! hvorledes er det muligt?"

Dronningen fortalte nu i faa Ord den foregaaede

Hændelse med Vildsvinet; hun nævnede vel Tateren, men drog tillige Kais Rolle mere i Forgrunden, end den med Rette tilkom.

Kai stod rolig og tillidsfuld for Enden af Bordet og støttede sig til sit Sværd.

„Hvilken skrækkelig Hændelse!“ udbrød Kongen. „Men Ridder Kørbitz,“ tilføiede han, „Eders Majestæts Cavalleer, hvor var han da i dette Dieblik?“

„Kørbitz!“ gjentog Dronningen leende, idet hun vendte sig om og betragtede Ridderen med et Blik, der havde noget af Kattens Grusomhed ved sig. Ved denne Bevægelse gled hendes Tørklæde ned paa Gulvet. Kørbitz gjorde et Skridt fremad, tog det op og lagde det paa Armen af Læneſtolen, medens han næsten lydløst hviskede det ene Ord: „Naade!“ og med et saa bønligt Udtryk, at Dronningen syntes bevæget derover.

„Ridder Kørbitz,“ gjentog hun, „var ved et Tilfælde ikke i vor Nærhed, da dette Eventyr passerede. Men jeg synes virkelig, at vi Begge, Eders Majestæt og jeg, ere Capitain Lykke nogen Tak skyldig.“

„Ja, ganske vist,“ svarede Kongen, „og jeg vil overlade det til min Dronnings gode Smag, selv at bestemme, hvorledes vi bedst skulle afgjøre vor Gjæld. Hvad Eder angaaer, Herr Lehnsmand! saa ville vi for Dieblikket lade Sagen fare; er Retten paa eders Side, skal I senere faae al den Opreisning I forlanger.“

„Eders Majestæt viser mig for megen Naade," svarede Brokkenhuus, bevæget af en Følelse, der var en ægte Adelsmand værdig. „Efter hvad jeg her har hørt og seet, troer jeg selv, at Capitain Lykke havde Ret, da han nylig bebreidede mig, at mit Syn og min Hukommelse vare lige svage."

Denne Selvopoffrelse blev ikke uden Løn, thi den forskaffede Lehnsmanden det første naadige og erkjendtlige Blik denne Aften fra Dronningens mørke og straalende Øine.

III.

Hvad der skete paa Slottet om Natten.

Da Taarnuhret slog otte gav Kongen Tegn til Opbrud, hvorefter han og Dronningen lode sig ledsage til deres Værelser. Dragonerne overtoge Vagten paa Slottet.

Idet Lehnsmanden Oluf Brokkenhuus gik igjennem Forværelset, hvor Kai Lykke var i Begreb med at fordele Mandskabet, hilste han paa Capitainen saa forekommende, som om han aldeles havde udslettet enhver Erindring om det nylig stedfundne Optrin imellem dem. Kai var endnu opfyldt af den foregaaende Dags Hændelser og af den Lykke, som Dronningens synderlige Gunst maatte indgyde. Han var et Barn af Øieblikket, hans Bryst indesluttede de meest modstridende Følelser. Da Brokkenhuus hilste erkjendte han fuldkomment den Uret, han nylig havde gjort sig skyldig i og følte Trang til at gjøre sin Forseelse god igjen. Derfor gik han hen til Lehnsmanden, berørte hans Skulder og udbrød:

„Herr Lehnsmand! et Ord, hvis I tillader det".

Brokkenhuus vendte sig om, og de gik sammen hen til en af de store Vinduesfordybninger i nogen Afstand fra de tilstedeværende Dragoner. Kai sagde:

„Jeg har iaften fornærmet Eder, min Herre Lehnsmand! thi just nu erindrer jeg tydeligt at have modtaget eders Brev paa den Tid, I sagde."

„Og nu agter I formodenlig at fornærme mig igjen?" spurgte Brokkenhuus sagtmodig.

„Nei, ved min Ære! tro ikke saa slet om mig. Jeg kommer tvertimod i Erkjendelsen af min Uret, for at stille mig til eders Befaling."

„I mener?"

„At tilbyde Eder al den Opreisning, en Adelsmand er den Anden skyldig."

„Ak, Capitain Lykke!" svarede Brokkenhuus med et sørgmodigt Smil; „see ret paa mig. Jeg er jo en gammel, graahaaret Mand, tilmed en stakkels Krøbling; det vilde kun lidt mig baade at søge nogen Opreisning i at slaaes med Eder. I gamle Dage var jeg altid rede til at afgjøre mine Stridigheder med Sværdet, men det er længe siden. En af mine Fjender gav mig her i Panden dette Mærke, der tog mit høire Øie med sig; en Anden, lidt ubehændigere, knuste med en Kugle mit ene Knæ; hvis mine Modstandere levede, vilde de have kunnet fortælle Eder, at

Feighed ikke hørte med blandt mine Feil, men de ere døde begge To, jeg troer det var førend I blev født, min kjære Herre! selv er jeg nu næsten blind og maa dertil dølge min Brøst, saa godt jeg kan, at jeg ikke mister min Bestilling, hvilket vilde gjøre mig til en Staader; Alderen er kommen, Capitain Lykke! jeg maa finde mig i at Folk fornærme mig, og tilmed takke dem, der fornærme mig mindst."

„O, min Hr. Lehnsmand! I ydmyger mig dybt; hvorledes skal jeg gjøre min Forseelse god igjen? Jeg vil gaa til Kongen imorgen, i dette Øieblik, og bekjende for ham, at Skylden ligger paa min Side. Tro blot, jeg beder Eder, at hvis jeg før havde vidst, hvad I her siger, jeg da aldrig skulde have tænkt paa at fri mig fra min Skyld, ved at vælte den over paa Eder."

„Ja i Sandhed, Capitain! jeg troer Eder!" svarede Lehnsmanden med et vemodigt Smil, der forskjønnede hans vanzirede Træk, „jeg tænker for ridderligt om Eder til at antage, I skulde ville fornærme en værgeløs Mand, men ligesaalidt har I formodenlig betænkt, at I for Øieblikket endnu mindre end jeg tør give eller modtage nogen Udfordring til Kamp."

„Eia! min kjære Herre!" svarede Kai leende, „det skulde jeg dog mene. Har I modtaget Skrammer i eders tidligere Kampe, saa har jeg mintro givet nogle

ligesaa vældige; jeg forstaaer ret godt at føre min Klinge og fordrer ikke bedre, end hvad Lykken beskærer. Hvorfor skulde en tapper Adelsmand ikke have Lov til at slaaes, naar Leiligheden var derefter?"

„Fordi en tapper Adelsmands Arm som eders tilhører Fødelandet i disse Dage, da Fjenden staaer for Døren."

„Jeg fornemmer nok, at jeg bestandig skal have Uret ligeoverfor Eder," svarede Kai, „men ligemeget, I er en gjæv og ridderlig Herre, Lehnsmand Brokkenhuus! og jeg ønsker intet bedre, end at jeg fra denne Stund af turde regne mig iblandt eders Venner."

„Det skal I have frit Forlov til," sagde den Gamle, idet han drog sin Handske af og rakte Kai Haanden. „Farvel, Capitain! og tak for den Glæde, I har forvoldet mig iaften."

„Imorgen gaaer jeg til Kongen," yttrede Kai bevæget. „Jeg faaer ikke Ro, førend jeg har bekjendt hele Sagen for ham."

„I lade det fare, Capitain Lykke! Imorgen reiser Kongen og jeg hver sin Vei, og det staaer til Gud om vi oftere skulle træffes i denne Verden."

Brokkenhuus hilste og gik, Kai fulgte ham til den ydre Slotstrappe og viste en Ærbødighed imod den Gamle, som om han havde været hans Overherre.

Derpaa kom han tilbage og fortsatte sin afbrudte Forretning med at ordne Vagtmandskabet.

„Husker jeg ret," udbrød han, „befalede jeg jo Ham, Corporal Wolf! at tage otte Mand med Sig og gaa til den østre Fløi, hvor Hendes Majestæt Dronningen har sine Værelser. Der sætter han Vagten og holder Folkene til at være stille og rolige. Ingen Drikken, I Slyngler! og fremfor Alt ingen Smøgen af den forbandede Urt, I og de Gevorbne have ført os ind i Landet. I ville forpeste Luften i Hendes Majestæts Værelser."

Med den omtalte Urt meente Kai Lykke Tobak, som Karl den Femtes Soldater havde bragt med sig fra Spanien til Tydskland, hvorfra igjen de Hvervede i den forrige Konges Tid førte den til Danmark og bibragte Almuen Smag for den.

Dragonerne gik hver til sit Vagthold, alene den omtalte Corporal blev staaende, efterat de Øvrige havde forladt Værelset.

„Har Han forstaaet mig, Corporal?" spurgte Kai.

„Ja vel, Herr Capitain!" svarede Wolf med Haanden paa den opkrampede Filtehat.

„Hvad Djævelen venter han da efter?"

„Eders Naade behager at glemme, at I iaften gav mig Lov til at forrette et lille Ærende nede i Landsbyen. Karlene fortælle, at vi skulle sadle op

imorgen ved Daggry, og saa faaer jeg arme Mand ingen Tid til at besørge det."

„Han har min Tro Ret," svarede Kai i en Tone, som om han først nu erindrede sit Løfte. „Han har sig jo en Kjæreste nede i en af Hytterne."

„Ja, strenge Herre! det gaaer mig ikke bedre. I hver en By, Hestfolkene komme til, faaer man sig paa Timen en lille Kjæreste; men hun her er den bedste og skal være min Kone, hvis det ellers ret gelinger."

„Ja, hvad er herved at gjøre? — Han har mit Løfte, det er sandt, og en Adelsmand maa staa ved sit Ord; men Tjenesten fremfor Alt, det veed Han nok, Corporal!"

„Ak, strenge Herre!" yttrede Corporalen i en ynkelig Tone. „Kunde jeg ikke blot faae Permission paa en Time. Det gjælder et Menneskeliv, Eders Naade! thi Pigen vilde tage sin Død derover, faaer hun mig ikke at see. Kun en lille Time, saa er jeg her igjen paa Pletten."

„Og hvem skulde imedens varetage hans Post i Slottet? Hans Fraværelse vilde være et smukt Exempel for Karlene."

Corporalen dreiede sig med en fortvivlet Gebærde om paa Hælen for at gaa. Kais Ord standsede ham atter:

„Hør, Corporal! jeg faaer et Indfald og vil tjene Ham, fordi Han er en brav og flink Person. Han laane mig sin Kappe og Hat, vi ere omtrent af eens Høide, jeg gaaer da op og holder Vagt for Ham, da jeg dog ikke kan sove, imidlertid besøger Han Kjæresten. Er Han tilfreds dermed?"

„Gud velsigne den naadige Herre!" udbrød Elskeren sjæleglad, idet han til Tegn paa sin ydmyge Taknemmelighed kyssede sin Haand og derpaa berørte Kais med den.

„Dernæst holder Han reent Mund med hvad jeg gjør for Ham, og kommer tilbage i betimelig Tid."

„Hjælpe mig Gud, Eders Naade!" svarede Corporalen, medens han rakte Kai sin Kappe, „jeg vilde før tage fem og tyve Stigrem for Fronten, end misbruge eders Godhed."

„Han kunde ogsaa være temmelig sikker paa at faae dem tiltalte, hvis han ikke skjønnede bedre paa min Gunst," sagde Kai.

Corporalen hilste og gik. Kai svøbte sig ind i Kappen, trykkede Hatten dybt ned i Panden, derpaa forlod ogsaa han Stuen og fulgte efter Vagtmandskabet.

Veien til Dronningens Værelser førte igjennem en lang Corridor, hvis ene Ende sluttede sig til Hovedtrappen fra Stueetagen, i modsatte Ende var an-

bragt et Vindue ud imod Søen og langs med denne Side gik igjen en Tværgang, som førte til Lehnsmandens Leilighed. Corridoren selv fik sit Lys fra en Messinglampe ved Trappen, og denne Aften tillige fra Maaneskinnet, som faldt igjennem Vinduet.

Kai stillede en Post ved Trappen og valgte sin egen i Nærheden af Vinduet, omtrent ligeoverfor Døren til Dronningens Gemak. De øvrige Dragoner, der i Nattens Løb skulde afløse i og udenfor Slottet, opholdt sig imidlertid nede i Stueetagen, hvor et Værelse var blevet dem indrømmet til Vagtstue.

Dronningen var endnu inde hos Kongen. Over det nylig saa larmende Slot hvilede en almindelig Taushed, som kun i enkelte Mellemrum blev afbrudt, naar man aabnede eller lukkede en Dør nede i Stueetagen, eller ved den eensformige Lyd af Vaaben, idet Vagterne, for at modstaa Kulden, som begyndte om Aftenen, bevægede sig frem og tilbage paa deres Poster.

Kai havde stillet sig ligeoverfor Vinduet, tæt indhyllet i den graa Rytterkappe. Maanelyset faldt i en skraa Retning ned over hans Ansigt og hen igjennem den ene Side af Corridoren, hvis gamle, mørkladne Portræter syntes at antage et endnu barskere Udtryk i dette halvtydelige Streiflys.

En usædvanlig Spænding var synlig i Kais Ansigt, han ventede med Utaalmodighed paa Fortsættelsen af det Eventyr, hans tilsyneladende saa opoffrende Velvillie for Corporalen havde ledet ham ind i.

Pludseligt hørte han nede fra Trappen, hvor den anden Vagt stod, den taktmæssige Lyd som foraarsagedes ved at præsentere et Gevær, derpaa lød Stemmer, og strax efter saae man Dronningen fulgt af Fru Else Reedtz, gaa igjennem Corridoren. Foran begge Damer bar en Kammerfrue en tændt trearmet Lysestage. Kai rettede sig og præsenterede sin Carabin. Hans Kappe var gleden noget tilside ved denne Bevægelse. Skinnet af Lysene faldt paa Sølvet af hans broderede Vams, da Kammerfruen standsede, medens Dronningen tog Affked med Fru Else. Var det nu paa Grund af det Lydelige og Præcise i hans Hilsen, eller ifølge et vist Instinkt, som vi under visse Forhold lykkeligviis blive begavede med, nok er det, Dronningen lagde Mærke til ham. I hendes første Blik paa den smukke Skildvagt viste sig en levende Overraskelse, derpaa smilede hun, tilfreds over dette Paafund, der faldt saa aldeles i hendes Smag; og begge disse Udtryk, Gjenkjendelsen og Smilet, forsvandt atter i næste Dieblik, medens hun naadig standsede Fru Else, for at forsikkre, hvor behageligt Opholdet paa Jungshoved

havde været hende. Under denne Erklæring, som blev modtagen med Henrykkelse, faldt Dronningens mørke Øine endnu engang paa Kai. Derpaa forsvandt hun, Fru Else og Kammerfruen, der stiv og ubevægelig med Hovedet halvt nedbukket i den store opstaaende Halskrave, havde holdt Lyset for dette Optrin.

Atter indtraadte den tidligere Stilhed omkring i Slottet og dets Nærhed. Dronningens Damer havde forladt hende. Lysene i Lehnsmandens Fløi vare slukkede, man hørte Taarnuhret slaa Ti og Vinden, som sukkede i de bladløse Lindetræer udenfor. Iøvrigt var Alt som uddøet omkring Kai. Selv Vagten i den modsatte Ende af Gangen havde sat sig ned paa det øverste Trin af Trappen, svøbt sin Kappe tættere omkring sig, lagt Carabinen over sine Knæ og hengivet sig til Betragtninger, som endtes i en dyb og rolig Søvn. .

Men Skjæbnen havde bestemt, at denne Nats Stilhed jevnligt skulde blive afbrudt. Kai nærmede sig Dronningens Dør, han lænede sig ubevægelig og grundende til Karmen, da han pludseligt traadte tilside ved at høre Skridt fra den modsatte Side af Corridoren. Sagte, næsten lydløst, bevægede en Skikkelse sig henimod ham og standsede ligesom tvivlraadig i Nærheden af Døren til Dronningens Værelse.

Kai havde øieblikkelig fattet sin Plan; han stillede

sig med Ryggen imod Laasen og tiltalte Manden, der ved Skildvagtens Bevægelse traadte over paa den mørke Side af Gangen.

„Hvad gjør I her saa sildigt?" spurgte Kai dæmpet.

Manden betænkte sig et Øieblik, før han traadte nærmere, slog sin Kappe tilside, og Kai gjenkjendte Kørbitz i den straalende Hofdragt, han havde baaret tidligere om Aftenen ved Couren.

„Gjør Plads, Skildvagt!" hvislede Ridderen. „Jeg har et Ærende til Hendes Majestæt."

„Det faaer at vente til beleiligere Tid," sagde Kai. „Dronningen er allerede gaaet til Ro."

„Hvad behager!" svarede Kørbitz med al en Lykkeridders Overmod. „Veed Han ikke, at enhver Tid er beleilig for Hans Majestæts Ærender. Jeg er Ridder Kørbitz og Overbringer af et Budskab, der ikke taaler Opsættelse."

Ridderen traadte under disse Ord et Skridt nærmere. Kai stillede sig imod ham, derved faldt Maanelyset paa hans Ansigt, og Kørbitz gjenkjendte ham øieblikkeligt.

„Ah, min Hr. Dragoner!" udbrød han med en slet skjult Harme. „I holder god Vagt inat udenfor dette Værelse."

„Ja, jeg seer nu, det gjøres nødigt; finder J maaskee noget at udsætte paa denne Opmærksomhed?"

„Sikkerlig ikke, jeg tænkte kun paa, at det er anden Gang, vore Veie krydse hinanden."

„Tal ikke derom," svarede Kai; „thi min Beskedenhed forbyder mig at nære denne Tanke."

„Hvad mener J?"

„At det lader til, jeg begge Gange skal være den Seirende."

„Troer J ogsaa, at det vil blive Tilfældet, naar Hans Majestæt imorgen erfarer, at J hindrer mig i at fuldbyrde hans Befaling?"

„Ak, Hr. Ridder! derpaa vil jeg besinde mig imorgen; for Øieblikket tænker jeg kun paa min Post."

„J nægter mig da endnu Adgang til dette Gemak?"

„Ja!"

„Og Grunden, vil J sige mig den?"

„Grunden," svarede Kai smilende, „er, at J hver Dag nyder den Lykke at kunne vaage over Hendes Majestæt; inat ville Kai Lykkes Dragoner gjøre det."

Korbitz bortfjernede sig rasende. Havde han været Dronningens Værelse lidt nærmere, vilde han maaskee under Striden have mærket, at Døren forsigtigt blev aabnet paa Klem, medens en Skikkelse indenfor lyttede til, hvad der blev talt; han vilde

maaskee tillige af denne Skikkelses bifaldende Smil have kunnet forklare sig Aarsagen til Capitainens ubegribelige Dristighed.

Omtrent en Time senere blev Stilheden igjen afbrudt ved de forsigtige og langsomme Skridt af en Mand, der kom gaaende nede fra Tværgangen i Corridoren. Denne Mand maatte uden Tvivl være fortrolig med Stedet, siden han vidste at finde Vei i det Halvmørke, som var indtraadt, efterat Maanen havde ophørt at skinne gjennem Vinduet. Da han kom ned i Gangen berørte hans Fod et Klædningsstykke. Han standsede, tog det op og fandt, at det var en Soldaterkappe. Manden smilede; uden at betænke sig tog han Kappen paa, svøbte sig tæt ind i den og fortsatte sin Vei igjennem Corridoren. Skildvagten nede ved Trappen var imidlertid vaagnet; da han saae Manden komme sig imøde, traadte han frem for at hindre ham i at passere; men ved Synet af den militaire Kappe betænkte han sig igjen, antog ham for en Kammerat og lod ham gaa forbi sig. Da den Ubekjendte kom til en Dør ved Enden af Corridoren, standsede han, lyttede nogle Sekunder og kastede imidlertid sit Blik tilbage paa Skildvagten. Denne havde vendt ham Ryggen og lænet sig over mod Rækværket af Trappen. Da Manden saaledes overbeviste sig om, at Ingen lagde Mærke til ham, be-

rørte hans Haand Dørlaasen. Saa forsigtig og lydløs end denne Bevægelse foregik, syntes den dog at være bleven bemærket indenfor. Døren aabnedes, og i det svage Lys, som Lampen kastede i denne Deel af Gangen, saaes en kvindelig Skikkelse komme tilsyne i Aabningen. Hun bøiede sig over mod Manden, rakte ham begge sine Hænder, og deres Stemmer blandedes derpaa i en sagte Hvisken, ligesaa uhørlig som uforstaaelig, medmindre de ømme og straalende Blikke, der paa samme Tid bleve vexlede, kunde have tjent til Commentar for dette hemmelighedsfulde Sprog.

Det vidste imidlertid Enhver, som var nogenlunde bekjendt i Slottet, at dette Værelse for Øieblikket blev beboet af Julie Parsberg, en Søster til Fru Else. Den Anseelse og Gunst, hendes Broder nød ved Frederik den Tredies Hof, havde ogsaa udstrakt sig til hans Søster. Hun var endnu meget ung, da hun blev optagen iblandt Sophie Amalies Æresdamer, en Post, hvortil Landets fornemste Adelige beilede. Dronningens øiensynlige Gunst skaffede den unge Dame en talrig Skare af aabenbare Beundrere og hemmelige Fjender. Flere af disse sidste stode unægtelig ogsaa over hende med Hensyn til Ahner og Formue; men til Gjengjæld derfor overgik Julie dem alle i Skjønhed. Saa let og ziirlig en Figur, saa henrivende et Hoved, saa deilige og sorte Øine som

hendes retfærdiggjorde i lige Grad Herrernes Beundring og Damernes Misundelse. Der var maaskee mere Ild end Varme i disse sorte og straalende Dine, sagde hendes Fjender, men det hørte med til den Tids Begreb, kun at tro paa Varmen der, hvor man saae Flammen. Man sagde ogsaa, at den unge Dame lagde for synligt an paa at behage Alle, for senere at kunne paradere med sine talrige Erobringer; dog vovede ikke engang de meest skaanselløse af disse Fjender, — det vil sige de, som Naturen havde givet færrest Evner til at rivalisere med hende — at paastaa, at Julie nogensinde havde tilsmilet en Borgerlig, og indenfor Hoffets Kredse havde man, som bekjendt, særegne Love og Begreber. Man forskrev allerede dengang ikke blot Formen for Dragt og Paaklædning, men tillige Formen til at tænke, tale og handle fra Hoffet i Versailles.

Midt i sin Lykkes Sollys syntes dog Julie at savne Noget. Hun blev træt i denne Vexel af Kabaler og Bagtalelser; efterat have tilbragt et Aar ved Hoffet, udbad hun sig Dronningens Tilladelse til at besøge sin Søster, Fru Else Reedtz paa Jungshoved, hvortil hun angav sit svækkede Helbred som Aarsag. Dette Paaskud fandt naturligviis ikke Tiltro hos Nogen, man angav tusinde forskjellige Historier om denne besynderlige Reise; imidlertid forbleve Alle, selv Julies

Nærmeste, uvidende om hendes Bevæggrund til at forlade Hoffet.

Julie reiste til Jungshoved i Efteraaret, og havde siden uafbrudt boet der. I denne eensomme og uselskabelige Skovegn var Jagten og hyppige Ridetoure hendes eneste Adspredelse; men hun syntes at befinde sig ypperligt derved. Hendes blege Kinder rødmede paany, hendes mørke Øine havde ingensinde besiddet en friskere Glands. Hun ønskede og savnede Intet.

Under sit Ophold paa Slottet viste Dronningen sin Yndling hele den tidligere Gunst og opfordrede hende gjentagende til at vende tilbage til Hovedstaden. Men Julies Bønner udvirkede ogsaa denne Gang, at hun af sin høie Beskytterinde fik Tilladelse til at blive tilbage, saalænge det behagede hende.

Det var altsaa, som sagt, udenfor den unge Hofdames Dør, at de to Ubekjendte i dette Øieblik samtalede med foroverbøiede Hoveder, saa nær hinanden, at de næsten berørtes, medens deres brændende Blikke mødtes og besvaredes med Kjærtegn og med Ord, der uden Tvivl endnu vare sødere end disse Blikke.

Pludseligt taug Manden, idet den Anden vedblev at tale.

„Gaa nu!" hviskede denne Stemme; „jeg vil ikke høre din Skildring om Kongens Naade. — Stakkels

Menneske! som om en Konges Yndest kunde forøge min! — Jeg holder ikke af, at Du sætter dit Haab til Fremtiden, naar allerede det nærværende Øieblik har opfyldt alle dine Ønsker. Heller ikke har Du Lov til at rose Dig af anden Gunst end den, Du læser i mine Øine. — Gaa, min Gjøngehøvding! jeg siger Dig jo, at jeg har faaet Dronningens Tilladelse til at blive, saalænge Du forstaaer at gjøre mig mit Ophold her behageligt. Gaa!"

Hun skød ham bort, idet hun holdt to smaa hvide Hænder for hans Ansigt og lod ham bedække dem med sine Kys. Derefter traadte hun tilbage i Døren og lukkede den efter sig.

Manden svøbte sig tættere ind i sin Kappe og gik taus og stille forbi Skildvagten. Denne var imidlertid slumret ind paa det øverste Trappetrin. Svend Gjønge tilkastede ham et medlidende Blik. Det forekom ham ubegribeligt, at Nogen kunde sove i dette Øieblik, medens den Duft, der omgav hans Elskede, endnu syntes at opfylde Corridoren og bringe hans Pulse til at banke. Han vedblev derpaa sin Gang, indtil han nærmede sig Dronningens Værelse. Førend han kom til dette, blev han tiltalt af Skildvagten.

„Hvad gjør I her?" spurgte denne.

Svend standsede, han betragtede Soldaten over-

raslet. Det forræderiske Sølv paa den udsyede Vams lod ogsaa ham gjenkjende Capitainen. Han smilede.

„Om Forladelse, Hr. Dragoner! bliv ikke vred over min Dristighed; men Kulden er streng, og Natten falder lang. Jeg kommer blot for at bringe Eder denne Kappe."

I Virkeligheden vidste Svend ikke selv, hvor den Piil traf, som han udsendte paa Lykke og Fromme; men i ni af ti Tilfælde behøver man ved en slig Bemærkning ogsaa kun at gjøre Regning paa sine Medmenneskers Forfængelighed.

Endnu medens Kai besindede sig paa Svar, havde Svend forladt ham og var bøiet om af Tværgangen, hvor Lyden af hans jagte og forsigtige Skridt snart tabte sig.

IV.

Dronningens Stridsmand.

Tidligt den næste Morgen holdt Dragonerne opstillede i Slotsgaarden i to lange Rækker fra Steentrappen ud til Vindebroen, for at ledsage Kongeparret til Præstø. Endskjøndt det den foregaaende Aften blev bestemt, at Afreisen skulde finde Sted tidligt om Morgenen, var der allerede gaaet flere Timer hen paa Formiddagen, og endnu holdt Kudsken i Baggaarden, uden at have modtaget Tegn til at kjøre frem.

Man fortalte, at Kongen i Morgenstunden havde faaet vigtige Underretninger om Fjendens Fremtrængen, og at der i denne Anledning var afgaaet Ilbud til Rigsraadet i Hovedstaden.

Dragonerne havde indhyllet sig i deres lange Kapper og sadde strunke og ubevægelige i Sadlen med Øinene rettede mod Slotstrappen, paa hvis øverste Trin man saae to af Dronningens Løbere i korte Trøier og Skindbuxer og med røde Stave i Hænderne.

Solen kastede sine klare Straaler ned imellem

Lindetræernes Grene, som Nattefrosten havde bedækket med et tykt Lag Riim. Gaarden og begge Sider af Broen fyldtes efterhaanden med Tilskuere. Foran blandt disse stod en høi Mand i en Faareskindskofte, med blottet Hoved og Hænderne foldede over sin røde, strikkede Uldhue. Det var Ib, som mødte efter Dronningens Befaling. Bønderne havde trængt sig noget tilbage fra ham, som om de frygtede for hans Nærhed, derved opstod en Aabning mellem ham og den øvrige Mængde. Tateren syntes ikke at agte herpaa, hans Blik var ufravendt heftet mod Døren, hvorfra Dronningen skulde komme. Fra den tidlige Morgen havde han staaet paa dette Sted, ydmyg og undselig, ventende paa, at man vilde holde det Løfte, der var blevet ham givet.

Det var tydeligt at see, hvormegen Umage Tateren havde anvendt paa sit Ydre denne Dag. Hans korte sorte Skæg var omhyggeligt skilt til begge Sider. Haaret var redet glat tilbage fra den høie og brede Pande, hvis Hvidhed der hvor den pleiede at være bedækket af Huen, dannede en paafaldende Modsætning til det øvrige solbrændte Ansigt. Istedetfor Seilgarnet, hvormed Koften ellers holdtes sammen, havde han idag bundet den med røde Uldsnore, og et bredt Belte omkring Livet, hvori han bar en Kniv med Hjortetaksskaft og en blankpoleret Tinskee, fuldendte denne

Dragt, der efter Ibs Formening ikke lod Noget tilbage at ønske.

Pludseligt opstod en Mumlen blandt Mængden. „Nu komme de,“ hviskedes der fra alle Sider, og man saae en Hofcavalleer vise sig i Slotsdøren og sige nogle Ord til Løberne. Den Ene af disse sprang ned af Trapperne over Gaarden og raabte:

„Hans Majestæt Kongens Vogn skal kjøre frem.“

Derpaa vendte han igjen tilbage til sin Post. Strax efter holdt Vognen foran Hovedtrappen, og Mængden trængte sig nærmere henad mod Slottet, for at faae et Glimt at see af de høie Herskaber, naar de stege ind.

Ib blev reven med i Strømmen. Blandt alle Tilstedeværende var han den, der ventede med størst Utaalmodighed. Flere Gange foer han med Haanden op over Panden, hans Hjerte bankede, hans mægtige Lemmer skjælvede, en ængstelig Frygt begyndte at vaagne ved Tanken om, at man muligt kunde have glemt ham og den vigtige Anledning, hvori han var kommen.

Idet han nærmede sig Trappen, saae han Kai holde tilhest foran Dragonerne. Han gjenkjendte ham og udstødte et Glædesskrig, derpaa dukkede han sig ned og søgte at bane sig Vei imellem de Foranstaaende, men det var haandfaste Folk, han havde at gjøre med. Enhver blev paa sin Plads, og efter flere gjentagne

Forsøg erkjendte han det Umulige i at naae Trappen. Sveden brast ud af hans Pande, og da han saae ned paa sin Dragt, opdagede han til endnu større Smerte, at dens nylig saa pyntelige Udseende var aldeles tilintetgjort. Han hævede sine Arme og udbrød med en bønlig og bævende Stemme:

„Aa, lad mig komme frem i Guds Navn!“

„Hvor agter Du Dig hen, dit lange Spektakel?“ spurgte Ridefogden, som stod i hans Nærhed. „Synes mig dog, at Du kan være ret vel fornøiet med den Plads, Du har, alt imens Du staaer blandt lutter ærlige Folk.“

„Ak Foged!“ bad Ib, „vær ikke saa streng. Jeg skal jo hen og tale med Dronningen.“

Disse Ord bleve besvarede med en almindelig Latter.

„Natmanden skal tale med Dronningen,“ raabte En i Klyngen. „Lad ham dog komme frem.“

Under den Munterhed, som derved opstod, var Ib bleven Gjenstand for Alles Opmærksomhed. Nogle Enkelte af de Nærmeste følte sig bevægede af det bønlige og smertefulde Udtryk i hans Ansigt og rykkede tættere sammen, derved opstod en Smule Plads. Han trængte sig frem, endnu en Kamp, og et jublende Skrig tilkjendegav hans Held, han styrtede ud af Kredsen og sank aandeløs og forslaaet ned ved Foden af Trappen.

Kørbitz var bleven staaende i Slotsdøren, en Tjener havde hængt en Foerværks Kappe over hans Hofdragt. Da han hørte Skriget og saae den Bevægelse, som opstod blandt Mængden, idet Tateren trængte sig frem foran alle Øvrige, gik han ned til ham og spurgte, hvad han vilde.

„Naadige Herre!“ svarede Ib under dybe Buk, „jeg kommer, fordi Dronningen har bestilt mig herhid.“

„Dronningen?“ gjentog Ridderen, ikke mindre forundret end alle de Andre. „I hvilken Anledning?“

„Hun vilde gjøre mig noget tilgode, formedelst jeg hjalp hende igaar, da hun var ude i Skoven at jage.“

„Hvormed hjalp Du?“

„Med at frelse hendes Liv.“

„Du?“

„Ja!“ svarede Ib undselig, „for det der dengang ingen Bedre var tilstede.“

„Jeg troer, Alverden har frelst hendes Majestæt igaar.“ mumlede Ridderen, ubehageligt bevæget ved de Erindringer, som dermed forbandt sig. — „Gaa bort, Mand! Hendes Majestæt har ingen Stunder at tale med Dig.“

Idet Kørbitz sagde dette, gjorde han en Haandbevægelse mod en af Fogderne, som stode posterede nedenfor Trappen. Fogden drev den Ulykkelige tilbage

med Skaftet af sin Partisan, og Ridderen stillede sig atter i Døren.

Nogle Øieblikke blev Ib staaende som bedøvet. Mængden spottede og forhaanede ham, men han syntes at være uden Følelse derfor, det var ikke Ydmygelse, der forandrede hans Træk og bragte hans Øine til at glindse af Taarer, efterat Ridderens Tilbageviisning havde tilintetgjort hans kjæreste Haab, Maalet for alle hans Ønsker.

Hændelsesviis red Capitain Lykke paa samme Tid langs med Linien af sine Folk og nærmede sig det Sted, hvortil Tateren var trængt tilbage. Da Ib saae ham, besluttede han at vove endnu et sidste Forsøg. Han udbredte sine Arme og raabte:

„Høvedsmand! Høvedsmand! kom mig tilhjælp."

Kai hørte dette Raab, saa klagende og lydeligt, at det naaede over hele Gaarden. Han vendte sig forundret og fik Øie paa Tateren. Skjæbnen syntes nu engang at have udseet ham til at modvirke Kørbitz, hvor de mødtes. Han hilste Ridderen med sin Pallask og red derefter hen til Ib.

„Hvad ønsker Du, min Ven?" spurgte han.

„Ak Høvedsmand! kjender I mig ikke mere?"

„Jo vist, det var jo Dig, vi mødte igaar i Skoven."

„Det var mig De lovede at gjøre til en ærlig Mand, og nu have de glemt det og sige, at der er

ingen Stunder dertil, og spotte og støde mig tilbage alle Steder."

Kai følte, at han var i Gjæld hos Tateren, fordi dennes Bedrifter Aftenen tilforn vare blevne regnede ham tilgode. Han smilede og sagde:

„Tøv kun lidt, min Søn! vi ville see, hvad der lader sig gjøre."

I samme Dieblik bleve Dørene stødte op, og man saae Kongeparret stige ned ad Trapperne, Dronningen med et tilfreds og smilende Ansigt, derimod dvælede endnu Rynkerne paa Kongens tankefulde Pande. Dragonernes Pauker og Horn hilste Majestæterne.

Capitain Lykke var bleven holdende tæt foran Vognen. Ved hans Side stod Ib med sin Hue i Haanden. Fogden prøvede flere Gange paa at drive ham tilbage, men Ib havde faaet Mod efter Kai Lykkes Opmuntring og gjorde en fortvivlet Modstand. Derved tildrog han sig Dronningens Opmærksomhed. Hun kastede et spørgende Blik paa ham og traadte et Skridt nærmere. Fogden drog sig tilbage til Rækværket af Trappen, Tateren bøiede sit Hoved og sank paa begge sine Knæ ned foran hende.

„Hvad ønsker denne Mand?" spurgte Dronningen.

Capitainen gjorde en dyb Hilsen, idet han svarede:

„Han troer at have nogen Fordring paa Eders Majestæts Naade."

„Hvem er han?“

„Han var tilstede igaar ved Vildsvinejagten.“

„Ja, jeg erindrer det. Vi lovede ham en Belønning.“

„Han vælger blot ikke nogen heldig Tid til at minde os derom,“ yttrede Kongen.

„Ak, Deres naadige Majestæt!“ stammede Jb. „Jeg har ventet her siden imorges, førend det blev lyst.“

„Hvad begjærer han da?“ spurgte Kongen.

„Jeg veed det ikke ret selv,“ svarede Sophie Amalie, „men siden J, Hr. Capitain Lykke! gjør Eder til hans Fortaler, saa behag at forklare Hans Majestæt, hvad Manden ønsker.“

„Hans Bøn er at blive gjort ærlig.“

„Ærlig!“ gjentog Kongen forundret.

„Ja, Eders Naade!“ tilføiede Tateren, hvem Kongens venlige Mine gav Mod. „Jeg vilde saa inderlig gjerne være ærlig, for jeg er kun en stakkels Natmand, som ikke har Forlov til at omgaaes med andre Mennesker. Igaar gav Dronningen mig Jaord paa, at det nok kunde skee.“

„Det har saaledes været Landets Skik tilforn,“ bemærkede Kai, „at Fanerne gjorde en Mand ærlig, naar de bleve svingede over hans Hoved.“

Kørbitz, som hidtil havde staaet bag Dronningen,

stak sit Hoved op over Kraven paa hans Foerværks Kappe og yttrede:

„Capitainen synes at glemme, at her for Øieblikket ikke haves nogen Fane tilstede."

„Jeg glemte det ikke," svarede Kai med et artigt Buk mod Ridderen, „men antog den for at være unødvendig, hvis det ellers maatte behage Deres Majestæter at opfylde Mandens Ønske. I Danmark hedder det for et gammelt Mundheld, at den Mand, hvem Kongens Haand berører, han vorder ærlig."

Medens Kai talede, lod Dronningen sit Blik glide hen over de to Rivaler. Ridderen stod kroget og sammenbøiet i sin Kappe, hans blege Ansigt var blevet blaaligt af Kulde og vanziredes endnu mere ved den nødtvungne Erkjendelse af Kais Overlegenhed i dette Øieblik. Ligeoverfor ham Capitainens ranke og ridderlige Skikkelse, som aldrig havde taget sig fordeelagtigere ud.

„Jeg maa dog give Ridder Kørbitz's Mening mit Bifald," yttrede Sophie Amalie med et koket Blik paa Kai, „og siden denne Ceremoni nu tilforn pleier at fuldbyrdes med Fanen, maa det ogsaa denne Gang skee saaledes. Jeg vilde nødig lade mit Løfte uopfyldt," tilføiede hun, henvendt mod Kongen. „Især da det for Øieblikket er Eders Majestæt om dygtige

Stridsmænd at gjøre, og denne Mand venter kun paa at blive værdig til at træde ind i Landets Tjeneste."

„Vi ere ogsaa rede til at opfylde hans Ønske," svarede Kongen.

„Hr. von Kørbitz!" vedblev Dronningen, idet hun pegede over mod Fogden. „Behag at bringe os denne Betjents Partisan."

Kørbitz adlød forundret. Dronningen udfoldede sit Lommetørklæde og bandt Fligen af det om Spidsen paa Spydet. Solen var imidlertid stegen paa Himmelen, den skinnede ned i Gaarden og belyste det Optrin som nu fulgte efter og som for de tilstedeværende Hoffolk var en Gjenstand for Smil og Morskab, for Ib derimod den helligste og høitideligste Begivenhed i hans Liv.

Han laa foran Dronningen, knælende paa Jorden med foroverbøiet Hoved, og holdt Huen i sine foldede Hænder. Paa et Vink af Kai Lykke red Paukeslageren og de to Trompetere, hvoraf Musiken bestod, hen til Trappen. Dragonerne præsenterede med Sablen.

I det Samme hørte man en mægtig Røst hæve sig blandt Tilskuerne og raabe:

„Tager Eders Huer af, Folk!"

Ingen vidste, hvem der talede, eller hvorfra denne dybe og klangfulde Stemme kom, men man adlød den øieblikkelig. Trompeterne blæste en Fanfare, Dron-

ningen hævede Partisanen med det flagrende Klæde over Taterens Hoved, og da Trompeterne taug, traadte Kongen ned til Ib, lagde sin blottede Haand paa hans Hoved og sagde:

„Reis Dig op, min Søn! i Guds Navn, saasandt Du fra nu af er en ærlig og pletfri Mand!"

Da Kongens Haand berørte Ibs Hoved, syntes en pludselig Skjælven at fare igjennem hans Lemmer, han skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast i en lydelig Graad. Hans Bryst arbeidede, han vilde tale, men mægtede det ikke. Da han lod sine Hænder synke, laa et lyksaligt Smil udbredt over hans Ansigt, og idet han saae op og hæftede sine smaa og kloge Øine paa Dronningen, nikkede han gjentagende Gange, ligesom for at udtrykke den Bekræftelse, der var bleven kvalt af hans Graad.

„Hans Majestæt har nu opfyldt din Bøn," sagde Dronningen venlig, „Har Du mere tilbage at ønske?"

Ib reiste sig, han prøvede paa at svare, men Stemmen svigtede i den Bevægelse han var. Han rystede med Hovedet og hviskede ganske sagte:

„Slet ingen Ting."

„Nu vel," sagde Dronningen, idet hun af en Pung tog nogle Guldstykker, „saa kan Du herefter trøstig følge dit Hjertes Attraa og stille Dig blandt Landets

Forsvarere. Jeg fæster Dig herved til en Stridsmand for os og den gode Sag."

Med disse Ord lod hun tre Guldstykker glide ned i Taterens Hue.

En glødende Rødme foer over Ibs Ansigt; han stirrede et Dieblik overrasket ned i Huen paa Pengene, derpaa tog han Guldstykkerne op, trykkede to af dem til sine Læber og lagde dem ned paa Trappen, hvor Dronningen stod. Det tredie Guldstykke beholdt han, hævede det iveiret, udstødte et høit og jublende Skrig og forsvandt derpaa i den tætte Klynge, som havde dannet sig omkring Vognene.

Kongen gjorde en Bevægelse mod Capitain Lykke og udbrød, idet han fulgte Ib med Dinene:

„Hvis han ønsker at komme blandt Krigsfolket, Hr. Capitain! saa sørge I for, at han bliver antagen."

„Han er allerede antagen blandt Eders Majestæts Krigsfolk," svarede en dyb og rolig Stemme i Nærheden, og da Kongen vendte sig, saae han Svend Gjønge staa med Ibs Haand i sin og smilende at blotte sit Hoved.

„Det er nok bedst, at han bliver hos mig," vedblev Svend. „Jeg kjender denne Mand bedre end Capitainen, og veed, hvor han kan være til Nytte."

„Hos Dig vil han ogsaa være i gode Hænder, Gjøngehovding," svarede Kongen med et godmodigt

Rik. „Erindre Dig vort Ord; vi blive Dig i Gunst og Naade bevaagen."

Kongen førte Dronningen til Vognen, derpaa steg han selv ind; Kudsken smældede med Pidsken, Dragonernes Musik lød paany. De kongelige Vogne rullede bort og efterlode det gamle Slot øde og forladt, som en Balsal Dagen efter Festen.

V.

Hvorledes Gjøngerne samle Krigsforraad fra dem, de bruge det mod.

Den følgende Vinter var ualmindelig streng. Frosten lagde en Bro over Velterne, som Karl Gustav ikke tøvede med at benytte. I Slutningen af Januar Maaned førte han sit Rytteri over Isen fra Heilsminde til Brandsø og derfra til Iversnæs eller Vedelsborg i Fyen. Fodfolket gik derimod fra Stenderup over til Tybring og Fønsskov.

Denne Sværm af Fjender, der som en mægtig Slange langsomt og sikkert bugtede sit uhyre Legeme over hele Riget for tilsidst at knuge sig sammen omkring dets Hjerte, Hovedstaden, udbredte Skræk og Modløshed paa sin Vei, tømte de kongelige Magaziner og tvang de danske Stridsfolk, der vare fordeelte omkring paa Øerne, til Flugt eller Overgivelse. Dog overgave de sig ikke alle, frygtede heller ikke alle: Kommandør Bredahl valgte netop denne Forsagelsens Tid til at forevige sit Navn, idet han med fire Skibe ikke alene

trodsede Fjenden, som bestød ham fra Nyborg Fæstning. men tillige den endnu mægtigere Fjende, der fastholdt Skibene i Fjorden indenfor Knudshoved og Ellensborg eller Holkenhavn.

I Fyen modtog Karl Gustav et Brev fra den engelske Minister Meadowe, hvori denne underrettede ham om, at Danmark ønskede Fred, og i denne Anledning havde afsendt to Rigsraader til den svenske Leir. Uden at give noget Svar lod Kongen Isens Fasthed undersøge i store Belt og førte sine Soldater over Taasing til Langeland, derfra til Lolland og to Dage senere til Falster. Den ellevte Februar satte han Foden paa Sjællands Grund og tog foreløbigt sit Ophold paa Vordingborg Slot.

Svenskernes Komme vakte en ubeskrivelig Skræk og Forvirring i alle Kredse. Veiene til Hovedstaden vare opfyldte af Flygtninge. Kongens Livregiment forlod tilligemed Kai Lykkes Dragoner Vordingborg, saasnart Fjenden viste sig ved Masnedø. De fleste adelige Familier, som boede omkring paa Herregaardene i den sydlige Deel af Landet, skjulte deres Skatte og Kostbarheder i Kjældere og Brønde, flygtede til Kjøbenhavn og overlode Omsorgen for deres Godser til Foged og Forvalter, hvor disse selv ikke fandt for godt at drage med. Fæstebønderne og de Vordnede vare de Eneste, som under den almindelige Modløshed

med Haab og Tilfredshed ventede paa, hvad der vilde skee, de havde Intet at tabe og derfor heller Intet at frygte; for dem gaves der ingen høiere Nødvendighed end Føde og Hvile, og begge disse Nydelser tilbøde sig i rigeligt Maal efter deres Tyranners Flugt. Trællene vare blevne Herrer, de spottede Fogderne, opbrøde Ladegaardene og borttoge det indhøstede Korn.

Strax efter Karl Gustavs Ankomst til Vordingborg udsendte han Streifpartier i den nærmeste Omegn, og da Jungshoved for ham maatte være et vigtigt Punkt, fordi Landet her danner en sikker Havn, der kunde benyttes ved Overførsler fra Sverrig, blev der givet en Afdeling Dragoner Befaling til at besætte Slottet og Landsbyen Roneklint, som ligger umiddelbart ved Havet.

Fru Else Reedtz var tiltrods for sine Venners Raad bleven tilbage paa Slottet. De foregaaende Dage havde hun ladet Godsets Bønder forene sig med et Vagthold fra Gisselfeldt, for at iagttage Fjendens Bevægelser, men Bønderne satte Ild paa Vagthusene og nægtede tilsidst ligefrem at drage ud oftere. Fru Else maatte finde sig i sin Skjæbne, hun indesluttede sig paa Slottet og ventede paa, hvad Tiden vilde føre med sig.

I disse Farens Dage var Svend Gjønge sporløs forsvunden. Fru Else havde flere Gange sendt Bud

op til hans Hjem, men der blev svaret, at han havde forladt Huset selvsamme Dag, Svensken gjorde Landgang paa Sjælland, uden senere at være vendt tilbage. Den Hest som han havde taget med sig, var nogle Aftener efter kommen løbende ind i Gaarden med et Sabelhug over Øiet og streifet paa Halsen af en Musketkugle. Til Svend selv havde Ingen hørt Noget.

Imidlertid begyndte det at blive uroligt i Omegnen. Af og til hørtes Skud i Skovene, og flere Bønder fortalte, at de paa Markveiene havde truffet ubekjendte Mænd af et forunderligt vildt Udseende. Nogle af disse bare en Slags Stormhuer eller Jernhatte paa Hovedet, Andre vare pandsrede med Kyrasser eller Brystharnisker, som efter deres Form og Prydelser at dømme syntes at være blevne gjorte til Bytte fra Svenskerne. I disse Mænds Bevæbning fandt en ligesaa stor Forskjel Sted, man saae Enkelte med udrettede Leer paa Skafte, Andre havde Ryttersabler, Carabiner eller Pistoler med et langt Løb og en Patrontaske spændt omkring Livet. To Dage efterat Bønderne havde vægret sig ved at drage paa Vagt, foer det Rygte omkring i Egnen, at der havde fundet en Skjermydsel Sted Nord for Høfdinggaard, i Taageby Mose. Fire Heste laae skudte langs med Veien ovenfor Mosen tilligemed deres Ryttere, som vare berøvede Vaaben og Mundering. Folk antog, at disse Ryttere

havde hørt til et af de Streifkorps, Fjenden daglig lod udgaa fra Standkvarteret i Vordingborg.

En Formiddag i Begyndelsen af Februar Maaned vare nogle Dragoner af et saadant Korps forsamlede i en lille Hytte mellem Gjerderød og Kragevig, ved Udkanten af Oremandsgaards Skove. Rytterne havde trukket deres Heste ind i et Skuur og søgt Ly mod det heftige Sneveir, der begyndte med Dagningen. Hytten syntes at være forladt af dens Beboere, man saae ikke Andre i Stuen end de fire Dragoner og en Bonde, som havde tjent Svenskerne til Veiviser.

Den ene af Rytterne gjorde et mægtigt Baal Ild paa Skorstenen, hans Kammerat pluffede imidlertid Fjedrene af en nylig dræbt Høne, som blev stukken paa Enden af en Ladestok og dreiet frem og tilbage over Ilden. To andre Dragoner eftersaa Hjullaasen paa Carabinerne, stillede dem i en Krog og strakte sig derefter henad Bænkene omkring Bordet.

Bonden stod ved det lille Hornvindue, som vendte ud mod Skoven. Hans smaa sorte Øine vare i uafbrudt Virksomhed og iagttoge enhver af Dragonernes Bevægelser. Endelig kastede han et langt og dvælende Blik ud af Vinduet og udbrød:

„Det er et haardt og strengt Veir denne Morgen, og endnu værre har det været i Nat. Gud naade

den Veifarende, som ikke veed, hvor han skal søge sig et Tag."

„Gid Djævelen annamme de Veifarende!" svarede Corporalen for Dragonerne. „Større Betryk lide Kongelig Majestæts Soldater, som gjøre deres Skildvagt i disse Nætter."

„Hei, Bondemand!" raabte Dragonen, som sad ved Ilden og dreiede Stegespiddet. „Skaf mig noget Brænde. Jeg tænker, Du finder det i Skyret derude."

Manden reiste sig og gik til Døren, da en anden Rytter standsede ham.

„See med det Samme til vore Heste og giv dem et Foder Havre af Poserne."

Manden gik.

„Det maa man lade de smaa Danske," udbrød Dragonen med en haanlig Latter, „villige ere de og lystre godt tillige; ikke heller tænker jeg, at Kongen skal have svær Umag med at styre dem, naar han nu faaer hele Riget gjort til en Provinds af Sverrig. Men hvad er det?" vedblev han og reiste sig op mod Vinduet, „jeg synes, som om jeg hørte Hestetrav paa den frosne Jord. Eia! der have vi jo Selskab og godt Kammeratskab."

Ordene vare næppe udtalte, førend Døren blev reven op, og to Dragoner stak Hovedet ind i Stuen. Den Ene blev staaende med begge Hestes Tøiler i

sine Hænder, den Anden traadte ind. De blaa Uldsnorer over Armen paa hans lysegule Uniform og en Messingplade paa Skuldren tilkjendegav hans Rang som Fændrik.

Corporalen og de øvrige Dragoner hilste.

„Tusind Djævle!“ raabte Fændriken, „I gjøre Eder det jo mageligt herinde, imens vi Andre ere nær ved at omkomme i dette fordømte Veir.“

„Maa jeg byde Herren en Drik Viin,“ svarede Corporalen paa denne Tiltale og holdt sin Læderflaske frem. „Den er tagen fra et Kirkealter, og I har derfor ligesaa godt deraf, som om I gik til Herrens Bord, Gud veed hvor ofte.“

Fændriken smilede til denne Raahed og drak.

„Har Ingen af Eder seet Noget til Svend Gjønge?“ spurgte han.

„Svend Gjønge!“ gjentog Corporalen. „Jeg kjender ikke den Mand. Han staaer heller ikke ved vore Dragoner.“

„Deri har I mintro Ret, Corporal!“ svarede Fændriken leende. „Han giver tværtimod Beviis paa, hvor lidt han gjør af Jer.“

Corporalen spærrede Mund og Øine op. Han forstod ikke denne Yttring.

„I har ikke forstaaet mig,“ vedblev Fændriken. „Naar jeg taler om Svend Gjønge, saa mener jeg

den Stimand, den Helvedes Hund, der lige siden vor Ankomst til dette Land kun pønser paa at fortrædige Svenskefolket, brænde Rytteriets Foder, tømme vore Munitionsvogne, opsnappe vore Streifkorps og stikke dem snarest muligt ind i den anden Verden, hvor han seer sit Ram dertil. Inat har han igjen været paafærde. Vagten meldte Skud nede fra Mosen, og imorges fandt vi fire af vore Folk liggende dræbte ved Siden af deres Heste; — og hvordan mene I vel, at de vare dræbte? Heste og Karle laa sønderflængede og forslaaede, som om man havde brugt Leer og Pleile istedetfor Klinger og Sværd i Kampen mod dem. Tilmed havde den Røver plyndret dem og trukket dem ud til det blotte Linned."

Et rasende Udbrud af Dragonernes Harme besvarede denne Fortælling.

„Lykkeligviis ere vi ham paa Spor," vedblev Fændriken. „En Bonde, som vi fangede og bragte ind til Hovedkvarteret for lidt siden, har givet os god Besked. Karlen stod i Ledtog med Svend og negtede først Alt, men Oberst Sparre har sin egen Maade at bringe Sandheden for en Dag, han lod Mandens Tommelfingre snøre sammen og sætte en Lunte imellem dem. Det hjalp. Bonden gik til Bekjendelse, han fortalte, at Svend luskede omkring her i Egnen, og havde Tilhold med sine Folk i Øremandsgaards Skove.

Nu stilled vi Vagter omkring, men titusind Millioner Djævle tage ham, os er han undsluppen, og vi komme nu herind for at spørge, om I Intet have fornummet til ham."

„Ikke det Ringeste," svarede Dragonerne.

„I vide, at han ikke holder sig skjult her i Hytten?"

„Det skulle vi mene. Leiligheden er endda ikke saa vidtløftig, at den jo lader sig oversee, og udenfor rækker Skuret knap over vore Hestes Hoveder."

„Saa maa vi afsted," yttrede Fændriken, idet han aabnede Hanen paa sine Pistoler, blæste Fængkrudtet bort og kom friskt paa.

„Til vi sees igjen," vedblev han med en Haandbevægelse og forlod Stuen. Strax efter skjulte det tætte Snefog de bortridende Dragoner.

„Den Svend Gjønge maa jo være eenfoldigere end en Nyfødt," yttrede Corporalen lidt efter. „Landet har overgivet sig, danske Kongen sender os fine Rigsraader, som trygle om Pardon, og endda vover han med sin Haandfuld Stratenjunkere at gjøre Allarm digt foran Kvarteret. Det skal jeg love for, han vil annamme sin Betaling og komme til at klæde Steile og Hjul, hvis Kong Karl faaer ham fat."

„Ja, hvis!" gjentog en Stemme i Døren.

Det var den eenfoldige Bondemand, som just i

dette Dieblik kom tilbage med en Armfuld Brænde i Favnen.

„Hvad snakker Du om, Bondeknægt!" yttrede Corporalen foragtelig. „Kjender Du Noget til ham, vi tale om?"

„Ak ja, strenge Herre!" svarede Bonden, „vor hele Egn kjender endda Svend Gjønge. Han er en haard Hals, som alle sine Dage kun har pønset paa at spille Andre et Puds. Det maa være en rask Karl, der skulde kunne binde an med ham, og bedre endnu Den, der magter at faae ham fangen."

„Kongelig Majestæt har ogsaa raske Karle iblandt sine Ryttere," svarede Dragonen med Selvfølelse. „Det er vel Intet at kro sig af, fordi han med en Flok Stratenrøvere har kunnet overfalde en liden Kommando i uveisomme Moser og liggende paa Luur i et Hul, som Bonderne hos os efter en Bjørn. Jeg gad seet ham og hans Karle idag, medens Oberst Sparre rider ud med sine Ryttere."

„Det gad jeg ogsaa seet;" sagde Bonden.

„Ved alle Djævle! Obersten vilde lade dem hugge i Stumper saa smaa som Sneen udenfor Vinduet."

„Den Oberst har jeg hørt meget omtale; hans Folk ogsaa, det maa være en gjæv Mand."

„En Menneskeæder."

„Og han er dragen ud med sine Ryttere i dette forskrækkelige Veir?" vedblev den nysgjerrige Bonde.

„Paa det Lav, Cujon! hvad vilde han vel gjøre med alle sine Ryttere? Tyve Mand sadlede op imorges for at besætte Jungshoved Slot; jeg mener, at Halvparten havde været tilstrækkelig."

„Ak ja, strenge Herre kan endda slaa Noget af, de ville neppe møde nogen Modstand, siden der Ingen boer paa Slottet uden Fru Else, Jørgen Reedtz og hendes Søster. Men en slemme Vei have de alligevel at reise. Toge de, med Forlov at spørge, ind igjennem Skoven?"

„Hvad kommer det Dig ved?"

„Jeg mener kun, at en fattig Mand som jeg kunde fortjene sig en Skillings Penge ved at løbe med og vise dem en gjennere Vei."

„Nu ja, de toge fra Egitsborg ad Allerslev og Rekinde, og der skulle vi støde til dem ved Middagstid og bringe Obersten en Ordre. Jeg gav med stor Plaiseer en Maaneds Sold, hvis vi maatte møde din Svend Gjønge imedens."

„Jeg tænker vel, han hytter sig," svarede Bonden med et polisk Smil. „Svend ligner Brokken, den seer sig omkring, før den gaaer ud, tilmed ligger han om Dagen og sover."

„Gid Du faae en Ulykke! som Du lyver ham

paa," svarede en Stemme, og i det Samme saae man først Fodderne og dernæst det øvrige Legeme af en Mand krybe ud af et Hul i Alkoven. „Svend Gjønge er min Tro lysvaagen."

„Alle Djævle!" raabte Corporalen, idet han reiste sig og sprang hen til Krogen, hvor Carabinerne stode.

Den Ubekjendte traadte iveien for ham, aabnede sin Vams og trak to Pistoler frem under denne. „Corporal!" vedblev han derpaa med sin dybe og rolige Stemme. „I havde Lyst til at see Svend Gjønge; her er han."

I samme Dieblik Svend traadte hen foran Carabinerne, drog den ene af Dragonerne sin Sabel og foer hen til Døren. Men midt i denne havde Veiviseren stillet sig.

„I vilde kanskee hente eders Vaaben, Hr. Dragoner!" sagde han smilende; „jeg har allerede taget to af dem til mig, og forvaret de andre."

Svensken veg et Skridt tilbage for de truende Pistolløb, som Manden ved disse Ord tog frem under sin Kofte og rettede mod ham.

„Du!" raabte Dragonen rasende.

„Ja, for at Fængkrudtet ikke skulde blive spoleret af Sneveiret."

Dragonen ved Skorstenen lod Hønen falde, bøiede sig til Siden og tog en Carabin, som han havde

stillet op mod Skorstenen, medens han benyttede Ladestokken til Stegespid.

„Du skulde ogsaa have forvaret denne,“ raabte han triumferende og spændte Hanen.

Veiviseren blev staaende i Døren, han forandrede ikke en Muskel, medens Rytteren lagde an paa ham. Carabinen klikkede.

„Ja, nu bliver I vistnok vred paa mig,“ udbrød Veiviseren, „naar jeg fortæller, at jeg nylig af Vanvare kom til at røre lidt ved Hanen og viske Fængkrudtet bort, da jeg bragte Eder Brændet.“

Dragonen kastede Carabinen hen ad Gulvet og satte sig paa en Træblok ved Skorstenen. Den Fjerde, der var sprungen iveiret tilligemed Corporalen, havde under disse forskjellige Optrin, som foregik i langt kortere Tid, end der behøves til at fortælle dem, ladet sine Øine løbe om til alle Sider i Stuen for at søge en Udvei til Frelse; da han saae sig og sine Kammerater beherskede af to Fjender, vendte han tilbage til Bænken, spidsede Munden og begyndte at fløite med en Forbittrelse og indædt Harme, som udtrykte sig i ethvert Træk.

„Ved alle Djævle!“ yttrede Corporalen. „Paa den Maade synes mig næsten, at vi ere fangne.“

„Siden I selv troer det,“ svarede Svend, „vil jeg ikke sige Eder imod.“

„Og hvad agter Du at gjøre ved os?"

„For 'det Første vil jeg bede Jer om at spænde eders Pallask fra Siden."

Da Corporalen tøvede, som om han vægrede sig, spurgte Manden, som stod ved Døren:

„Skal jeg kalde paa vore Kammerater?"

„Nei," svarede Svend, „lad dem kun blive, Ib! jeg tænker ikke, vi have dem nødige."

Ved denne Hentydning til Gjøngerne sank den sidste Rest af Dragonernes Mod.

„Saa Du har endnu flere Kammerater her?" spurgte Corporalen, medens han spændte Sablen fra sig og kastede den i Krogen.

„Ja!" svarede Svend, „men vi nænnede ikke at forstyrre eders Ro, mens I sad saa godt herinde, derfor krob jeg alene igjennem dette lille Hul, vi have gjort os under Halmen i Alkoven."

„De vare ogsaa bange for, at I skulde hugge dem i Stykker saa smaa som Snefnugene udenfor," tilføiede Ib.

„Nogle af dem gave mig alligevel en flittig Hilsen med til Eder og bade, om I vilde overlade dem eders Kollerter i det strenge Veir."

„Aa ja, hvorfor ikke!" raabte Corporalen rasende.

„Ja, hvad nu eders angaaer, Corporal!" tilføiede Svend, „saa skal den blive holdt i Agt og Ære, siden

jeg selv har isinde at benytte den idag i et lille Ærende, jeg rider, og derfor maa I være saa god at laane mig Buxerne med."

Svensken vægrede sig, men Svend afbrød ham.

„Corporal!" sagde han kort og bydende. „Min Tid er knap, lad os ikke spilde den med Snak. I og eders Kammerater ere de første, jeg har tilbudt saa gode Vilkaar, de Øvrige, jeg fik i min Magt, ligge omkring paa Marken. Forstaaer I? — De Døde røbe Intet, de nægte heller Intet. Jeg lader Eder Valget."

Mod disse Grunde, hvis Vægt endnu forøgedes ved den ubehagelige Udsigt til en Skare af Svends Folk, som formodenlig ventede i Nærheden, gaves der ingen Indvendinger.

„Vi faae vel at adlyde," sagde Corporalen og begyndte bleg af Raseri at trække Uniformen af. De Øvrige fulgte Exemplet.

„Pak Du alt Tøiet sammen," sagde Svend til Ib, „og spænd et Bandoleer omkring det."

Ib lagde sine Pistoler paa Bordet og adlød Befalingen.

„Jeg vilde ønske, jeg laa forvaret i min Grav," ytttede Corporalen. „Hvordan det gaaer, er jeg en ulykkelig Mand, naar det spørges, hvad her er skeet, og at min Ordre til Obersten ikke er bleven besørget."

„Gjør Eder ingen Sorg for Ordren," svarede Svend, „den paatager jeg mig at bringe, dernæst binde vi eders Hænder og Fødder, saa kunne I fortælle, at I have havt med Overmagt at bestille, eller hvad anden lystig Historie I tykkes bedre om."

„Ja, det skal staa Eder frit for," tilføiede Ib, „og jeg giver Jer en ærlig Mands Ord paa, at Ingen af os vil sige Eder imod."

Corporalen og de to Ryttere fandt sig i dette Forslag; den Fjerde, som havde været beskæftiget ved Skorstenen, kastede et længselsfuldt Blik paa den stegte Høne, medens han delte sine Kammeraters Skjæbne. Svend var bleven staaende med Pistolerne i Hænderne, medens Ib pakkede Uniformer og Vaaben sammen; da dette var udført, stillede Ib sig som Vagt og saae med et ubeskriveligt Udtryk af Glæde, hvorledes Svend bandt Svenskerne. Derpaa kastede de Halmen fra Alkoven ud paa Gulvet og lode Rytterne tage Plads paa dette.

„Forslaa nu Tiden, som I kunne bedst," sagde Svend. „Iaften skal eders Kammerater faae at vide, hvor I ere at finde."

Han stak Pistolerne i sit Belte og forlod Stuen.

„Og jeg," yttrede Ib, som blev tilbage og tog Dragonens Høne ud af Ladestokken, „jeg ønsker Jer alle Fire en god Appetit og bedre Leilighed til at stille den, naar I næste Gang stege saadan en rar lille Høne."

Med disse Ord kastede han nogle Stykker Brænde paa det halvslukte Baal, tog Hønen med sig og fulgte efter Svend. Hvis Dragonerne ikke havde ligget bundne paa Gulvet, vilde de nogle Øieblikke efter have seet Svend Gjønge og Ib iførte deres Uniformer at forlade Skuret. Et Stykke paa hiin Side Hytten skiltes de. Ib førte Hestene og Svenskernes Vaaben med sig. Da han kom indenfor Steengjærdet ved Skoven, holdt han sin hule Haand for Munden og raabte til Svend:

„Farvel, Herr Corporal, og god Lykke!"

Derefter slog han Hestene løse og forsvandt imellem Træerne. Svend derimod valgte den modsatte Vei ned til Refinde, hvor Dragonen havde fortalt, at Oberst Sparre vilde gjøre Holdt med sine Folk.

Før Svend forlod Hytten, havde han bundet Døren fast til Stolpen og med et Stykke Kalk malet tre store Kors paa Døren, et Kjendemærke, som paa denne Tid betød, at Beboerne i dette Huus vare smittede af Kopper.

Denne List betjente han sig af for at forskrække de omstreifende Svenske fra at gaa ind i Hytten, hvor de vilde finde deres Kammerater, og maaskee derved tilintetgjøre det Anslag, han var i Begreb med at udføre.

VI.

Svend Gjønge i Fjendens Krigstjeneste.

Samme Eftermiddag red en fjendtlig Afdeling Hestfolk igjennem Rekinde nedad mod de mørke Skove ved Oremandsgaard. Rytterne havde stukket Sablen i Skeden og indhyllet sig i deres lange Kapper til Værn mod den bidende Kulde, som var indtraadt efter Sneveiret. I Spidsen for Skaren red en lille mager Mand med lyse Haar, et rødligt, opadbøiet Mundskæg og brede, fremstaaende Læber. Hans Ansigts overordentlige Blegheb hidrørte fra et Saar, han havde faaet under Beleiringen af Frederiksodde, og som endnu ikke var fuldkomment lægt.

Denne Mand var Oberst Sparre, som Corporalen om Morgenen havde omtalt i Hytten, og til hvem han skulde have bragt den Ordre, som blev omtalt i Hytten før Svends Komme.

Det tykke Snelag, som bedækkede enhver Gjenstand, havde paa flere Steder tilintetgjort Veisporet, saa at Dragonerne maatte ride i Skridtgang og af

og til holde stille, indtil Obersten havde udfundet den Vei, de skulde drage.

„Corporal!“ udbrød Sparre efter en saadan Standsning. „Kjender Han Veien til det fordømte Slot?“

„Nei, Herre Oberst!“ var Svaret.

„Han tage fire Ryttere med sig til Husene histnede og bringe os en Mand tilbage, som kan vise os tilrette paa vor Vei. Sneen har sinket vort Ridt, og vi maa være i Kvarteer, før Mørket falder paa.“

Corporalen hilste og holdt sin Hest an for at komme tilbage. I samme Dieblik saae man en Rytter i jevnt Trav nærme sig Dragonerne.

„Han kan tøve lidt,“ udbrød Obersten og vendte sig mod den Kommende.

Rytterens Ansigt viste Svend Gjønges bekjendte Træk; han holdt stille foran Obersten og hilste saa rolig og sorgløs, som om han havde befundet sig midt iblandt sine Kammerater.

„Hvem er I?“ spurgte Sparre, idet hans lyseblaa Dine heftede sig med et skarpt og speidende Udtryk paa Svend.

„Ordonans hos General Fabian Fersen,“ svarede Svend, i det brede og syngende smaalandske Folkesprog, som han under sit Ophold blandt Gjøngerne havde lært til Fuldkommenhed.

„Hans Ærende?"

„Jeg bringer naadige Hr. Oberst' denne Ordre."

Svend rakte Obersten er Papìr, som han havde havt skjult under sin Køllert. Sparres Opmærksomhed lod til at at fordobles, hans Øine vedbleve ufravendte at være rettede paa Svend, medens han modtog Ordren. Svend syntes ikke at lægge Mærke dertil, blot eengang hævede han sit Blik og mødte Oberstens, men hans Træk bleve uforandrede, rolige og ærbødige som før. Sparre brød endelig Brevet og læste det flygtigt igjennem, derpaa vendte han sig i Sadlen og vinkede ad Svend, som var bleven holdende nogle Skridt foran Fronten.

„Han tjener under Grev Fersen?"

„Ja!"

„Hvem leverede ham denne Ordre?"

„Grevens Feltskriver."

„Naar?"

„Imorges ved Daggry."

„Hvor blev der sagt, at Han vilde træffe mig?"

„I den liden By Rekinde, som jeg nys kom igjennem."

„Kjender Han Veien til Jungshoved?"

„Saa som saa."

„Hvorfra?"

„Jeg har redet den tilforn."

„Hør, Corporal!" vedblev Obersten dæmpet, „knap veed jeg ikke selv at forklare mig Grunden; men jeg troer Ham ikke. Papiret og hans Svar ere i Orden; men alligevel er Han ikke Den, Han udgiver sig for."

„Hr. Oberst!" udbrød Svend med en mesterlig paatagen Forbauselse.

Sparre afbrød ham, idet han pegede paa en Pistol, hvis messingbeslagne Kolbe var kommen tilsyne under Kollerten i den Hast, hvormed Svend nylig havde fremtaget Ordren.

„Denne Pistol?" — vedblev Obersten med rynket Pande.

Svend smilede.

„Jeg tog den fra Liget af en Hellebardist, som ligger dræbt nede i Mosen."

„Alt dette kan være sandt," sagde Sparre, „og har jeg taget Feil, skal det ikke være til hans Skade; men indtil jeg faaer Vished, rider Han her ved min Side, og hvis jeg fornemmer til ringeste Uraad, stikker jeg Ham et Pistolløb i Øret og trykker af. Har Han forstaaet mig?"

„Nøiagtigt, Hr. Oberst!"

„Hvor gaaer Veien?"

„Langs med Gjærdet histhenne og derfra ned igjennem Skoven."

Obersten kommanderede fremad, og Skaren satte

sig atter i Bevægelse. Ved Indgangen gjennem Steengjærdet blev der gjort Holdt, medens Rytterne eftersaa deres Bøsser. Disse Skove, som de skulde drage igjennem, vare allerede Svenskerne bekjendte som Tilflugtssteder for Svend Gjønge og hans Folk.

Solen var endnu ikke gaaet ned. Talrige Flokke af Krager fløi ind fra Markerne for at søge et Skjulested mod Natten. Alting var stille og roligt i Rytternes Nærhed, selv Hestenes Hovslag bleve dæmpede af den bløde Snee. Svend holdt sig saa nær til Obersten som muligt. Da han red ind i Skoven, havde han kastet sin Kappe noget tilside, saaledes at dens Krave faldt tilbage fra Ansigtet. Sparres stirrende og mistroiske Blik ledsagede enhver af hans Bevægelser; men Svend syntes ikke at lægge Mærke dertil.

„Corporal Lundqvist!“ udbrød Obersten pludseligt, og vendte sig til Siden. „Han tage sex Mand med sig og ride os forud langs med den Lysning imellem Træerne, der betegner Veien. Brug sine Øine og Øren, og om Han fornemmer Uraad, da giver Han Ild paa Minuten.“

Corporalen adlød Befalingen og red foran med de sex Mand. Den forrige tause og næsten høitidelige Stilhed indtraadte atter.

Veien igjennem Ørremandsgaards Skove var dengang meget smal og paa begge Sider omgiven af et

Krat af høie Bregner, Gyvel og Slaaenbuske. Paa flere Steder maatte Dragonerne forandre deres Rækker, idet de bleve hindrede af fældede Træer eller af Bakkerne, som Veien snoede sig igjennem. Imidlertid rykkede de Maalet nærmere, man begyndte allerede hist og her at skimte Slottets røde Mure, paa hvilke Aftensolen skinnede.

I dette Dieblik blev Skovens Stilhed afbrudt af to Pistolskud, som faldt strax efter hinanden i den Retning, hvor de udsendte Dragoner vare forsvundne. Strax efter kom Corporalen sprængende tilbage til Skaren.

„Hr. Oberst!" udbrød han, „de have spærret Veien foran med fældede Træstammer. Vi saae ogsaa tydeligt Folk ligge paa Luur bag disse og raabte dem an, men de vilde ikke svare, og vi gave derfor Ild."

„Godt, min Søn!" svarede Obersten. „Du har gjort din Pligt. Jeg ventede ikke bedre."

Han kastede et hurtigt og afgjørende Blik paa Svend og spurgte:

„Veed Han nogen anden Vei til Herregaarden?"

„Der gives ingen anden," svarede Svend.

„Nu vel, Dragoner!" vedblev Sparre, „saa ride vi videre. Sablerne frem, og agter nøie paa, hvad jeg befaler."

Med disse Ord drog Obersten en Pistol op af Sadelhylsteret og sagde til Svend:

„Han mærke sig mine Ord fra før. I den Kamp, som fanger an, vil Han faae Leilighed til at vise, hvad Han er for en Mand. Glem ikke, at Han rider ved min Side."

„Jeg skal erindre det, min Herre Oberst!" svarede Svend med samme Koldblodighed.

Efterhaanden som Rytterne kom dybere ind i Skoven, bemærkede Sparre til sin Glæde, at Veien udvidede sig. Man saae en Mængde Træstammer ligge fældede paa Jorden. Grenene af disse havde Svends Folk slæbt hen over Veien og derved dannet en Forhugning, som vilde være umulig at overstige, hvis ikke Arbeidet ved Fjendens for tidlige Ankomst paa enkelte Steder var blevet ufuldendt. Obersten lagde Mærke dertil ved første Diekast. Han lod sine Folk trække deres Linie sammen for derved at fremstille et mindre Maal for Fjendens Skud. Derpaa rede de ind paa den aabne Plads foran Forhugningen. I den korte Taushed, som nu paafulgte, saae man et mørkt Omrids af en Mand hæve sig over Træstammerne, og en klar og tydelig Stemme raabte:

„Slaa dem nu ihjel!"

Efter disse Ord fulgte en almindelig Salve, som affyret paa faa Skridts Afstand bragte Dragonernes

første Rækker til at vige. Obersten havde afskudt sin Pistol. Idet han dreiede Hovedet for at tage den anden frem af Sadelhylsteret, hørte han et Suk og saae Svend, som holdt den endnu rygende Pistol i Haanden trykket tæt op til Brystet, at læne sig tilbage i Sadlen, tabe Stigbøilerne og derpaa synke ned paa Jorden, hvor han blev liggende stiv og ubevægelig.

Strax efterat Dragonerne havde afskudt deres Pistoler gjorde de en Svingning til Siden ind imod den ufuldendte Deel af Forhugningen for at komme bag denne; men Gjøngerne ventede dem koldblodigt. De rettede deres Leers lange og skarpe Blade mod Hestenes Bringer, medens de bag Træerne opstillede Skytter fyrede Skud paa Skud efter Mændene. De saarede Heste sprang tilbage, steilede og lode sig ikke længer styre af deres Ryttere.

I denne almindelige Forvirring beholdt alene Oberst Sparre sin Fatning. Han standsede Dragonerne, som begyndte at vige, og kommanderede en Afdeling af dem til et nyt Angreb; derpaa vendte han sig til de Øvrige.

„Lykken er med os," sagde han. „I den hele Krig ere vi de Eneste, der komme til at vexle Skud med Fjenden; jeg tænker, han skal faae sin Lyst styret. Corporal! Han drager med sine Folk tilhøire og søger at komme ind mellem Træerne, imidlertid angribe vi

fra den modsatte Side. Kunne I ikke trænge igjennem Krattet paa anden Viis, saa stiger af Hestene. Hver Mand gjøre sit Bedste."

Corporalen adlød, og Skaren skiltes til begge Sider. Derved opstod et Mellemrum i Midten af Veien, hvor Dragonerne havde modtaget Gjøngernes første Salve. Man saae tre Ryttere og en død Hest ligge udstrakt i Sneen. Den ene af Rytterne maatte formodenlig ikke have været dødeligt saaret, thi strax efterat Obersten havde forladt Stedet hævede han sit Hoved og kastede et hurtigt og speidende Blik om til alle Sider. Da han havde overbeviist sig om, at Ingen lagde Mærke til ham, reiste han sig paa Knæene og krøb paa denne Maade ind imod Forhugningen, bag hvilken han forsvandt. Strax efter hørtes et gjennemtrængende Jubelskrig, der syntes at hilse hans Ankomst. Det var Gjøngerne, som havde gjenkjendt deres Anfører. Og nu begyndte en Kamp, Mand imod Mand, som blev ført med lige Raseri og Forbittrelse paa begge Sider.

Hvad der forøgede det Farlige i Svenskernes Stilling var ikke blot Gjøngernes hurtige og velrettede Skud men tillige, at de havde opstillet sig i en Halvkreds paa begge Sider af Forhugningen bagved Træstammerne; disse afgave en ypperlig Dækning, fra hvilken de først trængte sig frem, efterat

Dragonerne havde affyret deres Skudvaaben. Oberstens Plan, at sprede sin Fjendes Styrke ved paa eengang at angribe fra begge Sider, mislykkedes ogsaa. Endnu førend Corporalen og hans Afdeling var stegen af Hestene, bleve de modtagne med en vel vedligeholdt Ild, som tilintetgjorde al videre Fremrykning og omsider bragte Uorden og Forvirring i den lille Skare. I denne korte Afstand traf ethvert Skud. Dragonerne hørte Gjøngens bydende Stemme befale sine Folk at lade hurtigt, de søgte at rykke tilbage. Enkelte, som vare stegne af, dækkede sig bag deres Heste; da endelig Gjøngerne forlode deres Skjul for at begynde et Haandgemæng, var allerede enhver Modstand opgiven. Skaren adspredte sig til alle Sider.

I dette kritiske Øieblik mærkede Sparre, at hans Hest var saaret. Dens Lemmer skjælvede, den udstødte en huul Stønnen, vaklede og sank til Jorden. Obersten fik netop Tid til at gjøre sig fri for Stigbøilerne; idet han atter reiste sig saae han nogle Skridt borte Svend Gjønge med blottet Hoved og endnu iført den svenske Corporals Uniform.

„Ak, min Herre Oberst!“ raabte Svend, medens Sparre lige overrasket og harmfuld vedblev at stirre paa ham. „I har nedladt Eder til at stige af Hesten, mens I fornam, hvor slet den stod for Skud;

ret strax kommer jeg over til Eder for at forny vort Bekjendtskab."

Med disse Ord banede Gjøngen sig en Vei mellem fine Folk og sprang op paa en fældet Træstamme for at komme over til Sparre, men en ny Klynge af flygtende Dragoner, som Gjøngerne dreve foran sig, adskilte dem igjen.

Midt under denne Larm af Døendes Skrig, saarede Hestes Stønnen, Opmuntringer og Pistolskud, trængte pludseligt de klare og skingrende Toner af et Valdhorn igjennem Skoven. Svend blev staaende som forstenet oppe paa Træstammen, synlig for Alle. Medens han lod sit Blik glide hen over Kamppladsen foer et Udtryk af Smerte over hans Ansigt: Seiren var hans, han saae Svenskerne trække sig tilbage paa begge Sider, Gjøngerne begyndte allerede at opsanke de Faldnes Vaaben. Paa samme Tid hørte han Dragonernes Jubelskrig besvare Hornets Toner, som hurtigt syntes at nærme sig.

„Det er Fersens Trompeter!" raabte Corporalen, idet han atter vendte sin Hest om mod Fjenden.

„Ret saa, min Søn!" svarede Sparre, kløgtigt benyttende Øieblikket; „det er Fersens Dragoner, som komme; de ville dele Æren med os, skynder Eder derfor, lad dem finde Arbeidet fuldført, naar de see os."

Efter disse Ord samlede Obersten sine Folk til

et nyt Angreb, Svend udstrakte begge Hænder truende imod ham, udstødte en Trudsel og lod sig glide ned bag Træstammen.

Denne Gang lykkedes det Dragonerne at trænge ind igjennem Forhugningen; Gjøngerne trak sig tilbage i smaa Klynger ind i Krattet, som begrændsede Veien. Paa samme Tid som Fersens Rytterskare ankom til Kamppladsen, saae de i det svage Lys af Aftendæmringen den flygtende Skare som sorte Skygger at bevæge sig hen over Sneefladen og forsvinde mellem Træerne.

VII.

Gjøngens Hjem.

Svends Huus laa ved Enden af Roneklints Bymarker. Til denne Bolig, der var lav og uanseelig som alle Bonderhuse paa hiin Tid, kom man igjennem en dyb og sandet Huulvei, hvis Bakker skjulte Stedets Forside indtil i faa Skridts Afstand. Paa de to modsatte Sider gave de vidtløftige Skove, som strakte sig langs med Kysten, Læ og Skjul for den skarpe Søvind.

I denne Hytte sad Ib den følgende Aften foran en Tørveild beskæftiget med at støbe Blykugler. Noget borte fra ham stod et Bondefruentimmer iført Egnens almindelige Dragt og skar Aftensmad til en lille, lyshaaret Dreng ved hendes Side.

Denne Kones Ansigt havde grove og stærkt fremhævede Træk, der udtalte en fast og bestemt Villie, men som tillige vidnede om gjennemlevede Sorger og Modgang. Hun hed Ane Marie og var Svends Hustru.

„Ak Motter, Motter!“ udbrød den lille Dreng, „naar kommer dog min Fader hjem?“

„Din Fader!“ gjentog Konen med et sørgmodigt Smil, „han kommer naar han kan, Du lille Dreng! Tag Du nu din Kofte af og gaa iseng, læg saa kjønt dine smaa Hænder sammen og læs en Herrensbøn for din Fader, saa kommer han vel, til Du vaagner igjen.“

Drengen adlød, og Konen vendte sig derpaa mod Ib, som havde endt sit Arbeide og dæmpet Ilden.

Da han reiste sig fra Skorstenen, saae man, at hans Ansigt var usædvanligt blegt denne Aften, det røbede en heftig og bevæget Stemning.

„Naa Ib, min Broder!“ sagde Konen, idet hun lagde sin Haand paa hans Skulder, „hvad er det saa, Du grunder paa, imens Du sidder saa stille?“

„Ak, lille An' Mari'!“ svarede Ib, „jeg sad nu nys og tænkte over, hvad vor Fader sagde til os begge To i sin Dødsstund. Kan Du mindes det?“

„Ikke saa rigtig, Ib,“ yttrede Konen forundret. „Jeg mener kun, at han formanede os til Skikkelighed.“

„Ja, men saa føiede han noget Lidet til,“ svarede Ib med en sagte og skjælvende Stemme. „Lille Børn! hviskede han, dengang jeres Moder fødte Jer til Verden, bad jeg saa mindelig til Vorherre, om han vilde tage Jer til sig igjen. Gud give, at I aldrig selv maa gjøre denne Bøn til ham.“

„Og hvorfor falder Du nu paa saa sørgelige

Tanker?" sagde Ane, „Du pleier jo ellers at være den Lystigste af os To."

„Ak, Søster!" hviskede Ib og lagde sit Hoved op til hendes. „Hvad jeg har udstaaet idag, det forvinder jeg nok aldrig i denne Verden."

„Er Du da bange for at betro Dig til mig?" spurgte Konen.

„Nei, An' Mari'! jeg vilde blot dølge det saalænge jeg kunde, for det angaaer os Begge."

„Naa, og hvad saa?" sagde Konen med et trodsigt Udtryk, „har Du da ikke seet An' Mari' bære paa Ulykke hele sit Liv igjennem?"

„Det angaaer vor Søster Soffi."

„Er hun syg?"

„Hun er død."

„Desbedre for hende."

„Ja, men Du veed ikke, hvordan hun døde."

„Jeg tænker paa Sottesengen. Alt lige siden hun forlod Hr. Lykkes Huus, sygnede hun hen, Dag for Dag."

„Nei vist ikke," svarede Ib med zittrende Læber. „Nu skal jeg forklare Dig, hvordan hun døde. I Middags listede jeg mig op igjennem Skoven til hende, for jeg vidste, hun glædede sig, hvergang vi havde udrettet noget mod Svensken, og hun skulde nu høre vor sidste Bedrift. Dengang jeg kom udenfor

Oremandsgaard, hvor hun tjente, saae jeg Fru Kirstens Huus besat med Svenske. De raabte og skrege, og sloge den rige Frues Vindver ind og kastede Borde og Stole ned i Gaarden. Ridefogden sagde, at tre af vore egne Bønder havde ført Fjenden derop og fortalt ham om Fruens mange Penge. Saa listede jeg mig ind paa Gaarden op til Soffis Kammer. Der var Ingen tilstede, men Dørene stode aabne, og i Salen saae jeg de svenske Høvedsmænd holde Forhør over den rige Frue. Hun svoer sig Meen og til Djævelen paa, at hun ikke eiede en Sølvstop paa hele Gaarden, og skreg og bad for sig, det Ynkeligste hun kunde, men en af Bønderne lo deraf og sagde: De naadige Herrer tro hende ikke, hun har pinet vore Penge ud alle fine Dage og holder dem vel forvarede her paa Slottet. Derom kan Ingen vide bedre Besked end den kjønne Soffi Abels Datter, som har været hendes høire Haand. Saa grebe de Fruen, bandt hendes Tommelfingre sammen og stak en brændende Lunte af Hampegarn imellem dem, og derefter toge de fat paa Soffi."

Ib taug, han skjulte sit Ansigt i Hænderne og vendte Hovedet bort.

„Fortæl kun Resten med, lille Ib!" sagde Ane Marie kort og bydende. „Det Du kunde see paa, kan jeg vel høre."

„Soffi blev hentet op af Sengen, og da hun ikke mægtede at staa paa sine Been, satte de hende ned i Fruens Lænestol og spurgte, om hun vilde gaa til Bekjendelse. Hun rystede med Hovedet og sagde, at hun Intet vidste. Saa toge de Strengen af Tambourens Tromme, bandt den om hendes Hoved og derimellem stak de en Trommestik og dreiede rundt. Ak Ane, Ane! hvor hun skreg og bad om Forbarmelse for sig og løftede sine smaa, magre Hænder, der vare blevne hvide og blege under Sygdommen, op til hendes Bødler, men den eneste Trøst hun fik af dem, var det bestandige Spørgsmaal, om hun snart vilde gaa til Bekjendelse."

Ib taug atter. Konens Ansigt var blevet blegere end før, en dyb Rynke viste sig mellem begge Øienbryn, men hendes Stemme var rolig og fattet.

„Hvad saa mere?" spurgte hun.

Ib vendte sig bort fra Lyset og gik hen til Vinduet.

„Hvad saa videre, Ib!" gjentog Ane Marie, idet hun greb hans Arm.

„Saa skreg hun ikke mere," hviskede han neppe hørligt.

Under denne Samtale var Natten brudt frem. Et svagt Skær af det klare Maanelys faldt ind igjennem Rimen paa Vindvets Hornruder. Ib og hans Søster

talede ikke længer, man hørte kun det dybe og langtrukne Aandedrag af Drengen, som sov i Alkoven. Pludseligt reiste Ib sig iveiret, han lagde Hovedet til Ruden og lyttede. Strax efter lød Fodtrin paa den frosne Sne udenfor. Ib nikkede til Ane.

„Jeg hører det nok," sagde hun.

„Det er vel Svend, som kommer."

„Aa nei," svarede Ane sørgmodigt, „det er endda ikke ham."

„Ja hvoraf veed Du det, Søster?"

„Ak lille Ib, troer Du ikke, en Kone kjender sin Mands Fodtrin, helst naar hun har lyttet saa mange Gange efter at høre dem som jeg. Tør dine Øine, at Ingen skal see, Du har været forknyt."

Strax efter gik Døren op, og en Mand viste sig i den. Han blev staaende i Aabningen og spurgte:

„Boer Svend Gjønge her?"

„Aa ja gjør han saa," svarede Ane.

„Godt, min Søn!" vedblev den Fremmede henvendt til sin Ledsager udenfor, „saa har Du forrettet dit Ærende, og jeg behøver Dig ikke mere. Gud i Vold!"

Med disse Ord traadte han ind i Stuen og hilste de Tilstedeværende.

Det var en aldrende Mand med et blegt og langagtigt Ansigt, en bred og noget skaldet Pande, som i Forbindelse med hans dybtliggende Øine, smalle og

sammenknebne Læber røbede en høi Grad af Bestemthed og Villiekraft. Idet han tog sin Baret af Hovedet, gled hans Kappe tilside, og man saae under denne en sort Klædes Bams med høirødt Foder under de opsplittede Ærmer. Om Livet bar han et Belte med et bredt Sølvspænde, til hvilket der var heftet en kort Daggert.

„Hvem er I?“ spurgte Ib.

„En Reisende!“ svarede Manden.

„En Reisende,“ gjentog Ib. „Saadan kalde Ratmændsfolkene sig, naar de komme til denne Deel af Landet.“

Den Fremmede rynkede Panden, men han beherskede strax igjen dette Udtryk og svarede:

„Jeg hører ikke til dette Folkefærd. Er Svend Gjønge hjemme?“

„Nei han er ikke,“ svarede Konen.

„Det varer nok ogsaa en Stund endnu, inden han kommer,“ tilføiede Ib.

„Jeg vil vente saalænge.“

„Kan jeg ikke forrette eders Ærende til ham?“

„Nei.“

„Sandt at sige,“ yttrede Ane Marie, „det kan gjerne vare til Sol staaer op igjen, før han vender hjem.“

„Det siger Intet,“ svarede den Fremmede, som

med uforstyrret Ro havde taget Plads paa en Halmstol foran Alkoven. „Jeg har Stunder at vente imedens.“

Ane Marie tilkastede Ib et uroligt Blik, denne rømmede sig og tog Ordet:

„Konen her vil give Jer at forstaa, om I ikke agter at søge et andet Herberge til den Tid. Vi holde ikke Huus for Veifarende og vente nogle af vore egne Folk iaften, saa Leiligheden vil blive ringe.“

„Man faaer at tage Leiligheden, som den kan falde.“

„Ja, siden I hverken vil nævne eders Navn eller trække bort med det Gode, saa kommer jeg nok til at hjælpe Jer afsted. Vi leve i en svær Ufreds Tid, og man maa kjende sine Folk.“

Med disse Ord traadte Ib frem fra Bordet og nærmede sig den Fremmede.

Denne blev siddende paa Stolen, hans Ansigt antog et spottende Smil, idet han svarede:

„Du skal ikke volde Dig nogen Uleilighed, min Ven! jeg troer knap, Du vilde befinde Dig vel derved.“

„Hvorfor?“ spurgte Ib, som følte sig bevæget ved den Fremmedes Kulde.

Manden slog sin Kappe tilside og trak en Pistol frem.

„Fordi jeg seer, at Du er ubevæbnet,“ sagde han, „medens jeg har en Pistol.“

„Saa er det nok en Tvilling til denne,“ svarede Ib, idet han strakte Haanden ind under Bordet og tog en langløbet og rusten Pistol frem.

„Lad os ingen Ufred faae,“ sagde Ane Marie og greb ham om Armen. „Tænk paa, hvad et Skud vilde betyde saa nær ved Fjendens Krigsfolk. Bliv kun siddende i Guds Navn, Fremmede! siden I har Stunder til at tøve.“

„Det er godt,“ sagde Manden og skjulte igjen Pistolen under sin Kappes vide Folder.

Ib havde atter taget Plads paa Bænken ved Vindvet; hans smaa sorte Øine dvælede uafladeligt paa den Fremmede. Denne lagde ikke Mærke dertil, han havde svøbt Kappen tættere omkring sig, bøiet Hovedet ned mod Brystet og syntes at sove. Ane Marie satte sig ved Ibs Side og begyndte en Samtale med ham i et sagte og hviskende Sprog.

„Hvad blev der siden af den gamle Frue til Øremandsgaard?“ spurgte hun.

„Svenskerne joge hende ud af Porten og fulgte selv bag efter. Jeg blev siddende i mit Skjul bag Tapetdøren, indtil de Alle vare borte, saa lagde jeg Soffi ind i Sengen og gav hende en Bønnebog under Hagen i Guds Navn, derefter gik jeg hen til hendes

Kiste og tog denne Pakke Brevskaber op af Lædiken. Det var al hendes Efterladenskab."

„Naa ja!" svarede Konen, „hvad skulde hun vel komme til at eie? Fru Kirsten har alle fine Dage havt Ord for Gjerrighed, og Soffi maatte takke sin Gud til, at hun kunde faae Huus efterat Kai Lykke havde givet hende Afsked. Skær os en Lyspind, Ib! det bliver mørkt herinde."

Ib gik hen til en Træklods paa Skorstenen, skar en Spaan af og tændte den ved Lyset i Stagen.

Disse Lyspinde opgraves endnu i gamle Moser omkring paa Alheden. De skæres af en Art Naaletræer, som tidligere have groet der, og hvis Ved, gjennemtrængt af Jordolie, brænder med en stærk og rødlig Flamme.

Lysets Skær faldt lige paa den Fremmede. Han sad endnu som før ubevægelig og med Hovedet nedbøiet over Brystet.

„Hvor er Svend gaaet hen idag?" spurgte Ib.

„Det kan Du nok tænke Dig," svarede Ane Marie, idet hun med Fingeren pegede hen i den Retning, hvor Jungshoved laa. „Han gik til Slottet, som han pleier, og naar han er andensteds henne, tøver han dog der med alle sine Tanker; det varer saa om Dagen, og om Natten med, kan jeg tro, før

jeg hørte ham tidt tale i Søvne, og det var hverken om Kone eller Barn, han drømte."

„Ja, lille Søster!" svarede Jb, „det gaaer nu engang saaledes til i Verden, som jeg hørte dem synge:

Og om Du lider paa Mandfolks Tro,
Det er som Du gik paa en trøsket Bro;
Men om Du lider paa Mandfolks Tale,
Det er som Du tog en Aal ved dens Hale.

Jeg siger det ikke paa mig selv, jeg har endnu ikke givet mit Jaord til et Kvindfolk, formedelst der var Jngen, som vilde have mig, mens jeg endnu ikke var gjort ærlig, og Svend er en retskaffen Mand alligevel, saa Du maa ikke klage."

„Klage!" gjentog Ane Marie i en spottende Tone. „Troer Du jeg klager, Jb! Du spørger og jeg svarer, det er Alt."

„Du kan alligevel tro, der staaer ham Andet for Hovedet i denne Tid end Kjæresterier. Det begynder at gaa Feil med vore Folk, de knurre og have Jntet at leve af, aldenstund Svend ingen Penge flyer dem."

„Forstrækker Kongen ham da ikke med Penge?"

„Gudbedre det for Kongen," svarede Jb. „Han er kun en fattig Een, som sidder endnu værre i det end vi Andre. Dengang Svend skrev ham til om en Skok Bøsser af de nye, de bruge med Hjullaas, for Luntebøssen kan være god nok, men hun duer ikke

for os, der maa ligge paa Luur i Slud og daarligt Veir, svarede de høie Herrer ham fra Kongen, at hvis Svend var i Betryk for Vaaben, saa var han vel ogsaa selv Mand til at gjøre Udvei for dem. Det kan jeg ogsaa, svarede Svend, og saa sloge vi Svensken ihjel og toge fra ham, hvad vi manglede. Med Penge gaaer det værre, Folkene have Intet at kjøbe Føden for, og Fristelsen er bleven stor, siden den svenske Høvedsmand ovre paa Jungshoved har udlovet en Pris for den, der bringer ham Svend tilveie. Vorherre forbyde, de skulde lade ham i Stikken."

„Det gjør der ingen dansk Mand," raabte Ane Marie med en Ivrighed, der lod hende glemme den Fremmedes Nærværelse.

Ib lagde Fingeren paa Munden: „Han kan jo høre hvert Ord, vi tale."

„Jeg troer, han sover."

„I saa Fald var det bedst, vi toge hver ved sin Side af Stolen og bare ham udenfor i Sneen, saa bliver han narret, naar han vaagner."

„Men hvis han vaagnede imedens," udbrød den Fremmede og hævede smilende sit Hoved.

„Ja saa vente vi, til han sover ind igjen," svarede Ib; „og narret blev I alligevel," tilføiede han smilende, „jeg talte kun saa for at prøve, om I sov."

I dette Øieblik hørte man Skridt udenfor, og

strax efter lød tre afmaalte Slag paa Døren. Ib besvarede dette Tegn med tre lignende Slag paa Ruden, derpaa blev Døren lukket op, og nogle Personer traadte ind i Stuen.

Den Første af disse var en høi og bredskuldret Mand, iført en kort Skindtrøie og store Støvler. Hans tykke og sorte Haar var hvidsprængt af Rimen og skjultes kun halvt af den røde strikkede Hætte, han bar, i Form som en phrygisk Hue. Omkring Livet gik et bredt Belte, der uden Tvivl tidligere havde hørt til en Sadelgjord; i dette stak to lange Rytterpistoler. Hans Haandvaaben var en Morgenstjerne, som han stillede fra sig i et Hjørne af Stuen. Hans Kammerater vare indhyllede i uldne Dækkener, sammenbundne omkring Halsen og med to udskaarne Huller, hvorigjennem de havde stukket Armene. Den Ene var bevæbnet med en skarpsleben Partisan, den Anden med en Luntebøsse.

„Guds Fred herinde!“ udbrød den Første med en dyb Basstemme og satte sig paa Bænken. „Er Svend hjemme iaften?“

„Nei, Abel! vi vente selv paa ham,“ svarede Ane Marie, som efterat have kastet et Blik paa de Ankomne gik hen til en Kjedel, der hang i Skorstenen, øste noget af dens Indhold op i tre Træbakker og satte dem for Mændene.

„Her har I en Drik Pors, og Brødet ligger oppe paa Hylden ved Hanebjælken over Jer. Spiis og drik!“

Mændene toge Plads omkring Bordet. Ordføreren, der syntes at være den Fornemste blandt dem, rakte op efter et Havrebrød, som han skar istykker, derpaa tog han sin Hue af Hovedet, foldede sine store og haarrige Hænder over den og mumlede andægtigt og langsomt en kort Bøn. Hans Stalbrødre fulgte Exemplet. Efterat Bønnen var endt, spiste de og tømte Bakkerne, idet de satte dem for Munden og drak til Maden.

Ib havde siden de nye Gjæsters Ankomst ikke talt et Ord, hans Blik gled vexelviis fra dem til den Fremmede paa Halmstolen.

„Tak for Mad, Ane Mari'!“ sagde Abel og stød den tomme Bakke hen paa Bordet.

„Gid det maa bekomme Jer vel,“ svarede Konen. „Havde I ellers noget Bud til Svend iaften?“

Abel brast i Latter og vendte sig til sine Kammerater. „Hun spørger, om vi have noget Bud til Svend,“ gjentog han. „Det er rart.“

„Vi have det Budskab til ham,“ svarede en af Mændene, „at vi ville forklare ham Sandheden og ikke længer trække omkring efter hans Indfald, som tildags er skeet.“

„Naa, det begynder jo ret fornøieligt," yttrede Ib smilende, „og Svend vil faae en Ulykke paa Halsen, naar han hører Jer braske paa den Viis! Forresten har vi fremmede Folk i Stuen, og I gjorde bedst i at lade den Snak fare til siden."

„Jeg tænker, vi gjøre bedst i at tale, mens Tid er, og derfor have vi forladt vore Poster iaften."

„Hellige Kors!" raabte Ane Marie og slog sine Hænder sammen, „ere I gaaede bort fra jere Poster, I ulykkelige Folk! saa frelse Eder Gud, naar Svend faaer det at vide."

„Aa ikke," svarede Abel med et roligt Nik. „Svend er en fredløs Mand, som har Ondt for at bytte sig selv. Vi agte ikke at gjøre ham Noget til Meen, det være langt fra, men en Mand, som giver sig af med Folk af vor Slags, maa holde sit Ord blankt. Dengang vi kom til Svend, lovede han os Guld og grønne Skove i sin Tjeneste, han lovede at skaffe os Føde og Klæder og nogle trinde (ubeklippede) Skillinger dertil, og vi sagde, at det var godt, men anderledes gik det siden. Vore Klæder — aa ja, dem have vi selv taget fra Svensken, derfor vovede vi Livet og havde haarde Dage og Nætter, som vare værre end Dagen. Vore Kammerater de ligge skudte omkring paa Marken eller nedgravede i den dybe Sne. En-

hver Dag kan Andre komme til at gjøre os den samme Tjeneste."

„Ja, der er nogen Sandsynlighed for det," svarede Ib, „især naar I fortælle Svend, at I ere løbne bort fra eders Poster."

Abel vedblev: „For alt dette giver Svend os Intet, ikke engang det daglige Brød, det kalde vi for slet, og derfor ville vi opsige ham vor Tjeneste, lad ham saa hjælpe sig, den fredløse Fugl! med sine store Ord og Løfter, alt som han aarker bedst."

Denne Slutning ledsagede Manden med et spørgende Blik paa sine Kammerater, som tilkjendegave ham deres Bifald ved et Nik.

„Hør, lille Folk!" udbrød Ane Marie, idet hun traadte hen til Bordet, „I sige til Svend, hvad I ville, jeg tænker, han er Mand for at svare derpaa; men saalænge han er borte, maa Ingen komme med Ukvemsord til mig, der er hans Kone."

„Ja, man siger rigtignok, I er det," svarede Abel med en spottende Latter.

En glødende Rødme farvede Konens Ansigt ved denne Haan. „Man siger ogsaa, at jeg er Herre i mit Huus, lad være jeg kun bærer Skjørt og Korsklæde," tilføiede hun. „Vil I krænke Svend, kan I gjøre det andensteds, ellers sætter jeg Jer ud af min Dør, og kan jeg ikke — —"

„Naa bliv kun ved, An' Mari'! I taler saa godt for Jer."

„Ja!" svarede Ib med sit venligste Smil og i en overordenlig blid Tone. „An' Mari mener kun, at hvis hun ikke magter at sætte Jer udenfor Døren, saa falder det mig til, som er hendes kjødelige Broder."

Med disse Ord reiste han sig op i sin fulde Høide og støttede begge sine Arme paa Bordet.

„Lad fare al Ufred," sagde Abel godmodigt; „med Dig have vi jo Intet at skaffe. Kan være det var Uret at tale, som vi gjorde, men naar Gryden kommer i Kog, løber den over. Svend Gjønge er vor Mand, og til ham ville vi klage, for vi lide Nød, mens han sidder i Overflod og Velstand."

„Ak ja, han gjør saamænd saa," svarede Konen, idet hun med et spottende Skuldertræk lod sit Blik løbe omkring i Stuen.

„Han har idetmindste Føden, mens vi sulte."

„Nei, lille Folk! nu tage I nok engang Feil," svarede Ane med en sørgmodig Stemme. „Mens I sidde i den varme Stue, arbeider Svend derude for Jer, og naar han kommer hjem iaften faaer han Intet at spise, fordi I Tre nu nylig have fortæret hans Aftensmad."

VIII.

Hvorledes Fienderne frelse Svend, og hans Venner forraade ham.

Medens dette foregik i Hytten, listede en Mand sig hen over Volden, som paa den vestre Side omgav Jungshoved. Det var Svend Gjønge, der vendte tilbage fra et Besøg paa Slottet. Den bidende Kulde, som fulgte efter Solens Nedgang, begunstigede hans Flugt. Vagten havde søgt Ly i sit Skilderhuus, de øvrige Soldater sang og spillede nede i deres Vagtstue i Kjælderen. Svend mødte Ingen og kom lykkelig ned til den frosne Voldgrav. Han vedblev at følge Kanten af denne, indtil han naaede Vindebroen, under hvilken han troede sig bedst skjult, medens han sneg sig over Graven. Her sagtnede han sine Skridt, prøvede Isen med Fødderne og gik derpaa langs med Muurpillerne, som støttede Broen.

I samme Øieblik han naaede over paa den modsatte Side, hørte han Stemmer. To Mænd kom gaaende over Broen. Af de tunge og slæbende Trin

kunde man slutte sig til, at den ene af disse Mænd bar Træsko. Den Andens klingende Sporer forkyndte en Krigsmand. Svend lyttede, trak sig tilbage fra Landet, og skjulte sig bag den sidste Pille.

Medens de Gaaende nærmede sig, sagde Krigsmanden:

„Det bliver altsaa ved Aftalen, og Du kommer tilbage ved Midnat."

„Med Forlov at spørge," udbrød den Anden med en læspende Stemme, ved hvilken Svend syntes at fare sammen. „Hvor agter Høvedsmanden at møde mig?"

„Her udenfor Slottet, hvor Skoven begynder."

„Kommer I selv?"

„Jeg skal skikke Dig en paalidelig Mand, som ligger her i Nærheden med sine Folk."

„Hvorpaa skal jeg fornemme, at Manden kommer fra Eder?"

„Han hilser fra Capitain Kernbok."

„Det er godt," svarede Manden og gjorde nogle Skridt fremad. Den Svenskes Ord standsede ham atter:

„Glem ikke, at Du holder Livet i din Haand," sagde han.

„Nei, Høvedsmand!" svarede den Læspende. „Glem heller ikke, at I holder Pengene i eders."

Efter disse Ord gik han og forsvandt strax

efter imellem Lindetræerne, som stode paa begge Sider af Veien.

Ved et tilstrækkeligt Lys vilde man have seet Svend som et Bytte for den heftigste Bevægelse, medens han lyttede til denne Samtale; men han forstod den vanskelige Kunst at beherske og skjule sine Følelser. Da han saae Manden forsvinde, fattede han en dristig Beslutning. Han tog en Blykugle i Munden, krøb hurtig og behændig op paa den anden Side af Graven og traadte ind paa Broen. Maanen var endnu ikke saa langt fremme paa Himlen, at dens Lys naaede op over Jungshoved, som Følge deraf kastede den vestlige Side af Slottet en lang og mørk Skygge ud over Broen. Svend Gjønge lod sine Skridt gjenlyde tungt og slæbende paa de frosne Planker, han boiede sin ranke Skikkelse og krøb sammen, for mere skuffende at ligne Manden, som nylig var gaaet. Kuglen, han holdt i Munden, gav hans Stemme den samme læspende Betoning, idet han raabte efter den bortgaaende Officeer:

„Hovedsmand! endnu et Ord."

Svensken vendte sig og saae Svend komme, uden at fatte den ringeste Mistanke.

„Naa, hvad har Du videre at sige?"

„Ak, Hovedsmand!" udbrød Svend noget dæmpet, „naar jeg ret faaer mig betænkt, var det bedst, at jeg

mødte den Mand, I vil sende mig, Klokken Ti istedetfor til Midnat."

„Det kan ogsaa skee," svarede Officeeren.

„Jeg troer vist, at det vilde være bedre for mig."

„Klokken Ti altsaa, det gjælder blot om, at Du skaffer os Manden død eller levende."

„Jeg tænker nok, de skal faae ham levende," svarede Svend, idet han bortfjernede sig.

To Timer senere stod Maanen over Slottet, og i det Lys, den kastede ind mellem Træerne foran Vindebroen, saaes et Menneske, indsvøbt i en Rytterkappe, bevæge sig frem og tilbage ved Begyndelsen til Alleen.

Det var Svend Gjønge, som ventede paa sit Stævnemøde med Capitain Kernbok.

Da Taarnuhret paa Jungshoved slog Ti, traadte Capitainen ud af Slotsporten og skred hen over Vindebroen. Svend hørte den Kommende endnu førend han kunde see ham, han traadte over i Skyggen af Alleen og gik ham imøde.

„Hvem der?" udbrød den Svenske med dæmpet Stemme.

„En Mand, som venter paa Capitain Kernbok," lød Svaret.

„Det er rigtigt," yttrede Capitainen, medens han betragtede Svend med et nysgjerrigt og speidende Blik. Svend traadte ud af Skyggen, saasnart han saae, at

den Kommende var en Anden end den, han før havde talt med, og at hans Skikkelse og Mæle som en Følge deraf ikke kunde røbe ham.

„Naa, saa Hovedsmanden vilde ikke komme selv," udbrød han smilende.

„Hovedsmanden mente, at jeg kunde træde i hans Sted."

„Det falder ogsaa ud paa Eet," sagde Svend. „Lad os gaa."

„Du er altsaa sikker i din Sag, Bondemand! og veed, hvor Svend Gjønge er at træffe?"

„Ja, Capitain! I stole kun paa mig. Der er Ingen, som kan give bedre Besked. Men eders Folk, hvor have vi dem?"

„De ligge for Rekinde og Allerslev."

„Hvormange?"

„Vel tohundrede Mand; jeg tænker ikke, vi behøve flere."

„Det troer jeg heller ikke. Tohundrede mod Een, det slaaer vel til."

„Guds Død!" udbrød Capitainen, „er han alene?"

„Ja, Capitain! I vil træffe Svend Gjønge alene, en fattig Mand, fredløs og forfulgt, forraadt af dem, der skulde være hans Venner."

„Eia, Bondemand! hører Du da ikke selv til

hans Venner? Hvordan I handle mod ham, det bliver eders Sag, os er det kun om at gjøre ham uskadelig."

„I forstod mig ikke ret," svarede Svend, „jeg mente, at vi ikke havde saamange af eders Folk nødige."

„Alt vel betænkt," sagde Kernbok, „saa have vi slet Ingen nødige; jeg tager ham paa min Samvittighed alene."

„I?"

„Min Tro, ja! jeg har tilforn forsvaret mig ene mod Flere, men aldrig været Flere mod Een."

„I er en modig Mand, Capitain!"

„Folk sige det," svarede Kernbok.

De to Mænd fortsatte nu en Tidlang deres Vei igjennem Skoven uden at tale. Svend gik paa den venstre Side, hans Øine vaagede over enhver af Capitainens Bevægelser. Kernbok vedblev at skride fremad, rolig og sorgløs, med Sablen under Armen og den høire Haand stukken ind paa Brystet af hans gule Uniform. Pludselig vendte han sig om med det Spørgsmaal:

„Hvor træffe vi Svend Poulsen?"

„Her i Skoven."

„I Skoven?" gjentog Capitainen forundret.

„Er ikke den det bedste Skjulested for en fredløs Mand?"

„Du har Ret."

Atter vedblev Svend at skride frem paa Stien, der førte til en Slette dybt inde i Skoven, som blev omtalt i Begyndelsen af denne Fortælling under Navn af Gravdammen. Capitainen fulgte ham uden Betænkning. Da de kom ind paa den aabne Plads, som Gravdammen dannede mellem Træerne, og hvis ubanede Jordsmon Sneen og Isen forlængst havde udjevnet, ophørte Stien, Maanen kastede sit blege og melancholske Lys ned imellem Træerne og oplyste den ene Halvdeel af Kæmpegraven, fra den modsatte Side faldt en lang og blaalig Slagskygge hen over Sneefladen. Svend standsede midt paa Pladsen, hans Ansigt vendte imod Maanelyset og var koldt og roligt, medens han sagde:

„Nu ere vi paa Stedet."

„Paa Stedet?" gjentog Kernbok spørgende, „og Svend Gjønge?"

„Han staaer for Eder."

Med disse Ord kastede Svend sin Kappe tilbage og greb en Pistol i hver Haand. Capitainen udførte en lignende Bevægelse paa samme Tid, men Svend havde den Fordeel at kunne vælge sin Stilling, og idet han vendte Ansigtet imod Maanelyset, afgav hans Skikkelse et mindre sikkert Maal end Capitainens, som dannede en Skygge imod den lyse Snee.

„Eia!" udbrød Kernbok, der for et Øieblik var bleven bragt ud af Fatning. „Du har altsaa faret med List for at faae mig lokket herhid."

„Desværre," svarede Svend, „det var ingen List, endskjøndt I siger saa. En af mine Folk lovede Obersten at forraade mig. Jeg hørte dem aftale Alt og maatte søge at forekomme deres Plan. Det lykkedes, som I seer; og nu, min Herre Capitain! jeg staaer her alene og venter paa, hvad der behager Eder."

„Hvad mener Du?"

„Vi prøve, hvem af os Lykken vil det bedst, eller ogsaa vil jeg bede om Forlov til at bære eders Pistoler det lille Stykke Vei, vi have tilbage."

„Veed Du hvad, Svend Gjønge!" svarede Capitainen munter, „ved min Sjæl troer jeg, at Lykken denne Gang er paa din Side. Eet af To! enten skyder jeg Dig, og derved vinder jeg Intet, eller ogsaa skyder Du mig, og derved vinder jeg endnu mindre, siden det kun anstaaer en Krigsmand slet at lade sig lokke i et Baghold af en fuglefri Mand som Du."

Med disse Ord tog Capitain Kernbok sine Pistoler i den ene Haand og rakte dem med bortvendt Løb til Svend. Gjøngen stak dem i sit Belte.

„Kan være, Du kommer til at fly mig dem tilbage igjen, hvis jeg bliver ilive saalænge," tilføiede han smilende.

„Ak ja, Capitain!“ svarede Svend i den samme Tone, „Lykken den skifter ofte omkring.

Man ligner den ved et Maaneskin:
Hun tager af og stiger igjen.

Jeg forstaaer ellers nok, hvad I mener,“ lagde han til. „Nu for lidt siden fortalte I, at Eders Folk laa nede ved Rekinde og Allerslev, kanskee de have gjort sig en Gang i det klare Maaneskin, for da jeg kom nedad Veien før tyktes mig at see en Mængde mørke Skikkelser myldre ud af Skoven; de droge over ad Oremandsgaard til, og derfor var det godt vi ikke gjorde Larm nu nys ved at skyde vore Pistoler af. Lad os være oprigtige, min Herre Hovedsmand! I overgav Eder saa villig, for at I om lidt kunde tage Opreisning igjen. Men jeg holder formeget af eders Selskab til at skilles saa hurtigt, og vi ville see at hitte en Vei, hvor vi kunne være i Ro for Krigsfolkene.“

Capitainen svarede ikke, men hans Smil forsvandt, medens Svend talede. Han spændte Sablen fra Siden, da Svend lagde sin Haand paa hans Arm.

„Behold kun Sablen, Capitain! I giver mig for meget at bære paa; siden en Pistol rækker længere end et Sværd, tænker jeg ikke, I gjør mig Fortræd, og det er kun de Feige, man ikke lader beholde noget Vaaben.“

Derefter traadte Gjøngen hen til Siden af Kernbok, og denne fulgte ham ad en Vei, som løb i en skraa Retning ind i Skoven og modsat den, fra hvilken de nylig vare komne.

I Svend Gjønges Hytte var imidlertid Selskabet blevet forøget med to Personer. Den ene af disse var en lille, uanseelig Person med en smal og fremstaaende Pande, indfaldne Kinder og en gul, sammenskrumpen Hud. Nød og Savn udtalte sig af ethvert Træk. Hans Hoved var blottet, og det lange, uredte Haar spændt sammen omkring Hovedet med en smal Læderrem. Forresten hørte han til Gjøngerne ligesom de øvrige Tilstedeværende og var bevæbnet paa samme uregelmæssige Maade som disse.

Noget Særegent for denne Mand var et utydeligt og læspende Organ, som paafaldende lignede det, Svend havde lagt Mærke til i Samtalen med den svenske Officeer, medens han skjulte sig under Broen.

Den Anden af de Sidstankomne bar sin Arm opbunden i et Tørklæde. Da han hørte, at Svend ikke var hjemme, satte han sig hen til Ane Marie, som gav sig ifærd med at forbinde ham.

„I veed vel heller ikke, hvor han er gaaet hen?“ spurgte den Læspende.

„Nei, jeg veed ikke, Tam! men Du kan jo forrette dit Ærende til Ib.“

„Aa nei, hvad jeg har at sige Svend, kan jeg ikke sige Andre."

„Saa faaer Du at slaa Dig til Ro, indtil han kommer," sagde Ane Marie.

„Lille Tam har kanskee sig ogsaa et Klagemaal at føre mod Svend," bemærkede Ib, idet han tilkastede ham et spottende Blik.

„Nei det var endda ikke mit Ærende," svarede Tam uden at slaa Oinene iveiret, „men siden Du selv siger det, saa er jeg just ikke meget fornøiet med Svends Regimente."

„Det er der Ingen fornøiet med," udbrøde de Andre.

„Hvorfor ikke?" spurgte en rolig Stemme i den aabne Dør, og man saae Svend træde ind tilligemed Capitainen. Gjøngerne vege overraskede et Skridt tilbage; under det Bifald, hvormed de optoge Tams Ord, havde de ikke bemærket, at Døren blev aabnet.

Ingen af de Øvrige syntes dog i den Grad at forvirres over Svends pludselige Ankomst som Tam, hans Legeme skjælvede, hans stirrende Oine glede sky og ængstelige fra Svend til Capitainen. Imidlertid famlede hans Haand under det uldne Dækken, hvori han havde indsvøbt sig, indtil den fattede om Kniven i Beltet, og han traadte et Skridt til Siden henimod Døren, som om han agtede at søge Frelse igjennem

denne. Svend lagde Mærke dertil. Under den almindelige Taushed, som opstod, idet han viste sig, traadte han hen til Tam og betragtede ham stivt og gjennemtrængende,

„See, Tam!" sagde han, idet han tog ham i Armen og førte ham hen foran Capitainen. „Det er Capitain Kernbok, til hvem Du vilde forraade mig og dine Kammerater. Gaa ud af mit Huus, Du skal være en fri Mand for mig, men bed til Gud, at Du aldrig oftere maa komme i min Nærhed."

Tams Øine hvilede paa Jorden, han bevægede sine blaalige Læber som for at tale, men Stemmen svigtede ham, hans Haand slap Kniven; endelig udstødte han et Skrig og foer med et Spring ud af Døren.

„Og nu, I Andre!" vedblev Svend, henvendt til Abel og hans Ledsagere. „Hvorfor have I forladt Eders Poster, og hvad ville I her?"

Skjøndt Optrinet med Tam og den Overlegenhed, hvormed Svend handlede ikke var bleven uden Virkning paa Gjøngerne, reiste dog Abel sig fra sit Sæde, hans Ansigt havde endnu beholdt dets tidligere Udtryk af Trods, alene hans Stemme syntes at være mindre sikker, idet han svarede:

„Vi ere komne herned, Svend! for at sige Dig

vor Hjertes Mening, formedelst vi ere ikke rigtig fornøiede med Dig som vor Høvedsmand, imens Du lader os lide Nød og glemmer, hvad Du lovede."

„Hvad har jeg lovet Jer?" svarede Svend med et lynende Blik: „Føde, Klæder, Vaaben og en ærlig Død for Fædrelandet; I skulle faae det Altsammen."

Endnu medens Svend talede, blev Døren reven op, og en Mand stak Hovedet ind af den med de Ord:

„Tag Dig ivare, Svend Gjønge! Fjenden er paafærde inat. Fra Egebjerg og Ambæk komme de imod dit Huus i to store Flokke."

Svend vendte sig om mod Kernbok. Capitainen smilede.

„Det siger Intet, Jes! vi skulle vel slippe fra dem, saalænge vi have de to andre Veie ad Bønsvig Skovhuse aabne."

Manden forsvandt. Svend vedblev:

„Men hvorfor dølger Du mig den rette Grund, Abel! idet Du siger, at I ville have en anden Høvedsmand? Deelte vi ikke bestandig lige Lod sammen i Ondt og Godt, som man bør at gjøre, naar man anfører modige Folk som I? Eller tro I at kunne finde en Mand der lægger snildere Planer eller som bedre forstaaer at udføre dem end jeg, saa nævn mig hans Navn, jeg gad dog kjende ham?"

„Nei, Svend! det veed Du nok selv, vi kjende Ingen bedre," svarede Abel.

„Nu vel da," vedblev Gjøngen, idet han traadte hen foran Abel, hævede sit Hoved og maalte ham med et haanligt og dvælende Blik; „saa skal jeg sige Dig, hvad Du ønsker, Du og de Andre, der have en ligesaa ussel Tænkemaade. I ville have Eder en Høvedsmand, der lader fare Mandstugt og Orden, som giver Eder Minde til at plyndre fra Landsens egne Børn. I ville leve høit og juble, mens hver en ærlig Mand klager og sukker i Vaande."

Atter hørtes det aftalte Tegn paa Døren, og en Mand traadte hurtigt ind af den.

„Hvad Nyt bringer Du, Hartvig?" spurgte Svend, „mens Du seer saa bleg og modfalden ud?"

„Sørgeligt Nyt!" svarede Manden og støttede sig stakaandet til Bordpladen. „Ikke rettere jeg formærker, ere vi omringede fra alle Kanter. Det mylrer af Svenske oppe fra Jungshoved Skov; ved Egebjerg hørte jeg Rytterne trave over den frosne Jord, og da jeg løb ned over Bønsvig, saae jeg ogsaa fra den Kant Svenskens Hellebarder glindse i Maaneskinnet."

Denne Tidende vakte en almindelig Uro, alle Gjøngernes Blikke hvilede paa Svend, som havde vendt sig om mod Kernbok. Capitainen stod ved Skorstenen støttende sig paa sin lange Kaarde; om hans Læber

svævede et Smil, skjøndt han gjorde sig Umage for at synes uopmærksom mod hvad der foregik. Abel gik hen til Svend, han strakte ham sin brede Haand imøde og udbrød:

„Er Du vred, Svend Paulsen? Jeg vil da sige Dig, at det kun var mig, som fandt paa at gaa herop. De Andre have ingen Skyld."

„Ak, lille Folk!" vedblev Svend, rolig og koldblodig, som om Faren ikke havde været tilstede for ham; „I tale om Nød, I Mænd fra Gjønge! der i hele eders Liv ere vante til at savne og taale, men iaften saae jeg den gamle Præst fra Smidstrup stavre omkring fra Dør til Dør med en Potte i en Snor, for at tigge sig en Mundfuld Mad; ham jog Fjenden fra Huus og Hjem, og han var vant til bedre Dage. I ønske en anden Fører, og hvem? Enhver af Jer tænker selv paa at blive det. Saa værer det da Allesammen. Du hører jo, Abel! hvad Budskab de bringe, hvi tøver Du? læg en Plan og lad os fuldbyrde den. Før Folkene an; eller gjør Du det, Bent! eller Du, Ving! eller Du, Jens Jerntrøie! Fjenden vil snart banke paa Døren, jeg overlader Jer min Post, siden I ere kjede af mig, og naar jeg ikke længer befaler, skal jeg vise Jer, at jeg forstaaer at lystre Den, som veed at byde bedst."

„Hvem siger, at vi ere kjede af Dig?" spurgte

den Sidstankomne med et mørkt og truende Blik mod de tre Mænd, Svend nylig havde nævnet.

„Det gjorde jeg," svarede Abel, idet han traadte frem og med en angerfuld og bønlig Mine rakte Haanden hen mod Svend. „Du regne mig det ikke til Onde, nu fortryder jeg det og seer, at Ingen uden Du er den rette Mand for os."

Under hele denne Samtale var Ib bleven siddende paa sin Plads bag Bordet saa rolig og lydløs, som om han ikke havde nogen Tanke for hvad der foregik, kun det Lyn og den uafladelige Bevægelse, der viste sig i hans smaa og spillende Øine, røbede Liv. Pludselig reiste han sig op, stød Bordet tilside og traadte ud paa Gulvet.

„Naa, Svend!" sagde han, „lad os nu ikke agte den Sludder længere, men høre din Mening; jeg synes dog, det er paa Tiden at handle."

„Klæd Barnet paa, Ane Marie!" sagde Svend. Derpaa vendte han sig om til Kernbok.

„I smiler, Capitain!" vedblev han, „og jeg forstaaer Eder. I vidste at dette Overfald var i Værk, og overgav Jer derfor godvillig. Hør nu et Ord: I er en modig Mand, det er jeg ogsaa, I maa frelse mine Folk, siden I nu engang er kommen sammen med os. I vil ikke, aa jo, jeg er overbeviist derom. I et Tilfælde som dette tager man sine Forholdsregler."

Capitainens Ansigt antog et mere spottende Udtryk end hidtil. Svend vedblev: „I frelser Folkene og er fri, I lader det være og bliver skudt, saasnart den første Svensker stikker sit Hoved ind af Døren.“

„Hvordan skal jeg kunne frelse Jer?“ svarede Kernbok, som følte sig paavirket af den Bestemthed, der laa i Svends Ord.

„Det er endda ikke saa svært, som I troer. Nede imellem Skrænterne ved Bugten maa Svenskernes Linie være svagest, den Vei skal blive Jer anviist, og ad den fører I Folkene. Maanen gik ned ret nu, og det vil lykkes, hvis I ere varsomme og ikke støie. Træffer I paa Eders egne Soldater, siger I, at det er Bønder, I har samlet for at vise Eder Veien til vore Smuthuller. En af Mine følger med paa hele Veien.“

„En høist paalidelig Mand,“ bemærkede Ib med et betydningsfuldt Nik, medens han ladede sin Pistol.

„En Mand,“ vedblev Svend, „til hvem jeg sætter min Fortrøstning, og som ved det mindste Tegn, I gjør til at røbe os, skyder Eder ned paa Stedet.“

„Det er mig, han mener,“ sagde Ib og nikkede med et venligt Smil til Capitainen.

„Gjør Eder rede, jeg skal føre Eder,“ sagde Kernbok.

„Du tage Drengen med Dig og følge med, lille

Ane!" sagde Svend. „Og Eder, Capitain! vil jeg bede om at svøbe lidt Uldgarn om Hjulene paa eders Sporer, de klingre ellers paa den frosne Vei."

„Gaaer Du ikke selv med, Svend?" spurgte Ane Marie.

„Nei," svarede Svend, „jeg vælger en anden Vei og møder Eder siden. Et Ord endnu, Ane!" vedblev han sagte, „og læg det vel paa Sinde: Du veed, at vi have sanket Riis sammen paa de høieste Steder i Skoven. Komme vi nogensinde i Beknib, og Du faaer Bud fra mig eller Ib om Riisbunkerne, hvor forblommet det end skeer, saa list Dig hen og stik dem ibrand, det er et Tegn for vore Folk til at samle sig, og det kunde let hænde sig saa, at mit Liv vil komme til at bero paa denne Omstændighed."

„Ræk mig din Haand paa, at Du ikke er vred," sagde Abel, da han gik ud af Døren. „Trolden skal tage mig, hvis Du ikke snart faaer spurgt, at jeg har gjort min Forseelse god igjen. Imorgen gaaer jeg hen og skærer Øreslipperne af Tam og Hovedet med, fordi han vilde forraade Dig."

Svend rakte Abel Haanden og smilede. „Vil Du saa sidenefter ogsaa føde hans Kone og de tre Børn, han har derhjemme?"

„Gid jeg times en Ulykke, om jeg vil."

„Saa gaa din Vei, Abel! og lad Tam fare i

Fred. Det kan Du lide paa, at hvis jeg ikke havde erindret hans Kone og Børn, skulde han aldrig være kommen levende over min Dørtærskel."

Nogle Minuter senere listede Gjøngerne sig ud igjennem Bagdøren af Svends Huus og forsvandt mellem Bakkerne, der løb nedad mod Bugten. Kernbok anførte Toget. Tæt bag ham gik Ib med en spændt Pistol i Haanden. Ane Marie havde taget sin lille Søn op paa Armen, Drengens Hoved hvilte mod Moderens Skulder. Han sov. Gjøngerne gave Ane Marie Plads i deres Midte. Hele Toget bevægede sig fremad i den dybeste Taushed forsigtigt og speidende til alle Sider.

IX.

En Fælde.

Efterat Maanen var gaaet ned, blev Natten mørk og taaget. Denne Omstændighed begunstigede Flygtningene, som tause og lydløse vedbleve at snige sig frem i de store Skove, der omgive Landet mod Øst. Nedenfor Skrænterne af disse udbredte Havet sin frosne og snebedækte Flade. Flere Gange hørte man den dumpe Lyd af Hestetrav og Fodtrin paa den haarde Jord, men Gjøngerne fortsatte ubemærkede deres Vei ned til Søen.

Da Faren syntes at være overstaaet, gik Ib hen til Capitainen og udbrød dæmpet:

„Jeg tænker ellers, at vi narre Svenskerne denne Gang."

„Maaskee," svarede Kernbok.

„Aa jo, det gaaer nok. Hernede imellem Sumpene ved Bugten vove de sig knap, lad være der fast ikke er en Smøge i det hele Land, uden at I jo have været der og udbredt Sorg og Fortræd allevegne."

„Det er saa en Krigsmands Lod i Ufredstid,“ svarede Kernbok.

„I sige ikke det. En Krigsmands Lod er at slaaes i ærlig Kamp, saa godt og saalænge han mægter, men ikke at drive Hærværk og Vold mod værgeløse Kvinder og Børn.“

„Hvad har Svensken gjort eders Kvinder og Børn?“

„Jeg skal fortælle Jer en Historie derom,“ svarede Ib, idet han greb Kernbok i Armen. „Hist nede udenfor Skoven, hvor I gaaer over Broen fra Jungshoved, tjente en fattig Pige hos den rige Oremandsgaards Frue. Svensken plyndrede Fruens Huus, og da de ikke fandt saa store Midler, som de havde ventet, grebe de Fruen og pinte hende, de grebe ogsaa hendes Tjenestekvinde, lagde en Trommestreng om hendes Hoved og skruede den sammen, indtil hun syg og afkræftet som hun var, opgav Aanden. Saadan bare Svenskerne sig ad der; I skal have Ondt ved at nægte det, for jeg stod selv og saae derpaa.“

„Ja, jeg ogsaa,“ svarede Kernbok.

„Denne stakkels Pige var min Søster!“ vedblev Ib, „og Folkene, som handlede saa, bare den samme Uniform som I, gul Kofte og blaat Skjærf.“

„Ja, og hvad saa?“

„Ja, Resten af Historien havde jeg betænkt at gjemme hos mig selv en Stund endnu, indtil I lykkelig

og vel havde ført vore Folk udenfor Svenskernes Linie. Men siden I spørger mig om, hvad der følger paa, skal I ogsaa faae det at høre. Der blev en Mand tilbage i Gaarden, efterat alle disse Umennesker havde forladt den. Han lagde sig paa sine Knæ og bad sit Fadervor og nok en lille Bøn for den Døde, og saa svor han til Gudfader Almægtigste, at aldrig nogen Svensk, som bar den gule Kofte med det blaa Skjærf, skulde slippe levende ud af hans Hænder. Forstaaer I, derpaa forsvor han sin Saligheds Part i Himmerig."

„Det forstaaer jeg nok," svarede Kernbok, „Du taler sær tydeligt."

„I indseer da selv, at man ikke kan bryde en saadan Ed."

„Naturligviis. — Videre."

„Ja, saa er der næsten ikke videre tilbage," sagde Ib, medens hans Stemme skjælvede af Raseri, „for saasnart nu Folkene have forladt os, og vi To blive ene tilbage, sætter jeg Eder denne Pistol i Øret og trykker af. Derefter begraver jeg Jer i Sneen og trøster mig med, at jeg har holdt mit Ord som en ærlig Mand."

„En ærlig Mand, min Ven! anseer jeg kun Den for at være, der lader Ven og Fiende vederfares lige

Ret, og det gjorde Du ikke, da Du fortalte din Historie."

„Hvad mener I?"

„Du har glemt Noget."

„Det mindes jeg ikke."

„Dengang Soldaterne slæbte den syge Tjenestekvinde frem for at forhøre hende, traadte en Mand iveien for dem og sagde: Hvad I her ville gjøre, Kammerater! er et Niddingsværk, som vanærer den svenske Krigsmand."

„Ja, det er sandt!" hviskede Ib med bævende Læber.

„Denne Mand stillede sig endvidere foran den ulykkelige Pige, mens han drog ud sin Klinge, og truede med at nedstøde den Første, der vovede at lægge Haand paa hende. Men Soldaterne vare berusede og agtede ikke paa hans Ord, de kastede et Lagen over hans Hoved og førte ham ud af Salen."

„Det gjorde de!" hviskede Ib. „Og denne Mand —?"

„Det var mig."

„Eder?"

„Gjenkjendte Du da ikke min Stemme?" spurgte Kernbok venlig.

Ib søgte at tale, men lod sit Svar bero med at ryste med Hovedet. Kernbok vedblev:

„Og for at Du kan vide det, naar Du næste Gang dømmer mine Landsmænd saa haardt, saa var der blandt alle de Barbarer, som begik denne Niddingsdaad, ikke en eneste Svensk. Hele Regimentet bestaaer af tydske Leiesvende, der bleve hvervede paa Majestætens Tilbagetog fra Polen, noget jammerligt Udskud tilhobe, hvis Fædreland og Ære hænger i en Pengepung, og som blot følger Hæren af samme Grund som Kragerne, formedelst Byttet."

„Ja, ja!" sagde Ib, „nu gjenkjender jeg Eder paa Røsten. I bad for den stakkels Soffi. Tak, Capitain, tak!"

Ib greb under disse Ord Kernboks Haand og trykkede den uagtet hans Modstand til sine Læber.

„Jeg synes, at jeg hører Nogen komme bagved os," hviskede Abel lidt efter, idet han gik hen til dem.

Ib standsede, han lagde Hovedet til Jorden og lyttede.

„Ja," udbrød han, „der lyder Hestetrav paa Veien. Den løse Snee dæmper Larmen, men jeg mærker dog, at de nærme sig, det lader ogsaa til, at de have fundet vort Spor, ellers vilde de ikke ride i Trav."

„Hvad agte I at gjøre?" spurgte Kernbok.

„Hvad vi skal gjøre, det maa jeg udfinde," svarede Ib. „I, Capitain! kan gaa eders Vei." Med disse Ord greb han Kernboks Haand, trykkede den

og tilføiede dæmpet: „Naar I læser eders Aftenbøn, føi saa et Par Ord til for Soffi. Og Gud være altid med Eder.“

Derpaa hviskede han nogle Ord til Folkene, og den lille Skare forsvandt hurtig og lydløs mellem en Lavning i Bakkerne, som gik ned mod Søen. Capitainen blev staaende og stirrede hen efter dem, derpaa valgte han den modsatte Vei, som førte tilbage mod Jungshoved.

Da Ib havde ført sin Skare ned til Stranden, vendte han sig om mod Folkene og udbrød:

„Det lader til, at vi ere i Knibe, men hvis I ville følge mit Raad, saa tænker jeg, at vi alligevel skulle narre Svensken. Her udenfor os ligger en lille Holm, som de kalde Maderne, midt i Indseilingen til Præstø. Paa de tre Sider er Søen dyb omkring den, men paa den fjerde nærmest Landet kan man næsten gaa tørbenet derover til enhver Tid af Aaret. Jeg kjender Leiligheden, og I behøve kun at følge mig En for En. Gaa blot ikke til nogen af Siderne; hvorvel Havet er lagt til overalt i denne Vinter, skærer Strømmen dog Isen bort, og forgangen Uges Tøveir har gjort hende tyndere. Naar I holde det lille Lys, som skinner igjennem Hornruden fra Tappenøie Kro, ret foran, saa ere vi snart ovre, lad Rytterne da see, om de kunne hitte den Vei. Kom, An' Marie! giv

mig din Dreng at bære. Du er vel træt af at gaa saa langt med ham?"

Ib tog Barnet i sine Arme og skred foran ud paa Isen, de Øvrige fulgte hans Skridt En efter En.

„Det er ellers Skade, at vi har Fjenden for os inat," hviskede han til Abel, som gik ham nærmest, „for var der ingen Svenske, saa var her et deiligt Andetræk; hør blot, hvor de surre, mens de flyve ind over Landet."

Efterat have fulgt sin Fører en Tidlang naaede Skaren over paa Holmen, som i den Tid, vi omtale, var skilt fra Landet ved en dyb og rivende Strøm, der skal have været seilbar for mindre Fartøier. Den var omgiven af store Graasteen, indenfor hvilke man hist og her saae Buske af Lyngriis og Marrehalm eller en enkeltstaaende Tjørnebusk at hæve Toppen over Sneen. Skjøndt Havet var tillagt, saalangt Øiet kunde naae ud over Præstø Bugt, hørtes dog af og til den hule og susende Larm af Bølgebruddet under Isen, men Ingen agtede længere derpaa, og Gjøngerne gik iland paa Holmen.

„See saa, i Guds Navn!" udbrød Ib og satte sig paa en af Stenene. „Nu have vi igjen fast Land under vore Fødder, og al Fare er forbi. Ikke heller kan Svensken naae os med Bøssen, som jeg var meest bange for. Lad os nu sprede os ad langs med

Stenene, for saa langt gaaer Landet, og vær ikke bange for at gjøre lidt Støi; lad dem kun høre vore Stemmer, kanskee vi faae dem lokkede ud paa Isen efter os."

„Tager jeg ikke Feil," udbrød en af Gjøngerne, „saa holder hele Flokken nedenfor Bakkerne ved Roneklint, og dengang vi kom herop, vrinskede en af deres Heste."

„Ja vist, det er dem! det er dem!" raabte Ib triumferende. „De have seet os og raadslaa vist om at komme herover. Lad os lokke dem til det."

Han tog en Pistol, spændte Hanen og trykkede af. Skuddet gjenlød flere Gange inde mellem Bakkerne langs Kysten. Paa samme Tid saae man Svenskernes mørke Klynge udstrække sig i en lang Linie og bevæge sig fremad hen over Isen. Ib blev siddende paa Stenen i en foroverbøiet Stilling. Hans smaa Øine anstrængte sig for at gjennemtrænge Mørket.

„Hvis de komme, Ib!" udbrød Ane Marie ængsteligt, „hvad tænker Du saa at gjøre?"

„De komme ikke, lille Ane!" svarede han alvorligt og tillidsfuldt. „Gudfader har draget en Skillevei mellem os og vore Fjender, den mægter intet Menneske at naae over."

„Men der nærme de sig jo, de drage frem i en lang Række, jeg hører dem tale sammen."

„Jeg ogsaa," svarede Ib, „men ret nu taler Isen ogsaa, hører Du, An' Mari'? læg dine Hænder sammen, Gud naade de arme Mennesker!"

Endnu medens Ib talede, lød et huult og pibende Suk hen over Havfladen. Rytterne standsede, de syntes at betænke sig, nogle af dem vendte deres Heste ind mod Landet igjen, men det var forsilde; man hørte et Skrald i Isen, et gjennemtrængende og gjentaget Skrig. Hestene vrinskede, Isfladen bevæger sig og bøies sammen, Rytterne raabe om Hjælp, de kæmpe og forsvinde under Isen.

Ude paa Holmen vare Ib og Gjøngerne, tause og grebne af Rædsel, Vidner til dette sørgelige Optrin.

Svend Gjønge var imidlertid bleven staaende og stirrede ud efter de Bortgaaende, indtil det sidste Spor af dem var forsvundet i Natten. Derpaa stængede han Døren og satte en Træskaade for Vinduet, saaledes at man udenfra ikke kunde see Lysets Skin.

„Nu maa jeg bort, førend Svensken besøger Huset," udbrød han tilfreds, „Alt er roligt udenfor, de Andre ere frelste, Capitainen kan ikke forraade dem, siden Ib følger med, og Ingen har seet dem forlade Huset."

„Ingen uden jeg," svarede en Stemme bag Skorstenen, og da Svend overrasket vendte sig om, saae

han den Fremmede, som rolig og ubemærket under de foregaaende Optrin var bleven siddende paa Halmstolen.

Svends første Handling var at gribe efter Pistolen i Beltet, men da han saae den Fremmedes blege og sagtmodige Træk, slap han den igjen og gik hen til Manden.

„Hvem Djævelen er I?“ spurgte han forundret, „og hvordan er I kommen her?“

„Jeg har siddet her hele Aftenen,“ svarede den Fremmede, „og bringer et Ærende til Dig, Svend Gjønge!“

„Ja, dermed faae vi vente en Stund,“ yttrede Svend, „for Øieblikket gjælder det om at komme bort. Er I en Dansk?“

„Det hører Du vel paa mit Mæle.“

„Desværre!“ svarede Svend, „jeg hørte mangen Mand tale det danske Tungemaal, uden at det derfor var synderligt bevendt med hans Sindelag. Jeg meente forresten, at hvis I ikke staaer i Ledtog med Svensken, vil det kun være en ringe Anbefaling, hvis man traf Jer i dette Huus.“

„Saa gjøre vi Følgeskab.“

„Lad gaa, skjøndt jeg holder meest af at vide, hvem jeg har for mig, det hører nu engang til min

Haandtering at være forsigtig, Fremmede! Omstændighederne have lært mig det."

„Det hører ogsaa til min Haandtering," var Svaret.

Svend betragtede Manden et Dieblik tvivlraadig, derpaa gik han hen i Alkoven, hentede to Lagener og nogle Uldstrømper.

„See her," sagde han, „svøb Jer ind i dette og drag Strømperne udenpaa eders Sko, saa ville vi kunne gaa forbi Svenskerne paa ti Skridts Afstand uden at blive bemærkede, og saa skal jeg føre Eder til et Sted, hvor I kan forrette eders Ærende i Sikkerhed."

Manden adlød Opfordringen. Svend slukkede Lyspinden og listede sig ud af Døren, her lyttede han først nogle Dieblikke, derefter kaldte han paa den Fremmede, og de forlode Huset.

Svend valgte en Sti, der efter nogle Minuters Forløb førte dem ned i en af de dybe Grøfter, som indhegnede de kongelige Vildbanedistricter fra Herregaardsjorderne. Grøften var paa begge Sider omgiven af Træer og Buske, der udbredte deres Grene ovenover den, og Veien lod til ofte at være bleven benyttet paa lignende Viis som inat, thi den var temmelig banet, og Sneen traadt saa fast sammen, at man selv i en meget kort Afstand ikke kunde høre de

Gaaendes Skridt, hvilket desuden blev forhindret ved Uldstrømperne, som Begge bare over deres Sko.

„I maa enten gaa foran eller helst ved Siden af mig," hviskede Svend, „saa har jeg større Fornøielse af eders Selskab underveis."

Den Fremmede smilte og adlød.

„Have vi langt til det Sted, hvor Du agter at skjule Dig?"

„Aa nei, blot et lille Stykke Vei endnu, bestandig langs med Grøften, saa ere vi der."

Jungshoved Skove begyndte dengang ovenfor Landsbyen Smidstrup ved en stor Sump, som kaldes Ræveholms Mose, og fortsattes ud til Kysten omkring Noret. Tiltrods for det dybe Mørke, som hvilede over Egnen, efterat Solen var gaaet ned, vedblev Svend sin Gang uden at betænke sig eller at tage Feil. Efter den sidste Paamindelse fulgte den Fremmede ved hans Side og saa nær, at hans varme, stønnende Aande næsten berørte Svend. Da de kom til Skoven, sprang Svend op paa Gjærdet og udbrød:

„Kom, her er min Haand, lad mig hjælpe Jer op, nu ere vi i Skoven og i Sikkerhed; hernede i Krattet kan ingen Fjende trænge sig frem i Mørke, i al Fald kjender jeg Veien bedre end alle Andre. Sæt Jer ned paa Stenen og træk Veiret lidt, førend vi gaa videre."

„Det er just ikke noget mageligt Liv, Du fører, efter hvad jeg har seet inat,“ yttrede Manden.

„Aa nei,“ svarede Svend, „deri kan I have Ret, men hvad skal jeg sige til det? Man er ikke sin Skjæbnes Herre.“

„Undertiden dog.“

„Ja, i saa Tilfælde maa jeg tilstaa, jeg foretrak at bo oppe paa Jungshoved Herregaard istedetfor at krybe omkring hernede mellem Krat og Tjørn.“

„Nu ja, hvorfor ikke, hvis Ønsket var tilstrækkeligt, det gjælder kun om at arbeide fremad mod det Maal, man engang stiller sig.“

„Hvad vil I sige dermed? Jeg troede ikke, at Nogen kunde beskylde mig for Uvirksomhed.“

„Maaskee ikke, og dog — jeg seer vel Cirklen, men ikke dens Centrum, jeg mener det Maal, hvortil Du virker.“

„Eia!“ udbrød Svend, „regner I ikke det for et Maal, at værge for sit Fødeland, naar Fjenden staaer for Døren? I Vinter, før Vandene lagde til, bød Kongen mig at jeg skulde sanke mine Folk, saamange jeg kunde, og dermed uleilige Svensken paa alle Maader.“

„Og hvad lovede han Dig til Belønning for din Bedrift, fordi Du satte dit Liv paa Spil, fordi Svensken

har gjort Dig fredløs, og fordi han vil hænge Dig i det første det bedste Træ, naar han faaer Dig fat?"

„Han lovede Intet. Siig mig heller, hvormed han skulde have betalt mig."

„Det staaer vistnok ikke i hans Magt, men naar Arbeidet er større, end Lønnen kan blive, saa lader man det fare."

„Jeg har en anden Tænkemaade," svarede Svend, „Dengang jeg var en lille Dreng, gav min Fader mig tre Formaninger, som jeg siden har lagt mig paa Sinde: Arbeid Dig frem i Verden, sagde han, saa kan Du nok blive til Noget, hold af Din Konge og din Hjemstavn, for hvor vide Du kommer til at streife om, vil Du aldrig synes saa godt om noget Sted som det, hvorpaa Du blev født."

„Ja, jeg har hørt disse Talemaader; man lærer dem i sin Skolegang, Svend! og beholder Troen paa dem siden, fordi man ikke gider tænkt sig en bedre."

„I har altsaa en bedre?"

„Jeg har den Tro, at det bedste Fædreland er det, hvori jeg befinder mig lykkeligst, den bedste Konge er Den, man tænker sig, men kun saare sjelden Den, man har, fordi Kongerne ligne Altarbillederne i Kirken, de tage sig kun godt ud i Afstand. Det bedste Maal her i Verden er det, der bringer mig de fleste Verdens Goder."

„I kan have Ret, hvad det sidste angaaer. Jeg har undertiden selv tænkt paa, at jeg kunde skabe mig en lykkeligere Lod. Men hvorfor fortæller I egenlig Alt dette?"

„Hvorfor sætter man en Afviser for Afgrunden? Sandsynligviis for at vare Folk fra at styrte i den. Det er jo netop den Kloges Forret, ikke at ledes af sin Skjæbne, men selv at styre den, det er hans Lod forud for Mængden, der gaber paa ham idag, spotter ham imorgen og søger at efterligne ham iovermorgen. Efter hvad jeg har seet og fornummet iaften, er jeg kommen til den Tro, at Du maatte kunne have bragt det videre i denne Verden."

„Maaskee, men hvorledes?"

„Du er en dygtig Krigsmand."

„Ak, dertil maatte jeg være ædelbaaren, siden Adelen alene kan bringe det til Noget paa den Viis."

„Det er saaledes her i Landet, men Du kunde jo søge fremmed Krigstjeneste."

„Hos hvem?"

„Hos den Mægtigste, Svend Gjønge! fordi han vilde være bedst istand til at belønne dine Fortjenester, og da nu Svensken for Tiden er mægtigst, vilde jeg efter min Tænkemaade foretrække ham."

„Det lod sig vel gjøre," svarede Svend spottende, „især siden han allerede har sagt mig fredløs.

I mit Sted vilde I altsaa gaa i svensk Krigstjeneste?" tilføiede han med en paatagen ligegyldig Tone.

„Ja, ganske vist."

„Aa hvad, de vilde vel ikke engang have mig."

„Maaskee dog."

„Jeg veed heller Ingen, jeg kunde henvende mig til."

„Hvis det er din Mening, saa fandt vi vel paa Raad derfor."

„Giv mig da eders Raad, siden I engang har begyndt derpaa."

„Du tænker altsaa at gjøre Alvor af Sagen."

„Ja, hvorfor ikke?"

„Sandtnok, man kunde lettere besvare et hvorfor end et hvorfor ikke, og jeg vil gaa ærligt tilværks. Jeg kjender en formaaende Mand blandt Svensken, som kunde skaffe Dig den Post, Du ønsker."

„Hvem er denne Mand?"

„Det er Geheimeskriveren hos Grev Ulfeldt."

„Naar kunde jeg faae Svar fra ham?"

„Strax."

„Strax?" gjentog Svend, „saa maa det jo være Eder selv."

„Og hvis det var Tilfældet."

„Ja, hvis det var Tilfældet," svarede Svend, idet han sprang ind imod den Fremmede og greb ham i

Brystet med den ene Haand, medens han drog en Pistol frem med den anden, „saa fortjente I, at jeg satte Jer en Pistolkugle i Panden, men vel betænkt er I ikke en ærlig Mands Skud værd."

Efter disse Ord kastede han ham saa heftigt og uformodet tilbage, at den Fremmede berøvet ethvert Middel til Modværge styrtede omkuld paa Jorden. Manden vilde tale, men Svend afbrød ham.

„Stakkels Herre! hvor jeg ynker Jer, at I ikke engang mærkede den Snare, jeg stillede for at faae at vide, hvad I førte i Skjoldet. Saadan en Myggedræber tro de at kunne skikke for at faae mig til at svigte Folk og Fædreland! Forsandt, jeg havde ikke eders Hjælp behov, siden svenske Generalen, Gustav Steenbuk, alt ifjor tilbød mig Høvedsmands Plads og Tjeneste blandt fine Folk. — Vend tilbage, Geheimeskriver! Inat lader jeg Eder slippe, men træffes vi nogensinde paa samme Vei igjen, saa bed Gudfader om Naade for eders syndige Sjæl. — Nu veed I, hvem jeg er."

Svend vendte ham Ryggen og gik, den Andens Ord bragte ham til at standse.

„Ja, Svend Gjønge!" udbrød Manden, med større Kulde og Fatning, end Øieblikket syntes at give Anledning til. „Nu veed jeg, hvem Du er, men Du veed endnu ikke, hvem jeg er. Før mig hen til din Hytte eller til det Sted, hvor Du har betænkt at skjule

Dig, saa skal jeg fortælle Dig Resten af mit Ærende. Du har hidtil kun hørt den første Halvpart deraf."

„Hvad mener I?" spurgte Svend overrasket. „Er det et nyt Forsøg, I agter at anstille med mig? Jeg syntes, I maatte have tabt Lysten til at komme igjen, siden den første Prøve ikke lykkedes bedre."

„Men hvoraf veed Du egenlig, at den første Prøve ikke lykkedes?" spurgte den Fremmede med et roligt Smil.

„Hvoraf jeg veed det?" gjentog Svend rasende, idet han traadte Manden et Skridt nærmere. „Deraf, Herre! at jeg stod paa Nippet til at knække eders Nakkebeen!"

„Det vilde have været høist urigtigt af Dig, Svend! urigtigt af to Grunde, først fordi Du maaskee derved kunde have skadet din egen Sag, og dernæst fordi jeg efter en saadan Hændelse sandsynligviis ikke vilde have faaet Leilighed til at gjøre Dig bekjendt med, at Alt, hvad der før blev sagt, kun var en Prøve, jeg agtede at stille Dig paa."

„En Prøve!" gjentog Svend dvælende.

„Ja, og hvoraf Du indseer, baade at denne Prøve ikke mislykkedes, og at min Snare var snildere anlagt end din, siden Du lod Dig fange."

„Jeg faaer vel at tro Eder, naar I giver mig Beviser derpaa," svarede Svend; „men i et Punkt

har I dog ikke baaret Eder klogt ad. Jeg er en heftig Mand, Herre! det ligger i mit Blod, og Den som fornærmer mig, enten det nu skeer for Spøg eller for Alvor, gjør bedst i at være saa langt borte, at jeg ikke kan række ham. — Guds Død! man kryber dog ikke ind i Huset til den Hund, man agter at drille. Siden I altsaa hverken er Geheimeskriver eller svenskfindet, hvem er I da?"

„Det skal jeg sige Dig, naar vi komme til dit Skjulested; synes Du da ikke, at de Oplysninger, jeg kan give, ere tilstrækkelige, saa er jeg Dig dog saa nær, at Du kan række mig, og der vil ikke være Noget til Hinder for, at Du igjen forsøger paa at knække mit Nakkebeen."

„Godt," svarede Svend. „Lad os gaa."

Fra nu af løb Veien ind i Skoven, hvor en smal Fodsti slyngede sig igjennem de tæt sammenvoxede Buske. Træernes Grene strakte sig fra begge Sider hen over Veien, og Mørket tiltog efterhaanden, som de kom videre; desuagtet vidste Svend at finde Vei med en Lethed og Hurtighed, som forbausede hans Ledsager. Ingen af dem talede til hinanden. Nattens dybe Taushed blev kun afbrudt af den svage Lyd af en Gaardhunds Gjøen oppe paa Jungshoved eller nu og da af Hestetrav, som tabte sig i det Fjerne.

Efter en lang og besværlig Gang, der førte hen

over saamange Krydsveie og Tværstier, at den Fremmede ikke havde det ringeste Begreb om, hvor han befandt sig, stod Svend Gjønge endelig stille foran den gamle Kæmpegrav, som blev omtalt i Begyndelsen af denne Fortælling, og som var omgiven af en Rad store Graasteen. Svend Gjønge rullede en af Stenene tilside, og hvor den havde ligget viste sig et Hul, stort nok til at et Menneske kunde krybe derigjennem.

„Læg Eder ned og kryb ind," udbrød Svend, „det er paa høie Tid, at vi komme i Skjul. Ret nu begynder Daggryet at bryde frem, og saa nytte vore Lagener os kun lidt."

Den Fremmede adlød og krøb ind igjennem Hullet, som strax efter udvidede sig saaledes, at man kunde staa opreist. Svend trillede Stenen tilbage paa dens forrige Plads og slog derpaa Ild i sin Fyrtønde.

X.

Hvorledes Svend kom til at opgrave Skatte.

Lyspinden, som Svend tændte, kastede sit rødlige Skær omkring i denne Hule, hvis Vægge vare dannede af store Granitsteen. I det ene Hjørne fandtes et Sengested af utilhugne Bøgegrene og opfyldt med friskt Hø. Paa den modsatte Side saae man en Mængde Hjelme, Kaarder og Skydegeværer, hvilke alle bare svenskt Mærke og laa uordenligt henkastede i en Dynge.

Den Fremmede lod sit Blik glide hen over disse Gjenstande; han havde taget Huen af Hovedet og sat sig ned paa en Trærod, som tjente istedetfor Stol. Svend Gjønge stod nogle Skridt borte med sammenslyngede Arme og betragtede ham med et fast og gjennemtrængende Blik.

„Ja, see Jer kun om herinde," udbrød han endelig. „Jeg har lukket for os, og vi ere sikkre for at blive røbede."

„Det er mintro godt," svarede den Anden, „af samme Grund kunne vi tale uforstyrrede, og jeg har meget at sige Dig."

„Saa lad os begynde med eders Navn."

„Lad os begynde med mit Ærende, det er Alt, mit Navn kommer siden, det er Intet. Seer Du, Svend! saa saare Majestæten og det høie Riges Raad fornam, at Svensken tænkte paa Landgang, bestemte de, at Dernes Befalingsmænd skulde skikke deres Byers og Kirkers Midler til Kjøbenhavn; men Budskabet herom blev opsat, ligesom alt andet Nødvendigt er blevet opsat i denne usalige Krig. Først dengang Fjenden stod paa Fyen og begyndte at tage Penge og Proviant i hver en By han kom til, var Nøden paafærde, og jeg drog i Hast over til Befalingsmanden for Lolland og Falster at see, om derfra lod sig redde Noget. Den kloge Herr von Pappenheim havde paa egen Haand sanket Alt, hvad der i hans Stift var blevet opkrævet i Skat og Toldpenge, som med Kirkens Midler og de, der bleve skikkede fra Herr Henrik Rammel paa Møen, udgjorde en Sum af halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler. Det lykkedes mig med megen Fare at komme over til Vordingborg, og der har jeg nu forvaret alle disse Penge paa et sikkert Sted, siden jeg ikke trøstede mig til at bringe dem videre. I denne Knibe tænkte jeg paa Dig, der besad et kløgtigt Hoved og en stærk Arm, hvor det kom an paa at hjælpe."

„Hvem gav mig den Lov?" spurgte Svend.

„Det gjorde Hans Majestæt, Kong Frederik den Tredie."

En glødende Rødme foer over Svends Ansigt ved disse Ord; han, saa frygtløs, saa eventyrlig dristig i alle sine Handlinger, vovede i dette Øieblik ikke at hæve sine Øine fra Gulvet til den lille blege Mand, der sad ligeoverfor ham.

„Det var da Kongen selv, som skikkede Eder af By i dette Ærende?" yttrede han dæmpet.

„Det var saa!" svarede den Anden, „og siden vi nu komme til at have Beviser nødige, saa seer Du her det første, som bekræfter Sandheden af, hvad jeg fortæller."

Manden trak en lille Lædertaske frem fra Foderet af sin Brystklædning, aabnede den og udtog et sammenfoldet Papir, som han rakte Svend.

Paa dette Papir stod skrevet:

„Alle, som dette Brev see eller erfare, vor Hilsen „tilforn! Saasom ærbare Hans Nansen, vor tro og „øverste Borgemester til Kjøbenhavn, er skikket ud i „Kronens Anliggender, dens Vel at forfremme, saa „skyldes ham Hørighed og Lydighed, item Hjælp og „Bistand af hver den Rigens Mand, til hvem han „maatte eragte sig at vende og Bistand at begjere.

„Friederich Rex."

Da Svend havde læst Brevet, gav han det

tilbage til Nansen, som vi fra nu af kunne nævne ved hans Navn.

„Kommer I i Betryk paa Veien, føiede Kongelig Majestæt til, eller mangler den Hjælp, som er Eder fornøden, siden det gjælder om at bringe Pengene midt igjennem et af Fjenden besat Land, næsten igjennem hans Leir, saa opsøg Svend Gjønge, han er Manden for at hjælpe Eder, og Den til hvem I kan sætte eders hele Fortrøstning. Saa reiste jeg fra Vordingborg og fandt Dig først iaften efter længe Søgen, skjøndt Rygtet om dit Mod og dine Bedrifter fast spørges over den hele Ø."

Svend trak paa Skuldrene med en ringeagtende Mine. „Synes I ikke bedst om, at vi lode eders Roes bero, indtil jeg faaer den fortjent bedre? Hidtil har jeg ikke gjort Andet end skaffet mig Folk og Folkene Vaaben, det er først nu, jeg agter at fange an paa Noget."

„Du glemmer, at jeg var tilstede under de forskjellige Optrin hjemme i dit Huus."

„Og hvad saa? for Fanden, Herre! bilder I Eder da ind, at saa forvovne og halvvilde Mennesker som disse Gjønger, Folk, der saa at sige Allesammen ere fødte og opdragne i Krig og Overfald og Slagsmaal, lade sig regere som Fluer i en Sytraad. Hvis de ikke kjendte mig som Den, der magter dem baade i

Mod og i Manddom, vilde de lee mig op i Ansigtet og paa Timen vælge en anden Fører. Gud naade Egnen, hvis det skete; thi siden de have saa ondt ved at lystre Nogens Befaling og ikke kjende andet Begreb om Ret end det, jeg foreskriver dem, vilde de sprede sig ad til alle Sider som Rotter fra en tomt Lade, og maaskee føre et endnu værre Regimente over vore egne Folk end Svenskerne. Men de slaaes godt, de samme Gjønger, og derfor maa man vexelviis fire og drage til, snart overtale dem ved Ord snart ved Pistolskud, som det kan træffe sig. Hovedtingen er, at de kjende deres Fører som en Mand i Alt og som en Overmand for dem Alle; dermed lade de sig nøie og forlange ikke bedre."

„Nu vel, Svend!" vedblev Nansen, „jeg saae da ogsaa iaften, at Du var en Mand, men det var mig ikke tilstrækkeligt, jeg maatte nøiere udforske Dig, førend jeg vovede at betro denne vigtige Sag i dine Hænder."

„Det vil sige, at I høie Herrer inde i Kjøbenhavn ikke have andet Begreb, end at en fattig Mand nødvendig maa ophøre at være en ærlig Mand, naar man blot rasler for hans Øren med en fyldt Skindpung. Ak, min Herr Syndikus! saa troer jeg dog langt bedre om Eder, skjøndt I kanskee fortjener det mindre."

„Saamænd, Svend Gjønge!" svarede Nansen med et overlegent Smil, „det hører ogsaa Ungdommen til; den skuffes af Alt, fordi den troer paa Alt, men Alderdommen er de begravede Forventningers Tid, den tvivler paa Alt."

„Jeg er fire og tredive Aar," yttrede Svend leende.

„Jeg regner ikke et Menneskes Alder efter Aar, men efter hans Følelser, og deri er Du endnu ikke fire og tredive Aar gammel. Efter mit Begreb maatte jeg altsaa mistro Dig, indtil jeg fik Bevis paa det Modsatte."

„Nei, Djævelen annamme mig! om I maatte," raabte Svend heftig. „For naar Hans Majestæt nedlader sig til at give mig et Skudsmaal som det, I før omtalte, saa synes mig dog, at jeg ogsaa kunde være god nok for en lille Mand som Eder."

„Vi lade nu den Sag fare! Havde jeg Uret før, da jeg tvivlede paa Folk som Dig og dine Lige, saa synes det virkeligt, at jeg søger at gjøre denne Feil god igjen."

Svend lo. „Fordi I kommer og beder mig om at hjælpe Eder?"

„Nei, Svend Gjønge! men fordi jeg kommer og tilbyder Dig hele Æren af dette Foretagende, en Ære, der er saameget større, da dine Bedrifter først skulle

begynde der, hvor jeg har erklæret mig ude af Stand til at handle videre."

Svend indsaa Rigtigheden af denne Slutning, han stod nogle Oieblikke taus og grundede, derpaa nikkede han med Hovedet og rakte Nansen sin Haand, idet han sagde:

„Det er sandt, og vi ville ikke tænke mere paa, hvad der er skeet. Jeg fandt mig jo ogsaa taalmodigt i Alt, hvad I sagde derude i Skoven, og tilføiede Jer ingen Fortræd. Gjorde jeg vel, Borgermester?"

„Min Tro, om Du gjorde," svarede Nansen godmodig, „den Smule Overfald og Nedstyrtning paa den haarde Jord fraregnet, hvilket forresten nok kunde have været tilstrækkeligt til at berøve mangen anden fredelig Borgermester Livet."

„Aa hvad!" yttrede Svend leende. „Jeg meente det ikke saa ilde. Havde jeg ikke kastet Eder til Jorden, troer jeg knap, vi vare blevne saa gode Venner, og I havde maaskee kunnet komme til at vandre alene om i den mørke Skov hele Natten igjennem. Men angaaende eders Ærende: Hvor stor er den Capital, jeg skal bringe til Kjøbenhavn?"

„Halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler."

„Det er mange Penge," svarede Svend.

„Ja, men endda ikke saa vanskelige at transportere, eftersom en Deel af Summen er omsat i Vexelbreve

fra bekjendte Mænd, og kun en ringe Part i Guld og Sølvmønt. Troer Du at kunne faae os disse Penge bragte lykkelig og vel igjennem Sjælland?"

„Det veed jeg ikke."

„Hvorledes, Du veed det ikke? paa den Maade ere vi jo lige nær."

„Byfoged!" svarede Svend, „jeg skal sige Eder Noget. En Dreng strækker Armen ud og troer, at hele Verden hænger i et Kalveskind, en Mand rækker den ikke længer, end han kan drage den tilbage igjen, han maa være hurtig til at handle, men seen til at love. Jeg er en Mand, som I nylig sagde, og først naar jeg har fanget Tingen an, skal jeg sige min Mening om den. Tilforn, medens det blot gjaldt om at udføre en dristig Streg, jeg selv havde udtænkt, da vovede jeg kun mit Liv, høist mine Kammeraters med, men her gjælder det mere; det kommer ikke blot an paa at skuffe Svensken, som har en forbandet fiin Næse, men tillige at fortjene den Tillid, I høie Herrer sætte til min Manddom og Snildhed. Det er min Maade at tænke paa."

„Det er ogsaa en god Maade, Svend Gjønge!" svarede Nansen.

„Hvor har I forvaret Pengene?"

„Det skal Du faae at vide, naar vi komme til Stedet, thi jeg formoder, at vi følges ad."

Svend foer iveiret, han stillede sig foran Nansen med flammende Øine.

„Naa, det formoder I?" raabte han, „da er jeg rigtignok af en heel anden Mening. Atter mistroisk!"

„Atter hidsig!" svarede Nansen smilende.

„Stakkels Mand!" vedblev Svend, idet han gjorde synlig Vold paa sig selv for at betvinge sin Heftighed. „I vilde være med ved denne Leilighed, I, som endnu gisper efter Luft af Træthed over de Par Skridt, vi nylig gik. I ryster jo af Kulde hernede i dette lune Kammer; hvordan vilde I være faren, naar vi kom udenfor? Sikken, lille hvid Haand, enhver svensk Piberdreng vilde vriste Sværdet af den, naar det kom til Kamp. I vilde faae Ondt imellem vore Skud og daane af Skræk, imens vi flygtede. Kast et Blik paa Jer selv, Borgermester! og saa et paa mig. Jeg siger det ikke for at forringe Eder, men af os To er I Manden, naar det i Kongens Raad kommer an paa et kløgtigt Indfald, men jeg er Manden, naar det gjælder om at vove Liv og Lemmer for at udføre det, jeg, den Eneste, der har prøvet at see en modig og stridsvant Fjende ind under hans rynkede Bryn, imens I Andre skreve Bønskrifter og bade om Forladelse som uartige Børn. Svøb derfor Kappen om Jer, Herre! og vend tilbage til

eders Skriverstue, giver Gud mig Lykke, skal jeg sørge for Resten."

„Lad det da blive, som Du bestemmer, Halsstarrige!" svarede Nansen smilende; „men husk vel paa, at Du ved at skikke mig bort overtager alt Ansvar for Sagens lykkelige Udfald."

„Ja, jeg veed det," svarede Svend med et Hovednik, „alt Ansvar og al Ære."

„Naar er Du færdig til at reise?"

„Det var jeg fra det Øieblik, I nævnede Sagen."

„Og dine Kammerater?"

„For en Ufærd, Borgermester! hvad angaa mine Kammerater Eder? I kunde ligesaa godt spørge, om jeg har min Mellemmad færdig, eller om mine Pistoler ere ladte. Det var Instruxen, jeg talte om."

„Nu vel, kjender Du Præsten i Bordingborg?"

„Christen Nielsen, som har anlagt et Biværk i sin Have?"

„Jeg hører, Du kjender Manden. Gaa og bring ham dette Brev fra mig, jeg har allerede nævnet dit Navn for ham; det er en ærlig og tro Dansk, han vil hjælpe Dig med hvad han kan."

Ja, Gud bedre det for den ædle Herre! Hvis det kom an paa at læse et helligt Evangelium, eller han kunde kalde Englene tilhjælp, saa var han Manden til at hjælpe os. Men her tænker jeg, at mine Engle

komme til at forrette Arbeidet, hvis Sagen ellers skal have Fremgang. Præsten veed altsaa, hvor Pengene ere forvarede?"

„Ja."

„Og jeg maa ikke vide det?"

„Vi have forvaret dem i en af hans Bistader. Nu har jeg sagt Alt. Tag dine Forholdsregler og husk vel paa alle de Farer og Vanskeligheder, der ere forbundne med dit Vovestykke."

„Nei, Borgermester!" svarede Svend munter og freidig; „paa Planen vil jeg tænke strax, men paa Farerne ville vi først tænke, naar de ere overstaaede. Desuden er en Seir uden Fare kun en Roes uden Fortjeneste."

Nansen rakte Svend Gjønge Haanden og beholdt hans i sin, medens han sagde:

„Paa et lykkeligt Udfald, Svend! vil Gud, at vi To møde hinanden igjen, og Du nogensinde har en Ven behov, saa henvend Dig til mig."

„Tak skal I have, Herre!" svarede Svend. „Hvis I nogensinde oftere skulle have Svend Poulsens Hjælp behov, saa henvend Eder kun til mig uden først at lægge Snarer. Og kommer I til Kjøbenhavn, saa siig Hans Majestæt og den høie Rigens Adel, at jeg ringe Mand raadede dem til, enten at have fuld

Tillid til dem, de vælge sig, eller ogsaa slet ingen. De kunne have saadan Lære fornøden."

Medens Svend talede, hørtes en dæmpet Larm ovenfor Hulen; Stenen blev væltet fra, Fødderne af en Mand viste sig i Indgangen, den øvrige Deel af Kroppen var usynlig, medens han rullede Stenen tilbage for Hullet, derpaa krøb han ned, nikkede til Svend og satte sig hen paa Høleiet i Sengestedet, fra hvilket han med en synlig Overraskelse vedblev at stirre paa Nansen.

„Naa, Ib!" udbrød Svend, „hvor kommer Du fra?"

„Fra Begravelse."

„Hvis Begravelse?"

„De svenske Ryttere vilde prøve, hvem der naaede høiest, de paa deres Heste, eller Vandet i Bugten, desformedelst druknede de, og vi stode ovre paa Holmen og saae derpaa."

„Og Ane Marie og vore Folk?"

„I Sikkerhed."

„Han er min bedste Haand!" yttrede Svend henvendt til Nansen.

„Han er mit Hoved!" svarede Ib, som troede at burde gjengjælde denne Artighed. Nansen smilede og sagde:

„Jeg kjender allerede denne gode Mand fra før af."

„Det er mere, end jeg kan sige," svarede Ib.

„Ja ja, Ib! Du skal nok faae at vide, hvem han er, han bringer os det Ærende at forrette, hvori vi først skulle forsøge vore Kræfter. Men derom tale vi sammen imorgen. For Tiden tænker jeg det er bedst, vi glemme at det bliver lyst udenfor, thi slukke vi vort Lys og tage os en god lille Søvn paa det vi have udrettet idag, og paa det vi ville udrette imorgen."

Ib løste et af Høbundterne op og spredte det paa Jorden, derpaa tog han Plads. Svend og Nansen udbredte deres Kapper over Sengen og lagde sig ved hinandens Side. Kort Tid efter gjenlød Gravkamret af de tre sovende Mænds dybe og langtrukne Aandedrag.

XI.

Skriftemaalet.

I Ortingborg, som Vordingborg fordum kaldtes, fandt Dagen efter en usædvanlig Begivenhed Sted. En Mængde Borgerfolk færdedes i alle Gader og toge Veien nedad mod Kirken. Mændene vare iførte snevre Klædes Kofter og vide Beenklæder af lignende Tøi, sammenbundne omkring Anklen. Paa Hovedet havde de en sort Filthat og over Koften en vid Kappe, foret med Pelsværk. Omkring Livet blev et Belte sammenholdt af et bredt Sølvspænde, hvorved der hang en Dolk eller en lang Kniv. Fruentimmerne bare Slør for Ansigtet, en Fløiels Hue, der var udsyet med Silkelidser eller Perler, en høi, stivet og udtunget Halskrave, som skjulte det Halve af Hovedet, og en Klædes eller Fløiels Kappe, noget kortere end Mændenes og foret med Pelsværk.

Blandt disse Borgere saae man flere svenske Officerer, som hørte til den Garnison, Karl Gustav havde ladet blive tilbage paa Slottet, medens han selv fortsatte sit Tog op mod Kjøbenhavn.

I Nærheden af Kirken blev Trængslen større og Udtrykket af den almindelige Nysgjerrighed i Alles Ansigter mere bemærkeligt. Bysvendene søgte forgæves at holde Veien til Hovedindgangen aaben. De bleve trængte tilside og afholdt sig omsider fra nye Forsøg.

Tæt udenfor Kirkedøren stod en Klynge af svenske Krigsmænd, som her fandt en bekvem Leilighed til at iagttage Byens Skjønne, naar disse sloge Sløret tilside fra deres Ansigter, idet de traadte ind i Kirken.

Imellem denne Mængde gik en ung Mand i en geistlig Kappe og med en Bladkrave om Halsen. Han var usædvanlig lang og spædlemmet, havde lyse Haar, en bleg, usund Ansigtsfarve og døde, glandsløse Øine. Ved hans Side fulgte en ung Pige, der bar sin Bønnebog i et hvidt Lommetørklæde.

Den fortrolige Maade, paa hvilken hun lænede sig til hans Arm, syntes at antyde et vist nøie Forhold imellem disse To, som i Virkeligheden ogsaa fandt Sted. Manden var Oluf Tange, Magister og Capellan hos Sognepræsten. Den unge Pige var Præstens eneste Datter, Gjertrud, og trolovet med Herr Tange.

Da de kom ind i Kirken, førte Capellanen sin Dame op til den næstøverste Stol paa Gulvet og forlod hende derpaa for selv at tage Plads i en af Chorstolene ved Alteret blandt de tolv Disciple af den

latinske Skole, som her udførte Chorsangen. Hele hans Beskæftigelse var for Øieblikket deelt imellem at tygge paa sine Regle og at optegne dem, der meldte sig til Herrens Bord næste Fredag.

Det var altsaa Dagen før Altergang, paa hvilken Menigheden pleiede at gaa til Skrifte; og dog kunde man neppe antage, at denne Aarsag alene havde forsamlet en saa usædvanlig Mængde i Kirken. De Tilstedeværendes Opmærksomhed var ogsaa mindre henvendt paa den gamle Præst i Skriftestolen end paa en kvindelig Skikkelse, som laa knælende paa Steengulvet midt i Chordøren. Hun var iført en viid Overkjole af sort Lærred, der naaede hende fra Halsen til de blottede Fødder.

„Det er Kulsoen!“ hviskede Tilskuerne. „Idag staaer hun første Gang aabenbar Skrifte herinde, men paa Søndag sige de, at hun skal staa med bare Been udenfor Kirkedøren i den høie Sne. Det slemme Skarn!“

„Hvem er Kulsoen?“ spurgte den ene af to Mænd, som tilligemed den øvrige Mængde havde trængt sig frem paa Kirkegulvet, og som ved fortsatte Bestræbelser vare naaede hen i den yderste Række.

„Gudfader bevares naadig vel!“ hviskede en lille Mand ved deres Side, „kjender I ikke Kulsoen? Det er jo den lede Troldhex, som har gaaet omkring her i

Byen og ude paa Landet og forkoglet baade Folk og Bæster. Tænk Jer engang, I gode Mennesker! til Fastelavn for to Aar siden kommer hun ind og forlanger Noget at leve af hos min Nabokone, Dyveke Ulftand, hende som gjør det rare Semslæder. Dyveke havde travlt i Huset og svarede, at hun ikke gav Mad til omstreifende Gjøglere. Derudover blev Hexen rasende og sagde: Veed I hvad, lille Mo'er! jeg gaaer min Vei igjen, men I skal komme til at huske paa Gjøglere, til de bære Jer ud af Huset med Benene foran. Ni Maaneder efter fødte Dyveke en Søn, der saae ud i Lader og Gebærder som en Bajads, han skreg og lo og vrængede Ansigt som Narren hos det uærlige Pak, der trækker Landet rundt og dandser paa Linie og viser fremmede Dyr, og han vil aldrig bringe det til videre end at ligge og rode i Skarnet paa Gaden blandt Høns og Sviin og hvissomda at slaa en Skoggerlatter op."

„Samme Historie har kun lidt at sige, naar Nabo tænker paa Skoflikkerens Søn, den lille Jeppe," bemærkede en Anden. „Han gik og legede oppe i Gaasetaarnet, og saa fandt de paa at krybe ud i Hullerne at fange sig nogle Alliker, som der have deres Reder. Allerbedst som de ere ifærd hermed, kommer Kulsoen gaaende op paa Banken fra Voldgraven og raaber til dem: Sort ifor og lys ibag; nu skal jeg lære Dig

at flyve, lille Jeppe! derefter begynder hun paa sine Fagter og Mummerier og kogler Drengen ud af Glamhullet, saa han faldt ned lige foran hende. De andre Drenge skrege og løbe hjem at fortælle, hvad der var skeet. Da Forældrene kom ned til Taarnet, fandt de Kulsoen siddende med Drengen i sit Skjød, han var død, og der saaes intet andet Tegn til Skade paa ham, uden aleneste et stort, rødt Saar, lige under Hjertekulen. Forstaaer I? den skarnagtige Kvind havde taget Hjertet ud af ham, for at bruge det til hendes Koglerier."

„Hun er fra vor By," yttrede en Bonde, som sad i Stolen indenfor Fortælleren, og som havde draget sin Koftes Hætte sammen over Hovedet, medens han efter den Tids Skik holdt Maaltid af en Madkasse og en Øldunk, som han havde bragt med i Kirken.

I dette Øieblik hørte man Lyden af en lille Klokke, hvorefter Magisteren kom frem med en lang, hvid Stok og gik med megen Værdighed og Selvfølelse langs med Siderne af Stolerækken, for at vække dem, som vare indsovede i Kirken. Saaledes havde Kong Christian den Fjerde befalet i Aaret 1645. Samme Konge viste ved et lignende Lovbud den Artighed at tillade Damerne at sidde opreiste i Kirken og deeltage i Sangen, istedetfor at de tidligere havde

maattet ligge knælende paa Gulvet under Gudstjenesten og tie, medens Mændene sang Psalmerne.

Efterat Magisteren var kommen forbi Skaren, begyndte Samtalen paany.

„Hvis alt det er sandt, I her fortælle om Kulsoen," sagde den ene af de to Mænd, som imidlertid uformærkt havde trængt sig frem til nogle svenske Soldater, der dannede den første Række, „saa begriber jeg ikke, hvorfor Byraadet lod hende slippe med saa lempelig en Straf. Mig synes dog, der er Lands Lov og Ret for, at alle Hexe, som lægges for Kogleri og anden Uteerlighed, skulle levende brændes."

„Ak ja, gode Herre!" svarede Borgeren med et Suk, „vi tænkte jo ogsaa, at Byraadet vilde have voldet os den Fornøielse, men hun var dem for klog, og siden de ikke kunde bringe Noget ud af hende, slap hun med at blive stillet frem i Kirken aabenbar at skrifte. — Nu giver Herr Tange et Tegn til Manden ved Orgelværket, at Skriftemaalet er tilende."

„Endnu ikke," yttrede den ene af Mændene. „Jeg har ogsaa en Sag at skrifte for Præsten."

Han tilkastede sin Kammerat et betydningsfuldt Blik og traadte ud af Skaren. Svenskerne spærrede ham Veien, men Manden lagde sin Haand paa en af Hovedsmændenes Skuldre og udbrød:

„Min Herre Capitain! tillader I?"

Med disse Ord gik han op af Kirkegulvet hen til Skriftestolen. Capellanen, som stod i Chordøren, standsede ham og sagde:

„Hvis I ønsker at stedes til hellig Altergang, maa I først komme med mig, at jeg kan antegne eders Navn og Vilkaar."

„Jeg tænker ikke, det gjøres behov, ædle Herr Capellan!" svarede Manden med sin dybe og rolige Stemme.

„Agter I Eder da ikke til Herrens Bord?"

„Jeg agter at skrifte," sagde Manden. „Om Resten kunne vi tales ved siden."

Disse Ord bleve vexlede i Nærheden af den knælende Kvinde. Hun hævede sit Hoved, som hidtil havde været skjult i Hænderne, og man saae da et magert, indfaldent Ansigt med lumske, fortrukne Træk. Hendes gullige Hud dannede i de hule Tindinger, under Øinene og omkring Munden en utallig Mængde Rynker, Læberne vare indfaldne og sluttede kun halvt over en Rad af skjæve og sorte Tænder. Det hele Ansigt vilde baade paa Grund af dets Form og Udtryk have været en værdig Gjenstand for en Rembrandts eller en Michel Angelos Pensel, som vore Forfædre pleiede at sige.

Den Fremmede kastede et Blik paa dette ubehagelige Ansigt og foer sammen, men han beherskede sig

strax og gik hen til Skriftestolen, foran hvilken han knælede. Herr Tange blev staaende i Chordøren og saae forbauset efter ham.

Borgeren, som nylig havde fortalt Historien om Kulsoen, vendte sig om mod den Fremmedes Kammerat og hviskede:

„Med Forgunst at spørge, gode Herre! hvem var den Mand, som vi nys talte med? Han er ikke fra vort Kirkesogn, ikke heller har jeg seet ham tilforn."

„Det troer jeg nok," svarede den Tilbageblevne; „hvorledes skulde I vel have seet ham, siden han nylig er kommen herind fra Tydskland."

„Fra Tydskland," gjentog Borgeren forundret, „da talte han dog det danske Tungemaal sær godt."

„Han taler Alverdsens Tungemaal, hvorfor skulde han da ikke ogsaa tale det Danske? Det er en fornem Mand af den høie Adel, — en yderlig fornem Mand," tilføiede han med særdeles Eftertryk, „og det ere vi begge To. Han eier det bedste Grevskab, som Nogen vil see for sine Øine, det gjør jeg med, at sige, mit er kun et lille Grevskab."

„Aa nei," udbrød Borgeren forundret, „hvor det er rart at høre."

„I dette Grevskab har han de deiligste Hunde, der findes paa denne Jord; og dog ere Hundene endnu Intet mod hans Bøsser; der hænge Luntebøsser

fra Lüttich med riflet Løb, Gaffelbøsser sammestedsfra, saa store som Kanoner, og som hænge Bøsser med Hjullaas, der lade sig bruge, i hvad Slags Veir det skal være. Jeg taler ikke om hans Sabler, Mand, de skære i den haarde Flint, som en Madkniv skærer i en Ostekage, og saa have de endda saa fint et Bid, at de rage Skæget af en Mand lige ind til Kindbenet."

„Gud fri os!" yttrede Tilhørerne, som med største Andægtighed lyttede til Mandens Fortælling.

„Men hvorover kommer det, at slig fornem Herre gaaer op at skrifte for vor Præst?"

„Han har havt en Aabenbaring forgangen Nat," svarede Manden.

„En Aabenbaring?"

„Jeg kan gjerne sige Eder det, siden I see ud til at være høist agtværdige Folk. Englen Gabriel har viist sig for ham, han har viist sig for os begge To, livagtig som jeg her staaer for Eder."

„Englen Gabriel!"

„Ja, og nu gaaer han op og spørger Præsten, om der er nogen Synd i, at et christent Menneske gifter sig med Stortyrkens Datter. Det gjøre vi i alle de Byer, vi komme igjennem. Jeg skal sige Eder Noget: Under denne Mands Bestik maa Overraskelsen paa mangfoldige Maader alligevel formindskes og daglig ind-

jage Skræk og Nid, som hverken Knive eller Dødssuk kunne forøge, endskjøndt Troværdigheden sakker bagud i Forhold til Gjennemgangen mod saadanne Rødder af det kostelige Sølv, desligeste et saaret Hjerte og Vankelmod udi det kjære Sindelag. — Men det bliver imellem os."

Medens denne oplysende Underretning blev given, knælede den Anden foran Præsten og hviskede til ham:

„Høiædle Herre! sid stille i eders Stol og lad Eder ikke mærke med, at I bliver forundret over mine Ord. Jeg kommer i et alvorligt Ærende til Eder, og da det er af Vigtighed for os Begge, at intet menneskeligt Øre uden eders hører, hvad jeg har at forebringe, saa valgte jeg dette hellige Sted, fordi det var det sikkreste, jeg kunde tænke mig."

Den gamle Præst stirrede paa Manden med et Udtryk af den meest levende Overraskelse, det varede nogle Øieblikke, førend han kunde svare:

„Hvorom eders Ærende end dreier sig, saa bør jeg ikke høre det i Guds Huus, jeg har kun her Kirkens Forretning at varetage."

Efter disse Ord gjorde Præsten et Tegn til at reise sig, men den Andens mørke og bydende Blik bragte ham igjen til at opgive denne Beslutning. Den Fremmede vedblev:

„Bliv siddende, Herre Præst! jeg beder Eder derom.

Kan I tænke noget bedre Sted end dette til at forrette et hemmeligt Budskab? Bag Eder den tykke Muur, til alle Sider Ingen, som lytter, ovenover os Gud, som vi Begge tro paa, og som jeg tænker vi Begge tjene ved at virke for den Sag, der er Mennesket helligst og dyrebarest, Fædrelandets Sag."

„Hvem er I dog?" stammede Præsten.

„Mig sender Borgermester Nansen til Eder, og mit Navn er Svend Gjønge."

„Svend Gjønge!" hviskede Præsten med en Overraskelse, der ikke blev uden Indtryk paa den Anden. „Og I kommer for at —"

Svend smilede. „Jeg kommer for at levere Eder et Papir, høiædle Herre! som jeg allerede, uden I mærkede det, har ladet falde fra mit Trøieærme ind i Skriftestolen, dernæst kommer jeg for at bede om Forlov til at besee eders Bier, aldenstund jeg hører, I eier en Bigaard, der ikke har sin Lige i det hele Land."

„Mine Bier," gjentog Præsten med et forskende Blik.

„Ja," svarede Svend, „eller Bikuberne, siden det egenlig er dem, der indeslutte Øiemedet for min Reise."

„I trøster Eder altsaa at drage til Kjøbenhavn, Svend Gjønge! det vil blive en farlig Reise og en

slem Vei. Frygter I ikke for at paatage Eder dette Ærende?"

„Nei, højædle Herre!" svarede Svend. „Jeg frygter aldrig. Naar vil jeg være færdig til at kunne tage bort?"

„Jeg skal overlevere Eder Alt i denne Nat."

„Og hvor mødes vi igjen?"

„Her i Kirken."

„Naar?"

„Jeg tænker, at Maanen er gaaet ned Klokken Tolv."

„Til den Tid være Gud med Eder, høiædle Herre! I seer saa god og ærværdig ud. Giv mig eders Velsignelse, jeg vil have den nødig."

Svend bøiede sig over mod Præsten, den gamle Mand lagde Haanden paa hans Hoved, hævede sine klare Øine iveiret og mumlede sagte nogle Ord, medens Svend laa knælende foran ham. Derpaa reiste han sig og gik tilbage igjennem Choret ned til sin Stalbroder, som imidlertid havde fortsat Underretningen til Borgeren med forskjellige mærkværdige Bidrag.

Da der ikke meldte sig Flere til Skriftemaalet denne Gang, traadte Præsten hen i Chordøren, hvor Kulsoen imidlertid uafbrudt var bleven liggende paa Knæ. Han gjorde Korsets Tegn over hende og lagde sin Haand paa hendes Hoved, idet han udbad sig

Menighedens Gunst og Barmhjertighed for den Bodfærdige.

Da Kulsoen reiste sig, og hendes rynkede Ansigt blev synligt for Alle, viste det et Udtryk af Trods og Raseri. Hun blev overgiven til to af Bysvendene, der skulde føre hende tilbage til Gaasetaarnet, hvor hun sad fængslet, indtil Kirkeboden var endt.

Menigheden forlod Kirken. Herr Tange bød Gjertrud sin Arm for at følge hende tilbage til Præstegaarden.

I Gjertruds lille, runde Ansigt laa en vis Sørgmodighed tilsyne, hun lænede sig fastere paa sin Elskers Arm, medens de vandrede igjennem Gaden, og hviskede til ham med et Udtryk af Veemod, som er den unge Kvindes Poesie:

„Hvor jeg ynkes over den stakkels, gamle Kone. I Sandhed, Tange! jeg vil bede min Fader, at han forkorter den tunge Kirkebod noget."

„Vistnok," udbrød Tange, og trykkede hendes Arm, „kunde Du raade, mit unge Hjerte! da skulde end ikke den argeste Forbryder komme til at lide nogen Straf, alligevel jeg siger den for at være god mod en saa grov Misdæder som Kulsoen."

„Troer Du da virkelig, hun har i sin Magt at udøve Trolddom?"

„Tilforladelig troer jeg derpaa," svarede Tange

vigtig. „Lad være Mange smile haant til Sligt og skrive store Folianter imod samme Kunst. Disse Lærde, der kunne være høist kloge paa Himlen, ere dog stundom sær eenfoldige paa Jorden, de fornægte platud, hvad de ikke kjende. Selv Kongelig Majestæt driver jo Trolddom paa sin Viis, idet han holder Omgængelse med den store Doktor Burhis, der ved Tryllesformer og lønlig Kunst lærer ham at gjøre Guld. Saa vidt strækker sig nu Kulsoens Videnskab vel ikke, men saadanne Kvinder kjende dog mange lønlige Naturens Kræfter og Geister, dem de bruge til Medmenneskenes Fortræd. Selv har jeg med egne Øine i Jylland ved Ribe seet en gammel Hex, der mægtede at vise Døde igjen, saa Haarene reiste sig paa vore Hoveder derved."

„Virkelig?" yttrede Gjertrud, idet hun med en frygtsom Nysgjerrighed saae op til ham.

„Bliv ikke bange, mit søde lille Hjerte!" sagde Elskeren. „Den Kunst gjør hun aldrig mere."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi hun blev levende brændt udenfor Byen, hvor hun havde sit Tilhold," svarede Tange med en selvbehagelig Latter. „Men lad os ikke tale mere herom, det skal ikke være godt, siger man, naar Mørket falder paa."

„Nei," sagde Gjertrud, „lad os heller overlægge

den Tid, da Du imorgen vil følge mig op til Apothekerens, der gjør de smukke Billeder, at han kan udklippe os vore Portræter, som vi lovede at sende til Moster paa Falster."

„Imorgen falder Leiligheden knap dertil," svarede Tange. „Næstefter Altergang maa jeg skrive paa min Prædiken til Søndag. Jeg har uformærket bragt i Erfaring, at svenske General Vavasor agter at besøge Kirken til Aftensang."

„Men iaften da, kjære Tange!" yttrede Gjertrud med et bønligt Blik. „Du har dine nye Klæder paa under Kappen, kunne vi ikke gaa strax til ham? Han udklipper Folk den hele Dag, til han har nydt sin Øllebrød til Nadver."

„Iaften," gjentog Tange med en tilsyneladende Forundring. „Maa jeg ikke iaften gjennemlæse Evangeliebogen og sætte mig ind i Texten, at min lille Gjertrud kan faae Glæde af at høre mig roses og lovtales, naar vi til Søndag gaa med hinanden Arm i Arm fra Kirken."

„Ak ja, det er ogsaa sandt," svarede den unge Pige med et Suk; „men i den sidste Tid kommer Du næsten aldrig ned og seer til mig; jeg sidder alene med den gamle Sidsel og spinder paa min Teen, og Du tøver oppe i dit Kammer, som om vi vare skilte ad ved

Bjerge og dybe Dale. Den svenske Hovedsmand Manheimer nyder oftere godt af dit Selskab end jeg."

„Det er anden Gang, Du nævner Hovedsmanden idag," sagde Tange fortrydelig. „Jeg maa vel finde mig i hans Selskab, som jeg kan, og saa ofte det behager ham, mens Svensken spiller Herre og Mester i Landet. Af to Onder skal man tage det Mindste, og jeg seer hellere Capitain Manheimer oppe paa mit Kammer end inde i dit."

„Ja vistnok, kjære Oluf! men gamle Sidsel siger, at I sidde og spille Tærning og andet høit Spil deroppe. Jeg er saa bange, at hans Selskab ikke skal være Dig til Gode."

„Er jeg da ikke nødt til at spille med ham, naar han forlanger det? Jeg gjør det min Tro ikke for min egen Plaseers Skyld, men vi faae at lystre, imens de befale; og ifald Capitainen vilde, at jeg skulde dandse en Gavotte for ham, jeg kiltrede min Præstekjole op, og gjorde saa. — Lille Gjertrud maa kjønt være en fornuftig Pige og tænke, at Hun ikke er noget Barn længer. — Herre Gud! jeg troer, Hun græder! skal vi nu have et nyt Optrin igjen? Tør dine Taarer af, min Elskelige!" vedblev han og kyssede hendes Haand, „at ikke gamle Sidsel eller Fader skal brumme, naar de see dine røde Oine."

Den unge Pige adlød. Oluf hævede Hammeren

paa Præstens Dør, der blev lukket op, og de traadte ind.

„Det var min Tro paa Tide, at I kom," udbrød den gamle Kone, som lukkede dem op. „To Gange skikkede den svenske Høvedsmand Bud ned for at høre, om Herr Oluf var vendt tilbage fra Kirke, og siden har han larmet og støiet deroppe paa sit Kammer, som om han vilde bryde Hanebjælkerne ned af Huset. Gudfader veed, hvad det gale Menneske har for, men tre Gange siden Middag har jeg maattet bringe ham en fyldt Mjødkande op, hvorefter han gav sig til at drikke og synge Viser, dem man neppe faaer at høre i en Krostue, endsige i en gudelig Prædikants Huus."

Herr Olufs matte Øine antog større Liv, idet Sidsel nævnede Høvedsmandens Navn. „Siden I siger saa," yttrede han, „bliver det vel bedst, jeg gaaer op for at holde Styr paa ham. Sidsel behøver ikke at bringe mig min Aftenskost op for denne Gang, jeg er ikke sulten."

Tange kyssede med et kjærligt Smil sin Bruds hvide smaa Fingre, derpaa nikkede han til Sidsel og forlod Stuen.

Den gamle Kone blev staaende nogle Øieblikke uden at sige noget, hendes speidende og alvorlige Blikke dvælede paa Gjertrud. Den unge Pige slog

sine Øine ned for disse gjennemtrængende Blikke, som syntes at læse enhver Tanke i hendes Indre, og vendte sig for at skjule sin Bevægelse. Pludselig brast hun i Graad og vilde forlade Værelset. Den Gamle gik hen til hende, slyngede sine Arme om hendes Liv og hviskede bevæget og sagte:

„Vorherre vende Alting til det Bedste for os, mit elskede Barn! Men bliver dette længe ved, saa vil det kun tage en sørgelig Ende.“

XII.

Et Tærningspil.

Idet Tange gik op ad Trapperne til det Loftskammer, han beboede, hørte han en dyb Basstemme brøle tvetydige Ord af en tydsk Soldatervise. Han skyndte sig for at afbryde denne ubehagelige Sang og traadte ind af den aabentstaaende Dør.

En Mand i svensk Rytteruniform laa udstrakt paa Løibænken; ved hans Side paa Gulvet stod en halvtømt Mjødkande, og foran ham paa et Bord laa udbredt en Mængde smaa og zirlige Breve, som han formodenlig havde gjennemlæst, før han hengav sig til Hvile.

„Gid tusind Millioner Djævle annamme Ham, Magister!“ raabte Manden, idet han udstrakte begge Arme imod Tange. „Her lader Han mig sidde og vente efter Sig en stiv Klokketime tilende.“

„I vidste jo dog, Herr Capitain! at jeg var beskæftiget i Kirken.“

„Hvad bryder jeg mig derom!“ svarede Capitainen.

„Bøddel og Brand! Havde det ikke været for den lange Veis Skyld, skulde jeg have kommet op i Kirken og fugtlet Ham hjem med min flade Klinge!"

Capitain Manheimer var en lille, bredskuldret Mand med et rødt Ansigt, sorte, tætafklippede Haar og en lang Knebelsbart, som efter den Tids Begreb om det Klædelige blev strøgen opad mod Øinene. Han bar et blaat anløbet Brystharnisk og en tveægget Kaarde med bred Pareerplade, gjennembrudt med en Mængde smaa firkantede Huller til deri at opfange Modstanderens Klingespids. Foruden Kaarden havde han endnu en Daggert, der blev ført i venstre Haand, paa samme Tid man benyttede Kaarden, og som vexelviis tjente til Angreb og Parade. Begge disse Vaaben skreve sig efter Capitainens Udsagn fra tidligere Felttog i hans Hjemstavn, Tydskland, hvor de vare gjorte til Bytte paa Valpladsen.

„Ja, kig Han kun om!" vedblev Capitainen med en tilfreds Latter; „Hvis Han skulde finde, at her seer en Smule forstyrret ud, saa faaer Han at takke Sig selv derfor. Jeg maatte jo have Noget at fordrive Tiden med, og saa tog jeg ud af hans Dragkiste disse Kjærestebreve, som jeg gav mig til at læse."

„Mine Breve!" udbrød Tange harmfuld.

„Ja, til mig ere de idetmindste ikke skrevne; Han maa tilgive mig, at jeg ikke lagde dem paa sit

Sted igjen. Her var desuden saa koldt inde i Stuen, at jeg selv maatte gjøre Ild paa, saa slog jeg en af hans gamle Lænestole istykker og smed den ind i Ovnen, med samt dens Læder og Udstopning. Det hjalp!"

„Min Lænestol!" raabte Tange med stigende Harme.

„Ja, min var det Guds Død ikke!" vedblev Capitainin leende, „og Han maa pardonnere mig, om her ryger lidt, for det gamle Asen af en Stol vilde ikke brænde, men saa tog jeg nogle af hans Papirer og en tynd lille Huuspostil og tændte op med, og det hjalp."

„Herre Gud!" udbrød Tange med ynkelig Stemme, „det er jo en forfærdelig Ulykke, I har anstiftet. Mine kostbare Papirer og den gode Stol! Hvad troer I, Præsten vil sige, naar han spørger Sligt?"

„Gid tusind Skok Djævle tage Præsten!" raabte Manheimer leende. „Efter den store Tjeneste, jeg idag har beviist ham, er han desuden vist for taknemmelig til at tænke paa Sligt."

„Hvilken Tjeneste?"

„Har ikke jeg og min Tjener arbeidet for ham fast to Timer tilende i denne Eftermiddag, medens han var i Kirke."

„Arbeidet? høistærede Capitain!"

„Ja, netop! Jeg gav Knægten Ordre til at grave

et stort Hul i den dybe Sne bagom i Haven, deri satte vi hans Bistokke, een for een, og dækkede dem saa til igjen, imens jeg gjorde mig en god tyk Lunte, velfyldt med Svovl, den stak vi ind under Stokkene og antændte. Forleden klagede de i Kjøkkenet over, at vi drak dem formegen Mjød, derpaa have vi nu raadet Bod; saasnart det behager Præsten, vil han kunne lave sig et Oxehoved fuldt paany og vel noget derover, thi vi svovlede flink og toge alle de Bistokke med, som vi kunde overkomme."

Manheimer taug og støttede sine Arme paa Løibænken for ret i Mag at betragte, hvad Virkning hans Fortælling gjorde. Tanges intetsigende Ansigt havde antaget en blegere Farve end sædvanlig, han rynkede sine lyse Øienbryn, men svarede Intet. Imidlertid samlede han de adspredte Breve sammen for at lægge dem paa deres forrige Sted i det aabne Chatol.

Capitainen vedblev:

„Nok herom. Det var ikke for at sige dette, at jeg længtes efter Ham. Klokken bliver mange, jeg har kun to Timer til hans Tjeneste iaften. Skyl derfor Mjøden af dette Tinbæger og lad os faae Tærningerne frem, jeg skylder Ham jo Revange fra sidst."

„Jeg vilde nok spille en Stund," svarede Tange, „men jeg har kun to Rigsdaler hos mig, som jeg endda skal aflevere til Kirkens Fattigblok."

„Hvordan kommer Han til Kirkens Penge?"

„Jeg fik dem paa Visitats iaftes, mens jeg gik omkring at høre, om Nogen bandede."

„Hvad for Noget!" raabte Manheimer leende. „Har man ikke engang Lov til at lette sit Hjerte og Sindelag med en dygtig Eed i dette fordømte Land?"

„Ingenlunde," svarede Magisteren vigtig. „Hvis jeg mindes ret, var det Anno 29, da Kongelig Lov befalede, at Præster og Lærere flittig skulde gaa omkring i deres Sogn og see, om Folk holdt Morgen- og Aftenbøn, iligemaade lytte efter, om nogen blandt Almuen sværgede. Men Den som bander, hedder det, skal bøde sine fire og tyve Skilling, men Den, det hører og ikke angiver, skal bøde ti Skilling."

„Det var jo rart," udbrød Manheimer. „Gud give da, at Folk vilde bande dygtigt, destoflere Bøder fik vi jo under Hænder. Altsaa eier Han to Rigsdaler; jeg laaner den ene paa Cavalleers Parole. Forresten have vi altid Noget at verke om, saalænge Han bærer Sølvknapper i sin Kofte."

Tanges Ansigt blev mere livligt, medens han skyllede Tinbægeret og bredte et Tæppe over Bordet, for at Lyden af de faldende Tærninger ikke skulde høres nede i Stuen. Derpaa begyndte Spillet.

„Jeg sidder i et morderligt Uheld iaften," sagde Manheimer lidt efter, „men det er jo intet Under;

Han staaer der og stirrer paa mig med sine store funklende Øine. Mord og Bøddel! hvor de glindse, det er med saadanne Glukker, man skyder Brand i et Pigehjerte. Han skulde lukke sine Øine, Magister! imens jeg kaster, eller kom her og sid ordenlig ned ved Siden af mig."

Tange smilede tilfreds over den modtagne Roes. Han trak en Stol hen til Bordet og satte sig.

„Nu gaa vi videre," vedblev Capitainen.

„Jeg har tabt mine Penge," svarede Tange, „og spiller ikke mere for dennesinde."

„Hvad behager!" raabte Manheimer, idet han slog med sin Kaarde i Bordet. „Troer Han, at jeg har Lyst at ligge her og vinde hans Penge uden at give ham Opreisning igjen. Tag Bægeret og det strax, eller jeg kyler Ham ud af Vinduet."

„Men jeg har jo Intet mere at spille om," yttrede Tange i en ynkelig Tone.

„Aa Snak! har Han ikke den ene Side Sølvknapper tilbage i hans brune Kofte, Mage til dem, jeg vandt forleden?"

„Nu vel!" svarede Tange, idet han kastede Terningerne i Bægeret, „saa lad os da ryste om dem."

Under det Spil, som nu begyndte, forandredes efterhaanden Capellanens Ansigt; det antog Udtrykket af en rasende Lidenskabelighed, hans døde Øine straa-

lede af Begjærlighed, hans Kinder rødmede, Aarerne stode spændte i hans Pande, og det maatte ogsaa være Tilfældet saaledes, siden Spil var dette Menneskes eneste Lidenskab.

Lykken var ham ikke god denne Aften, den ene efter den anden af hans Sølvknapper vandrede næsten ligesaa hurtigt, Capitainen fik dem afsprættede med sin Kaardeklinge, over Bordet til ham. Manheimer modtog dem med et spottende Smil.

„Min Herre begriber da vel nok, hvorfor jeg saa gjerne gider vinde disse Knapper,“ yttrede han, efter igjen at have gjort et heldigt Kast. „Igaar, da jeg gik ud for at gjøre dem, som jeg havde vundet forleden, i Penge, mødte jeg Præstens gamle Huusholderske paa Trappen. Jeg viste hende Knapperne og spurgte, om hun kunde sige mig, hvad de vel vare værd.“

„Aa Herre Gud!“ raabte Tange fortvivlet, „har I viist Sidsel Knapperne, saa er jeg da reent ulykkelig.“

„Tvertimod, min rare Ven!“ svarede Capitainen leende, „det var hende, som blev ulykkelig derover.“

„Det troer jeg nok, hun kjendte dem altfor godt, jeg har faaet dem af min Kjæreste til sidste Juul.“

„Ja, men veed Han, hvad hun gjorde, det stakkels Skind? Hun kjøbte min Tro alle Knapperne af mig og betalte mig resolut, det maa jeg tilstaa.“

Tange sad med Bægeret i sin Haand og stirrede

stivt hen for sig uden at kaste; han udstødte et dybt Suk. Manheimer vedblev:

„Jeg har ellers gjort hende Uret, det Skabilkenhoved! jeg troede min Sjæl, hun var vred paa mig."

„Hvorfor?"

„Ja, hun havde ingen Grund dertil, medmindre det skulde være, fordi jeg forgangen gav min Tjener Ordre til at slagte alle hendes Gæs, de magre med de fede, da de skreg og skrattede udenfor mit Kammervindue om Morgenen. Hvad gjør saa Karlen? Da han først var kommen i Hede, nøies han ikke med Gæssene alene, men tager mintro Hønsene med, det hele Compagni. Over denne Bagatel gav hun sig da til at larme og støie, som om vi havde faaet en Flok Trompetere ind i Gaarden. Men nu er det glemt; jeg tænker nok, den Gamle viser mig det Venskabsstykke ogsaa at kjøbe de Knapper, jeg vinder fra Ham iaften."

„Og I vil sælge hende dem, Capitain?"

„Naturligviis min rare Præst! saadan en god Kunde maa man min Sjæl holde fast paa; det var Synd andet, end at hun skulde faae Dusinet fuldt. Nu videre, det er til Ham at ryste."

„Nei, nei!" raabte Tange med alt det Raseri, der udgjør en Cujons Mod. „I kan handle med mig, som I vil, Capitain! men hvis Sidsel faaer mindste

Nys om, at I har vundet mine Sølvknapper, saa spiller jeg aldrig mere med Jer."

„Han ryster Tærningerne, og det paa Minuten!" raabte Capitainen med rynkende Bryn, „eller Fanden skal tage mig, om jeg ikke ryster Ham Sjælen ud af Kroppen. Forstaaer Han?"

Tange greb Bægeret uden flere Indvendinger. Spillet begyndte paany. Capitainen vedblev imidlertid sine Historier:

„Saa stridig og halsstarrig den Gamle end er, saa har jeg dog min Fornøielse af at kunne faae hende til at lystre. Forgangen sad hun og heglede Hør nede i Folkestuen, da jeg kom ind til hende med den tømte Mjødkande, fordi jeg havde skikket min Tjener hen til Kjøbmandens efter en flamsk Sild. Den Gamle bruger Mund som sædvanligt og forsikrer høit og dyrt: at nu havde vi snart drukket dem ud af Huset. Godt, siger jeg, har I ikke Mjød, saa kommer I til at skaffe mig en Kande Franskviin, den Drik holder jeg ogsaa mere af. Hvorledes mener Herr Capitainen, at jeg skulde skaffe Franskviin? siger hun. Det skal jeg lære Eder, lille Moer! svarer jeg. I det Samme stikker min Tjener Hovedet ind af Døren, jeg vinker ad ham og holder fast paa den Gamle, medens han svøber hende en vældig Tot Blaar om Hovedet. Kjællingen skreg og bad for sig, men det hjalp ikke.

Jeg tager dernæst en Brand fra Skorstenen og truer med at tænde Blaaren, hvis hun ikke skaffer mig en Kande Franskviin. Hun forsikrer, at hun ingen Viin har, og jeg puster til Gløden for at faae den ibrand. Just som jeg holder den hen til Blaaren, udstøder hun et hvinende Skrig, og tænk Sig, efter dette kom hun paa Minutten i Tanker om, at hun havde nogle Flasker Viin liggende i Kjelderen."

Under denne Fortælling var Spillet uafbrudt blevet fortsat til afgjort Tab for Tange.

„Magisteren sidder ikke i Lykke iaften," bemærkede Capitainen med et haanligt Smil. „Nu har jeg vundet otte Knapper, og Han har kun to tilbage."

En frygtelig Blegbed hvilede over Tanges Ansigt. Hans Hænder skjælvede, idet han rystede Bægeret og lod Tærningerne rulle henad Bordtæppet. Begge Brikker viste paa sex.

„Det gaaer om igjen!" udbrød Capitainen. „Jeg saae ikke Kastet."

„Nei, det gaaer ikke om!" svarede Tange med en fortvivlet Bestemthed. „Ret maa have sin Gang."

„Nu vel da!" vedblev Manheimer, „vi spille kvit eller dobbelt om Resten af Knapperne. Laan mig Koften."

Tange rakte Koften hen paa Løibænken til Ca-

pitainen, som med sin Kaarde filede de sidste Knapper af.

„Kvit eller dobbelt!" gjentog Tange, hvem Lykken gav Mod. Han samlede Tærningerne og rystede paany. Der faldt to Enere. Manheimer udbrød i en skadefro Latter og slog med sine Sporer i Betrækket paa Løibænken. Touren var til ham at slaa. Ved det første Kast viste Tærnigerne paa syv, men næste Gang, o Ulykke! laae der tolv Øine paa Bordet. Capitainen havde vundet.

Manheimer strøg sin Knebelsbart og viste leende sine hvide Tænder, medens Tange sank tilbage og skjulte sit blege Ansigt i Hænderne.

„Mord og Bøddel!" raabte Manheimer, efter i nogle Øieblikke at have ladet sit Blik hvile paa den fortvivlede Magister. „Hvor Han dog er et stort Barn, at blive forknyt for saa lidt. Jeg har kjendt den Adelsmand i Wærmeland, som paa een Aften spillede to Herregaarde bort og sin Slegfred dertil, uden at der kom saameget som en Rynke paa hans Ansigt; og Han hænger med Ørerne for tolv Sølvknapper. Siden de synes Ham saa dyrebare, saa behold dem, behold dem allesammen. Jeg skal ikke være Den, der berøver Ham Kjærestens Gave."

Med disse Ord skød Manheimer Knapperne over til Tange.

Capellanen stirrede paa Capitainen med den største Forbauselse.

„Mener I det virkelig?“ udbrød han tvivlende. „Jeg sætter stor Pris paa disse Knapper, forbi de ere en Skjænk fra min Kjæreste.“

„Han kan beholde dem allesammen,“ svarede Capitainen. „Men Lige for Lige,“ tilføiede han med et lumsk Grin. „Jeg giver Ham Knapperne, til Gjengjæld derfor skal Han fortælle mig, hvor Præsten har forvaret Kirkens Sølvkalk og Brødæsken.“

„Det lader jeg vel være,“ sagde Tange, „siden jeg ikke veed det.“

„Ja, ja!“ yttrede Manheimer ligegyldig, „saa tale vi ikke mere om denne Sag. Han beholder Hemmeligheden og jeg min Gevinst.“

Dermed lagde han sin vældige Haand over Knapperne, som Tange uafbrudt vedblev at stirre paa.

„Jeg vil gjøre min Eed paa, at jeg ikke veed det,“ forsikrede Capellanen med et bønligt Blik.

„Jeg troer Ham gjerne,“ svarede Capitainen tørt, „men veed Han, hvad jeg vil gjøre min Eed paa? det er, at alle hans Knapper imorgen tidlig spadsere ned til den gamle Madmoder for samme Pris som den, jeg fik sidst.“

„Nei, for Guds Skyld!“ hviskede Tange, idet han bønligt strakte sine Hænder hen mod Capitainen.

„Hvor er Sølvkalken forvaret?"

„Ak Herre Jesus! jeg har svoret med Haand og Mund aldrig at nævne det for noget Menneske."

„Gaa hen og fortæl det til Ovnen hist, saa bryder Han ikke sin Eed."

„Jeg tør ikke; o, jeg beder Eder, Capitain! I friste mig ikke over min Formue."

„Troer Han ikke nok, den Gamle giver mig en Ort for Stykket af Knapperne?" spurgte Manheimer, idet han gned en af dem paa sit Trøieærme og holdt den op mod Lyset.".

„Ak, jeg ulyksalige Menneske!"

„Mon det skulde være for silde at træffe den gamle Pulverhex iaften? Jeg troer, jeg forsøger min Lykke strax, saa faaer hun Gevinsten baade frisk og varm."

Sveden brast ud af Tanges Pande, han kæmpede med sig selv, han knugede sine Hænder sammen over Hovedet, medens hans tørre og zittrende Læber mumlede en Bøn til Capitainen.

„Vil Han vente, til jeg kommer igjen?" yttrede Manheimer uden tilsyneladende at have Øie for den Ulykkeliges Kvaler. „Jeg tænker ikke, det skal vare længe, før vi faae sluttet vor Handel dernede."

Med disse Ord reiste han sig for at gaa. Tange greb ham heftigt i Armen.

„I gaaer ikke," hviskede han.

„Og hvorfor ikke, min rare Ven?" spurgte Manheimer leende.

„I vilde gjøre mig ulykkelig."

„Ja, det var jo en god Grund," svarede Capitainen leende og stødte Capellanen tilside.

„O Gud, o Gud! er der da ingen Redning for mig?"

„Han kan jo redde sig selv," sagde Manheimer i Døren.

„Godt," svarede Tange, „det vil jeg ogsaa. I skal faae at vide, hvor begge Dele ere gjemte."

Denne Erklæring blev given saa pludselig og bestemt, at Manheimer overrasket betragtede Capellanen nogle Øieblikke, førend han yttrede:

„Gud naade Ham, Præst! hvis Han narrer mig."

„Det har jeg ikke isinde," svarede Tange rolig.

„Naar faaer jeg det da at vide?"

„Jeg veed det ikke bestemt selv," sagde Tange, „men jeg kjender den Mand, de ere betroede til."

„Hvem?"

„Graveren. Jeg gaaer hen til ham."

„Naar?"

„Nu strax."

„Godt!" svarede Capitainen med et tilfreds Nik. „Der har Han sine Knapper igjen, jeg lægger mig da til at blunde lidt paa Løibænken og venter paa Ham, indtil Han kommer tilbage."

Efter denne Erklæring tømte Manheimer Mjødkanden og lod sig falde tilbage paa Løibænken. Tange tog Hat og Kappe og forlod Kammeret.

XIII.

Hvor Altarbægeret gjemtes.

Der forløb omtrent en Time, efterat Tange var gaaet. I hans Kammer var det roligt, Lampen brændte mat og døsigt paa Bordet, og Manheimers lydelige Aandedrag tilkjendegav en tryg Slummer. Denne Ro blev afbrudt ved de tunge og slæbende Trin af Huusholdersken, som kom op ad Trappen. I den Tanke, at Herr Oluf var alene paa sit Kammer, aabnede hun Døren, men udstødte et Skrig ved at see Capitainen ligge paa Løibænken.

Manheimer vaagnede, han tog den lange Tande af Lampen og betragtede Sidsel nogle Øieblikke med et spottende og ondskabsfuldt Smil, førend han udbrød:

„Vær velkommen, min kjære Mundskjænk! lister I herop paa denne silde Aftenstid for at gantes lidt med mig, saa skaf mig først Noget at drikke, ellers vil jeg ikke vide af Eder."

„Jeg kommer for at forrette mit Ærende til Herr Oluf," svarede Huusholdersken med en dydig

Harme, „alt imens jeg troede han sad og skrev paa sin Prædiken til næste Søndag."

„Sin Prædiken," gjentog Tydskeren med en Skoggerlatter. „Gid han skee tusind Ulykker, den Halunk! har han bildet Jer Sligt ind. Ak nei, Motter Sidsel! Vi sad og dobblede lidt nu nys, indtil jeg havde vundet alle hans Sølvknapper, Mage til dem, I kjøbte forleden, da vi bleve kjede af Spillet, skikkede jeg Herr Tange ned til Kypperen, at hente os nogle Flasker Franskviin, førend vort Selskab kommer iaften."

„Hvilket Selskab?" spurgte Sidsel.

„Eia, den Galgenfugl! fandt han ikke paa, at vi iaften, naar I og Jomfruen vare gaaede til Ro, skulde hente os nogle Pigebørn herop af dem som bo udi de smaae Gader, og have os lidt Lystighed med dem. Mord og Brand! jeg glemmer, at han bad mig, ikke at tale til Eder derom, fordi I var en afskyelig gammel Sladdermund, som han sagde, der kun pønsede paa at sætte Ufred mellem ham og Kjæresten. Men jeg har bedre Tanker om Eder, I lader Jer ikke forlyde med Noget. Kom og kys mig paa min Haand, gamle Sidsel! Var I tyve Aar yngre, kunde I gjøre Jer Forhaabning om at blive min Kjæreste, mens jeg ligger her i Kvarteer."

Manheimer udstrakte Haanden, men Sidsel tog

sit Forklæde for Øinene og forlod Kammeret med en lydelig Hulken.

Capitainen sank atter tilbage paa Løibænken og lukkede Øinene, men denne Gang kom han ikke til at sove. Strax efter hørte man Skridt paa Gangen, og Tange traadte ind. Capellanens Miner røbede en heftig og bevæget Sindsstemning, der var tillige noget mere Dristigt og Bestemt i hans Fremtræden end tidligere.

„Kommer Han allerede tilbage, min Bedste!" udbrød Capitainen. „Jeg ventede Ham ikke saa snart. Fik Han Graveren itale?"

„Nei."

„Og Han vover endda at vise Sig for mig, Mord og Bøddel!"

„Tys, stille, Capitain!" svarede Tange og udstrakte Haanden med en bydende Bevægelse. „Da jeg kom til Kirken, fik jeg et bedre Indfald. Har I Lyst til at slutte en Handel med mig?"

„Ja vel, min Søn! lad os handle!"

„Hør først Betingelserne!"

„Aa ja, hvorfor ikke? Han opstiller altsaa Betingelser."

„For det Første leverer I mig de to Slettedalere tilbage, som I vandt fra mig før."

„Hvad faaer jeg til Vederlag?"

„Hør videre. Dernæst sværger I mig til, ved en Krigsmands Parole og ved eders timelige og evige Vel, at gaa ned til Sidsel imorgen og sige, at I har taget de Sølvknapper i mit Kammer, som I solgte hende forleden."

Medens Tange talede, havde Capitainen givet flere Tegn paa Utaalmodighed. Han stampede i Gulvet og bed sig i sine Knebelsbarter. Men ved den sidste Betingelse udstødte han en rasende Eed, foer ind paa Tange og greb ham med den ene Haand i Skulderen, medens han med den anden tog Kaarden, som laa paa Bordet.

„Ved min Himmerigs Part!" raabte han, „jeg skal strax spidde Ham fast til sin egen Væg, elendige Psalmesynger! siden Han vover at gjøre mig et saadant Forslag. Jeg, Capitain Manheimer! skulde tilstaa et Tyveri, det jeg ikke engang har begaaet."

Tange var bleven bleg, idet Capitainen sprang ind mod ham, imidlertid tabte han ikke sin Fatning, men udbrød:

„Forhold Eder rolig, Capitain! I har hørt mit Forslag tilende, nu skal I erfare, hvad jeg byder til Vederlag derfor."

„Ligemeget, jeg gaaer i al Evighed ikke ind paa den sidste Betingelse."

„Og hvorfor ikke? I kan jo sige, at I blot tog

Knapperne for at drille Sidsel. Hun vil endda ikke finde den Grund saa utrolig."

„Nu, ja — maaskee," yttrede Capitainen, „men hvad skal jeg have til Gjengjæld derfor? det maa være noget Særdeles, to Kirkebægere ville ikke engang forslaa; det maa være noget Rædsomt, noget Utroligt."

„Jeg tilbyder Eder ogsaa noget Utroligt."

„Mere end tre Bægere?" spurgte Manheimer med Øine, der funklede af Begjærlighed. Siig frem!"

Tange tog Lampen og saae udenfor Døren, for at overbevise sig om, at Ingen lyttede paa det, han agtede at fortælle. Da han kom tilbage, gik han hen til Capitainen, nærmede sin Mund til hans Øre og hviskede:

„Jeg tilbyder at vise Eder, hvor I kan tage den Sum af halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler."

Manheimer støttede sig med Hænderne til Bordet. Han stirrede paa Tange med opspilede Øine, aaben Mund og Udtryk af en grændseløs Overraskelse. Blodet farvede hans Ansigt purpurrødt, medens han sagte og klangløs gjentog:

„Halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler!"

Dette Udtryk forsvandt dog igjen ligesaa pludseligt, som det havde viist sig. Hans Bryn trak sig sammen og han svarede med et spottende Smil:

„Enten maa Han være bleven gal, Herr Magister,

eller ogsaa holder Han mig for Gjek, og Gud naade Ham saa!"

„Ingen af Delene," svarede Tange, „det forholder sig som jeg siger; „men læg vel Mærke til mine Ord: I maa selv være om at sætte Eder i Besiddelse af disse Penge; jeg veed, hvor de ere gjemte, og paatager mig kun at vise Eder Stedet."

„Saa det er da virkelig sandt? Han mener hvad Han siger?" hviskede Capitainen, hvis Glæde steg med ethvert af Tanges Ord. „Det er ingen Udflugt? Han veed, hvor den Sum er forvaret? Godt, min eneste Ven! først skal Han have sig et Trykkys, og dernæst giver jeg Ham mit adelige og byrdige Navn paa, at jeg skal forskylde Ham for hans Umage, saa Han vil tænke paa Capitain Manheimer saalænge Han lever. Halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler! Jeg vilde slaaes med den allerværste Troldhex, som findes i denne Verden, for slig en Sum. Kom herhen til Vinduet og betro mig, hvad Han veed."

Tange fortalte nu, at da han var gaaet op til Kirken for at udforske Graveren havde han hørt Stemmer bag Altaret, han blev da staaende bag en Pille og saae Præsten og to Fremmede i en ivrig Samtale med hverandre. Af de afbrudte Ord han hørte, fik han ud, at Præsten havde faaet den ovennævnte Sum i Forvaring, og at den iaften ved

Midnatstid skulde leveres til de to Mænd, for at disse kunde bringe den til Kjøbenhavn.

Manheimer sad længe grundende, efterat Tange havde ophørt at tale. Hans Ansigt var i disse Øieblikke interessant, det udtrykte i en livlig Vexel de forskjelligste Lidenskaber, der omsider alle forsvandt for en rasende Begjerlighed efter at komme i Besiddelse af Pengene.

„Talte disse Mænd ikke om, at de havde Medhjælpere i Sagen?"

„Nei, svarede Tange; „men saavidt jeg fornam, vare Begge bevæbnede. Den Ene var ogsaa tilstede ved Skriftemaalet i Eftermiddag og havde en lang Samtale med Præsten."

„Og det var iaften, Pengene skulde overleveres dem?"

„Ved Midnat."

„Vil Han springe ned og høre hvad Klokken er?"

„Den er Ti forbi."

„Mord og Bøddel! saa er det paa Tiden, at vi begynde paa Arbeidet!" yttrede Manheimer med et tilfreds Smil, idet han hægtede sin Kaarde i Bæltet og svøbte sig ind i en stor blaa Kappe. „Gud i Vold, Monsiør Tange! Han skal snart spørge Nyt fra mig. Lykkes Anslaget, kan Han gifte sig paa Minuten, for saa gjør jeg Ham til Præst paa en af mine Herregaarde."

„Hvilke Herregaarde?"

„En af dem jeg kjøber mig for Skatten — Død

og Allandsens Ulykker! Halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler! Jeg vilde dræbe min egen Broder for slig en Sum."

Capitainen gik. Tange blev staaende i Døren og lyttede. Hans Ansigt vidnede om en vis Uro i de første Øieblikke, efterat Manheimer havde forladt ham, medens han overveiede de mulige Følger af dette nedrige Forræderi.

Imidlertid hørte Capellanen tillykke ikke blandt dem, der uden Aarsag gjøre sig Betænkeligheder over en Sag. Han afklædte sig med en philosophisk Ro, trak Dynen op over Ørene, slukkede Lyset og hensank i en blid og rolig Søvn.

Manheimer begav sig ud til Gaasetaarnet, hvor han i Vagtstuen fandt sine Kammerater beskæftigede med at spille Landsknægt. To af dem reiste sig strax efter hans Ankomst og forlode Spillebordet, af den meget naturlige Aarsag, at de havde tabt alt hvad de eiede. Manheimer strøg sin Knebelsbart og smaalo. Han gik hen til den Ene og lagde sin Haand paa hans Skulder.

Det var en gammel Rytter med et arret og brunligt Ansigt, omgivet af et tæt og graat Skæg.

Den gamle Krigsmand vendte sig om mod Capitainen, nikkede koldt og udbrød:

„Tal ikke til mig, Manheimer! jeg er rasende i dette Øieblik."

„Det troer jeg nok, Kammerat! naar man gaaer hen og bortspiller sine Penge."

„Riskerer man da ikke at tabe, naar man sætter sig til at spille?"

„Nei!"

„Hvilket Spil skulde det vel være?"

„Det, de Fornuftige spille."

„Gamle Gjek! med eders Sophisteri! kjender I kanskee noget til dette Spil?"

„Jeg kommer for at tilbyde Eder Underviisning deri, Capitain Rieler!"

„Og I lover mig forud at vinde?"

„Paa Cavalleers Parole!"

„Hvormeget?"

„Lad os sige hundrede Sølvkroner, saa overdrive vi ikke."

„Men Indsatsen?"

„Livet."

„Min Tro! saalidt for at vinde saameget, det Spil maa I forklare mig nøiere."

„Følg efter mig, Capitain Rieler!" sagde Manheimer. „Jeg venter Eder nede bag Ringmuren."

Efter disse Ord forlod Capitainen Stuen. Strax efter saae man de to Officerer igjen møde hinanden nede bag Volden, som omgav Taarnet.

„Nu, Manheimer!" udbrød den Gamle. „Lad mig nu faae Opløsningen paa eders Gaade."

„Den er snart fortalt," svarede Capitainen. „Jeg sidder iaften hjemme i mit Logis hos Præsten, da jeg hører Hestetrav paa Gaden. En Rytter holder udenfor Vislaget, banker paa Ruden og nævner mit Navn. Strax efter kommer der Nogen op af Trapperne, og jeg hører en Mand i det danske Tungemaal udbryde til Huusholdersken, som lyste ham op: Hvad bestiller Manheimer iaften? — Han sliber sin Kaarde, brøler jeg, for at kløve Hovedet paa Enhver, der ikke giver ham den Titel, han tilkommer. Uagtet denne Hilsen træder Manden freidig ind af Døren, og jeg gjenkjender til min Skræk Herr Magnus Trolle, svenske Rigsraaden Steen Bjelkes høire Haand, som ligger her i Staden, siden Kongen udnævnede ham og Ulfeldt til at at forhandle med Danskens Gesandter. Kjender Herr Magnus Trolle Eder, Capitain Nieler?"

„Ikke det jeg veed af at sige."

„Nu vel! det var maaskee blot derfor, at han kaldte mig for den modigste Officeer i svenske Hæren og lagde til, at Rigsraaden havde et Hverv, det jeg strax maatte lægge Haand paa. De havde nemlig faaet Kundskab om, at Dansken hemmelig har skikket to Mænd her til Byen for ved Midnatstid at hente nogle Documenter af et høist vigtigt Indhold, som holdes forvarede paa et skjult Sted i Kirken. Disse Papirer skal I, Capitain Manheimer! tage fra Mændene,

sagde Geheimeskriveren, i hvad det saa end koster, og derpaa sporenstregs bringe dem til Rigsraaden. Med samt Papirerne følger en Pengesum af trehundrede Sølvkroner, tilføiede Herr Trolle, men I kjender svenske Krigsloven, Capitain: det Bytte, en Krigsmand vinder med sin Arm og sit Sværd, skal han beholde heelt og ubeskaaret. Pengene tilhøre Eder. — Der har I hele Historien, paa det nær, at Herr Trolle paalagde den dybeste Taushed i Alt, hvad der angik Sagen."

„Nu, og saa?"

„Ja saa gik jeg paa Minuten at spørge min Ven, Capitain Rieler, om han vilde være med i dette Eventyr."

„Trehundrede Kroner, — ikke mere?" spurgte den Gamle med et forskende Blik. Capitainen besvarede dette Blik med et Smil og sagde:

„Maaskee noget mere, maaskee noget mindre. Jeg holder mig til hvad der blev sagt, og har ikke selv talt Pengene."

„Naturligviis er jeg med," yttrede Rieler beroliget. „Lad os gaa."

„Jeg tænker, vi gjøre vel i at tage nogle Soldater med," sagde Manheimer.

„For to Mands Skyld," svarede Rieler med et Skuldertræk.

„Stol ikke derpaa," vedblev Manheimer. „Dan-

sken er snu og listig, lad være han sætter et troskyldigt Ansigt op. Vi træffe kanskee flere end To dernede. I al Fald gjælder det om at spærre dem enhver Udgang fra Kirken, siden vi ikke vide, ad hvilken Vei de komme. Thi lagde jeg Planen saadan, at vi gaa ind i Soldaternes Kvarteer og udvælge os hver fire Mand af vort Compagni, Karle, vi kunne stole paa."

„Nu ja, de ere snart fundne."

„To af dem tage hver en Lygte med og bære den skjult under Kappen, at vi kunne faae Lys i den mørke Nat, hvis det gjøres nødigt."

„Godt," yttrede Rieler, „I har jo lagt en fuldstændig Plan — Videre!"

„Om jeg mindes ret, er der tre Udgange fra Kirken. Vi stille en Mand udenfor hver Dør og befale dem at give Tegn med Lygten, saasnart Døren aabnes indvendig fra. I, Capitain! stiller Eder selv foran Kirken med fire Mand, beredte til at hjælpe Den, som giver Tegnet. Jeg derimod gaaer ind i Kirken med den ene Mand, som bliver tilbage. Har denne Plan eders Bifald?"

„Aa ja, paa det nær, at I tildeler mig den letteste Post. For Fanden! det er dog ogsaa altfor let, jeg kommer til mine Penge."

„Hvem kan vide det?" svarede Capitain Manheimer med et Smil. „Hovedsagen er blot, at I husker

paa Herr Trolles Ord og lader vort Eventyr blive den dybeste Hemmmelighed for Karlene."

"Vær uden Frygt derfor," sagde Nieler, "vi bilde dem ind, at vi ville have fat i de Papirer, som angaa Fredsunderhandlingerne, der bleve forsøgte her i Byen. Folkene ønske intet mindre end Fred. For at denne Krig kan vare ved en Stund endnu, give de sig gjerne Pokker i Vold tilhobe."

Saaledes faldt Talen mellem de to Capitainer, medens de begave sig til Soldaternes Kvarteer.

Omtrent ved Midnatstid vandrede en Skare Mænd tause og forsigtige igjennem den krumme Hovedgade, som førte til Kirken. En raslende Lyd af Vaaben tilkjendegav, at de vare bevæbnede. Fra de to Forreste saae man af og til, naar et pludseligt Vindpust blæste deres Kapper tilside, et stærkt Lysskær af den Tids smaa Haandlygter, som Folk benyttede paa Gaderne om Aftenen. Da de kom op ad Gaden, lagde Manheimer Mærke til nogle Mænd, der, saa usædvanligt det end var paa denne sildige Tid, dreve omkring foran dem, tilsyneladende uden nogen bestemt Hensigt, og som forsvandt i Retning mod Kirken efterat have vexlet nogle Ord sammen.

"Seer I dem?" hviskede Capitainen til den Gamle.

"Ja vist!"

„Jeg tænkte mig nok, at der var flere end To om det Stykke Arbeide."

„Saameget desto bedre," svarede Rieler med et tilfreds Nik.

Soldaterne bleve fordeelte i den Orden, Manheimer havde bestemt, og havde neppe indtaget deres forskjellige Poster, før Capitainen gik hen til Hovedindgangen og bankede tre lydelige Slag paa Døren med Knappen af Kaardeheftet. Der var Ingen, som svarede, men det svage Lys, som hidtil havde skinnet ud igjennem de smaa Blyruder, forsvandt pludseligt.

Manheimer bankede igjen, satte Munden til Nøglehullet og raabte:

„Luk op, i Svenskekongens Navn!"

Han vilde netop gjentage denne Opfordring og trak Veiret til et nyt Udraab, da han hørte langsomme og slæbende Skridt, som syntes at nærme sig Døren.

„Hvem banker saa sildig om Aftenen paa Kirkedøren,?" spurgte en dyb og mandig Stemme.

„Luk op!" brølte Manheimer, „saa skal I faae det at vide."

„Jeg har ikke Nøglen til Hoveddøren hos mig," svarede Manden. „Om I vil gaa hen til Beenhuset, saa skal jeg lukke Eder op der."

Capitainen udstødte brummende nogle Ord, som tabte sig, idet han forlod Døren. I samme Øieblik

lagde Manden inde i Kirken sin Haand paa Skuldren af den gamle Præst, der bleg og skjælvende stod ved hans Side, og hviskede:

„Gaa I nu kun eders Vei, høiædle Herre! i vor Herre Guds Navn! Eders Forretning herinde er udført, fra nu af skal jeg see at sørge for Resten. Døren bag Altaret have de ladet ubevogtet.“

Præsten nikkede og vaklede bort, støttende sig til Stolerækken. Da han kom til Choret, vendte han sig om mod Manden, der fulgte efter ham med en Blændlygte i Haanden, han udbredte sine Arme og gjorde stiltiende Korsets Tegn over ham. Derpaa vendte han sig om og forsvandt bag Altaret, hvorfra en Dør førte ud til Præstehaven, som gik lige til Kirkemuren.

Ad denne Vei var det, at Tange havde listet sig ind i Kirken og beluret de Tilstedeværendes Samtale.

Capitainen var imidlertid kommen til Indgangen ved Beenhuset og sendte Soldaten, som stod der, bort for at bevogte Hoveddøren. Nøglen blev stukken i Laasen og Døren gik op. Tange havde beskrevet Graveren som en høi Mand i en brun Kappe. Manheimer saae ogsaa en høi Mand for sig i en brun Kappe. Paa Hovedet bar han en tyk Filthue, som indvendig var forsynet med et Jernkryds for at afbøde Slag.

„Hvad ønsker I, Herre?“ udbrød denne Mand rolig og fattet, idet han lod Skinnet af sin Lygte falde

saaledes, at det belyste Capitainens Ansigt, medens derimod hans eget forblev i Skygge. Manheimer vendte sig om og befalede Soldaten, der var fulgt med ham, at bevogte Indgangen. Derpaa traadte han nærmere til Manden og udbrød dæmpet:

„Er Du Graver her ved Kirken?“

„Graver og Kirkesanger, naadige Herre?“

Manheimer smilede vantro. En Bevægelse af Manden havde ladet ham høre Klangen af Vaaben under hans Kappe.

„Bærer Graveren da Vaaben i denne By?“

„Ja stundom ved Nattetide, naar vore Forretninger føre os hen i Kirken.“

„Hvad er da din Forretning her paa denne Tid af Døgnet?“

„Jeg satte Psalmenummerne i Tavlerne til Altargang imorgen.“

„Til Altargang!“ gjentog Manheimer, hos hvem dette Ord fremkaldte Erindringen om hans tidligere Ønske. „Veed Du, hvor Altarkalken og Brødæsken ere forvarede?“

„Ja, det veed jeg.“

„Kan Du vise mig dem?“

„Dersom I ikke frygter for at følge med.“

„Hvorhen?“

„Da Svensken kom, forvarede Præsten dem i en

Kasse hernede under Altaret, hvor de balsamerede Lig staa."

„Frygter Du ikke selv for at gaa derned?"

„Ak, strenge Herre! med mig er det en anden Sag. Som Graver har jeg nu gaaet her i Kirken i saa og saamange Aar og seet paa Ligene. Jeg troer næsten, at de kjende mig."

„Og jeg er Soldat," svarede Manheimer, „og troer næsten at have gjort flere Mennesker til Lig i min Levetid, end Du har seet i din. Gaa foran, Mand! og lad os komme ned til de Balsamerede."

Graveren gik hen til Altaret og aabnede en skjult Lem i Gulvet, derefter steg han ned af Aabningen. Manheimer drog sin Kaarde og fulgte ham uden Betænkning.

Idet han støttede sin Fod paa Stigen, som førte ned i Hvælvingen, vendte han sig om og vinkede ad Soldaten, der var bleven staaende indenfor Døren.

„Skynd Dig ud til Capitainen!" udbrød han dæmpet, „og bed ham komme herind med sine fire Mænd."

Derpaa gik han ned af Stigen.

Skrifter

af

Carit Etlar.

4. Bind.

Gjøngehøvdingen.

II.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søns Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1860.

Gjøngehøvdingen.

En Fortælling

af

Carit Etlar.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søns Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1860.

I.

Blandt de Balsamerede.

Da den formeentlige Graver, det vil sige Svend Gjønge, kom ned i Hvælvingen, slog han Laagen tilbage fra sin Lygte og hang den op paa en af Muurpillerne. Ved dens Skin saae Manheimer en rummelig Kjelder med tykke gothiske Spidsbuer og to Døre mellem Sidepillerne, til hvilke Buerne støttede sig. Begge disse Døre indesluttede formodenlig Familiebegravelser for de forskjellige adelige Lig, som Kirken gjemte. Den ene Dør var gjennembrudt med Jernzirater, mellem Aabningerne af disse trængte et svagt Lys af en Lygte, der indenfor var ophængt paa Væggen.

I den første Kjelder, hvori Manheimer befandt sig, stode flere store Kister, betrukne med sort Klæde eller Læder og beslagne paa alle Kanter med Messingsøm. Den mellemste Kiste indesluttede hiin Tids største Digter, Anders Arreboe, der døde 1637 som Sognepræst i Vordingborg.

„Mord og Bøddel!“ udbrød Manheimer, idet han

saae sig om, „Præsten veed at finde et godt Gjemmested til sine Skatte."

„Ja, Herre!" svarede Svend, „men I skal først lære det rigtigt at kjende. Der seer noget forstyrret ud hernede, for i de første Dage eders Folk kom til Byen, gik de ind i Kirken og ransagede Alt. De brøde Laaget af Kisterne og løftede Ligene ud for at see, om de kunde finde noget Værdifuldt hos dem."

„Det er meget sandfærdigt, hvad Du der fortæller," svarede Manheimer leende. „Jeg var selv med ved samme Leilighed, men vi fandt ikke noget synderligt. Havde jeg dengang vidst, hvilke Skatte den gamle Halunk opbevarede, skulde der være blevet ryddet bedre op."

„Ak, ædle Herre! det lille Altarbæger er endda ingen stor Skat."

„For Djævelen! jeg tænker heller ikke paa Bægeret alene. Med faa Ord: jeg veed, at Præsten her i Kirken har forvaret en stor Sum Penge. Det er dem, Du maa udlevere os, siden det vel var Dig, som skulde skaffe dem bort herfra."

„Ah!" udbrød Svend, „her har altsaa været Forræderi med i Spillet."

„Det giver jeg Dig Lov til at grunde paa siden. For Øieblikket nytter det ikke at negte Noget, jeg veed Besked om Alt, og mine Kammerater have omringet

Kirken. Kommer Du med Udflugter, vil jeg være forbandet, om jeg ikke lader Dig hænge op under Lysekronen. Forstaaer Du mig?"

„Ja, meget nøie," svarede Svend smilende, „men jeg er da heller ikke saa ubeskyttet, som I kanskee mener; og siden I nævner eders Kammerater, saa har jeg ogsaa mine nær herved."

„Hvem mener Du?"

Svend smilede og pegede omkring paa de aabnede Ligkister, medens han svarede:

„Jeg mener de Døde!"

„Vil Du gjøre Nar af mig?" raabte Manheimer truende.

„Følg blot med og see paa dem," vedblev Gjøngen. „Det er endda ikke saa daarlige Svende, som I bilder Eder ind."

Capitainen kastede sit Blik hen over Kisterne, udstødte et Raab og foer et Skridt tilbage, thi bag ved hver Kiste saae han i det Samme en høi og bredskuldret Skikkelse reise sig iveiret. Disse fire Mænd, som saa uformodet viste sig, syntes at betragte Capitainen med et udfordrende og haanligt Smil; de våre alle bevæbnede og samlede sig om Graveren. Denne hviskede nogle Ord til dem, hvorpaa de Tre vendte sig og gik. Den Fjerde tøvede nogle Dieblikke og syntes kun nødig at ville følge efter sine Kamme-

rater. Svend vendte sig om til ham og udbrød kort og bydende:

„Som jeg sagde Dig Ib, Du gaaer!"

Manden mumlede nogle afbrudte Ord, han traadte først et Skridt nærmere til Capitainen, knyttede begge Hænder mod ham og fordreiede sit Ansigt med en meget betegnende Gebærde af Tungen. Derpaa vendte han sig, klirrede med sin Sabel og fulgte efter de Øvrige.

„Du lader dine Mænd gaa!" udbrød Manheimer forbauset.

„Jeg gjør saa," svarede Svend rolig. „Det er ikke her, at deres Hjælp gjøres mest nødig."

„Som Du vil, Mand! viis mig blot, hvor Pengene ere forvarede, saa skal jeg intet Ondt gjøre Dig; men om Du saa var den skinbarlige Belzebub selv, maa Du rykke ud med dem."

„Og hvis jeg alligevel vægrer mig?" spurgte Svend.

„I saa Fald ere vi her to brave Adelsmænd, som ville prøve, hvorledes svensk Staal bider paa Dig og Dine."

„Frygte I da ikke for en Kamp her?" svarede Svend. „Hvor I saae de Døde saa hurtigt blive levende, kunne maaskee de Levende ligesaa hurtigt blive døde."

Capitain Rieler viste sig i dette Dieblik over Aabningen fra Altargulvet og steg ned af Stigen med sine fire Soldater.

„Fem til,“ udbrød Svend. „Jeg troede ikke, at I vare saamange.“

„Der vente endnu et Par Stykker ovenfor.“

„Nei, lad os ikke faae Flere herned,“ svarede Svend, „ellers ville I jo opfylde den hele Hvælving.“

Og førend Nogen anede hans Hensigt, kastede han Lygten ned fra Sømmet og knuste den paa Gulvets Steenfliser. I det Bælmørke, som derved opstod, hørte Manheimer Svend drage. Stigen til sig og et dumpt Skrald, foraarsaget af en Ligkiste, som han væltede ned fra sine Skamler for at danne en Forskandsning mellem sig og Døren til den næste Hvælving.

„En Lygte herned!“ raabte Rieler.

Soldaterne, som ventede ovenfor, udstødte et Skrig, da de saae, at Stigen var tagen bort, hvorved de bleve hindrede i at komme ned til deres Kammerater. De bandt en Lygte fast i Enden af et Sabelbælte og firede den ned i Hvælvingen.

Læseren tænke sig nu det Billede, som her viste sig belyst af Lygteskinnet, der ovenfra faldt ned paa de fugtige, grønne Mure. Lysets Straaler brødes i Skjoldene eller Vaabnene paa Væggen over Adelsmændenes Kister, og kastede tillige et svagt Skær hen

over Ligenes gulblege og indtørrede Ansigter. Trækvinden fra den aabne Lem bevægede de gamle udtungede Faner, som hang ned fra Loftet. Mellem disse uhyggelige Omgivelser sex Mænd, der kun ventede paa et Tegn til at kaste sig over den Syvende, som bag en væltet Ligkiste imødesaa denne uundgaaelige Kamp med en frygtesløs Ro, med et Ansigt, hvis mørke Øine glødede, og hvis Muskler vel vare spændte, men hvori enhver Mine tillige udtalte en jernfast og bestemt Villie til at modtage Kampen. Ovenover dem fra den aabne Lem saae man de ophidsede og lidenskabelige Ansigter af Soldaterne, der vare blevne adskilte fra deres Kammerater, og bag Døren til den næste Hvælving, gjennem hvis Jernsnirkler Lyset skinnede, flere mørke Skikkelser, som færdedes i en travl Virksomhed uden tilsyneladende at have nogen Tanke eller Opmærksomhed for hvad der skete udenfor.

„Fremad!“ raabte Manheimer pludseligt. „Det gjælder en Ducat for det første Stød, som rammer ham.“

Med disse Ord svang han sig op paa Ligkisten.

„I saa Fald vil I ikke komme til at vinde!“ raabte Svend og affyrede en Pistol mod Manheimer. Capitainen tumlede tilbage, men Kuglen var prellet af mod hans Brystharnisk.“

„Maaskee dog!“ udbrød han med en haanlig Latter og førte et Stød med sin Kaarde efter Svend.

„Ah!“ udbrød Denne, „Du bærer en Brystplade. Saa forsøg da dette.“

Han gjorde et Udfald efter Capitainens Hoved, men Manheimer trak sig tilbage, og Sværdet streifede kun hans venstre Skulder.

To Andre trængte frem over Kisten og angrebe paa begge Sider. Svend optog den Førstes Hug i sin Kappe, som han hævede med den venstre Arm, derpaa traadte han et Skridt tilside for at undgaa den Andens Slag og jog sit Sværd i den ene af Soldaternes Bryst. Manden udstødte et kvalt Suk og faldt overende, saa stiv som en Kegle. Hans Kammerat fik ingen Tid til at gjentage sit Udfald, thi i det Samme Svend drog sit Sværd ud af den Faldne, hævede han det til et Hug, der saarede Soldaten i Armen. Denne udstødte en drøi Eed og sprang tilbage over Kisten.

Capitain Rieler havde imidlertid draget sig henimod den ene Side, i den Hensigt at komme indenfor Kisten uden at vove sig frem ligeoverfor Svend. Denne begreb hans Hensigt. Da Soldaten sprang tilbage, kastede Gjøngen et Blik over sine Modstandere og saae Rieler med den venstre Haand at tilvinke Manheimer, medens han selv gjorde det første Skridt,

der bragte ham indenfor Kisten. Svend gjorde et Spring hen imod ham og lagde sig ud til Anfald mod Nieler, som denne afbødede; ved det næste Stød mærkede Svend af den ringe Modstand, hans Klinge mødte, at den maatte have truffet, men i det Halvmørke, som hvilede under denne Deel af Hvælvingen, kunde man Intet tydeligt bemærke; da Svend drog sit Sværd tilbage, udstrakte Nieler begge sine Arme, hvirvlede sig rundt, vaklede og faldt til Jorden med et gjennemtrængende Skrig.

Fra nu af afbrød intet Ord de Stridende, man hørte alene Klirren af Sværd og de dybe Suk eller Skrig, som fulgte efter Slagene, der havde rammet.

Endnu førend Nieler faldt for ikke at reise sig oftere, havde Manheimer gjort et nyt Forsøg paa at trænge over Skranken. Idet han fik Fodfæste paa den anden Side, gjorde han et rasende Udfald mod Svend. Denne parerede med Kappen over den venstre Arm og slog Manheimers Kaarde iveiret, medens han gjengjaldt Stødet, men feilede atter, idet hans Fod gled forover i den Blodstrøm, som Nielers Legeme udbredte over Fliserne. Derved var han kommen Manheimer saa nær, at han ikke fandt Plads til at føre noget nyt Stød mod ham. Manheimer drog sin Daggert, da Svend foer ind paa ham og slog ham Kaardeheftet i Hovedet.

Paa samme Tid hørtes et jublende Skrig fra Soldaterne ovenfor Lemmen. En af dem havde revet Altarklædet over, sammenbundet Stykkerne og lod sig nu af sine Kammerater hisse ned i Hvælvingen. Den Næste sad allerede med Benene nede under Gulvet beredt til at følge ham, da der lød en gjennemtrængende Piben inde fra Sidehvælvingen. Soldaten studsede. Ved denne Lyd foer et Smil over Svends Ansigt. Han traadte et Skridt fremad og lod sine Øine løbe omkring i Hvælvingen. Hans af Kampen ophidsede Ansigt glødede i en stærkere Rødme, da han oversaa det Værk, han her havde udført. Af sine sex Modstandere havde han dræbt to og gjort to Andre udygtige til at fortsætte Kampen. Han drog en Pistol frem af sin Kofte, tog et omhyggeligt Sigte og trykkede af. Tilligemed Knaldet hørte man Stumperne af den sønderskudte Lygte rasle ned paa Gulvet. Lyset slukkedes og Hvælvingen var atter indhyllet i det dybeste Mørke.

„See saa, mine Venner!“ udbrød han triumferende. „Nu er vor Gjerning fuldbragt, og Svend Gjønge byder Jer Farvel, indtil vi træffes igjen.“

Efter disse Ord hørte Soldaterne en Dør blive aabnet og atter slaaet i og derpaa Raslen af Skaader, som paa den modsatte Side bleve skudte for.

Manheimer udstødte et dumpt Brøl, han anede,

at hans Plan i dette Øieblik blev tilintetgjort, men efterat han nu allerede to Gange havde følt det Farlige i sine Forsøg paa at trænge over Forskandsningen, vovede han ikke at at følge efter Svend, førend Soldaterne ovenfra havde hisset en ny Lygte ned i Hvælvingen.

Da det atter blev lyst dernede var Svend forsvunden, det samme var Tilfældet med Lyset, som hidtil havde skinnet igiennem Døren fra den næste Hvælving.

„His Lygten ned til os!" raabte Manheimer rasende. „Alle Mand herhen, og lad os prøve, om vi ikke i Forening kunne sprænge Døren."

Soldaterne trængte sig frem over Ligkisten og satte Skuldrene til Døren, men den trodsede ethvert Forsøg. Manheimer opfyldte Hvælvingen med fine Eder og Skrig; da han endelig indsaae, at det vilde være ham umuligt at bryde Døren op, stak han sin Daggert ind mellem Rammen og Jernziraterne, og det lykkedes ham omsider at bryde flere af disse ud. Derved fik han Armen ind paa den anden Side og trak Skaaderne tilbage, hvorefter Døren gik op og aabnede en Gjennemgang for Svenskerne.

Ved Lygtens Skin saae de, at Hvælvingen var forladt. En stærk Trækvind strømmede de Indtrædende imøde fra et af Kjelderhullerne i Muren.

Manheimer gik derhen, han fandt Jernstængerne,

som havde siddet foran Aabningerne, bøiede tilside eller revne ud fra deres tidligere Plads i Muren. Han udstødte et rasende Skrig, rev sig i Haaret og gebærdede sig som en Afsindig. Efter denne sidste Opdagelse var enhver videre Underretning overflødig om den Maade, hvorpaa Svend og hans Medhjælpere havde forladt Hvælvingen.

Uden at sige et Ord til Soldaterne tog Manheimer Lygten, krøb igjennem Hullet og begyndte omhyggelig at undersøge de forskjellige Fodspor, som vare tilsyne udenfor Muren i den dybe Sne.

Disse viste sig i Begyndelsen meget kjendelige og bestemte, men ophørte kort efter paa den banede Vei igjennem Gaden, og Capitainen vendte igjen tilbage til Hvælvingen.

To af Soldaterne havde imidlertid benyttet hans Fraværelse til at liste sig bort igjennem Aabningen. Manheimer befalede de Øvrige at bringe de Dræbte ned til Slottet, medens han selv forlod Kirken og ilede ud til Vagten, der var opstillet ved Byens Port, for at høre, hvem der havde passeret forbi i Løbet af den sidste Time.

Skildvagten havde ikke seet Nogen gaa ud, og Capitainen erkjendte omsider det Frugtesløse i at søge efter de Forsvundne i denne aabne By, hvor saa at

sige ethvert Stræde tillod uhindret Adgang til den frie Mark.

Et andet og for Øieblikket vigtigere Spørgsmaal havde imidlertid paatrængt sig ham, det var Maaden, paa hvilken han skulde forklare Anledningen til Capitainens og Soldatens Drab for sin Oberst.

„Mord og Bøddel!" mumlede han for sig selv, medens han gik igjennem den krumme Hovedgade. „Det er den elendige Capellan, der er Skyld i vor hele Ulykke. Capellanen!" gjentog han med et ondskabsfuldt og ildespaaende Smil, „han skal komme til at bøde derfor. Hvad om jeg sagde, at han havde lokket mig ned til Kirken, og at Præsten der havde stillet os et Baghold. Saadan faaer jeg Ram paa dem Begge, og Præsten faaer tillige at vide, at hans Svigersøn røbede os Hemmeligheden."

Med disse Tanker beskæftigede den værdige Capitain sig paa Veien til sine Kammerater i Gaasetaarnet.

II.

Hvori Nytten af en Kakkelovnskrog overgaaer dens Behagelighed.

Hovedgaarden Iselingen ligger omtrent en halv Fjerdingvei fra Vordingborg. I Frederik den Tredies Tid stod der et gammelt gothisk Slot paa Grunden af den nuværende Forpagterbolig, hvoraf kun et høit rundt Taarn var tilbage i Begyndelsen af vort Aarhundrede. Slottet og dets vidtløftige Omgivelse hørte til Vordingborg Krongods og blev bestyret af Lehnsmanden Thyge Høeg.

Aftenen efter at Svend havde modtaget Pengene af Præsten, sad Herr Thyge og spillede Dam med sin Skriver. Det var i en stor Sal, hvis mørke med Lædertapeter betrukne Vægge, og høie, hvælvede Loft kun sparsomt oplystes af den lille Lampe, Lehnsmanden havde stillet hen foran Dambrædtet.

Midt i Salen stod et stort Bord af massivt Egetræ med fire kuglede og plumpe Fødder og skjult med et gammelt og hullet Klæde. Langs Væggene

saae man en Rad høie Armstole, hvis Ryg og Sæde vare af Læder, udzirede med forgyldte Linier og fastnaglede med Messingsøm.

I en Krog ved Kaminen sad Lehnsmanden paa en af disse Stole, i en sort og hvidstribet ulden Nattrøie og ved Siden af et flammende Baal.

Thyge Høeg var lidt over de Halvtreds. Hans Hoved begyndte at blive skaldet, derimod tiltoge hans Bug og Kinder i en forbausende Fylding og Runding. Hans dobbelte Hage skjulte næsten Sløifen paa Halstørklædet, hans matte og lyseblaa Øine havde et stirrende og ubehageligt Udtryk. Hvad de væsenligste af hans øvrige Egenskaber angaa, saa ville de enten fremstille sig i det Følgende, eller omtrent kunne udtrykkes saaledes, at han var en Mand ifølge Navn og Ydre, men ikke ifølge sine Handlinger.

„Hør Skriver!“ udbrød Thyge efter en lang uafbrudt Taushed. „Hvis Nogen spørger, hvad Han er, kan Han svare, at jeg kalder Ham for en Slyngel. Jeg viser Ham den Gunst og Naade at spille med Ham, og saa forskylder Han mig med at sidde og snyde mig op i mine aabne Øine. Nu har Han jo vundet den tredie Ort fra mig.“

„Jeg, naadige Herre!“ udbrød Skriveren forbløffet.

„Hold sin Mund!“ vedblev Lehnsmanden. „Jeg

siger, at Han spiller falsk, og det er godt Dansk. Hvorledes skulde Han ellers kunne vinde fra mig?"

Thyge fik ingen Leilighed til at udvikle dette Begreb nøiere, thi Tjeneren traadte ind og meldte, at Espen Raas, den rige Kjøbmand fra Vordingborg, stod udenfor med et Kvindfolk og begjerede Herren i Tale.

„Ei hvad!" udbrød Thyge overrasket. „Er han allerede der? — Hør Toller! hold dem lidt op med Snak og Paafund, imens jeg pynter mig, — bild dem ind, jeg har Forretninger — siig, hvad Du vil, og afsted med Dig."

Tjeneren gik.

„Naa, Skriver!" vedblev Herren med større Venlighed, „nu gjælder det min Sjæl om at komme i Klæderne i en Fart. Hent mig mine Støvler med de lange Sporer og min Kam; hvor er min Kam? Den sidder i Rebet bag det lille Speil. Lad mig see, Han tager Benene med sig."

Under disse Udbrud flyttede Lehnsmanden Lampen hen paa det store Bord midt i Stuen, iførte sig en carmoisinrød Plydses Kjole, bandt Tørklædet fastere om Halsen, hvorved det vel lykkedes ham at skjule den dobbelte Hage, men hvorved hans Ansigt ogsaa antog en mere blodrød Farve end tilforn. Skriveren bragte imidlertid Støvler og Kam.

„Træk dem paa mig," hvislede Thyge, medens

han strakte Benet frem, og, siddende foran et lille Speil med Lampen i den ene Haand og Kammen i den anden, søgte at skjule sin skaldede Pande ved at rede alt Baghaaret frem over den.

„See saa!" udbrød han lidt efter, idet han med et tilfreds og smilende Blik erkjendte de heldige Virkninger af sit Toilette. „Nu kan Han gaa og kalde Kjøbmandens ind. Bring os saa en Flaske Franskviin herop fra Kjelderen, der har Han Nøglen, men Han stikker ingen af Flaskerne til Sig, som Han gjorde sidst."

„Det har jeg aldrig gjort," yttrede den ulykkelige Skriver, hvem Blodet steg til Hovedet ved denne Fornærmelse.

„Hvad bryder jeg mig om hans Nægten!" raabte Thyge. „Der var nitten Flasker, kort før Han hentede mig den sidste, og Dagen efter talte jeg kun sytten, veed Han det! Her er Nøglen. Ud med Sig, og lad os faae tre rene Glas ind."

Skriveren vilde gjøre en Bemærkning, Lehnsmanden stampede i Gulvet og pegede paa Døren, medens han tog Plads foran det store Egebord og gav sig til at sprede Papirerne omkring til alle Sider, for at det for de Kommende skulde see ud, som om han havde været beskæftiget ved Bordet.

Strax efter traadte den omtalte Kjøbmand ind,

en lille, bleg og kroget Person med et snu og listigt Ansigt, der udmærkede sig ved et uafbrudt og bestandigt vexlende Minespil. Ved Haanden førte han en Pige, hvis spæde og ungdommelige Figur tildeels indhylledes af en Klædes Kaabe. Hun rødmede undseeligt medens hun med ærbar Mine og nedslagne Øine neiede for Lehnsmanden.

„Træd kun nærmere, min kjære Espen!“ udbrød Thyge med et forekommende Smil og gav Kjøbmanden ved en Haandbevægelse Tegn til at tage Plads paa Stolen ved hans Side. „Jeg seer med Glæde, at Han har beredt mig den Overraskelse at tage sin kjære Datter med.“

„Overraskelse!“ gjentog Espen studsende. „Naadige Herr Lehnsmanden skrev i sidste Brev udtrykkeligt, at jeg skulde komme med lille Ellen og ikke hende foruden.“

„Nu ja maaskee!“ sagde Lehnsmanden, fortrydelig over ikke at være bleven bedre forstaaet; „jeg gjorde det da i den Mening, at Slottet her vilde være et mere passende Hjem for en lille Jomfru end Byen, hvor det vrimler af saamange vilde og slemme Krigsfolk.“

Herr Espen brast i Latter. „Ak, velbyrdige Herr Lehnsmand! I har ikke nødig at bruge saamange Omsvøb; lad os gaa lige til Sagen. Jeg har alle-

rede forklaret min lille Ellen, at hun maaskee kom til at blive paa Slottet for bestandig og bestyre den naadige Herres Huus, hvis jeg ellers overtydes om, at Herren sætter nogen Priis paa hendes Selskab."

„Har I virkelig!" udbrød Thyge fornøiet og trak sit Halstørklæde op over Hagen, som ved en Bevægelse havde viist sig i et større Forhold, end han ønskede. „Og hvad siger da den kleine Ellen dertil?" spurgte han med sit venligste Smil. „Kunde min lille Pige have Lyst til at blive her i disse store og kjønne Stuer, at faae Sig nye Kjoler af Silke og det fineste hollandske Klæde, at lade Sig opvarte af mine Folk og ikke bestille Andet end at pleie mig stakkels Mand lidt paa mine gamle Dage? Hvad?"

Den unge Pige taug, fordi det under den øiensynlige Kamp, hvori hun befandt sig, var hende umuligt at fremføre et Ord, hun vovede for første Gang med et ubeskriveligt bønligt Udtryk at hæve sine store blaa Dine op til det grinende Satyransigt, hvis graadige Blik slugte alle hendes Yndigheder, og hvis Mund under Smilet trak sig sammen i de besynderligste Folder, fordi den paa samme Tid maatte skjule en fuldstændig Mangel af Tænder.

„Ellen!" udbrød Faderen med et lynende Blik. „Kan Hun ikke svare Herr Lehnsmanden?"

Ellens Læber zittrede, hun foldede sine smaa

Hænder over Brystet, idet hun hviskede sagte, næsten uhørligt:

„Ak, naadige Herre! jeg vilde saa nødig blive her paa Slottet; hav Forbarmelse med mig lille Pige!“

„Hendes Fader er en Dumrian,“ svarede Thyge Høeg, „jeg skulde ikke sige det saa ligefrem. Han har forebragt mit Hjertes bedste Ønske paa en ravgal Maade; for af alle Mennesker er jeg nok Den, som mindst vilde gjøre Hende noget til Fortræd. Men tør Hun sine kjønne Øine og gaa saa lidt ned til Huusjomfruen, Hun kjender jo Veien, siden Hun har været her saa ofte. Jeg har en Sag at afgjøre med hendes Fader imidlertid.“

Ellen reiste sig, glad over den givne Tilladelse.

„Kom først hen til mig, før Hun gaaer,“ vedblev Thyge med det størst mulige Udtryk af Venlighed, som han var istand til at give sit Ansigt. „Kom herhen, min søde Dukke! at jeg kan knibe Hende lidt i hendes røde Kinder.“

Ellen adlød nølende og ilede derpaa ud af Salen.

„Nu vel, Herr Lehnsmand!“ udbrød Espen, da de bleve alene, idet han, uden at afvente Tilladelse, tog Plads paa en Stol ved Thyges Side. „Hvad tykkes Eder om den Smaa?“

„For saavidt ret godt, hun er kjøn af Udseende og Skikkelse, og I siger jo, at hun er vant til at

tage Vare paa Husets Gjerning hjemme hos Eder, men I griber blot Tingen galt an med den evindelige Snak og har gjort Pigen bange."

„Ja, lad I mig derom," svarede Kjøbmanden smilende, „jeg kjender Ellen bedst og veed nok, hvad jeg gjør."

„Ja ja, hvad forlanger I da, for at jeg faaer hende til mig i Huset?"

„Derom ere vi jo allerede enige; jeg forlanger kun den Halm, der staaer i Ladegaarden næst herved."

„Det er for meget, Espen! det er saae mig Skam for meget. I har nu allerede udplyndret to af vore Magaziner, og hvordan vil det vel gaa siden, naar jeg skal til at aflægge mit Regnskab?"

„Jeg tænker, at I kan spare Regnskabet for Eftertiden," svarede Espen leende. „Det er jo til Svensken, vi sælge Halmen, og andet Herskab faaer Landet vel aldrig."

„Hvormeget udbragte I det sidste til?"

„Ja, Gud bedre det! hidtil har jeg ikke seet saameget som en Hvid derfor; den gale Capitain opsætter Betalingen fra Tid til Tid. Til idag havde han bestemt lovet mig Pengene, men da jeg saa kom ned i hans Kvarteer imorges, teede han sig som en forrykt Mand, bandede og støiede og paastod, at Magisteren

havde stjaalet halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler fra ham."

Thyge brød ud i en Skoggerlatter. „Aa, fortæl det igjen," raabte han, „det gjør saa godt at komme til at lee rigtigt. Den blegnæbede Magister! — og hvormange Penge var det, I sagde?"

„Ikke mindre end halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler," gjentog Kjøbmanden. „Forresten skal der nok være noget Sandt i Historien, for jeg spurgte Capitain Manheimer ud og fik at vide, at Svigerfaderen, den gamle Præst, havde leveret Summen til ham, den Svend Gjønge, som Folk nu snakke saameget om her i Egnen, at han skulde see at bringe den til Kjøbenhavn. Vist er det, at der har været stor Allarm i Byen inat. Den ene af mine Pebersvende kom imorges ned fra Slottet og saae der to dræbte Majorer, som Begge ere blevne slaaede ihjel, da de vilde stoppe Svend Gjønge. Folk har ogsaa hørt dem skyde hele Natten i Gravhvælvingerne under Kirken, og der ligger nok en Mængde Mennesker endnu dernede, som de ikke havde faaet baaren op, da jeg tog hjemmefra."

Thyge var sunken sammen paa Stolen, han syntes fordybet i sine egne Betragtninger, uden at ændse, hvad Espen fortalte. Pludselig foer han iveiret og udbrød:

„Halvtredsindstyvetusinde Daler! — Hvad!"

„Ja det er en rar lille Sum."

„Jeg skulde ikke bøie mig for Kongen, men agte mig for den rigeste Mand i Danmark, om de vare mine."

„Ak, Herr Lehnsmand! hvad siger I der? Tænk blot paa Capitainen, som laa indkvarteret med Dragonerne i Vordingborg, lidt før Fjenden kom, Kai Lykke, med sine femten Herregaarde. Tænk ogsaa paa Herr Corfitz, om hvem svenske Rigsraadens Skriver Magnus Trolle, som boede i mit Huus, fortalte, at han Anno 52 tilbød Dronning Christine fire og tyve Tønder Guld, om hun med Krig vilde anfalde Danmark; men den Herre havde ogsaa Forlov til selv at mynte Penge i høisalig Kongens Tid."

Espen blev pludselig afbrudt, idet en Tjener traadte ind og meldte, at to Mænd vare komne til Slottet og begjerede Lehnsmanden i Tale.

„Hvem ere disse Mænd?" spurgte Thyge.

„Det skal jeg ikke kunne sige," svarede Tjeneren, „formedelst de ere saa korte for Hovedet og holde ikke af at give sig i Tale med os; de kom i Mørkningen, trækkende en lille Slæde efter sig, hvorpaa der laa to Oltønder som dem Marketenderne bruge, naar de drage Landet om til Krigsfolket."

„Lad dem komme ind," sagde Lehnsmanden.

Tjeneren gik, strax efter traadte de to Mænd ind i Stuen. Det var Svend Gjønge og Ib.

Svend havde slaaet Hætten af sin brune Kofte op over Hovedet, saaledes at hans Ansigt var halvt tilhyllet af den. Idet han gik hen over Gulvet, hørtes en Klirren, der tydede paa, at han var bevæbnet. Ib blev staaende ved Døren og lod sine sorte og skarpe Øine løbe omkring over alle Gjenstande i Salen.

„Min Herre Lehnsmand!“ udbrod Svend, da han kom hen til Bordet og havde slaaet sin Hætte tilbage over Skulderen. „Jeg kommer herop i Aften for at søge Bistand hos Eder.“

„Hos mig,“ yttrede Thyge forundret.

„Sagen er, at jeg og min Kammerat har faaet i Ærende at bringe to Ankere kostbar Viin til Svenskens General paa hiin Side Præstø; men Veien er træls og Vinen er tung, vi fattes en Hest til vor Slæde, den vilde jeg laane hos Eder.“

„Maa jeg see det Brev, I fik med til Generalen,“ sagde Thyge og strakte Haanden ud mod Svend.

„Jeg har intet Brev,“ svarede Svend. „Manden som skikker mig, troede mig paa mit Ansigt. Det Samme faaer I at gjøre.“

„Med Forlov at spørge, hvor er den Viin fra?“ spurgte Espen med et lurende Blik.

Svend vendte sig om og gav Kræmmeren et maalende Oiekast, idet han sagde:

„Med Forlov at spørge, hvor er den Mand fra?"

„Han er ogsaa skikket af By med et hemmeligt Bud," svarede Thyge smilende.

„Hvis saa er, vil jeg raaade ham til at bære sig ad paa samme Viis som jeg."

„Hvorledes?"

„Jeg betroer mig aldrig til Fremmede."

„Jeg behøver endda ikke at følge eders Raad, siden jeg reiser i Ærende til Svenskekongen."

„I er vel ogsaa kommen for at bede Lehnsmanden om Bistand. Der seer I, Herr Thyge! hvor godt Folk kjender eders Sindelag: alle dem, der gaa i Bud for Svensken, ty til Eder underveis, naar de trænge til Noget."

„Hvad vil I sige dermed?" spurgte Thyge, ubehagelig berørt ved Svends Hentydning til den Gunst, han stod i hos Fjenden.

„At Tiden gaaer, og at I maa laane mig den Hest, jeg har nødig til min Slæde."

„Gud bedre det, for hvad Hest jeg har at undvære," yttrede Thyge med et Skuldertræk. „To maatte jeg give til Hæren, da de slæbte de svære Kanoner op mod Kjøbenhavn, to fik Kongelig Majestæt, Karl Gustav, til sit eget Brug, siden baade hans Heste og

Vogn sank i Havet underveis paa Bæltet. Nu har jeg alene en gammel Følhoppe tilbage, som ikke er Nogen tjenlig."

„Den kan være god nok til mig, og jeg laaner den med eders Tilladelse."

„Nei min Sjæl, om I gjør."

„Det kan være," svarede Svend, „saa laaner jeg den uden eders Tilladelse."

„Eia!" raabte Thyge med en haanlig Latter. „Du taler min Tro, som om jeg ikke havde mine Folk i Nærheden, der paa et Vink af mig kunde kaste Dig ud af Porten."

„Hvis I gjorde det," sagde Svend rolig, „kom jeg ogsaa i Nærheden af mine Folk, siden Nogle af dem vente udenfor Porten."

Ib, som under Samtalen var bleven staaende ved Døren, rømmede sig i dette Øieblik og begyndte at klirre med sin Sabel, som var det sædvanlige Tegn paa, at hans Kamplyst begyndte at vækkes.

Kræmmeren sad i Skyggen af Lampen og tegnede med en Pen paa Egebordet; han dyppede den og skrev to Ord paa et Stykke Papir, som han stød hen til Thyge. Lehnsmanden saae Papiret og læste forundret: „Giv efter!" Han vovede i dette Øieblik ikke at kaste sine Øine over til Espen, men vant til

at bøie sig for dennes gode Indfald, forandrede han pludselig Tonen og udbrød:

„Herre min Gud! hvor I farer op for ingen Ting; jeg talte jo kun saadan for Spøg."

„Ak, Herr Lehnsmand!" sagde Svend Gjønge, „tro heller ikke, jeg svarede i Alvor. Hvorfor skulde det vel falde mig ind, at tage eders Hest med Magt, siden jeg forud troede, I vilde lade mig faae den godvillig?"

Thyge syntes at betænke sig paa Svar, medens han saae over til Kræmmeren. Denne tog Ordet:

„Ja, I seer paa mig, naadige Herr Lehnsmand! Min Nærværelse er maaskee Eder og disse gode Mænd til Besvær. Men hvis de blot ville gaa ned i Borgestuen, indtil jeg har faaet den Besked, I lovede mig, saa gaaer jeg min Vei igjen, og I kunne da tale sammen uforstyrrede."

„Varer det længe?" spurgte Svend.

„Aa nei," sagde Thyge, „lad Eder give Mad og Drikke dernede og kom kun tilbage, saasnart I have spist."

Til Trods for Svends skarpe Blik var Kræmmerens List undgaaet hans Opmærksomhed, han fattede derfor heller ikke Aarsagen til denne pludselige Venlighed. Imidlertid adlød han Lehnsmandens Opfor-

dring og gik hen til Døren, Ib rømmede sig og klirrede frygteligt med sin Sabel, idet de forlode Værelset.

Saasnart de vare komne udenfor, greb Ib Svend i Armen og lagde sit Hoved til Døren for at lytte, men Thyges og Kræmmerens halvsagte Hvisken tabte sig i den lange Afstand.

„Saasandt jeg er en ærlig Mand," hviskede Ib, „de tænke paa at spille os en Streg. Jeg saae den lille Kræmmer smile saa lumsk, da Du vendte ham Ryggen. Men vi skulle snart komme under Veir med, hvad de have for."

Efter disse Ord spændte Ib sin Sabel fra Siden og leverede den til Svend.

„Hvor vil Du hen?"

„Tilbage til Stuen igjen. Jeg lod, som om jeg lukkede Døren, da vi gik, men den blev staaende paa Klem. Vent mig dernede, lille Svend! De have bestemt Noget isinde."

Med de samme Ord aabnede Kræmmeren Samtalen, da Svend havde forladt Salen.

„De have bestemt Noget isinde, de to Gavstrikke!"

„Mener I?" udbrød Thyge med aaben Mund.

„Ja, Herr Lehnsmand! og hvem troer I vel, den Ene af dem var, ham I talte med?"

„Han saae mig rigtignok sær fordægtig ud,"

svarede Thyge hen i Veiret, for ikke at give sig blot ved sin Formodning.

„Det var min Tro ingen Anden end Svend Gjønge."

„Svend Gjønge!" gjentog Lehnsmanden og foer iveiret.

I dette Dieblik aabnede Ib Døren og dukkede sig ned bag den store Lænestol, som Thyge nylig havde forladt i Kakkelovnskrogen.

„Svend Gjønge med de halvtredsindstyve Tusinde?"

„Med eller uden de halvtredssindstyve Tusinde, men det var, saae mig Skam, ham. Ikke skulde det undre mig, hvis der gjemtes Andet i de to Ankere end Franskvinen, han talte om."

„Hvad mener I?" spurgte Lehnsmanden, for hvem der endelig begyndte at gaa et Lys op. „I siger Noget. De have forvaret Pengene i Ankerne og vilde paa den Maade see at luske sig igjennem Svenskehæren."

„Ja nu ere vi omtrent ved det," sagde Espen idet han fornøiet gned sine Hænder, „jeg er netop af samme Mening."

Ib kunde høre ethvert Ord, saameget lettere, som Stemmerne hævede sig med den stigende Begeistring. Desuagtet var Skjulestedet ikke saa bekvemt, som han havde forestillet sig. De svære Bøgeknuder,

Thyge havde lagt i Kaminen, opfyldte Krogen med en kvælende Hede. Ib stønnede. Sveden perlede i store Draaber paa hans Pande. Af Mangel paa et bedre Raad listede han sig til lidt efter lidt at trække sin Kofte af. Imidlertid vedblev Samtalen:

„Vi maa undersøge disse Ankere, førend de reise videre," meente Lehnsmanden.

„Vi maa slet ikke lade dem reise," svarede Kræmmeren.

„Godt nok, men hvordan kunne vi vel hindre dette? Svenske Generalen, Herr Steenbuk, var saa naadig at fritage mig for at give hans Folk Kvarteer, og foruden os er der iaften kun to gamle Karle paa Slottet. Alle de Andre ere løbne deres Vei."

„Hvorfor?"

„De vilde have mere i Løn."

„Hvormeget fik de da?"

„Siden Krigen begyndte, fik de Ingenting," svarede Thyge.

„Og de vilde endda have mere, de Utaknemmelige! der er ingen Billighed til i denne Verden."

„Lad nu Spøg fare, Espen! hellere gaa vi paa Raad om, hvordan vi skulle hindre vore to Mænd i at komme bort."

Kræmmeren syntes at betænke sig og strakte sig

tilbage i Lænestolen. Lidt efter udbrød han med et fiffigt Smil:

„Veed I hvad, Herr Lehnsmand! jeg faaer en Idee! I holder dem op med Snak til imorgen tidlig, imens skriver I et Brev ned til Oberst Sparre paa Jungshoved, han skylder Eder nogle Forbindtligheder for de rare Sager, I hvissomda har skikket ham, og vil ikke nægte en Kommando af sine Folk, helst naar I lader Eder forlyde med, at det gjælder om at fange Svend Gjønge, paa hvis Hoved han har sat en Pris. Om vor Formodning med Pengene taler I derimod Intet, og medens Svenskerne tage Svend, tage vi hans Ankere. Hvad synes I?"

„Kræmmer, — Espen!" raabte Thyge og slog i Bordet, „I er en fiffig Person, Eders Indfald er fortræffeligt, og det forsikrer jeg Eder høit og helligt, hvis Svend virkelig har gjemt alle disse rare Penge i de to Ankere, og jeg faaer fat paa dem, skal I ikke have udspundet denne List for Intet."

„Det troer jeg nok," svarede Espen. „Man kan da ikke regne Halvparten af halvtredsindstyve Tusinde for Intet."

„Halvparten!" gjentog Lehnsmanden studsende.

„Ja naturligviis, min kjære Herre! Halvpart til mig og Halvpart til Eder, jeg skulde tro, at det var en lige Deling; medmindre I synes bedre om, at jeg

melder den hele Sag til Capitain Manheimer, saa kan I stole paa, at eders Andeel endnu vil blive lidt mindre."

„Nu vel!" udbrød Thyge forbløffet, „I faaer da Halvparten."

„Skriv blot Brevet. Her er Papir og Pen."

Thyge skrev. Ib dampede, han var færdig at steges. Havde Afstanden mellem ham og Bordet ikke været saa stor, vilde man nødvendig have hørt hans korte Aandedræt og den undertrykte Stønnen, som Heden afpressede ham. Atter havde han forsøgt at gjøre den mere udholdelig ved at afføre sig Vest og Tørklæde, men Varmen syntes at tiltage, og i den Stilhed, som fandt Sted, medens Lehnsmanden skrev Brevet, hørte han Ildens Knittren paa den modsatte Side af Kaminen og saae det rødlige og stedse tiltagende Skær, som Flammen kastede paa de sorte og hvide Tavl i Gulvet.

„Men hvem skal gaa Bud til Jungshoved?" spurgte Thyge, idet han lagde Papiret sammen.

„Ak, min Herre Lehnsmand!" svarede Kræmmeren. „troer I vel, jeg vilde betro nogen Anden dertil? Jeg skal selv besørge, hvad I skriver, endnu inat."

„Ja jeg med," hvislede Ib rasende. „Gid Djævelen flytte Eder, at I tøver saalænge, inden vi kunne komme til at begive os paa den Reise."

„Naa da, i Guds Navn! her har I Brevet."

„Men hvordan kommer jeg bort fra Slottet, uden at Nogen mærker det?"

„Det finde vi vel Raad for," svarede Lehnsmanden smilende. „Seer I her Døren i Tapetet; naar I bliver ved at følge Gangen udenfor, kommer I til en Trappe paa venstre Haand, der fører ned til Haven, og derfra behøver I kun at stige over Gjærdet. Det er mintro længe siden, denne Dør er bleven aabnet," tilføiede han. „I min salig Kones Tid førte Gangen til hendes Værelse, nu derimod —"

„Formodentlig til Huusholderskens," faldt Espen ham i Talen, idet han tog Brevet, svøbte sig ind i sin Kappe og forsvandt bag Tapetdøren.

„Endelig!" udbrød Ib halvhøit, idet han tog sine Klædningstykker under Armen og foer ud af Salen.

XVI.

Hvor Kjøbmanden skjulte sit Brev.

Da Ib traadte ind i Borgestuen vakte han megen Forbauselse ved sit røde, glindsende Ansigt, sit stive og stirrende Blik, men fremfor Alt paa Grund af Klædningsstykkerne, som han endnu bar under Armen.

Uden at sige et Ord styrtede han hen til Bordet, greb med begge Hænder om Ølkanden og tømte den næsten tilbunds. Derved syntes han at komme til sig selv igjen. Under et Ophold, han gjorde for at trække Veiret, tog han Kanden fra Munden og kastede sit Blik omkring paa de Tilstedeværende, medens hans Læber udvidede sig til et blidt og veltilfreds Smil, der viste en Rad hvide Tænder. Han nikkede til Svend og udbrød:

„Det var som jeg sagde. Jasten tænker Ræven at fange Høns. Lehnsmanden bad mig ellers at bede Dig vise ham den Ære at træde op i Salen. Han har en Sag at anbefale Dig, som ligger ham svært paa Hjerte.“

Svend gik, Ib fulgte efter ham, men vendte sig i Døren og udbrød:

„Vil Ingen af Jer, I gode Folk! sige Huusholdersken fra Lehnsmanden, at hun giver mig Noget at spise, det Bedste hun har i sit Stegers, men det maa skee i en Fart, for jeg skal strax gaa paa Reise.“

Efter disse Ord gik Ib ud til Svend, som ventede paa Gangen.

„Naa,“ hviskede Svend, „Du fik altsaa Noget at vide.“

„Jeg hørte hvert Ord de sagde. De kjende Dig og gjette tildeels hvad vi føre med os. Lehnsmanden skrev til Obersten paa Jungshoved og bad om Folk til at gribe Dig. Kræmmeren er allerede gaaet med Brevet.“

„For en Ufærd! Kræmmeren?“

„Ja, men jeg hjælper ham at besørge det,“ svarede Ib med en betydningsfuld Gebærde. „Mens jeg er borte, maa Du skaffe Dig en Hest og komme afsted saa hurtig Du kan; tag ind over Marken og siig mig, hvor Du vil, at vi skulle træffe hinanden.“

„Jeg drager opad til Skoven ved Lekkinde og tøver der efter Dig. Skulde jeg være borte, naar Du kommer, saa kan Du følge Sporet, som Slæden gjør i Sneen.“

„Gud i Vold da! forlang blot Hesten af Lehns-

manden og drag din Vei. Han tør ikke nægte Dig den og har kun to Karle paa Gaarden."

Ib trykkede Svends Haand og vendte tilbage til Borgestuen, hvor Huusholdersken imidlertid havde fremsat et rigeligt Maaltid.

Ib gav sig strax ifærd dermed, nikkede, medens han spiste, over til den gamle Kone og bemærkede, at Lehnsmanden havde raadet ham til at smage den herlige Mjød, som laa forvaret i Kjelderen. Konen gik for at tappe ham en Kande. Imidlertid havde de to Karle, hvoraf Thyges Tjenerskab bestod, taget Plads paa Bænken ligeoverfor ham; den Ene sad og tegnede Figurer i det spildte Øl paa Bordet, den Anden vedblev at stirre paa Ib med en uafbrudt Opmærksomhed.

„Med Forlov at spørge," udbrød den Sidstnævnte, „hvad var det for en Mand, som nys gik herfra?"

Ib satte et hemmelighedsfuldt Ansigt op og rystede med Hovedet.

„Det tør jeg ikke vove at sige," svarede han dæmpet og saae sig om i Stuen.

„Aa jo, hvorfor ikke, vi fortælle det ikke igjen."

„Det er en berømt Mand," sagde Ib, bestandig hviskende.

„Da var hans Dragt kun ringe."

Ib smilede. „Kunde Du da ikke see, at han var forklædt?"

„Jo, det faldt mig strax ind," yttrede den Anden.

„Det er en overmaade berømt Mand," vedblev Ib og rømmede sig for at tale tydeligere, „han er den fornemste af alle Kongens Generaler, og derfor maa han liste sig forklædt igjennem Svenskehæren. Saasnart vi komme op til Kjøbenhavn, vil Piben strax faae en anden Lyd, og Gud hjælpe saa Fjenden."

„Men hvad er det da, han har i de to Ankere paa Slæden?" spurgte Huusholdersken, idet hun vendte tilbage med en Kande Mjød.

„Ja deri stikker just Hemmeligheden, min rare Kone! — det var da en deilig Mjød! — til Belønning derfor vil jeg betro Hende vort Ærende, men Gud naade Jer alle Tre, hvis I bringe mine Ord videre."

„Ak Herre! I kan forlade Jer paa os," forsikrede Tilhørerne og trængte sig omkring ham.

„Seer I!" vedblev Ib, „det er den slemme Is, der har voldt Landet al Ulykke, for havde den ikke lagt Vandene til, kunde Svensken heller ikke komme over paa Sjælland. Det begribe I vel?"

„Ja, det er vist."

„Naar man altsaa bare kunde faae Isen bort,

havde vi dem i Fælden, for saa lode de være at komme tilbage igjen. Ikke sandt?"

Denne sidste Slutning forekom Tilhørerne mindre indlysende, imidlertid bekræftede de dog Ibs Spørgsmaal. Han vedblev:

„Nu maa I vide, at min Herre, førend han blev General, har været hos en Apotheker i fremmede Lande og der lært at lave mange forfærdelige Ting sammen. Haarene skulde reise sig paa jere Hoveder, hvis jeg blot havde Stunder til at fortælle derom. Blandt andet har han i Vinter opfundet en Mixtur, som bringer Is til at smelte, dermed har han isinde at tø Søen op omkring Sjælland, og det er den Mixtur, han fører med sig i de to Ankere."

„Aa vist! udbrød Huusholdersken leende, „der binder I os bestemt Noget paa Ærmet. Hvad skulde det vel være for en Mixtur, som kunde smelte Is?"

„Herre Gud, lille Kone!" svarede Ib med Munden fuld af Mad, „tænk Jer blot om, det allerdaarligste varme Vand er jo istand dertil, og naar det lader sig gjøre, hvormeget mere maa det da ikke skee med min Herres Mixtur, der er sammensat af saamange forskjellige Ting, tusinde Gange kostbarere end Vand?"

„Ja, det er ogsaa sandt," svarede Konen.

„Men de to Ankere ville da kun forslaa lidt til den Mængde Is," indvendte den ene af Karlene.

„Mener Du," yttrede Ib med en spottende Overlegenhed. „Veed Du da ikke, at naar Isen først engang begynder at tø, saa faaer Vandet underneden den til at fare fort dermed? Det er blot Maaden at fange rigtig an, hvorpaa det beroer, og den Maade kjender min Herre Generalen."

Ib tog en vældig Slurk af Mjødkanden og vedblev derefter med en vidunderlig Hurtighed:

„Naar først det er skeet, træder han frem, han griber an mellem Kanonskud og Sabler, de fyre paa ham noget forfærdeligt, og Modet stiger formedelst Fjendens Skrig og begraver ved Selvtægt de Forbistrede, som over dette Mirakel ikke holde Stik, men som ulyksalige Mænd og Koner med deres smaa Børn tvert om igjen fortabe sig i Fyr og Flamme. Forstaaer I? — Akkurat det, jeg her nævner, sagde den hollandske Hærpaukenslager ham i Mandags, og naar I ikke begribe det, saa ynker jeg Jer, og naar I ikke sige Ja til, at en saadan General maa være en allerhelvedes Karl, saa ere I jo eenfoldigere end de umælende Dyr. Nu har jeg betroet Jer vor Hemmelighed, men hvis I snakke om den til Nogen, da maa I selv tage, hvad der følger paa."

Efter denne Formaning, som blev given med det

dybeste Alvor, tømte Ib Mjødkanden tilbunds og reiste sig op fra Bordet. „Gud være med Jer, I rare Mennesker! nu maa jeg afsted igjen."

„Drager I bort i dette Mørke?" spurgte Huusholdersken, der havde funden saare megen Opbyggelse ved Ibs Underholdning.

„Maa jeg ikke over til Generalens Fætter paa Lundbygaard og bestille Kvarteer til hans Naade, siden han selv vil nedlade sig til at age bort i Slæden? Hils min Ven, Lehnsmanden, og siig ham Tak for Mad. Det er sandt, nu da jeg nævner Navnet, kommer jeg i Tanke om, at han befalede En af Jer at tage Lygten og lyse mig igjennem Haven."

Lygten blev tændt og begge Karlene ledsagede Ib ud til Gjærdet. her kom han nyt Fængekrudt paa sine Pistoler, skjulte dem under Koften og krøb derpaa gjennem Buskene ud paa Marken.

„Glem ikke at hilse min Ven, Lehnsmanden," raabte han, idet han forsvandt.

Imidlertid vandrede den lille Kræmmer hen ad Veien til Jungshoved, støttende sig til en tyk Stok, han havde skaaret i Riisgjærdet. Som enhver uvant Fodgænger anstrængte han sig i Begyndelsen over sine Kræfter og blev derfor stakaandet, efter at have gaaet lidt. Medens han standsede og trak Veiret, dreiede han Hovedet tilbage for at see, hvor langt han

var fjernet fra Slottet. Han begyndte allerede at fortryde sit Tilbud med at besørge Brevet. Veien var ubanet og øde, og Maanen kom først frem efter Midnat. Medens Espen gik, faldt efterhaanden hans Tanker paa flere Historier om Overfald og Mord, hvoraf Egnen i Krigens Tid var opfyldt, og som Folk i Mangel af bedre Hjemmelsmænd næsten Alle tillagde Svend Gjønge.

I Forbigaaende sagt, kan maaskee denne sidste Omstændighed tjene til Undskyldning for Friherre Puffendorff, der fulgte Svenskerne paa Toget, og som i Karl Gustavs Krigshistorie ikke har vidst at finde bedre Tilnavn for Svend Gjønge end Hovedsmanden for en Skare Røvere og Stimænd. Den senere svenske Historieskriver Fryxell, gjør ham derimod til en Helt, som han sætter over Tuxen og Rostgaard.

Espen erindrede, át det netop var denne Egn, hvori Gjøngerne havde deres Tilhold, og som de havde valgt til Skueplads for deres Bedrifter. Han kastede sit Blik omkring til Siderne; et heftigt Vindstød eller et faldende Blad var nok til at bringe hans Hjerte til at banke med næsten hørlige Slag. Han maatte ogsaa tilstaa for sig selv, at der ikke kunde gives noget Sted mere skikket til Overfald end just det, hvorpaa han befandt sig.

I lang Afstand øinede man intet Huus eller

Tegn til Beboelse. Paa begge Sider indkredsedes Adelveien, som man dengang kaldte Alfarvei, af et Gjærde bevoxet med Hassel eller Pilebuske, dertil kom endnu Mørket, som forøgede Faren og begunstigede alle fjendtlige Hensigter.

I denne Stemning hørte han Ib nærme sig fra en Gangsti, som førte ind over Marken. Kræmmeren standsede og kastede et frygtsomt Blik tilbage, men det var for mørkt til at skjelne Noget tydeligt, han saae kun Omridset af en høi og bredskuldret Skikkelse, som kom ham imøde med lange hurtige Skridt, nynnende en Sang.

Ib havde været saa betænksom at hægte Sabelen op, for at dens Raslen ikke skulde tilkjendegive, at han var bevæbnet.

„Gudsfred!" raabte Kjøbmanden gjennemtrængende, medens Ib endnu var nogle Skridt borte.

„Tak!" svarede Ib, idet han smilede af den umiskjendelige Frygt, som laa i Espens rystende Stemme.

„Det lader til, vi skulle den samme Vei," vedblev Kjøbmanden hurtig, „saa kunne vi følges ad."

„Ja nok!" svarede Ib.

Espens Glæde over Mødet sank betydelig ved disse korte Svar, hans tidligere Angst tiltog, og han

gjorde et hurtigt Skridt til Siden, for at komme i længere Afstand fra Ib.

Da Samtalen truede med at gaa i Staa, tog han Mod til sig og begyndte igjen:

„Det er ellers en slem mørk Aften at gaa en lang Vei i.“

„Skal I da saa langt?“ spurgte Ib.

„Aa nei, aa nei, jeg er snart ved mit Hjem, jeg skal blot lidt op ad Jungshoved til. Med Forlov at spørge, farer I den samme Vei?“

„Ja, den selvsamme.“

„Det passer sig jo godt,“ vedblev Espen, „saa blive vi en rar lille Flok; for jeg har nogle Kammerater med mig.“

„Har I Kammerater?“ raabte Ib i en Tone, der virkelig ikke skulde bidrage til at berolige den Lille.

„Ja, det veed Himmerigs Gud! en to tre Stykker. De gik lidt i Forveien.“

„Aa ja,“ svarede Ib beroliget, „det er heller ikke godt at vove sig alene ud paa denne Tid af Døgnet, da Ildgjerningsmænd og Skarns Folk drive omkring og holde ilde Huus med de Veifarende. Histhenne, hvor den høie Eg rager frem over Gjærdet, hængte de en Mand nu nys forgangen og klædte ham af lige til Skindet.“

„Vorherre bevares!" hviskede Kræmmeren, som maatte støtte sig til sin Stok, for ikke at synke i Knæ.

„Tilmed," vedblev Fortælleren, „holder Svend Gjønge og hans Krigsfolk Veien besat lidt længere Nord paa; de lade ingen Reisende fare, førend de have ransaget ham paa det Nøieste."

„Hvorefter ransage de?"

„Eia, om Nogen fører Bud eller Brev til Svensken. Gud naade den elendige Synder, de træffe med Sligt. Han er saagodt som en død Mand."

Imod Formodning lod denne Trudsel, der blev fremført med behørigt Eftertryk, ikke til at gjøre synderlig Virkning paa Kræmmeren. Han udbrød frimodig:

„Jeg fører ikke Breve med mig."

„Ja, jeg ikke heller," svarede Ib.

„Har I nogensinde truffet Svend Gjønge og hans Folk?"

„Imellemstunder; men mig gjøre de Intet."

„Hvorfor ikke?"

„Jeg har engang rakt Svend en Haand, da han var i Betryk, saa gav han mig et Tegn, dermed jeg kunde være uhindret af hans Mænd og drage imellem dem, som jeg lystede."

„Hvad var det for et Tegn?"

„Tegnet var for mig, ikke for Andre. Men hvor blive jeres Kammerater af?“

„De sidde vist hist inde i Herberget,“ sagde Espen og pegede paa et Huus, som laa noget foran dem paa den ene Side af Veien. „Vil I gaa med indenfor, saa lader jeg Værten skjænke os et Glas Mjød paa godt Kammeratskab.“

„I skal have eders Villie,“ svarede Ib. „Paa godt Kammeratskab. Gaa kun foran, jeg følger strax bagefter,“ tilføiede han, da han kom til Stedet.

Hyttens Dør var saa lav, at Espen maatte bukke sig, idet han gik under den. Ib kastede først et Blik ind igjennem Hornruden, derpaa spændte han sin Sabel fra Siden og stak den ind i Halmtaget, drog Koften sammen over Pistolerne og fulgte efter Kjøbmanden.

Inde i Krostuen var en svensk Tambour og en gammel graahaaret Artillerist beskæftiget med at spille Kort. Værten sad og sov ved sin Skjænk. Espen gik hen til ham og lagde sin Haand paa hans Skulder, idet han forlangte to Glas Mjød.

Ib tog imidlertid Plads paa Bænken i nogen Afstand fra de to Soldater. Svenskerne lagde Kortene sammen og betragtede de nye Gjæster. Den Ene af dem udbrød henvendt til Ib:

„Hvad er I for Folk?“

Ib smilede og gjorde et Tegn hen mod Espen, idet han hvislede:

„Det er en rig Mand, han giver en Kande Mjød for et godt Ord.“

Denne Underretning, saa ufuldstændig den end var, syntes at electrisere Svenskerne. Den Ene reiste sig og gik hen til Skjænken.

„Hei Du!“ udbrød han til Værten. „Hvorfor nøler Du? hører Du ikke, at den Herre bestiller en Kande gammel Mjød til svenske Majestætens Krigsfolk?“

Espen og Værten betragtede Soldaten lige overraskede. Kræmmeren fattede sig først, han vendte sig mod den gamle Artillerist og sagde:

„Det Ord skal staa til Troende, Herre Krigsmand! en Kande Mjød giver jeg Eder villig.“

„Rap Jer da lidt, Vært!“ raabte Tambouren ved Bordet. „Hører I ikke, hvad den brave Mand siger? Den som giver villig, giver dobbelt; bring os derfor to Kander Mjød.“

Espens Læber fortrak sig til et bittert Smil, medens han svarede:

„Jeg har kun dette ene Tomarkstykke hos mig. I Guds Navn! jeg spenderer det, for at gjøre Eder en Fornøielse.“

Værten satte fire Tinbægere og en fyldt Mjødkande paa Bordet.

Under det Drikkelag, som nu begyndte, kom Espen uagtet den Modstand han gjorde, til at sidde mellem de to Svenske, der nødte ham til at tømme Bæger for Bæger med dem. Jb forholdt sig derimod stille og ordknap i den Krog af Stuen, hvor han havde valgt sin Plads.

Artilleristen skjænkede i Bægrene, reiste sig og blinkede til sin Kammerat, idet han udbrød:

„Svenskekongen Karl Gustavs Skaal! gid han fordeie godt, indtil han har opspist Danmark!"

Espen nippede til sit Bæger.

„Hvad for Noget!" raabte Tambouren truende, „drikker J ikke Svenskekongens Skaal?"

„Ak jo, Herr Tambour!" svarede Espen hurtigt, „det gjør jeg gjerne."

Han klinkede med de to Krigsmænd, som efter at have drukket rakte ham deres Hænder over Bordet. Espen begreb ikke ret Meningen hermed, imidlertid modtog han Soldaternes Haandslag og gjengjaldt dem.

„Og J!" vedblev den Gamle henvendt til Jb.

„Ak, Herre Krigsmand!" svarede Jb ydmygt. „Hvad Magt ligger der vel paa, om en fattig Bonde som jeg drikker den store Konges Skaal. Jeg har en slem Hovedværk denne Aften og duer ikke til at være med i Laget."

Efter disse Ord bøiede Jb sit Hoved ned mod

Bordet og skjulte det i begge Arme, som om han agtede at sove.

„Jeg tænker, vi lade ham fare," udbrød Artilleristen. „Desmere bliver der i Kanden for os. Hid med eders Bæger!"

Espen indsaae snart, at han vilde trække det korteste Straa i dette Lag, Mjøden begyndte allerede at stige ham til Hovedet, og Svenskerne vedbleve at fylde hans Bæger og tvang ham hvergang til at tømme det. Han prøvede derfor paa at anstille sig beruset og begyndte at synge og støie endnu mere høirøstet end Soldaterne.

„I lader jo til at blive en Karl, der vil gjøre os Ære," raabte Artilleristen leende.

„Hvad mon han mener dermed?" tænkte Espen.

„Hvad Haandtering har I ellers drevet før?"

„Før!" gjentog den Lille, „aa, jeg gaaer endnu omkring med min Kramkiste paa Ryggen."

„Fy, — Bissekræmmer, det vil ikke komme Eder til Gavn, bedre var det, om I havde været Jæger."

Espen smilede og tænkte: „Artilleristen har næsten faaet nok, han taler allerede over sig."

„Føler I nu ogsaa rigtig Lyst til eders nye Stand?" vedblev Soldaten, idet han deelte Kandens Indhold i de tre Bægere.

„I mener nok til min gamle Stand," svarede Espen leende.

„Nei, for tusind Djævle! jeg mener den ny."

„Det er jo knap et Kvarteer siden, I traadte ind i den," tilføiede Tambouren.

„Den Ene er ikke anderledes faren end den Anden," tænkte Espen, „de ere drukne begge To. Saameget desto bedre! — Jeg har jo været Kræmmer i over tyve Aar," tilføiede han høit.

„Det kan have sin Rigtighed, men I har kun været Soldat i tyve Minuter."

„Soldat!" gjentog Espen med stive og stirrende Blikke.

„Han er ellers god, den lille Fyr!" raabte Artilleristen. „Han drikker Kongens Skaal med Soldater, hvilket er udlagt, at han har Lyst til Krigsstanden, han tager imod vort Haandslag, hvilket er Tegn paa, at han er hvervet, og endda nægter han at være Soldat."

Espen følte Noget, der lignede en kold Febergysen fare igjennem sine Lemmer. I dette Dieblik vilde han have foretrukket den øde og mørke Vei med alle dens Skrækkebilleder for Selskabet i Krostuen.

„Men kjære Herr Soldat!" udbrød han med en næsten grædende Stemme, „betænk dog, jeg er en Mand paa henved de tre Snese, hvorledes duer jeg til at

være Soldat, tilmed er jeg værkbruden og mine Been magte fast ikke at bære mig."

„For en Ufærd!" raabte Artilleristen, „det bliver eders Sag at betænke; jeg agter min Tro ikke at bære Jer."

„Ret betragtet," udbrød Tambouren, „vil han rigtignok kun blive en maadelig Soldat."

„Aa, Herre Gud!" svarede Espen grædende, „yderst maadelig."

„Saa kommer han til at stille en Anden i sit Sted."

„Ja, der er nok ikke Andet for, med mindre han selv kan kjøbe sig løs."

Espen begyndte at ane Soldaternes Hensigt. Hans Frygt blev mindre, og han spurgte med et Suk:

„Hvormeget vilde det vel kunne koste?"

„Ja, hvad mener Du, Brorlil?" yttrede Tambouren.

„Jeg regner lavt, naar jeg siger halvtredsindstyve Sølvdalere."

„Halvtredsindstyve Sølvdalere!" gjentog Kjøbmanden, idet han hævede sine Øine mod det mørke Brædeloft, „saamange Penge har jeg min Tro ikke eiet paa eengang mit hele Liv igjennem."

„Hvad gjør det? Jeg tænker ogsaa, at Kong Karl er bedre tjent med en Stridsmand end med halv-

tredsindstyve Daler, og der er Noget ved Dig, Kræmmer! jeg veed ikke hvad, der siger, at Du med Tiden vil blive en god Soldat."

„I kan tage mit usle Liv," svarede Espen, „men jeg eier ikke saamange Penge."

„Troer I ikke, at vi i Betragtning af Mandens Fattigdom kunde nedsætte Summen til tredive Daler?"

„Maaskee!" svarede Artilleristen, „men saa heller ikke en Skilling ringere."

„Hør et Ord, I gode Krigsmænd!" udbrød Espen. „Nu har I gjort mig et Forslag, lad da mig gjøre Eder et andet."

„Kom frem dermed!"

„Jeg eier ikke de mange Penge, I forlange, det skal staa Eder frit for at ransage alle mine Lommer, for at I selv kunne blive overbeviste derom. Derimod drager jeg iaften op til Jungshoved Slot en Miils Vei herfra, og naar jeg først kommer der, kjender jeg en god Ven, som maaskee forstrækker mig med Summen. Hvis altsaa En af Eder vil følge med, kan han bringe Pengene tilbage og endda fortjene Lidt derover for sin Uleilighed."

„Det var ikke saa ueffent talt," svarede Artilleristen. „Men først maa vi see os for, om I ikke skulde have Pengene hos Jer."

„Vær saa god."

„Dernæst følger jeg med op til Slottet," sagde Tambouren, „siden jeg alligevel skal samme Vei til mit Kvarteer."

Man begriber uden Tvivl at Ib havde hørt ethvert Ord af denne Samtale, endskjøndt hans hule og snorkende Aandedrag lod formode en dyb Søvn. Idet Kræmmeren reiste sig fra Bænken, for at give Artilleristen Leilighed til at undersøge hans Lommer, hævede han sit Hoved en Smule op over Armene og kastede et nysgjerrigt og forskende Blik hen paa de tre Mænd.

Artilleristens Hænder gik fra Lomme til Lomme i Kræmmerens Klædning, men Ib begreb strax af den Sikkerhed og Ro, som Espens Ansigt viste, at denne Undersøgelse vilde blive frugtesløs. Gjenstanden for hans Interesse var ikke heller Pengene, men Brevet.

„Gid titusind Djævle tage Dig, Bissekræmmer! jeg finder jo ikke saameget som en Penning i dine Læderlommer."

„Jeg sagde det forud," yttrede Espen, „men mit Ord stod ikke til Troende."

„Ja ja! lad os saa see, at vi komme afsted til Jungshoved," yttrede Tambouren og reiste sig fra Bænken, „det begynder at blive silde i Tiden."

Ib sad igjen stille og ubevægelig. Espen betænkte

sig nogle Dieblikke, før han gik hen til ham, derefter lagde han Haanden paa hans Skulder:

„Er I rede til at vandre videre, Kammerat?"

„Jeg er færdig," svarede Ib og reiste sig.

„Jeg venter Dig her i Herberget," yttrede Artilleristen, idet han redte sig et Leie paa Bænken.

Espen knappede sin Kofte tæt op i Halsen, trak Huen ned over Ørerne, derpaa tog han sin Stok og fulgte med Tambouren ud af Krostuen. Ib blev nogle Dieblikke tilbage. Han traadte hen til Værten og hviskede til ham:

„I en Fart, Jakob! fyld mig en Trepægleflaske med Mjød og Brændeviin, Halvpart af hver. Imorgen, naar jeg kommer tilbage, skal Du faae din Betaling."

Værten skyndte sig hen til Skjænken.

„Det er godt, Ib!" hviskede han, idet han blandede den forlangte Drik, „Du kan betale mig, som din Leilighed falder bedst."

Da Ib havde faaet Flasken, forlod han Krostuen, trak sin Sabel frem fra Taghalmen og ilede efter de to Forudgaaende.

Stormen havde lagt sig, Maanen begyndte at komme tilsyne mellem de tunge graablaa Skyer, den samme Stilhed hvilede over Egnen, imidlertid var Espen bleven langt dristigere, siden han gik i Krigs-

mandens Selskab og vidste, at dennes Interesse beroede paa, at han kom lykkelig til Jungshoved.

Ib fulgte stiltiende efter dem, grundende paa Leilighed til at bortfjerne Tambouren. Da de vare komne et godt Stykke fra Krostedet, traadte han hen til Espens Side, trak den fyldte Flaske frem og udbrød:

„Siden I trakterede mig før, saa faaer jeg vel at gjøre Gjengjæld; vær saa god, Bissekræmmer! tag en Drik af denne Flaske, den gjør godt for Kulde."

„Nei Tak!" svarede Espen, „jeg har faaet nok dennesinde."

„Hvad Djævelen, Bondemand!" raabte Tambouren, „fører Du Drik med Dig? Lad smage!"

Ib rakte ham Flasken.

„Uh ha!" sagde Svensken efter et vældigt Drag, „den brænder jo i Halsen værre end Ild, men som Du siger, den gjør godt for Kulde." Han gjorde atter et Par Drag, satte Proppen i og udbrød:

„Det er nok bedst, at jeg bærer den for Dig."

Dermed stak han Flasken i sin Lomme og vandrede videre. Espen kastede et mistroisk Blik paa Ib, denne smilede, han havde nu opnaaet, hvad han ønskede.

Det varede ikke længe, før man sporede Virkningen af den stærke Drik. Svenskeren beklagede sig

gjentagende over det barske Veir og ledsagede enhver saadan Yttring med et nyt og forsvarligt Drag af Flasken. Han begyndte at synge, hans Gang blev usikker og slingrende, Espen søgte at faae Flasken lokket fra ham, men dette havde kun til Følge, at Tambouren drak ivrigere end før. Omsider mægtede han ikke at gaae længere, han ravede og faldt og svoer paa, at de to Andre skulde tage Plads ved hans Side i Sneen. Det forekom Espen, at han i den svage Belysning af Maanen saae Ibs Ansigt antage et mere uheldvarslende Smil, efterhaanden som Tambourens Ruus tiltog, han skjælvede og begyndte at ane en Plan med denne Flaske. Det var forgæves, at han prøvede paa at faae Tambouren til at staa op igjen. Denne slog om sig, og da Espen slap ham, tilkjendegav allerede et dybt og langtrukkent Aandedrag, at han var i Begreb med at sove ind.

„Kom og lad os gaa, kjære Ven!" sagde Ib, „Svensken der faae vi dog ikke med. Inden en Time vil han være en død Mand, Gud naade hans Sjæl!"

„Ja, men det er eders Skyld," svarede den Lille heftig, „hvorfor lod I ham faae Flasken?"

„Nei," sagde Ib, „det er eders Skyld, Kræmmer! og nu er det os To, der skulle til at tales ved."

„Hvad mener I?" spurgte Espen skjælvende i den dødeligste Angst.

„Hvor har I forvaret det Brev, I lovede at besørge til Obersten paa Jungshoved?"

„Brevet — til Obersten," gjentog Espen — „Jeg veed af intet Brev at sige."

„Det nytter kun lidt, at I dølger det, jeg var tilstede i Salen, da Thyge Høeg skrev det, og fulgte Jer ud."

„Aa Herre Gud naade mig arme Mand!" raabte Kræmmeren, idet han sank paa Knæ foran Ib og strakte fine Hænder iveiret. „Kan I bære det over jert Sind at gjøre mig Fortræd? Jeg sidder med Kone og tre smaa uskyldige Børn hjemme i Vordingborg."

„Brevet, Brevet!" raabte Ib og drog en Pistol frem fra Koften.

„Men jeg har jo intet Brev," svarede Espen grædende. „Siden I hørte Alt, hvad der blev sagt derinde, hørte I da ikke ogsaa, at Lehnsmanden sidenefter tog en anden Bestemmelse, at det skulde vente med Brevet, til han selv red op til Jungshoved imorgen. Han sagde det, imens han fulgte mig ud, og jeg gik da min Vei i mit eget Ærende tilvisse."

„Lad mig ransage eders Lommer," sagde Ib, som i dette Øieblik ikke vidste, hvad han skulde tro.

„Ja gjerne!" svarede Espen, idet han stod op.

Ib foretog en omhyggelig Undersøgelse i Kræm-

merens Klædning, i Lommerne, i Ærmerne, i Foderet, men Brevet fandtes ikke.

„Troer I mig nu?" spurgte Espen.

„Ja, det faaer jeg vel!" svarede Ib modfalden. Derefter gik de videre, Kræmmeren foran og Ib et Skridt tilbage, i Tvivl med sig selv, hvad han skulde tænke om Brevet:

„Tøv lidt!" udbrød han strax efter. „Lad mig see eders Sko."

„Aa ja," svarede Espen, og støttende sig til sin Stok drog han først den ene, siden den anden Sko af. Brevet fandtes ikke.

Gangen begyndte atter, indtil Ib igjen standsede med de Ord:

„Vi glemte at ransage eders Hue."

Espen tog Huen af Hovedet og rakte den til Ib, et let og næsten umærkeligt Smil bevægede hans Læber, mens Ibs skarpe og gjennemborende Blik bemærkede dette Smil, og deraf var Espens Skjæbne afhængig.

Imidlertid viste Maalet for deres Gang sig ved en Ombøining af Veien, Jungshoved Slot traadte stedse tydeligere frem fra Skoven, det tegnede sig mørkt paa det hvide Snedække, som Maanelyset skinnede hen over. Kræmmeren aandede friere, ethvert Skridt fjernede ham fra den truende Fare, allerede saae han de

mørke Skygger, som Skildvagterne dannede paa Volden, Taarnfløiene bevægede sig pibende paa deres Spir. De to Vandringsmænd havde naaet Broen, som førte over Rørret. Espens Kræfter vare udtømte, hans Bryst stønnede, men hans Skridt bleve længere og hurtigere.

I dette Øieblik faldt Ib paa en ny Tanke. Han tog fat i Espens Stok, den Lille vægrede sig for at lade ham faae den. Ib greb Kræmmeren om Livet, hævede ham ud over Rækværket og lod ham falde ned i Graven.

Man hørte et kvalt Skrig og et stønnende Suk. Fra Volden blev en Bøsse affyret, men Ib flygtede.

Idet han slap Kræmmeren, havde han grebet dennes Stok, og Stokken var en Hyldegreen, som Espen havde stødt Marven ud af, og gjemt Brevet i det derved fremkomne Hul.

III.

Ib opdager Rotternes Appetit, og Svend træffer gamle Bekjendte.

Ovenfor Høfdingsgaard laa et lille Huus, halvt indgravet i en Bakke, der omgav det paa tre Sider. Forsiden, hvori man saae en Dør og to smaa Vinduer, bestod af utilhugne Granitsteen, hvis Fuger vare udfyldte med Mos og Leer.

Paa denne Hyttes Loft sad to Personer midt i en stor Halmdynge. Den ene var Tam, hvis uheldige Forsøg paa at forraade Svend man maaskee mindes. Den Anden var Kulsoen, hans Kone. Natten tilforn var det lykkedes hende at skuffe sine Bevogteres Opmærksomhed og undslippe fra Gaasetaarnet i Vordingborg.

Tam havde i længere Tid havt Tilhold i denne Hytte, der kort efter Svenskernes Komme var bleven forladt af Beboerne. Han havde ogsaa ret kløgtigt foretrukket at bo paa Loftet, først fordi Halmen afgav et varmere Leie end Leergulvet i Stuen, dernæst fordi

hans Ophold paa dette Sted var mere skjult og saa at sige gjort utilgængeligt, naar han drog Stigen op efter sig og lukkede Lemmen.

Kulsoen laa nedgravet saa dybt i Halmen, at man blot saae hendes Hoved, som hun støttede paa begge Hænder. Tam var ifærd med at gjøre sig et lille Kighul i Græstørvene paa Taget, hvorfra han kunde iagttage Enhver, som gik forbi Hytten ude paa Veien.

„Men Tam da!“ udbrød Konen, efterat hun med megen Vidtløftighed havde udbredt sig over den List, som behøvedes for at slippe bort fra Taarnfængslet. „Hvorfor sidder Du der og tier saa stille, mens Du skulde være glad, nu jeg er kommen hjem til Dig?“

„Aa ja!“ svarede Tam med sin læspende Stemme og med et Udtryk af den fuldkomneste Ligegyldighed. „Hvis Du blot havde bragt lidt Brød med, for jeg er saa sulten, saa sulten.“

„Jømine!“ raabte Konen haanlig, „hvordan skulde jeg skaffe Brød, desformedelst jeg kun tænkte paa at komme ud af det slemme Hul, for at faa min lille Mand at see. Om Du tog Dig Noget til, fik vi vel Raad for Føden.“

„Hvad kunde jeg tage mig til?“ svarede Tam, „Andet end det jeg gjorde; thi huggede jeg en lang Baage i Isen nede ved Aaen og stillede min Ruse

ud, men Aalene kom ikke endda. Det gaaer ikke paa den Viis!" tilføiede han klagende. „Gud give jeg aldrig havde ladet mig forlokke af Dig til den skammelige Handling mod Svend. Han skaffede os dog Føden og imellemstunder Noget derover."

„Handlingen var ikke saa feil, siden der var tredive Sølvdaler at fortjene, Du bar Dig blot forkeert ad, som Du altid pleier; men det fremmer ikke at kævles mere derom. Hvor har Du gjort af Børnene?"

„Den Ene tuskede jeg bort til en Skjærsliber for en Lammeskindskofte og to Kavringer, at han skulde trække hans Bør."

„Hvem af dem var det?"

„Den Ældste, som havde fleest Kræfter."

„Det kunde jeg tænke mig til," svarede Konen, „Du har aldrig meent ham det godt, siden Du ikke var hans Fader."

„Aa, af den Grund kunde jeg jo have tusket dem alle tre bort; men den Næste kom ned til Egitsborg for at passe Herremandens Hundegaard, og hvissomda at løbe Ærender i By og min Søster tog den Yngste til sig, for at — Tys stille, der kommer Nogen agende herop til Huset."

„Hvem er det?" hviskede Kulsoen, idet hun nysgjerrigt strakte sig ud af Halmdyngen.

„Jeg kan ikke længer see dem, siden de kom Huset

saa nær, men vi faae dem vel at høre ret strax, naar de gaa ind i Stuen. Lad os blot være stille og lytte til."

Nede i Gaarden holdt paa samme Tid en lille Slæde og en Hest, som to Personer vare ifærd med at spænde fra. Den ene af disse bar Egnens almindelige Fruentimmerdragt, Ansigtet var næsten skjult af en sort Filthat, hvis Skygge faldt ned over Pande og Kinder. Omkring de temmelig brede Skuldre hang en blaastribet Hvergarns Halvkaabe, kantet med en Bræmme af Katteskind. Den Anden var en høi og bondeklædt Mand. Nøiere betragtet viste Begges Ansigter bekjendte Træk: det var Svend Gjønge og Ib, der saaledes begyndte deres Vandring med Skatten fra Vordingborg.

Svend havde kjøbt Slæden og Fruentimmerdragten af en Marketenderske, som drog omkring paa Landet blandt Svenskerne og solgte Mjød og Øl.

„Jeg tænker, vi kunne lade Mjøden blive liggende paa Slæden Natten over," yttrede Ib dæmpet. „Skulde den tage Skade, bliver det Svenskernes Sag. Til det andet Anker har jeg allerede faaet en Plads."

„Hvor?"

„Histhenne under Halmen i Faarestien."

Svend smilede, kiltrede sin Kjole op og hjalp Ib med at bære det ene Anker, som laa bagest paa

Slæden, ind i et lille Skuur, der ligesom Hytten var forladt af dets tidligere Beboere. De løste Hesten og førte den efter sig ind i Stuen.

„Det er et godt Natteherberg, vi fandt os," udbrød Ib, efterat have bundet Hesten i et Hjørne af Stuen og rystet en Foderpose ud foran den. „Jeg kjendte lidt til Folkene her, Ridefogden gav dem Huus oppe paa Gaarden, da Herskabet var reist ind til Kjøbenhavn, og siden har her knap været et Menneske."

„Hvoraf veed Du det, Ib?"

„Dengang jeg aabnede Døren, løb Rotterne omkring paa Leergulvet, og Sneen, som er føgen ned igjennem Skorsteenspiben, ligger stivfrossen her paa Arnestedet."

„Jeg maa love, at vi mødtes saa snart igjen," sagde Svend, „Du har et skarpt Blik."

„Saamænd!" svarede Ib med et selvtilfreds Nik. „Gudfader gav mig to rare Øine, og Taterfolkene lærte mig at bruge dem, mens vi vandrede sammen i min Barndom. Alligevel er Du min Mester, det siger jeg sandfærdig; for giver jeg end Agt paa, hvad jeg seer, og veed at redde mig, naar det kniber, var jeg dog aldrig Mand for selv at lægge en Plan eller udgrunde et kløgtigt Indfald. Du derimod forstaaer at finde paa Raad for alt Muligt, og sommefinde

for det Umulige med, og det vilde jeg saa gjerne, Du skulde lære mig."

„Ak, lille Ib!" sagde Svend, „Sligt lader sig vanskeligt lære, ei heller er det værd at bryde sit Hoved dermed; hvis Du blot vil hjælpe at udføre Planen, skal jeg nok lægge den for os Begge. For Tiden var det bedst, vi tænkte paa vor Radvere, Aftenen falder paa, og jeg begynder at blive sulten."

„Ja derfor veed jeg Raad," svarede Ib, „saasandt jeg lod Værten i Herberget fylde os en god Madpose, førend vi droge bort."

Med disse Ord satte han en stor Tværsæk op paa Bordet. Svend tog sin Fyrtønde frem og slog Ild for at tænde en Lyspind. Det varede længe, inden Tønderet vilde fænge, og da det endelig begyndte at gnistre, var det ham umuligt at faae Lyspinden ibrand.

Ib stod og saae til, han smilede og udbrød:

„Ja, i den Kunst er jeg din Overmand; laan mig Tønden, saa skal Du see, hvor let det gaaer."

Ib beviste virkelig strax efter det Ugrundede i hans Beklagelse over Mangel paa Indfald, thi da Svend havde givet ham Fyrtønden, tog han et Stykke af en Grankogle op af Lommen, knuste nogle af dens harpixholdige Frøhuse mellem Fingrene og lod dette

Pulver falde paa Tønderet, som derved strax blussede op i Flamme.

„Den Maade har jeg ogsaa lært af Ratmændsfolkene,“ yttrede han leende, medens han tændte Lyspinden og stak den fast mellem Stenene paa Arnestedet. „Hvad siger Du nu, om vi gjorde os et godt Baal Ild paa, for at drive Kulden ud af Stuen?“

„Blot det ikke sees, om nogen Veifarende kommer forbi,“ svarede Svend, ifærd med at drage de medbragte Levnetsmidler op af Tværsækken.

„Vi kunne jo dække Glughullerne til. Her er min Kofte, hæng den for, imens gaaer jeg ud og tapper os en Kande Mjød af vor Tønde paa Slæden.“

Hele denne Samtale blev hørt af Tam og Kulsoen ovenfor, de havde lagt sig langs hen ad Gulvet med Hovedet ned mod de løse Brædder, hvoraf Loftet bestod, og kunde gjennem de talrige Aabninger og Sprækker iagttage alt, hvad der skete i Stuen.

„Hører Du?“ hviskede Kulsoen under den Larm, som Ibs Bortgang foraarsagede. „De have et Mjødanker ude paa Slæden.“

„Ja, og deilig Mad paa Bordet,“ svarede Tam, „hvem der kunde faae sig et lille Stykke deraf.“

Efterat Svend havde hængt Ibs Kofte og sin egen Kaabe over de to smaa Vinduer, gik han ud af Stuen for at overbevise sig om, at Lysets Skin

ikke var synlig paa Veien. I det Samme reiste Kulsoen sig op fra Gulvet og stød et af Loftsbrædderne tilside.

„Hvad er det Du gjør?" spurgte Tam. „Tænk paa lille, Boel! at det gjælder mit ringe Liv, om de opdage vort Skjul."

„Tænk Du paa, at jeg maa sørge for lidt Aftensmad til os to fattige Stakler!" svarede Kulsoen.

„Aftensmad?" gjentog Tam, uden at forstaa, hvad hun meente.

Kulsoen lod sit Svar bero med at rykke en af de lange Tækkekjeppe ud, som sammenholdt Taget, derpaa lagde hun sig hen over Gulvet og stak Kjeppen igjennem Aabningen ned i Maden.

„See her have vi Nadvere," hviskede hun tilfreds og drog et Havrebrød op med Kjeppen. „Men Skam faae Dig, Du Lækkersultne! Du vil bestemt helst have Suul til Brødet. Jeg kjender din Lyst." Hun stak paa ny sin Stok ned igjennem Aabningen og denne Gang fiskede hun sig en stor Kjødpølse.

Tam havde uden at mæle et Ord og med en yderlig Forbauselse været Vidne til dette.

„Ak Boel, Boel!" hviskede han, da Pølsen kom op gjennem Loftet. „Lad det nu være nok; der vil times os en Ulykke, naar de komme ind igjen og see, at Maden er borte."

„Ja Du snakker, som Du har Forstand til,“ hviskede Kulsoen. „Fattigfolk som vi have ikke Raad til at vrage, og det er nok ikke hver en Qvæld, Vorherre er saa god at skikke os slig rar Mad. „Nu har jeg sørget for vor Nadvere, men maa jeg ikke ogsaa tænke paa en lille Mundfuld til vor Middagsmad imorgen?“

Under disse Bemærkninger drog hun med det tidligere Held nok en Kavring og en lille Knapost op igjennem Hullet og havde atter faaet Stokken ned til en ny Fangst, da der hørtes Skridt udenfor Døren. Kulsoen drog Kjeppen tilbage og skød Brædtet hen paa dets Plads igjen. I samme Øieblik traadte Ib og Svend ind i Stuen.

Ib udstødte et Skrig, da han satte Mjødbunken paa Bordet og opdagede det begaaede Rov. Hans Ansigt udtrykte den dybeste Overraskelse.

„Hvem har taget vor gode Mad?“ udbrød han. „See engang! Bordet er næsten tømt, og Ingen af os har endnu faaet det Ringeste.“

Svend var naturligviis ikke istand til at give nogen Oplysning, og Begge udtømte sig i Formodninger til megen Opbyggelse for Ægteparret, som imidlertid ovenover dem gjorde sig tilgode med deres Bytte.

„Der maa Nogen have listet sig ind i Stuen, mens vi vare ude,“ yttrede Ib.

„Og vi skulde ikke have seet dem gaa bort?" svarede Svend med et Skuldertræk.

„Det er ogsaa sandt. — Nu begriber jeg Alt. Det er Rotterne, som have stjaalet Maden."

„Rotterne!" gjentog Svend, „to Brød, en Ost og en Pølse, man skulde næsten ikke tro, de kunde løbe bort med saameget."

„Ja veed Du hvad, Svend! man skulde næsten heller ikke tro, at Maden kunde løbe bort af sig selv. Rotterne eller Nissen har taget den, og jeg holder paa de Første, siden jeg har seet flere Rotter end Nisser."

„Gid det maa bekomme dem vel!" svarede Svend smilende, „nu ville vi tage til Takke med det, de have ladet os beholde tilbage."

Maaltidet fandt Sted under en uafbrudt Taushed. Da endelig Ib havde aftørret sin Kniv og stukket den i Bæltet, udbrød han:

„Synd og Skam var det, at vi satte os tilbords uden Bøn, men Vorherre regner os det vel ikke saa nøie i Krigens Tid, og sin Bøn skal han faae alligevel, naar jeg lægger mig til Ro i Halmen. Lad mig nu høre, hvad Plan Du har udfundet for at bringe vor Mjødtønde til dens Bestemmelsessted."

„Jeg tænker, vi fare fort, som vi har begyndt."

„Ja, men vil det gaa paa den Viis? Vi faae vist megen Fortræd underveis, helst da Sagen begynder

at spørges. Paa det korte Stykke Vei, vi have draget, ere allerede Tre vidende om vor Hemmelighed."

„Hører Du?" hviskede Kulsoen til Tam, „de have en Hemmelighed sammen, den maa vi see at komme underveir med."

„Tre!" gjentog Svend.

„Den Første er Capitain Manheimer, som vi formeldte vor Hilsen i Kirken, han var saa ivrig efter at faae Dig itale forleden, at han knap lader det blive ved det ene Forsøg; den Næste er Lehnsmanden, Thyge Høeg, og den Tredie. — ja Gud naade hans Sjæl! han er der, hvor de to Andre burde være. — — Ad hvilken Vei har Du betænkt at vi skulle vi drage?"

„Op gjennem Jungshoved Skove," svarede Svend; „der har jeg sat to af mine Mænd Stævne; saa liste vi os igjennem Landet mod Vest indtil Norden for Kjøge By og derfra over Isen ad Kjøbenhavn til. Paa hele Veien ville vi træffe Gjøngerne, men for hver to Miil har en Mand en Hest tilrede for os, at vi kan fare hurtigt. Det maa gaa, lille Ib!" tilføiede Svend, idet han lagde Kniven bort og stirrede stivt hen for sig, „thi jeg har sat min Ære og min Velfærd i Pant derpaa, min egen og — ."

„Ja din egen Ære og hendes med," tilføiede Ib sagte.

„Hvis?" spurgte Svend.

„Hendes, som Du aldrig har vovet at nævne for mig, lad være at jeg kanskee er den Eneste i hele Verden, Du kunde have fuld Tillid til. Hvem er der vel foruden mig, som kjender Alt fra den første Begyndelse af? det er ogsaa mig, der mener Dig det bedre end alle de Andre tilhobe. Nu snakke vi kun saadan derom, men jeg gik og kiggede efter dit Ansigt, hver evige Gang jeg hørte, at Du vendte hjem fra Slottet fra Hende, for at see om Du var glad, eller om hun havde gjort Dig imod. Du maa tage det for hvad Du vil, men jeg lod ogsaa hvissomda et Par Ord falde til Vorherre i min Aftenbøn, at han nok kunde gjøre Jer to lidt tilgode."

Svend rakte ham Haanden. I det Udtryk, som hvilede over hans Ansigt, laa en heftig og bevæget Stemning tilsyne.

„Ak, lille Ib!" svarede han blødt og dæmpet. „Hvorom vilde Du vel, at jeg skulde tale? Jeg er en ærlig Mand, og jeg er gift med din egen Søster."

„Ja, det er saa, Du giftede Ane for at frelse Frøkenen. Din onde Skjæbne lod Dig slutte dette Ægteskab, som hverken blev velsignet af Gud eller Mennesker."

„Aa nei endda!" svarede Svend, „den onde Skjæbne det er kun vor egen Ufornuft, jeg troer ikke paa en anden. Hvad der er skeet imellem mig og

Frøken Parsberg, lige fra vi vare Børn af, det tør Alverden vide, de dømme kun en Kvinde falsk, fordi de forstaa hende falsk, men Du forlange ikke, at jeg skal tale om hende; jeg faaer at bære mine Tanker for mig selv i Løndom, — mine Tanker og mine Sorger."

„Men hvis hun volder Dig Sorg, Svend! saa lad hende heller fare, hun staaer dog over Dig i Vilkaar og Formue, og I passe ikke ret for hinanden."

„Det kan være, at Du siger sandt, Ib! jeg har selv tænkt det Samme. Men jeg mener ikke, at hun volder mig Sorg," udbrød han hurtigt, som om han skyndte sig at bortjage den Skygge, Ibs Ord meddelte Samtalens Gjenstand. „Tvertimod!" vedblev han med et lykkeligt Smil og straalende Øine, „hvad Godt jeg har gjort i mit Liv, og hvad for en modig Bedrift, som Folk om lidt ville komme til at spørge, i dem har hun tilvisse større Lod og Deel end baade Kongen og mit Fødeland og fast Gudfader i Himmerig; derfor tænker jeg ogsaa, vor Plan vil gaa."

Ib beholdt den Haand i sin, som Svend under disse Ord rakte ham, hans brune Kinder glødede af en dybere Rødme, og hans smaa Øine straalede medens han svarede:

„Ja vist vil den gaa, min Svoger og min kjære

Broder! for jeg har jo ogsaa Noget at vente ved samme Leilighed."

„Hvad mener Du?"

„Ak ja, jeg har lagt en lille Plan for mig selv. Tænker Du kanskee ikke, at jeg ligesaavel som Du har en Ting at gaa og pønse paa, den jeg blot ønsker vilde lykkes ret? Forskjellen imellem os er alene, at Du bærer din Plan i Hovedet, mens jeg bærer min i mit Hjerte."

„Eia!" svarede Svend, „der betroer Du mig jo noget heelt Nyt."

„Det er ellers gammelt nok," svarede Ib i samme spøgende Tone som hidtil, „for lige siden jeg ifjor blev til et ærligt Menneske, fik jeg Sindelag paa en lille Pige oppe ved Holmegaards Mose. Du smiler, Svend! ja, mine Tanker flyve som Svalen i Regnveir langs med Jorden. Men høit at flyve er værst i Blæsten, og bliver jeg kun til noget Retskaffent, saa banker jeg paa hos Fogden, hendes Fader, og beder ham om Jaord for den lille Inger. Hun var mig saa god tilforn i min ringe Stand; imens de Andre haanede og kastede Vrag paa mig, tog hun mit Forsvar, ja engang forgangen til Høstfest, da jeg spillede for dem til Lystighed, og Madmoderen gav mig Drikke af mit eget Bæger, det Ingen turde røre ved, formedelst jeg endnu var uærlig i deres Øine, da kom

Inger hen paa Stilladsen, hvor jeg sad, og sagde: Du spiller saa kjønt, Musikanter! men Du drikker saa lidt, lad mig smage paa Mjøden for Dig, mens ingen Andre tør gjøre det. Saa drak hun mig til af mit Bæger for alle Gjæsterne. Ja Svend! den Aften glemmer jeg aldrig, og siden tænkte jeg paa at blive til noget Stort i Verden, det Gud som Almægtigste var saa god at sige Ja til, for at jeg kunde gaa hen til Inger og byde hende Tak for sidst. Bringe vi nu den trinde Mynt lykkelig og vel hjem til Kongen, saa tager Du din Part af Æren, og det den bedste, siden det er Dig, der styrer og staaer for det Hele, men alligevel kan det træffe saadan, at Kongen eller de høie Herrer give os Forlov til at ønske noget til Belønning; veed Du saa, hvad der skeer? — Dronningen gjorde mig til sin Stridsmand, Kongen gjør mig maaskee til sin Vagtmester, og saa gaaer jeg hjem i min deilige Uniform og banker paa som Frier hos Ingers Fader."

Da Svend Gjønge og Ib den næste Morgen kjørte bort fra Hytten, begyndte Solen at komme frem over de mørke Skove, som strakte sig langs med Kysten. Luften var klar og skyfri; store Flokke af skrigende Krager fløi hen over Markerne. Svend sad foran paa Slæden, iført sin Fruentimmerdragt og med Filthatten dybt nedtrukken i Panden. Ib havde dannet

sig et Sæde af Fodersækken paa den bageste Tønde. I lang Afstand hørte man den dæmpede Klang af Staverby og Allersløv Kirkeklokker, som ringede til Solopgang.

Men oppe fra et Glamhul paa Gavlen af Hytten kigede et blegt og indfaldent Ansigt ud efter den lille Slæde. Det var Tam, som da han vaagnede henimod Morgengry, faldt i den dybeste Forundring ved at finde sig alene paa Halmloftet. Kulsoen havde forladt ham om Natten, uden at han mærkede det og tillige uden at meddele ham Grunden til sin Bortgang. Den lille Stige, som han Aftenen tilforn havde draget op efter sig paa Loftet, laa omstyrtet i Sneen nedenfor Gavllaagen, og antydede den Maade, paa hvilken hun var kommen bort.

Svend Gjønge valgte en Vei langs med det bugtede Aaløb, der fører fra Søen ved Lekkinde, og under hvis høie Brinker de haabede at være skjulte for Svenskernes Streifpatrouiller.

„See, hvor kjønt Solen kommer frem derovre bag Skoven," sagde Ib, „det spaaer os en lykkelig Dag."

„Aa ja maaskee," svarede Svend, „men seer Du dernede ved Huulveien, hvor kjønt de svenske Ryttere komme frem, hvad mener Du, de spaa os?"

„Vi have jo vore Papirer," hvislede Ib, idet han

skelede ned mod det betegnede Sted for ikke at dreie Hovedet.

Strax efter hørtes Hestetrav, og fire Ryttere kom jagende hen imod Slæden. Ib tog sin Hue af og hilste, Svend blev siddende med Tømmen i Haanden, krumbøiet og tilsyneladende forkommen af den skarpe Morgenkulde.

„Hvad bringe I der paa eders Sluffe?“ spurgte Corporalen for Rytterne.

„Lidt Mjød og en god Drik Pors,“ svarede Ib.

„Djævelen sluge eders Pors! lad mig smage Mjøden,“ sagde Corporalen.

Ib tappede et Bæger. Svensken drak.

„For en Ulykke, I Cujoner!“ raabte han efterat have tømt Bægeret, „Mjøden er jo halvfrossen og dygtig spædet med Vand. Har i Forlov til at handle med Krigsfolk?“

„Aa ja!“ svarede Ib, idet han fremtog den skrevne Tilladelse.

Corporalen kastede et Blik paa det smudsige Papir og rakte ham det tilbage igjen.

„Det er i sin Orden,“ sagde han. „Hvor agte I Eder hen?“

„Ad Jungshoved til.“

„Det træffer sig sært heldigt. Jeg kommer netop den samme Vei henimod Middag, saa kan I huske

at kræve Betaling for Mjøden. — Drag eders Vei i Fred."

Med disse Ord rede Rytterne videre.

„Jeg troer, de lo af os," sagde Ib, efterat Slæden var kommen saa langt bort, at hans Ord ikke kunde høres.

„Den Fornøielse kan vi unde dem, de brave Folk!" svarede Svend, „siden de lode os beholde vore Penge. Men Enden er ikke endda, vi træffe vel flere af deres Kammerater, efterhaanden som vi nærme os Jungshoved."

Svends Formodning blev strax efter stadfæstet, idet man atter hørte Hestetrav henover den frosne Jord. Ib reiste sig op paa Slæden og saae en Afdeling Ryttere komme frem mellem Bakkerne.

Saasnart Svenskerne fik Øie paa det lille Kjøretøi, rede de hen mod det. Svend lod Hesten gaa Skridt for Skridt, Ib bøiede sig over ham og hviskede:

„Denne Gang kniber det, jeg kjender den Uniform, Karlene bære. Seer Du, det er Grev Fersens Dragoner, Mage til dem, vi plyndrede og bandt i Skovhytten ved Gjerderød?"

„Ti kun stille," svarede Svend, „jeg seer det nok. De agte vel kun at gjøre samme Handel som nylig deres Kammerater."

Dragonerne rede imidlertid hen paa Siden af Slæden og befalede Svend at holde stille. Anføreren gjentog omtrent et lignende Spørgsmaal, som lidt tilforn var blevet dem gjort, og Ib svarede paa samme Maade.

„Har I svenske Hovedsmandens Tilladelse til at forhandle eders Varer?“

„Ja, strenge Herre!“ svarede Ib og leverede Vagtmesteren Beviset.

„Hvem af Jer eier Værtskabet?“ vedblev Vagtmesteren.

„Det gjør min Moster der,“ svarede Ib, „men hun er gammel og lider af Tandværk, derfor har hun ondt ved at tale og lod mig følge af By med sig.“

„I kan drage eders Vei,“ yttrede Vagtmesteren og vendte sin Hest bort fra Slæden.

„Aa tøv dog en lille Kjende forinden,“ raabte hans Sidemand, idet han pludselig bøiede sig ud over Hesten og med Spidsen af sin Pallask løftede Svends Filthat iveiret. Dragonerne udstødte et Forundringsraab, da de saae et mørkt og skægget Ansigt komme tilsyne under Hatten, de droge Pistolerne ud af Sadelhylstrene.

„Titusind Skok Djævle tage Dig!“ raabte Korporalen med en haanlig Latter, „saa taus som Du bliver siddende ligeoverfor dine gamle Bekjendte. See

engang ret paa mig, og sig om Du kan mindes mit Ansigt fra sidst?"

Ved det første Blik paa denne Mand havde Svend gjenkjendt Corporalen, hvis Uniform han benyttede ved sit Møde med Oberst Sparre, det næste overbeviste ham om, hvor umuligt ethvert Forsøg paa Flugt vilde være i denne Kreds, hvorfra otte truende Pistolløb pegede imod ham. Ib var bleven bleg, hans Lemmer skjælvede, medens hans smaa Øine ufravendt dvælede paa Svend, saa skarpe og gjennemtrængende, som om han søgte at læse de Tanker, der i dette Øieblik gjennemkrydsede Gjøngernes Høvding.

Svend reiste sig fra Slæden og kastede Kaaben tilbage.

„Corporal!" udbrød han, „I har ikke taget Feil, jeg er Svend Gjønge."

Det Udraab, der fulgte efter disse Ord fra enkelte af Dragonerne, blev kun bemærket af Ib, som hævede Hovedet og saae sig omkring i Kredsen med en ubeskrivelig Mine af selvtilfreds Vigtighed. Han begreb, at Svend havde fattet sin Plan. Denne vedblev:

„Jeg er eders Fange, og I har idag fortjent tredive Sølvdalere."

„De skulle være høist velkomne," sagde Corporalen muntert, „jeg skal drikke dem op paa din Sundhed."

„I kunde gjøre mig en større Tjeneste," yttrede Svend.

„Tal!"

„Naar jeg kommer op til Jungshoved, bliver jeg skudt."

„Sandsynligviis."

„Men hjemme har jeg en Kvinde og et lille Barn."

„Destoværre for dem."

„Maa jeg skikke dem en Hilsen til Afsked med min Kammerat?"

„Jeg tænker, din Kammerat følger med os."

„Aa ja, men den stakkels Bondeknøs har intet Ondt bedrevet og staaer ikke i Ledtog med mig, Obersten vil give ham fri igjen."

„Kan være muligt," svarede Corporalen, som ikke syntes at gjenkjende Ib.

„Saa tal da til ham, men fat Dig kort."

Svend bøiede sig over mod Ibs Øre og hviskede til ham: „Giv Dig til at græde."

Ib adlød øieblikkelig og stak i en hylende Graad.

Seer Du den Vaage, der er hugget histhenne i Aaen? Naar vi komme lige ud for den, skærer Du Rebet over paa Tønden og lader den rulle ud over Sluffen ned ad Brinken. — Tud dog, tud!"

Ib hylede i overordentlig høie og langtrukne Toner.

„Isen vil briste ved Tøndens Vægt," vedblev Svend, „og vi have vor Skat forvaret. Tag blot nøie Kjende paa Landet udfor det Sted, hvor den synker ned."

„Naa er Du snart færdig?" raabte Corporalen.

„Paa Minuten!" svarede Svend og tilføiede hviskende: „Har Du forstaaet mig ret?"

„Ja men jeg har tabt min Kniv."

„Saa lad, som Du omfavner mig, og træk min ud af Bæltet."

Ib adlød og lod med en Taters Behændighed Kniven forsvinde under sit Trøieærme. Svend traadte tilbage mellem Dragonerne.

Disse havde under Gjøngernes Samtale overlagt Maaden, paa hvilken de bedst skulde bringe deres Fanger bort. Corporalen vendte sig mod Svend og udbrød:

„Siden Du holder af at age, saa sid kun op igjen og pidsk paa din Krik, at vi kunne komme afsted til Slottet."

Svend kastede et Blik til Ib, som denne besvarede ved at lukke det ene Øie, derpaa tog han Tømmerne og drev paa Hesten. Dragonerne omringede Slæden i tre Hobe. Paa den fjerde og ubevogtede Side gik Veien langs med den steile Brink, nedenfor hvilken Aaløbet snoede sig.

Ib havde atter indtaget sit forrige Sæde paa den bageste Tønde. Medens han tilsyneladende svøbte Hestedækkenet sammen over sine Fødder, lykkedes det ham ubemærket at overskære Rebet omkring Tønden, saaledes at denne fra nu af kun holdtes fast paa Sluffen ved sin egen Tyngde. Da de kom ligeud for Vaagen dreiede Svend Hesten længere ud paa Randen af Brinken og gav den et Slag med Pidsken. Hesten sprang iveiret. Ib udstødte et Skrig og lod sig falde ned i Sneen, medens han gav Tønden et heftigt Stød ud af Sluffen. Tønden rullede ned over Brinken, i Begyndelsen langsomt, men med stedse tiltagende Fart,, og forsvandt strax efter i Aaen i den Vaage, som Tam havde hugget til sin Aaleruse.

Hele dette Optrin foregik saa pludseligt og tillige saa naturligt, at ingen af Dragonerne mærkede den begaaede List. Da Ib styrtede ud over Slæden, blev den almindelige Opmærksomhed ledet bort fra Tønden. De troede, at han gjorde et Forsøg paa Flugt, og grebe til Pistolerne. Men Ib blev liggende i Sneen og jamrede sig. Da han endelig reiste sig, udbrød han:

„Gudskelov, at det kun var Porstønden, vi forliste, Mjøden have vi endnu tilbage."

Corporalen slog en Latter op og svarede:

„Jeg tænker, at det saa omtrent kunde falde ud paa Eet for Dig, Bondeknøs! thi det skulde gaa til

som Djævels, hvis Du fik godt enten af den Mjød eller Pors, I føre med Jer. Nu op igjen, og hold Dig fast, eller jeg lader Dig surre til Sluffen."

Ibs og Svends Blikke mødte hinanden med et meget talende Udtryk.

„Tre Stene," mumlede Svend halvhøit.

„En Trærod paa den anden Side Aaen," hviskede Ib.

Det var de forskjellige Kjendemærker, de havde taget for at gjenkjende Stedet, hvor Porstønden rullede ned i Baagen.

IV.

En Gaardhund.

I den Mellemtid Svend havde været beskæftiget nede i Bordingborg, var de svenske Troppers Antal omkring Jungshoved bleven betydeligt forøget. Alle nærliggende Landsbyer havde modtaget deres Indkvartering, af hvilken talrige Streifcorps bleve udsendte for at opdrive Levnetsmidler og især Foder til Hestene, hvorpaa Armeen begyndte at lide følelig Mangel.

Som en Følge heraf traf Dragonerne paa flere af deres Kammerater, endnu inden de naaede Skoven. Corporalen fortalte om den vigtige Fangst, han havde gjort, og de Sidstankomne sluttede sig da til Rytterne, saa at Svenskerne udgjorde et temmelig anseeligt Antal, idet de droge ind paa Slottet.

Midt i dette Optog sad Svend i sin Fruentimmerdragt, Gjenstand for en Mængde nysgjerrige Blikke, uden at han syntes at agte derpaa. Hans Træk udtrykte en dyb Alvor, men tillige en Mands Bestemthed og Fatning. Flere Gange saae man ham læne sig tilbage

paa Forsædet og hviske nogle Ord til Ib, som denne besvarede med et næsten umærkeligt Hovednik.

Idet Dragonerne rede ud af Dremandsgaards Skove og kom til Broen, der førte over Roret, hvorfra hele Slottet viste sig for dem, red Vagtmesteren i Spidsen for Toget.

„Blæs os et Stykke,“ raabte han til en Trompeter, „at de kunne fornemme vor Ankomst.“

Trompeteren blæste. Hornets skingrende Toner gave Gjenlyd i Skoven. Paa Voldene kom flere Klynger af Krigsfolk tilsyne. Svends Navn gik fra Mund til Mund, Soldaterne tilraabte ham spottende Velkomsthilsener. Vagtmesteren strøg sin Knebelsbart, idet han bøiede sig til begge Sider for at besvare de talrige Lykønskninger, han modtog af sine Kammerater. Mellem denne Sværm af skraalende og spottende Fjender holdt Svend sit Indtog gjennem Slottets Hovedport.

Først da Sluffen standsede og Dragonerne trængte den sammenstimlede Mængde tilbage, opdagede Vagtmesteren til sin Forskrækkelse, at den ene af hans Fanger manglede. Ib var forsvunden, uden at Nogen havde lagt Mærke dertil.

Da Slæden holdt i Gaarden sloge Dragonerne Kreds omkring den. Vagtmesteren steg af Hesten og gik op paa Slottet for at melde sig hos Oberst Sparre.

Imidlertid forøgede Tilskuernes Mængde bestandig

Kredsen omkring Svend. Hans Triumfer havde for ofte været omtalte og frygtede, til at man ikke skulde glæde sig over hans Ydmygelse. Hans Forklædning som Fruentimmer gav desuden forøget Anledning til Morskab og til en Mængde raa og plumpe Indfald, som bleve modtagne med almindeligt Behag.

Svend syntes at være uden Øren eller idetmindste uden Sands for alle disse Yttringer. Han blev siddende paa Slæden, indsvøbt i den blaa Hvergarns Halvkaabe, og stirrede stivt hen for sig. Af og til forandrede dette Blik sin Retning og hævedes op mod et Vindue i øverste Etage, hvis Gardiner vel vare nedtrukne, men mellem hvilke der dog flere Gange viste sig et smukt kvindeligt Hoved, hvis mørke Øine syntes at møde Gjøngens.

Blandt Mængden var det især en ung Halvmaane-blæser, som udmærkede sig ved sin platte Skjemt, og hvis Indfald bleve modtagne med lydeligst Jubel. Svends vedvarende Ligegyldighed og Kulde opirrede ham, for at bringe større Afvexling i Spøgen løftede han Filthatten af hans Hoved. Ved denne Fornærmelse syntes Svend endelig at være vaagnet, han kastede et Blik fuldt af Foragt omkring sig og udbrød:

„Ak lille Søn! hvorfor lader Du mig ikke være i Fred? Nu taler Du kun saa og brasker, mens Du seer et halvt Regiment Kammerater omkring Dig,

men om vi engang mødtes, hvor Sol og Vind var lige skiftet, vilde knap et Rottehul være Dig lille nok til at krybe i Skjul for mig."

„Min Tro om jeg vilde," svarede Halvmaaneblæseren, opirret over at Fordelen i dette Dieblik syntes at være paa Svends Side; „snarere skulde jeg prøve med min Klinge at gjøre et Rottehul i Dig, som baade Sol og Vind kunde skinne ind igjennem."

Under disse Ord lod han sin Sabel udfordrende kredse omkring i Luften. Fangen stod opreist ved Siden af Slæden. Med en lynsnar Bevægelse samlede han Kaaben over sin venstre Arm og afbødede med den det Hug Svenskeren førte, idet Svend sprang ind paa ham, rev ham Klingen ud af Haanden, og kastede ham tilbage blandt Mængden.

Endnu førend den uheldige Trompeter havde reist sig, traadte Svend hen til en gammel graahaaret og arret Vagtmester, der hidtil havde staaet rolig og alvorlig i Kredsen og smøget af sin Pibe.

„Min Herre Vagtmester!" sagde Svend, „I tage dette Barns Klinge, og om I holder det for Umagen værd, saa lær ham, at det kun er den Feige, der haaner en vaabenløs Fange."

„Titusind Ulykker fare I ham, om han skal komme til at mæle et Ord mere," svarede den Gamle, idet han

stak sin Pibe ned i Frakkelommen og med lange Skridt gik hen til Klyngen, som omringede Trompeteren.

Strax efter viste Sparre sig paa Trappen, ledsaget af Vagtmesteren Kredsen aabnede sig og Obersten traadte hen til Svend. Han betragtede ham nogle Øieblikke taus og forundret, før han udbrød:

„Naa, saa vi mødes dog engang igjen, Svend Gjønge!"

„Ja strenge Herre!" svarede Svend. „I give mig ingen Utak derfor, det er ikke skeet med min Villie."

Sparre vendte sig om mod Vagtmesteren for at skjule et Smil.

„Han kan lade sine Folk sætte af, Vagtmester!" sagde han." Fangen skal undersøges, og to Mand bevogte ham hernede i Gaarden, indtil General Vavasor vender tilbage."

Vagtmesteren hilste og førte Svend ned i Kjelderen, hvor Soldaterne havde deres Vagtstue. Dragonerne bortfjernede sig strax efter tilligemed de øvrige Tilskuere.

Jungshoved Slot havde allerede i de sidste Uger været saa opfyldt af Stridsfolk, at det ikke kunde rumme flere. Da Karl Gustav vedblev at drage sine Soldater sammen paa Sjælland, for under den paatænkte Beleiring af Hovedstaden at have Reserven nærmere, end medens den laa adsplittet omkring paa

Derne, var man nødsaget til at optage Slottets Baggaard til Barakker. Denne Baggaard vendte ud mod Skoven. Barakkerne bleve opførte i lange Rækker af Grene og Halm og saa lave, at et voxent Menneske ikke kunde staa opreist i dem.

Samme Eftermiddag Svend kom til Slottet, var det blevet de nærmestliggende Herregaarde paalagt at levere Halm til en ny Række Hytter, som man opreiste til en Afdeling af General Vavasors Regiment. Vindebroen var ladet ned, og Hovedporten stod aaben, medens Bønderne kjørte ind og ud med deres Høstvogne.

Da Svend blev ført tilbage til Gaarden, bar han sin sædvanlige Dragt, som hidtil havde været skjult under Fruentimmerkjolen. Vagtmesteren førte ham med bagbundne Hænder til en Sidemuur i Forgaarden og gav to Dragoner Befaling til at bevogte ham.

„I bære eders Pistoler spændte," sagde han, „stille Eder hver paa sin Side af Manden og holde skarp Vagt. Jeg vilde ikke give en Styver for eders Liv, om I lode ham slippe løs, heller ikke tillades Nogen at tale med Fangen, og skulde han give Tegn til at løbe bort, saa give I ham hans Rest, det bedste I have lært."

Efter disse Formaninger strøg Vagtmesteren sin Knebelsbart opad mod Oinene, nikkede med et blidt Smil til Svend og begav sig op ad Trapperne til

Obersten, for at modtage den udlovede Belønning for Svends Paagribelse.

En halv Time efter kom General Vavasor, omringet af sin Stab, ridende ind over Vindebroen. Sparre modtog ham nedenfor Slotstrappen og underrettede ham om den gjorte Fangst. Vavasor syntes ikke at dele Oberstens Glæde, hans sorte og tykke Øienbryn trak sig tættere sammen, medens han gik hen over Gaarden til Svend.

„Eia, Stratenrøver!“ udbrød Generalen, „have vi endelig faaet Dig fat?“

„Ja endelig,“ svarede Svend koldblodig.

„Ved min Himmeriges Part! om vi ikke skulde holde saa fast paa Dig, Galgenfugl! at Du aldrig slipper løs tiere.“

„Eders Ord skal staa til Troende, strenge Herre! I have bundet mine Hænder og berøvet mig mine Vaaben, saa selv en liden Pog tør vove at skjælde og haane mig.“

„For den Sags Skyld, kunde man gjerne have ladet Dig beholde baade Hænder og Vaaben til Brug, jeg troer ikke, Du skal skade os mere.“

Svend lod sit Svar bero med at trække paa Skuldrene.

Generalen lagde ikke Mærke dertil, han stod for-

dybet i sine Tanker; pludseligt knyttede han Hænderne og hævede dem truende mod Svend, idet han udbrød:

„Skurk, Stimand! hvor er min Søn? for to Dage siden red han bort fra Slottet, og indtil nu er kun hans Hest blodig og saaret vendt tilbage.“

„Eders Søn!“ gjentog Svend, „forsandt strenge Herr General! jeg kjender ham ikke. Ude paa Marken og i de dybe Skove have vi sjeldent den Skik at spørge en Fjende om hans Navn, førend vi fælde ham, og selv om han havde nævnet det, — jeg synes dog ikke, at Navnet er saa skrækſomt, at vi derfor skulde have ladet ham fare i Fred.“

Generalen var synlig beherſket af sin Smerte, han vendte sig om og forlod Svend. Oberst Sparre fulgte ved hans Side.

„Hvad mener Generalen, at vi skulle fange an med Synderen?“

Disse Ord bragte Vavasor til at standse.

„Hvorfor spørger I mig derom, Hr. Oberst? Jeg mener, at svenske Kongen har skrevet sin Krigslov tydelig for Alle. Denne Mand har efter eders egne Ord gjort os nok af det. I skikke ham udenfor Slottet og lade ham skyde.“

„Naar?“

„Strax.“

„Men Dagen helder og Mørket falder paa.“

„I lade ham binde en Lygte paa Hovedet, saa have Karlene et sikkert Maal at skyde efter."

„Hvormange Mand skal jeg skikke ud dertil?" spurgte den omstændelige Oberst.

Generalen gjorde en fortrædelig Bevægelse med Hovedet og svarede, idet han gik op ad Trapperne: „Skik ud saamange I lyster, saamange som han har Knapper i sin Trøie."

Vavasor gik op i Slottet, Oberst Sparre vendte tilbage til Svend.

„Din Dom er fældet, Svend Gjønge!" udbrød han med en Hævnfryd, som han forgæves søgte at skjule, „om en Time vil Du blive skudt."

„Jeg ventede mig ikke bedre," svarede Svend roligt.

„Har Du ellers noget Ønske forinden?"

„Aa nei; alt fra den første Dag, jeg begyndte paa Hærværk mod Svensken, var jeg forberedt paa at dø, og I kan tro mig, min Herre Oberst!" tilføiede han med et Smil, „i den Tid har jeg oftere været Døden nærmere end i dette Øieblik."

„Ønsker Du, at Feltpræsten skal læse Dig en Herrensbøn forinden?"

„Ja Tak!" svarede Svend.

Sparre gik hen til Kjeldergangen, hvor Vagtstuen var, og udenfor hvilken nogle af Soldaterne havde

været Vidne til det foregaaende Optrin. Obersten nævnede een af Soldaterne ved Navn og drog ham affides med sig nogle Skridt hen i Gaarden.

„Bent Arvedsøn!" udbrød han, „fra Du var en lille Pog, har jeg gjort vel mod Dig og dine gamle Forældre, der havde deres Tilhold og Pleie hjemme i Upland paa min Gaard. Det er første Gang, jeg minder Dig herom, og det skeer, for at Du nu skal gjøre Gjengjæld mod mig, saagodt Du mægter."

„Ak Hr. Oberst!" svarede den unge Soldat tro-skyldig, „jeg vil lade mig slaa ihjel to Gange for Eder, naadige Herre!"

„Derom er Talen ikke, det gjælder blot om, at Du udvælger Dig sex Mand af dine Kammerater, Folk, som Du kjender nøie og til hvem Du sætter din Fortrøstning. I lade eders Karabiner og tage Post enhver ved sin Dør, som fører herned fra Slottet. Ingen af de Menige tør komme ud i Gaarden, end-mindre nærme sig Fangen, uden han har sin Fore-sattes Tilladelse dertil. Selv give I nøie Agt paa, hvad han foretager sig, og ved det mindste mistænkelige Tegn gaa I hen til ham, sætte ham eders Karabiner for Brystet og trykke af. Dermed have I fuldbyrdet Generalens og min Villie. — Har Du forstaaet mig?"

„Nøiagtigt, strenge Herre!" svarede Soldaten. „I kan stole paa mig, eders Befaling skal blive efterfulgt."

„Godt, følg saa med til Synderen," sagde Obersten og vedblev, da han kom hen til Svend:

„Da Du før sagde, at Du tilforn havde været Døden nærmere end nu, Svend Gjønge! pønsede Du bestemt paa at spille os en Streg, Du listige Træring! Vi ville see at forhindre det. Forgangen da vi mødtes i Skoven, lovede jeg Dig mere end jeg kunde holde, denne Gang vil jeg see til at holde mere end jeg lover. Gaa hen, Bent! og prøv, om Baandet om hans Haandlede ere knyttede forsvarligt, og hvis Du kan, saa gjør det længere."

Bent adlød.

„Soldat!" udbrød Svend, „Du binder mig jo, som om Du var en Slagter."

„Det er ikke min Mening," sagde Sparre, „stram blot Knuden saaledes, at han ikke kan faae Hænderne fri, dernæst gjøre vi den løse Ende fast histhenne i Muren."

Med disse Ord pegede Sparre paa en tyk Jernring, som var indmuret i Væggen. Svend fulgte dem godvillig derhen og lod sig binde fast til Ringen.

„See saa, lille Svend!" vedblev Obersten, „nu har jeg bragt mine Anstalter tilende; prøv Du nu dine, og hvis Du kan slippe fri, vil jeg holde Dig for den snildeste Karl i Danmark. Farvel! og Gud være din syndige Sjæl naadig!"

„Det haaber jeg han vil," svarede Svend med den samme urokkelige Ro, han hidtil havde viist. „I glemmer vel ikke at sende mig Feltpræsten, Hr. Oberst!"

„Han skal komme ret strax, og naar Du seer ham, Bent! følger Du med og bliver staaende herhenne i tre Skridts Afstand fra dem."

Noget efter lød en Tromme inde i Baggaarden. Obersten lod en Afdeling Soldater kalde sammen, og man saae disse begive sig med Hakker og Spader ud over Vindebroen, for at gjøre en Grav til Svend, der hvor Henrettelsen skulde finde Sted.

Bent Arvedsøn havde imidlertid udvalgt sine sex Mænd og opstillet dem saaledes, at alle Udgangene fra Slottet vare bevogtede, selv tog han Plads nedenfor Hovedtrappen og vendte, bogstavelig taget, ikke sine Øine fra Fangen.

Svend lænede sig op til Muren, hans Pande var rolig og glat, uden Spor af Rynker eller Lidenskab, og dog foregik der indenfor i disse Øieblikke et mørkt og sørgeligt Drama, medens han saae sine Planer hindrede, sit Haab tilintetgjort, og ovenfor sig i Vinduet bag de halvt sammentrukne Gardiner hende, der havde givet disse Planer og Haab Næring.

Strax efter at Bent havde fordeelt Posterne, aabnedes Døren ovenfor Trappen og en Mand viste

sig, iført en kort geistlig Kappe, store Ridestøvler, og røgende paa en Pibe. Det var Feltpræsten.

„Nu, Bent Arvedsøn!“ udbrød han, idet han slukkede Piben og stak den ned i Sidelommen, „hvor have vi saa den ulykkelige Misdæder, jeg kommer for at berette?“

„Det er ham, som staaer hist ved Muren,“ svarede Bent, „men om høiædle Herre det tillader, saa følger jeg med derhen, som min Ordre lyder.“

„Følg kun med,“ sagde Præsten, „Oberst Sparre har alt forklaret mig sin Villie.“

Præsten gik hen til Svend. Soldaten stillede sig med Karabinen ved Foden i tre Skridts Afstand, saa at han kunde høre ethvert Ord, der vexledes med Fangen.

„Min Søn!“ udbrød den Geistlige med en høi og gjennemtrængende Stemme: „Naar man gaaer til sin Død, trænger man til Religionens Trøst.“

„Det er sandt, høiædle Herre! man trænger ogsaa til den, mens man lever,“ svarede Svend.

„Hvad vil Du sige dermed?“ spurgte Præsten, som ikke var forberedt paa denne Afbrydelse.

„At jeg er af samme Mening som I, og derfor har jeg aldrig glemt Gud, siden jeg i min Barndom lærte ham at kjende.“

„Du er altsaa forberedt paa den Skjæbne, som venter Dig?"

„Forberedt!" gjentog Svend med et veemodigt Smil. „Har I aldrig hørt mit Navn nævne, høiædle Herre?"

Præsten fattede ikke Aarsagen til dette Spørgsmaal, men svarede:

„Jo tilvisse, alt fra de første Dage vi kom til Landet."

„Hvor kan da I som en lærd Mand tro, at man begiver sig i Kamp mod sin Fjende og øver det, jeg har øvet, og vover, hvad jeg har vovet, uden at være forberedt paa Døden?"

„Men om saa er," svarede Præsten, „hvorfor har Du da begjeret mig tilstede?"

„For at give Eder Leilighed til at øve en god Gjerning."

Bent Arvedsøn spidsede Øren og traadte et Skridt nærmere.

„Mod hvem?" spurgte Præsten.

„Mod mine Fjender," svarede Svend.

„Forklar Dig."

„Generalen, som bestemte min Død, var nylig tilstede og haanede mig og spurgte, hvor vi havde gjort af hans Søn, hvem han troede fangen eller undlivet af os. Jeg vil gjengjælde Ondt med Godt,

og I skal være Redskabet dertil. Er ikke et saadant Lod efter eders Behag?"

„Jo tilvisse," svarede Præsten, „siig blot, hvad Du veed om den unge Fændrik."

„Først maa I da gaa op til den strenge Herre og berette ham, hvad jeg har forebragt, og faae ham til at opsætte min Død endnu en Time tilende. Derpaa gaaer I skyndsomst ned i Landsbyen her næst ved og opsøger Degnen Peter Fos, hos ham finder I en Kone og et lidet Barn, og naar I hilser fra Svend Poulsen, vil hun navngive sig som min Hustru. Siig hende da, at jeg sidder fangen her, og at hun skyndsomst skal tænke paa ham, som ligger i Riisbunken, og at et Menneskeliv beroer derpaa. Tal hverken mere eller mindre og mærk Eder vel hendes Svar, at I kan bringe mig det, saa skal Generalen faae at vide, hvor hans Søn er at finde."

„Og Du giver ham dit Ord paa, at det vil skee?" spurgte Præsten ivrig.

„Nei ædle Herre!" svarede Svend, „I tager Feil, jeg giver ham mit Liv derpaa."

Præsten ilede op paa Slottet, strax efter vendte han tilbage igjen og raabte til Svend, idet han gik over Gaarden:

„Jeg har forebragt dit Ord til Generalen, og

det vil skee med Dig, som Du ønsker; nu iler jeg ned i Landsbyen."

Svend nikkede, Præsten gik ud over Vindebroen.

Det begyndte imidlertid at mørknes, en tæt Snebyge trak hen over Slottet. Siden Bent og hans sex Soldater havde spærret Udgangene til Gaarden, var Alt blevet roligt i Nærheden, man hørte Taarnuhret i Jungshoved Kirke slaa fem og Mændene, som udenfor arbeidede paa Svends Grav med Spader og Hakker i den frosne Jord. Da Præsten gik, havde Bent trukket sig tilbage paa sin tidligere Plads nedenfor Hovedtrappen. Svend stod alene, lænet op til Muren, taus og ubevægelig.

Man har uden Tvivl glemt de Ord, Svend hviskede til sin Hustru om Aftenen, da Capitain Kernbok førte Gjøngerne ud af Hytten, jeg gjentager dem her, fordi de opklare den Plan, han i dette Øieblik grundede over.

„Komme vi nogensinde i Beknep," sagde han, „og Du faaer Bud fra mig eller Ib om Riisbunkerne, hvor forblommet det end skeer, saa list Dig hen og stik dem ibrand; det er et Tegn for vore Folk til at samle sig, og det kunde vel hænde sig saa, at mit Liv vil komme til at bero paa denne Omstændighed."

Sneveiret begyndte med det tiltagende Mørke,

Soldaterne vendte tilbage over Vindebroen. Graven var kastet.

I det Øieblik Porten blev aabnet og Krigsfolket traadte ind i Gaarden, lød en huul Brummen fra Hundehuset, i Nærheden af hvilket Svend stod bunden. Gjøngen lyttede, han vendte langsomt sit Hoved om mod Stedet.

„Svend!“ hvidskede en Stemme, som bragte alle Gjøngens Pulse til at banke.

„Er det Dig, Ib?“

„Ja.“

„Hvordan kommer Du her?“

„Jeg kom ind paa et Halmlæs og krøb gjennem Kjelderen ud af Vinduet til Hundehuset.“

„Og vore Folk?“

„De ere hvor de skulle være.“

„Hvad taler I om, Svend Gjønge?“ spurgte Bent Arvedsøn, som, efterat Mørket var tiltaget saaledes, at han ikke længer kunde see Svend fra Trappen, havde nærmet sig Muren.

„Jeg læser mit Fadervor,“ svarede Svend.

„Læs i Guds Navn, I kan have det nødig.“

Svend vedblev:

„Skee din Villie, — har Du Vaaben?“

„Ja.“

„Hvilke?“

„To Pistoler og en Kniv."

„Giv os idag vort daglige Brød, — trevl noget af Lunten op paa Pistolerne og gnid det ind med Krudt. — Forlad os vor Skyld, — stik det Optrevlede ind i Løbet af Pistolerne, list Dig ned i Baggaarden og skyd Pistolerne af ind i Halmhytterne, for at faae dem ibrand. Kom saa tilbage igjen, — og frels os fra det Onde."

Idet Svend endte sin Bøn, saae han en mørk Skygge glide bort fra Hundehuset og forsvinde i Kjeldervinduet.

Da Klokken slog sex, kom Oberst Sparre ned af Trapperne. Han gik hen til Vagtstuen i Kjelderen og bankede paa Ruden. En Vagtmester viste sig i Døraabningen.

„Vagtmester! kald tolv Mand og en Tambour op og lad dem stille til Execution henne foran Trappen. Karlene tage tre skarpe Skud med sig, komme det ene i deres Karabiner og vente paa videre Befaling."

Svend hørte ethvert Ord, men syntes ikke at lægge Mærke dertil, hele hans Opmærksomhed var i dette Øieblik rettet paa, hvad der vilde skee i Baggaarden. Han ventede at høre de to Skud. Medens Soldaterne ladede deres Karabiner, løde Skridt over Vindebroen. Præsten viste sig i Porten og ilede op i Slottet. Paa samme Tid styrtede to Soldater ind

i Gaarden og raabte, at Skoven udenfor begyndte at brænde paa flere Steder. De udstillede Poster bleve trængte tilside af deres Kammerater, som alle søgte at komme op paa Volden for at see Branden.

Under den Larm, som derved opstod, hørte Svend Kjeldervinduet forsigtigt blive aabnet, og den mørke Skygge bevægede sig atter hen til Hundehuset.

„For Djævelen!“ mumlede han, „Ilden i Barakkerne — ?“

„Ti stille!“ svarede Ib. „Jaften kommanderer jeg, Skuddene komme, naar Tid er. Abel har Pistolerne.“

De øverste Vinduer i Slottet begyndte efterhaanden at farves med et rødligt Skær, og over Voldene viste sig paa flere Steder en klar Lysning ude fra Skovene. Oberst Sparre lod to Dragoner stige tilhest, for at faae Underretning om Aarsagen til denne Brand.

Medens Larmen tiltog og Alles Opmærksomhed var henvendt paa Skoven, lød pludseligt det svage Skrald af to efter hinanden følgende Pistolskud. Fra Hundehuset hørtes en glad Brummen, Svends Tindinger bankede, men han blev staaende rolig og ubevægelig, fordi han i faa Skridts Afstand saae Bent Arvedsøn, som med Karabinen paa Armen betragtede ham skarpt og speidende. I næste Øieblik lød fra Baggaarden en forvirret Støi, som stedse tiltog og

snart efter forenedes i et almindeligt og gjennemtrængende Skrig:

„Barakkerne brænde!“

Soldaterne styrtede ned af Volden for at komme hen til Brandstedet, Sneen føg i tætte Hvirvler rundt om Slottet og oplystes af Flammerne. Larmen tiltog, Raab, Eder og Befalinger løde fra alle Sider. Midt i denne Forvirring hørtes Braget af en Geværsalve, som bragte alle Slottets Blyruder til at klirre. Trommernes Hvirvel blandede sig med de Saaredes Jammerskrig, Forvirringen havde naaet sit Høieste. Soldaterne ilede ned i Vagtstuen efter Vaaben.

„Det er Gjøngerne!“ raabte de underveis til deres Kammerater, der standsede ved Geværskuddene. „Hele Baggaarden er fuld af disse Djævle, de slaa ihjel for Fode, og bestandig mylre flere op fra de frosne Grave.“

Oberst Sparre havde hidtil staaet paa Vindebroen, utaalmodigt ventende paa de udsendte Dragoner. Ved Lyden af Skuddene ilede han ind i Gaarden. Han løb hen til Bent, som midt under den almindelige Forstyrrelse var bleven paa sin Post, stille og ubevægelig og med et opmærksomt Blik henvendt paa Fangen.

„Træd lige hen foran ham,“ udbrød Obersten med Læber, der skjælvede af Raseri, „og naar han gjør

en Mine til Flugt, saa sæt ham Karabinen for Brystet og tryk af."

Efter disse Ord gik han hen til Vagtstuen og stillede sig i Spidsen for Soldaterne, som begyndte at ordne sig.

Fra nu af fulgte Skuddene i stedse kortere Mellemrum, og efterat Sparre havde ført sine Folk om i Baggaarden, var Bent Arvedsøn og hans Fange saa at sige de eneste Tilbageblevne foran Slottet. Dette var Øieblikket, som Svend saa længselsfuldt havde ventet.

„Pas nu vel paa ham, for om lidt har han isinde at løbe sin Vei," udbrød pludseligt en dyb og tydelig Stemme, og idet Bent forundret dreiede sig til Siden, kom Ib tilsyne over Hundehuset, tog Sigte paa ham og strakte den ulykkelige Soldat til Jorden med et Pistolskud. Derpaa sprang han hen til Svend, overskar Rebet, som bandt hans Arme, og Begge forsvandt igjennem den aabne Slotsport, uden at Nogen i dette Øieblik tænkte paa at standse dem.

Lidt senere hørtes en gjennemtrængende Piben i Baggaarden. Skuddene bleve sjeldnere, og ved Skæret af Ilden saae man Gjøngerne drage sig tilbage over Volden, uden at Svenskerne vare istand til at spærre dem Tilbageveien, fordi de havde Ilden af Barakkerne mellem sig og deres Fiender.

V.

En Fiskefangst.

Den næste Nat henimod Morgenstunden fandt en travl Virksomhed Sted nede ved Aaløbet, der fører fra Lekkinde Sø, og som tidligere er blevet omtalt under Svends Flugt.

Man saae flere Mænd i Egnens almindelige Bønderdragt deels arbeide paa at forstørre en Vaage i Isen, deels undersøgende Aaens Bund med lange Baadshager i det allerede dannede Hul.

Paa Bredden havde de antændt et Baal, som En af dem bestandig underholdt, og hvis Flammer kastede et grelt og rødligt Skin hen over Isfladen. Af og til, naar Luerne stege iveiret, belyste de ogsaa Brinkerne, som Aaløbet skar sig ind imellem, og man saae da paa Høiderne af disse nogle mørke og bevægelige Skikkelser, der kunde antages for udstillede Vagtposter.

Iøvrigt var det ikke let at forklare sig Aarsagen til disse Vagtposters Nærværelse, da den Forbigaaende hverken af Mændenes Dragt eller deres Arbeide vilde kunne tro Andet, end at det var Fiskere, der benyttede

den taagede Nat til at stange Aal nede i Aaen, og at de havde antændt Blusset for at lokke Fiskene ind i Baagen.

Det var Svend Gjønge og Ib, som ledede denne Aalefangst.

En usædvanlig mørk og heftig Stemning var synlig i Svends Ansigt, medens han med Baadshagen undersøgte Aadybet. Hvergang han gjentog denne Undersøgelse, lagde han først nøie Mærke til visse Kjendetegn inde paa Landet og stillede sig i Linie med de tre Graasteen, som han nævnede for Ib, idet denne lod Tønden rulle ned i Aaen. Desuagtet syntes hans Søgen at ville blive frugtesløs.

Ib hjalp sine Kammerater med at gjøre Baagen større, for at Svend kunne komme til at søge i en videre Omkreds. Af og til, naar han hvilede, kastede han et forskende Blik hen paa Svend, men han talede ikke til ham, og det hele Arbeide havde længe fundet Sted under en almindelig Taushed. Pludseligt drog Svend Baadshagen til sig og slyngede den hen ad Isen:

„Gid Djævelen annamme den fordømte Corporal, der fik os til at lade vor gode Tønde fare. Nu have vi arbeidet den hele Nat, det lysner allerede i Øst, og endda er der intet Spor at finde."

„Den maa være rullet længere ud i Aaen," bemærkede Ib „og vi komme til at gjøre Baagen større."

„Det bliver forsildigt denne Gang, ret nu gjøre de

svenske Ryttere deres Morgenvagt og kunne let fornemme Uraad ved at see os saa mandsstærke samlede hernede. Lad os derfor skilles, bedre op ad Dagen træffes vi igjen i Gravkammeret. Kald Folkene fra deres Poster, Ib!"

Baalet blev slukket og Gjøngerne skiltes, idet de droge hver sin Vei ind igjennem Oremandsgaards Skove. Svend og Ib bleve alene tilbage.

Svend havde taget Plads paa en af Stenene ovenfor Baagen. Han blev siddende en Tidlang, taus og grundende, med Hovedet støttet i den hule Haand. Ibs Oine vege ikke fra ham. Kragerne, som fløi hen over deres Hoveder, og en tiltagende Lysning over Skoven paa den østlige Himmel forkyndte Dagningen. Endelig hævede Svend sit Hoved og udbrød:

„Hvis her allerede havde været Nogen og taget vor Tønde op af Aaen!"

„Aa Herregud! nei," svarede Ib, „sig ikke det, saa blev jeg da aldrig til Menneske mere."

„Hvad vilde de tænke om os inde i Kjøbenhavn?"

„Ja om Dig, lille Svend!" svarede Ib, „for mig stakkels Mand er der Ingen, som har slaget sin Lid til."

„Den skal findes!" udbrød Svend med Heftighed, „om jeg saa skal gjennemsøge den hele Aa."

„Ja, om jeg saa skal drikke den ud tilbunds," yttrede Ib, som meente, at han nok kunde lægge Lidt til for at bevise den Interesse, han følte for Sagen.

„Tys stille! jeg fornemmer Skridt bag ved os," vedblev han og lagde sin Haand paa Svends Arm. Begge lode sig glide ned bag Stenen.

Strax efter hørtes Fodtrin, og Ib saae en bondeklædt Mand komme tilsyne paa Gangstien mellem Bakkerne. Han blev staaende lidt, før han gik videre, og vendte Hovedet til alle Sider, derefter fortsatte han sin Gang ned til det Sted i Aaen, hvor Gjøngerne nylig havde forstørret Vaagen.

„Tager jeg ikke Feil, saa kjende vi den Klør," hviskede Ib.

„Hvem er det?" spurgte Svend. „Dine Dine see mere grant end mine."

„Det er min Tro Tam," svarede Ib. „Jeg tænker ikke, vi have nødig at krybe i Skjul for ham. Om han skulde pønse paa nye Rænker, saa have vi histhenne redet ham en Grav, som han hverken skal finde for smal eller for lav."

Ib reiste sig efter disse Ord op fra Stenen og gik ned til Aabredden. Svend fulgte ham.

Tam vendte sig om ved Lyden af deres Skridt. Hans første Bevægelse tydede paa Flugt, men han betænkte sig og blev staaende, som om han ventede dem.

„Hans Gang hernede kommer mig sær mistænkelig for," yttrede Svend. „Lad os see at udfritte ham."

„En god Morgen, Du ærlige Tam!" raabte Ib.

„Hvad driver Du omkring efter paa denne Tid af Døgnet?"

Tams Stemme skjælvede, medens han svarede:

„Jeg ventede paa Jer."

„Paa os!" sagde Svend. „Det burde Du ikke gjøre, Tam! sidst vi taltes ved, advarede jeg Dig for at komme paa mine Veie oftere og sagde, at Du vilde være en dødsens Mand, hvis det skeete."

„Ja Du gjorde saa, Svend! og der var heller ingen Ulykke skeet, om Du stod ved dit Ord, for saadant som det nu er med mig, kan det dog ikke blive ved."

Tams læspende Stemme var under de sidste Ord afbrudt og utydelig, han kæmpede med sig selv og hviskede næsten uforstaaeligt:

„Aa Svend! jeg har været en stor Synder imod Dig, men jeg har ogsaa lidt svart derfor og bedet om Forladelse, hvergang det randt mig isinde, og saa var Vorherre saa god at høre efter hvad jeg sagde, og at optænke mig den Maade, hvorpaa jeg skulde gjøre noget af min Feil god igjen. Derfor kom jeg herned iaftes, da jeg saae, I begyndte paa jeres Arbeide."

„Iaftes?" gjentog Svend.

„Ja, jeg har staaet deroppe bag Brombærrankerne den hele Tid, lad være det varede saalænge, og mine Lemmer de bævrede af Kulde."

„Hvorfor tøvede Du da imedens?"

„Jeg skøttede ikke om at gaa herned, imens de Andre vare tilstede, formedelst jeg vidste, hvordan de vilde spotte og haane mig, saa blev jeg, hvor jeg var, indtil jeg kunde træffe Dig alene. Ib regner jeg for Ingenting, han veed dog Alt, hvad Du veed."

Svends første Heftighed havde lagt sig, medens Tam talede. Ved hans Yttringer over Ib smilede han og udbrød:

„Du saae da Alt, hvad vi toge os for hernede?"

„Ja, jeg saae ogsaa forgangen Morgen, at I lode Tønden trille ned i Aaen."

„Du!" udbrød Begge forundrede.

„Jeg veed ogsaa, hvad der var i den."

„Veed Du ogsaa, hvor den er?"

„Ja, aa ja!"

„Du veed det?"

„Du staaer paa den."

Svend var i høieste Grad overrasket. Tam vedblev: „Det var jo mig selv, der dannede Baagen, I lode den trille ned i, eftersom jeg havde mit Aalegarn staaende ude i Hullet. Da jeg fiskede Garnet op, kom Tønden for en Dag, og jeg halede den paa Land. Jeg laa oppe paa Loftet hisstovre i det Huus, I toge ind i om Natten, og hørte hele jeres Samtale. Da jeg fik Tønden at see og fornam de mange Penge rasle indenfor, blev jeg saa sjæleglad og lagde mig ned paa mine Knæ, og

gjorde en god lang Bøn til Vorherre og sagde ham saa mangfoldige Tak, fordi han havde maget det saadan, at jeg nu kunde gjøre Noget af min Last imod Dig god igjen; thi gravede jeg Tønden ned udi den dybe Sne og holdt Udkig, indtil Du kom tilbage."

„Hvoraf vidste Du da, at jeg vilde komme tilbage igjen? Du saae jo, at jeg blev tagen tilfange af de Svenske."

„Ja det saae jeg nok, Svend! men saa løb jeg over i Skoven, og fik fat paa Abels lille Dreng, at han skulde sige sin Fader, hvordan det var gaaet Dig; men fra Abels løb jeg ned til Bent og til Vang og gav dem samme Forklaring. De vilde ikke tro mig, og Bent kylede et Stykke Is efter mig, og Jens Jerntrøie bandt mig til et Træ, at jeg skulde blive staaende til de Andre kom, og saa sagde de, at de vilde hidse Hunden paa mig. Jeg tiggede mig dog fri igjen og løb for at give alle dine Mænd den Forklaring, jeg vidste. Det varede saa den hele Dag, men i Mørkningen var jeg færdig, og da havde de ogsaa talt med Ib og begyndte at myldre ud af Skovene fra alle Sider. — Saa vidste jeg jo nok, at Du vilde komme for en Dag igjen," lagde han tillidsfuldt til.

Svend var rørt, han rakte ham Haanden.

Tam greb den i begge sine, bøiede sig ned og

kyssede den, derpaa vendte han sig imod Svend og udbrød, medens Taarerne løb ham ned over Kinderne:

„Jeg beder Dig saa bønligt om Forladelse!“

Svend svarede Intet, han klappede Tam paa Skuldren.

„Tam!“ raabte Ib med et Ansigt, der var blevet blodrødt under den Umage, det kostede ham at beherske sig. — „Din Gavtyv, som stjal vor deilige Aftensmad! nu holder jeg noget af Dig.“

„Det var Altsammen hendes Skyld, den onde Kvinde, at det gik mig saa galt,“ vedblev Tam. „Bestandig vilde hun have Penge til Prysing og sød Melk, og den Aften Ulykken skete gav hun mig Mjød, der var blandet med Brændeviin, indtil hun fik mig fra min Sands, som let var, siden jeg ikke er bleven saa meget klog.“

„Vi tale ikke mere derom,“ svarede Svend. „Tam! Du er igjen min kjære Kammerat som før.“

Tams blege og indfaldne Træk vidnede om en ubeskrivelig Glæde, han foer iveiret og hoppede omkring paa Sneen som et Barn.

„Ak Herregud!“ raabte han, „jeg tænkte aldrig, jeg skulde faae de Ord at høre mere. — Men de Andre?“ tilføiede han pludseligt. „De ere mig ikke gode; vil Du ogsaa lægge et Ord ind for mig hos dem?“

„See ret paa mig, Tam!“ udbrød Ib, idet han

stillede sig foran ham og rettede sig i sin fulde Høide. „Saadan seer jeg ud, og Du veed, hvor glubsk og frygtelig en Karl jeg er, naar Rogen gjør mig bøs. Om jeg nu forsværger min Himmerigs Part og din med paa, at ikke en Eneste af alle Folkene skulle saameget som blinke med Øinene af Dig, er Du saa fornøiet?"

„Og vore Penge, vore Penge!" udbrød Svend med en pludselig Jubel, idet han slog Ib paa Skuldren. „Gud skee Lov og Tak, at vi fik dem igjen. Nu ville vi drage vor Vei og lade dem ligge forvarede til iaften. Følg Du med os, Tam! nede i Gravkammeret træffe vi vore Folk, de skulle vel faae at høre, hvordan Du har baaret Dig ad for at gjøre din Feil god igjen."

Derefter forlode de tre Mænd Stedet og vandrede ind i Skoven.

VI.

En Veiviser.

Samme Morgen var en Rytterafdeling forsamlet ved et Huus paa den anden Side af Aaen. To af Rytterne fodrede deres Heste, nogle Andre havde taget Plads paa et opløst Halmknippe og holdt Maaltid.

Eieren af Stedet stod i Stalddøren med en lille, halvpaaklædt Dreng paa Armen og betragtede de fremmede Gjæster. Baade paa Rytterne og deres dampende Heste var det synligt, at de nylig havde tilbagelagt et langt og anstrængende Ridt.

De to Stuer, hvoraf Huset bestod, vare ligeledes opfyldte med Krigsfolk. Anføreren gik op og ned af Gulvet, indsvøbt i sin Kappe og med en lang Stikkaarde under Armen. Hans Ansigt var mørkt og fortrædeligt.

Det er den ædle Capitain Manheimer, som vi her gjenfinde.

Dagen efter at Lehnsmanden Thyge Høeg havde affendt Kræmmeren til Oberst Sparre paa Jungshoved,

lod han et Bud gaa med Brev til Bordingborg for at bede sin gode Ven Manheimer om en Samtale. Budet traf Capitainen ifærd med at stille sig i Spidsen for et nyt Tog mod Svend. Den høimodige Kriger holdt just en Opmuntringstale til Folkene, hvori han tilbød af sin egen Lomme at fordoble den Sum, som iforveien var bleven udlovet for Gjøngens Paagribelse. Rytterne jublede, og da Thyge Høegs Brev indeholdt nogle Yttringer, som Manheimer antog kunde lede ham paa Spor, drog han med sin Skare op til Slottet og steg af hos Lehnsmanden.

Denne underrettede ham da om Alt hvad der havde fundet Sted den foregaaende Aften: hvorledes Flygtningerne førte to Tønder med sig paa en Slæde, og at Svend, uagtet alle Forsøg paa at holde ham tilbage, var dragen bort om Morgenen med Lehnsmandens Hest for Slæden.

Den gamle Huusholderske, som blev kaldt op for at give Forklaring over Aarsagen til Ibs pludselige Bortgang, meddeelte dem, at han var gaaet op til Lundbygaard for at bestille Kvarteer til Generalen.

Manheimers Ansigt straalede af Glæde; han havde ikke alene et sikkert Spor for sig, en kamplysten Skare efter sig, men tillige den rimeligste Udsigt til Seir, siden Svend og Ib vare ene om at føre Pengene bort. Han tog Afsked fra Lehnsmanden med de meest

glimrende Løfter, og Toget satte sig paany i Bevægelse over til Lundbygaard.

Ulykkeligviis anede han ikke, at ethvert Skridt fremad bestandig fjernede ham længere fra Gjøngerne, og at den listige Ib blot havde nævnet den omtalte Herregaard for at skjule den Vei, de agtede at drage.

Saaledes rede da Svenskerne mod Vest, medens Svend holdt sig mod Øst langs med Søkysten, og derfor maatte Manheimer ogsaa blive uvidende om alle de Hændelser, som tildroge sig den følgende Dag paa Jungshoved.

Lundbygaard havde i den sidste Uge været besat af en svensk Kommando, og Capitainen blev strax efter sin Ankomst overbeviist om, at man atter havde ført ham bag Lyset. Hans Forbittrelse herover stod i Forhold til hans tidligere Glæde. Paa Tilbagereisen fra Gaarden fordrev han Tiden med at tilsværge Svend de meest udsøgte Pinsler, saasnart han fik ham fat.

Tillykke er der stundom en lang Vei imellem vore Beslutninger og deres Udførelse.

Paa Jungshoved fik Manheimer de første paalidelige Efterretninger om Svend, men hans uheldige Stjerne vilde, at han just skulde indtræffe Dagen efter Gjøngens Flugt. Under den Uorden og Forvirring, som fandt Sted paa Slottet efter Barakkernes Brand, vidste Ingen, hvor Slæden var bleven af.

Corporalen og den Afdeling Dragoner, der havde fanget Svend, vare desuden dragne Nord paa med Oberst Sparre samme Morgen. Efter alle sine frugtesløse Undersøgelser havde Manheimer kun en ny Forbittrelse at føie til den tidligere, da han begav sig paa Hjemveien til Vordingborg.

I denne Stemning gjenfinde vi nu Helten, omringet af sine Dragoner, paa hiin Side Lekkinde Aa.

Dragonerne deelte deres Anførers mørke Lune, de forholdt sig mere rolige og ordknappe omkring ham end ellers.

Paa engang droges Manheimers Blik hen til Vinduet. Han hørte Latter og høirøstede Stemmer udenfor og saae Rytterne stimle sammen om et Menneske, som lidt tilforn var traadt ind i Gaarden til dem.

Det var en lille uanseelig Skikkelse, iført en hvid Vadmels Kofte, hvis Ærmer kun halvt bedækkede de nøgne Arme. Disse Arme vare lange og magre, den brunlige Hud var sammenskrumpet og rynket i talrige Fordybninger over deres øverste Muskellag.

Paa Benene havde han Lærreds Buxer, som endte i et Par store, brune Fiskerstøvler, paa Hovedet en rød ulden Hue, nedenfor hvilken enkelte graalige og sammenfiltrede Haarlokker kom tilsyne.

Den Ubekjendte talte meget ivrigt til Dragonerne, og da Manheimer flere Gange hørte sit Navn nævne,

bankede han paa Ruden og befalede Folkene at føre den Fremmede ind til ham.

Endskjøndt Capitainen kun vanskelig lod sig paavirke af noget ydre Indtryk, var han dog ikke istand til at udholde det stive og gjennemtrængende Blik, hvormed den Fremmede vedblev at betragte ham efterat være kommen ind i Stuen.

„Hvad gjør I her?“ spurgte han barsk.

Den Ubekjendtes Ansigt fortrak sig til et Smil, der frembragte en Mængde skarpe Rynker omkring Munden. Derpaa svarede han hæs og pibende:

„Ak strenge Herre! det er nu paa tredie Døgn, jeg gaaer fra Sted til Sted og søger efter Capitain Manheimer. Er det Eder?“

„Nu ja! og hvad saa?“

„Saa havde jeg nok Lyst til at snakke et Par Ord med Jer.“

„Tal da i en Hast og gaa saa Djævelen i Vold!“ raabte Capitainen, opirret over den ligefremme Tone i Mandens Ord og over det vedvarende og spottende Smil, der omsider havde udvidet hans Mund saaledes, at to Rækker sorte og afstumpede Tænder kom tilsyne.

„Det var til Jer, jeg vilde tale,“ vedblev Manden, „men ikke til Folkene. Lad dem gaa lidt udenfor.“

„Folkene blive her,“ svarede Manheimer.

„Ja, saa vil jeg gaa min Vei. Jeg taler nu engang ikke, saalænge de ere tilstede."

„Ikke!" raabte Manheimer rasende. „Det ville vi dog faae at see."

„Nei, det vil I netop ikke faae at see, min strenge Herre!"

„Heller ikke, om jeg lader Eder binde til Skorstenen og pidske med vore Stigremme?"

„I kan jo prøve paa det."

Capitainens Pande rynkedes, hans Øine flammede under deres buskede Bryn, idet han vendte sig om mod Dragonerne, der forundrede havde lyttet til denne Samtale. En Befaling svævede paa hans Læber, men pludseligt syntes han at have skiftet Sind, et dunkelt Haab vaagnede, han vendte sig atter imod den Ubekjendte og udbrød:

„Om hvem var det, Du vilde tale?"

Manden gjorde en uforstaaelig Gebærde, saae nogle Øieblikke paa Capitainen og traadte ham et Skridt nærmere, idet han halvsagte svarede:

„Om ham, I søger."

„Mord og Bøddel!" raabte Manheimer med et straalende Ansigt, „hvis saa er, skal Du have din Villie. — Lad os alene en liden Stund."

Dragonerne adløde, skjøndt meget imod deres

Ønske. Den Ubekjendte vedblev at følge dem med Øinene, indtil den Sidste havde lukket Døren.

„Naa Capitain!“ udbrød han spottende; „hvem af os fik saa sin Villie?“

„Tal blot, tal for Djævelen!“

„Ja ja, giv dog Stunder, det er paa den anden Miil jeg gaaer idag, endda jeg, som I seer, er ikke saa ung længer. Lad os sidde lidt ned og med Forlov!“

Under de sidste Ord greb Manden en Mjødflaske, som stod paa Bordet, satte den for Munden og tømte den. Manheimers Taalmodighed var næsten tilende, imidlertid beherskede han sig dog endnu og udbrød:

„Lad mig saa høre, hvad Du veed.“

„Jeg veed, at I er dragen ud med eders Mandskab efter Svend Poulsen eller Svend Gjønge, som de ogsaa kalde ham, og at han har holdt Jer for Nar og ladet Jer trække omkring fra Øst til Vest, tre fulde Dage tilende.“

„Naa ja, men hvor er han da?“

„Hvor han er,“ gjentog den Fremmede med en modbydelig Latter. „Herregud! det er jo netop det, jeg vil have Jer til at udfinde.“

„Saa Du veed det ikke, Du kjender ikke hans Skjulested?“

„Ak, strenge Herre! troer I, at jeg vilde have opspurgt Jer, om jeg selv havde kunnet finde ham?“

Manheimer sprang op med en rasende Forbandelse, han drog sin Kaarde og raabte:

„Guds hellige Død, Mand! nu har Du snart talet dit sidste Ord."

Den Ubekjendte havde ogsaa reist sig, han greb Manheimer i Armen og udbrød:

„Vær dog stille, Capitain! sid ned og hør mig rolig tilende! Jeg tænkte, at jeg havde en Mand for mig og ikke et skrigende Barn. Jeg veed ikke, hvor Svend er, som jeg nylig sagde, men jeg kjender hans Opspind og alle hans Veie, og skal vise Jer, hvor I kan tage ham. Jeg veed heller ikke, hvormeget han fører med sig, men det faaer ogsaa at være det Samme, siden vi tage Alt, hvad han har, og dele det tilsammen."

„Vi dele!" gjentog Manheimer i den dybeste Forbauselse.

„Halvpart til Eder og Halvpart til mig."

„Halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler!" raabte Capitainen. — „Ja Gu' dele vi."

„Er der saamange Penge?" hvislede den Ubekjendte med et henrykt Smil. „Nu vel, strenge Herre! destobedre, halvt om Arbeidet og halvt om Lønnen."

„Ganske vist!" svarede Manheimer med et Hovednik, „det er ikke mere end billigt."

„Ja, I leer ad mig, Herre! men det bliver alligevel,

som jeg siger, enten tager jeg Halvparten eller ogsaa det Hele. Og hvis I prøver paa Argelist, — nu ja, det staaer til Eder. Kanskee har I flere Kræfter end jeg, vi skulle ret snart komme til at prøve dem, ogsaa har I mange Folk, og jeg er alene, men det siger jeg alligevel, Vorherre i Himmerig høre det, at hvad I nu endog sætter eders Lid til, saa skal I dog aldrig komme levende ud af Landet eller faae Gavn af Svends Penge, før jeg har faaet min Part. Og om I krøb i Skjul i den sorte Jord, skulde I ikke være i Sikkerhed for mig, og om I sov, eller om I vaagede, om I havde eders Mænd eller eders Vaaben tilstede, I skulde dog aldrig komme til at forgjette mig, indtil jeg gjorde en død Mand af en Levende, jeg alene, som jeg her staaer for Eder."

Den Ubekjendtes Stemme og Mine indeholdt paa eengang noget saa Truende og tillige en saa sikker Selvtillid, at Manheimer for tredie Gang under deres korte Samtale følte sig beherstet deraf.

„Mord og Bøddel!" udbrød han med en paatagen Ligegyldighed, „hvad hyler I over? Jeg siger jo, vi ville dele."

„Det giver sig ogsaa nok Altsammen siden."

„Hører I til Svend Gjønges Folk?"

„Nei, jeg gjør ikke."

„Hvad er I da for en Mand?"

„Jeg er heller ingen Mand."

„Ingen Mand?"

„Aa nei," vedblev den Anden, „jeg er et Fruentimmer, som de kalde Kulsoen."

„Du, et Fruentimmer!" gjentog Manheimer med en haanlig Latter.

„Ja, strenge Hr. Capitain! men I skal ikke spotte mig derfor, jeg kan gjøre en Mands Gjerning, I vil selv blive Vidne dertil."

„Og hvorledes mener Du da, at vi skulle fange an for at faae fat paa Svend Gjønge?"

„Seer I," yttrede Konen og rykkede sig nærmere hen paa Bænken til Manheimer. „Saavidt jeg har erfaret, agter han at drage med sin Skat ad Veien mod Nordvest, som klogt nok er, siden han ad den Kant vil træffe færrest Krigsfolk. Ovenfor Kjøge gaa de over Fjorden, men inden de komme saavidt, maa vi have naaet ham, det er hvad vi først skulle tænke paa, derfor gjøre vi bedst i at lade eders Ryttere stige tilhest, saa ride vi Norden om By, hvor Adelveien skiller sig. Hvad der mere er at forrette, tales vi ved om imedens. I befaler Folkene og jeg —"

„Ja, Du befaler mig," mumlede Manheimer og tilkastede hende et hadefuldt Blik.

„Ak nei, strenge Herre!" svarede Kulsoen smilende.

„Jeg beder Jer blot om at skaffe mig en Hest, som kan holde ud med de Andres.“

„Den skal Du faae, Kvinde!“ sagde Manheimer og forlod Stuen.

Da Kulsoen var ene, gned hun sine Hænder med en ondskabsfuld og haanlig Latter. Derpaa tog hun en Viinflaske, som stod paa Capitainens Bord, og tømte den.

En halv Time senere havde Rytterskaren forladt Bondehuset. Kulsoen red ved Capitain Manheimers Side. Omkring hendes krogede og magre Skikkelse flagrede en blaa Rytterkappe.

V.

Underveis.

Den følgende Nat stak Gjøngerne Ild paa et stort Hømagazin Norden for Jungshoved, for at lede Svenskernes Opmærksomhed bort fra, hvad der foregik paa den anden Side af Slottet. Medens Alle strømmede hen til Brandstedet, opgravede Svend i god Ro sin Tønde og bragte den ned i Gravkammeret. Her udtog han Pengene og endeel Papirer, som laa i to Skindposer, og indsyede dem i Bugen af et skudt Krondyr.

Denne Hjort var samme Aften bleven tagen fra Lehnsmanden Thyge Høegs Jæger tilligemed et Brev, som denne skulde bringe op til det svenske Hovedkvarteer i Kjøge. Svend Gjønge agtede nu selv at besørge dette Ærende paa sin Viis og havde forklædt sig og Ib som Herregaardsskytter.

En talrig Mængde Gjønger saaes denne Nat forsamlet nede i Gravkammeret. De havde rustet sig til en Reise, det tydeligste Bevis herpaa var en velfyldt Tværsæk, som enhver af dem bar over den ene

Skulder. Desuden vare de Alle forsynede med Skydegeværer og en Mængde smaa Krudthorn, som hang i en Rem over Brystet.

Svends Løfte til Rigsraadet, da det vægrede sig ved at sende ham Vaaben, var endelig blevet indfriet: han havde selv forskaffet sig disse. Geværerne bare alle svensk Mærke, og vare afpudsede med megen Omhu. Den synlige Glæde, med hvilken Flere af Folkene betragtede deres Bøsser, vidnede tillige om, at de nylig vare blevne Eiere af denne Skat.

Svend tilendebragte sit Arbeide med at indsy Pengeposerne uden at tale, en dyb Alvor hvilede over de Flestes Ansigter. Ane Marie sad paa Høleiet med sin lille Søn paa Skjødet, hendes Øine vare ufravendt rettede paa Svend.

„See saa!“ udbrød endelig Ib, idet han overskar Garnet, hvormed han havde tilsyet Hjortens Bug. „Nu er det bestilt, vi ere færdige.“

„Hvordan er Veiret udenfor?“ spurgte Svend.

„Mørkt og taaget.“

„Saa lad os komme afsted,“ sagde Svend. „Enhver til sin Gjerning, Gudfader holde sin Haand over os Alle. I have jo forstaaet, hvad jeg bød Jer at gjøre?“

„Ja, aa ja!“ svarede Gjøngerne.

Svend vedblev: „Sex af Jer drage bag efter os,

„og sprede Eder omkring i Egnen; men overalt hvor I træffe et af Svenskens Hømagaziner, der tøve I, til I have faaet det stukket ibrand. Jeg staaer ved mit Ord og giver en Rigsdaler for hvert Magazin, som brænder; men da jeg veed iforveien, at Enhver af Jer vil fortjene sine Penge, kan jeg ligesaa godt betale dem forud. I ere frygtløse og modige Folk alle tilhobe; sagde jeg til Jer, gaa hen Enhver og fæld os en svensk Høvedsmand, I vilde gjøre det. Der Gjønger, brave Mænd! der have I Pengene strax og noget derover."

Svend lagde en Pung i Abels Haand og trykkede den.

„I Andre kjende den Vei, vi agte at drage, og have eders Forretning. — Lad os gaa."

Ane Marie satte Barnet paa Gulvet og gik hen til Svend.

„Lad os læse en Herrens Bøn først," sagde hun, „og tegne os med det hellige Kors, det gjør godt paa din Reise."

Svend nikkede, tog sin Hue af Hovedet og knælede ned paa Gulvet, alle de Øvrige fulgte hans Exempel, den lille Dreng laa ved Siden af Svend med foldede Hænder, hans store, mørke Øine vare heftede paa Ane Marie, som blev staaende opreist, medens hun langsomt og skjælvende fremsagde et Fadervor.

Da Bønnen var endt, reiste Gjøngerne sig, nikkede til Ane Marie og forlode Hulen. Hjorten blev lagt paa en forspændt Slæde, som ventede inde i Skoven. Det farefulde Tog begyndte.

Natten var mørk og skummel, den dybeste Taushed herskede overalt, de bladløse Buske og Træerne, som stode indenfor Gjærdet paa Skovveien, antoge i dette Mørke forunderlige phantastiske Skikkelser, en kold og isnende Vind foer igjennem Skoven. Men Gjøngerne vare for vante at færdes paa denne Tid af Døgnet til at agte herpaa. De fulgte efter Slæden i to Rækker, med Bøsserne under deres Kapper og lyttende efter Alt hvad der forekom dem mistænkeligt. Udenfor Skoven skiltes de, efterat Svend med en Hærførers Skarpsind og Energie nok engang havde indprentet Enhver især alle de Enkeltheder, de havde at iagttage.

Ane Marie var fulgt med dem ud af Hulen. Hun blev staaende i Udkanten af Skoven med hendes lille Søn paa Armen og saae Mændene og Slæden forsvinde i forskjellige Retninger i Mørket, som herskede over Egnen.

Manheimers Skare vedblev at følge Hovedveien op forbi Præstø. Dragonerne udtømte sig i Bemærkninger over den uanseelige Skikkelse, der red foran dem hos Capitainen, og som krumbøiet og vaklende

til begge Sider i den høie Ryttersadel neppe syntes at have Kraft nok til at holde sig opret paa Hesten.

„Vi kunne ellers nok fare lidt i Mag,“ yttrede Kulsoen. „Mens Dagen varer ride vi ikke Svend Gjønge op.“

„Bliver Du alt træt?“ spurgte Manheimer spottende.

„Aa nei endda!“ svarede hun, „hvis saa var, vilde jeg kun være Eder en daarlig Fører, men jeg tænker, at Svend er for listig en Ræv til at vove sig ud i Solskin; bedst gjøre vi derfor i at høre os lidt for underveis, siden faae vi nok vor Lyst styret med at ride.“

Medens Kulsoen talede vare Rytterne komne op til Bondebyen Baarse. Her deler Veien sig i to Arme, hvoraf den ene løber ind i Landet mod Nordvest til Nestved og Ringsted, den anden vedbliver derimod at følge Retningen opad mod Kjøge.

Omtrent lige ved Ombreiningen laa dengang en lille Smedie, hvis Eier just var ifærd med at beslaa en Rytterhest. Da han saae Skaren nærme sig, standsede han sit Arbeide, stød Huen op i Panden og stirrede Svenskerne imøde med et nysgjerrigt Blik.

Kulsoen red hen til ham.

„Gudsfred og god Morgen, Amus!“ udbrød hun, smilende over det Udtryk af Forundring, hvormed

Manden gjenkjendte hende. „Har Du ingen Veifarende seet til i denne Morgenstund?"

„Veifarende?" gjentog Manden med aaben Mund og vedblev at stirre paa hende. — „Herre Jømini, Boel! er det ogsaa Hende? — Saa nu er Hun da bleven til et Mandfolk?"

„Ak ja, Amus! det gaaer mig ikke bedre, men Du svarede ikke paa mit Spørgsmaal."

„Hvad skulde det være for Veifarende?"

„En Mand eller to, der age paa en Slæde og føre Øltønder med sig."

„Dem har jeg ikke seet til, men havde Hun været her igaar, saa kunde Hun have tjent sig en Skillings Penge."

„Hvormed?" spurgte Kulsoen.

„Den ene af Herremandens Køer oppe paa Engelholm er kommen forkeert afsted og har faaet Troldtøi i sig, saa den hverken kan leve eller dø. Greven lod derfor gaa Bud om efter en klog Kone, at hun kunde læse noget over den; da Ingen var at finde, hentede han sin Doktor fra Byen, men det veed Hun nok bedst selv, hvad en Doktors Piller kan hjælpe for Troldtøi."

Kulsoen smilede foragteligt.

Manheimer havde lyttet til denne Samtale med den største Forbauselse.

„Hvem er det ellers, Hun søger efter?" vedblev Smeden.

„Ja Du kjender ham endda nok, Amus Smed!" svarede Kulsoen, „siden samme Karl ifjor forgangen bandt Dig fast til den store Jagtpæl og pryglede Dig med sin Hundepidsk, formedelst Du havde fanget en Harekilling paa Marken."

Smedens sodede Ansigt blev blodrødt, medens Konen talede. Hans Øine flammede, og han svarede:

„Gid al Landsens Ulykker fare over Svend Gjønge! Hvis det er ham Hun søger, vil han snart komme til at sukke efter Veiret, al den Stund der er nok en Flok foruden de gode Folk der, som spore efter ham."

„Hvad er det for en Flok?" spurgte Manheimer.

„Den lille Oberst, som laa nede paa Jungshoved," svarede Smeden med et ydmygt Buk, „ham som de kalde for Sparre, kom igaar til Morgen ridende med sine Mænd og spurgte ligesom nys Boel, om jeg havde formærket noget til Svend."

Manheimer rynkede Brynene og tyggede paa sin Knebelsbart.

„Hvilken Vei red Obersten?" spurgte han.

„Ligefrem, strenge Herre! op ad Kjøge til, men Svend farer nok knap ad Adelvei, formedelst han kjender de andre Veie saa vel."

„Saa tænker jeg, vi dreie tilvenstre," sagde Capitainen.

„Jeg vilde just give det samme Raad!" svarede Konen.

„De have bestemt ellers noget for i disse Dage," vedblev Smeden. „Jeg har hvissomda seet En og saa En af Gjøngerne drage her forbi, og imorges tidlig kom Jens Jerntrøie ridende paa en sort Hest og bad mig fornemme, om dens Sko laa faste, — her tillands bruge vi kun at lægge Beslag under Hestens Frembeen, formedelst Jernet er saa dyrt, — og Skoene paa Jens Jerntrøies Hest laa godt."

„See den vel efter, Amus Smed! sagde han imedens, for den skal gaa en lang Vei retsnart. — Hvor skal den da hen, spørger jeg. — En lang Vei! sagde Jens, saa grinte han, og dreiede herom ad Veien tilvenstre."

„Lad os nu komme afsted," udbrød Manheimer og gav sin Hest af Sporerne. Kulsoen hilste med et Nik og fulgte Capitainen. Smeden slog et Kors for sig efter hende, førend han igjen tog fat paa sit afbrudte Arbeide.

„Hvad nu?" spurgte Manheimer, da de vare komne et Stykke ind paa Veien.

„Ja, nu begynde vi jo alt at spore vor Mand," svarede Kulsoen. „Drage Gjøngerne ad denne Vei,

maa Svend ogsaa komme her, ikke heller troer jeg, at en af hans Folk lader sin Hest beslaa og rider omkring i Morgenstunden for sin Plaseers Skyld. Hvis I nu synes det, saa tage I og eders Folk for det første Kvarteer oppe i Bønderhusene hist foran os. Derfra kan I holde skarp Udkig og bemærke Enhver, som kommer ad Veien. Imedens skal jeg liste mig over til Snesere By og see at faae endnu lidt Underretning af Konen til Jens Jerntrøie, som Smeden omtalte."

Manheimer smilede. „Mord og Bøddel!" udbrød han, „Du er et klogt Fruentimmer. Fast troer jeg, det skal komme mig til Baade, at jeg lod Dig ride med. Men hvad var det, den Smed meente med Herremandens Ko og dens Troldtøi? Giver Du Dig ogsaa af med Kogleri?"

„Hvad skal man sige til det, strenge Herre! imellemstunder forundes der mig ikke bedre Vilkaar."

Capitainen syntes at være hensunken i en dyb Eftertanke. Pludselig dreiede han sin Hest nærmere hen mod Kulsoen og udbrød dæmpet:

„Kan Du ogsaa spaa?"

„Ja, det er den mindste af mine Kunster."

„Sandfærdigt?"

„Saa vist, som I trækker Veiret."

„Prøv at spaa mig," sagde Manheimer og drog

Skindhandsken af sin høire Haand. „Kan Du gjøre det rigtigt, saa har jeg et Tomarksstykke til Dig i min Lomme.“

„Hvoraf kan I fornemme, om jeg spaaer rigtigt?“ purgte Kulsoen og tilkastede ham et lurende Blik.

„Jeg er bleven spaaet engang tilforn,“ sagde Capitainen, „og det af en berømt Mand, din Mester tilfulde. Han kunde mane Djævelen op af en Spand Vand for et godt Ord og sætte ham bort igjen. Det har jeg seet med mine egne Øine. Hvis Du nu spaaer mig det Samme som han, saa veed jeg, at Du forstaaer din Kunst og farer med Sandhed.“

„Ræk mig da Haanden!“ sagde Kulsoen.

Hun lod sin Hest gaa i langsomt Skridt, greb Manheimers Haand og betragtede den opmærksomt nogle Øieblikke.

„Det var da sære Tegn!“ yttrede hun strax efter. „Jeg har nu spaaet saa mangen Mand sit Livsbrød, men aldrig seet Mærker som eders tilforn. Hvad den Fremmede forkyndte, det siger jeg ikke, for jeg veed det ikke, men i eders Haand staaer at læse, at I hverken vil komme til at dø i Vandet eller paa Landet. Stemmer det med, hvad I før har hørt?“

„Ja, paa en Maade slaaer det til,“ svarede Manheimer eftertænksomt. „Paa en Maade. Men staaer der ikke Noget at læse, om jeg skal blive en rig Mand?“

„Aa nei, strenge Hr. Capitain!“ svarede Kulsoen, „det staaer aldrig i Menneskenes Haand.“

„Hvor da?“

„I hans Hoved. — Herindenfor!“ tilføiede hun og pegede paa Panden, „fördi jeg tænker, det ikke kommer an paa Andre end os selv, hvad vi ville blive. — Her have vi Husene foran os. Nu rider I ind og lader Karle og Heste hvile ud, imens de holde god't Udkig, jeg gaaer imidlertid paa Kundskab og seer at faae lidt mere at vide.“

Man erindrer, at disse Begivenheder foregik samme Morgen, som Svend mødte Tam, og at han først begyndte sin Reise den følgende Nat.

Klokken var henimod to om Natten, da Gjøngerne naaede ind i den store Skovstrækning mellem Everdrup og den nye Herreborg, som Jens Sparre i 1609 havde opført paa det gamle Paddeborgs Ruiner. En skarp Nordenvind jog Skyerne hen over den mørke Himmel, mellem disse saae man af og til Stjernerne komme tilsyne.

Denne Gang var det Tilfældet, som lod ham undgaa sine Fjender, idet Manheimer ved at følge Veien til Næstved var dragen for langt vestlig, og Oberst Sparre, der allerede for to Dage siden havde begyndt sin Forfølgelse op ad Kjøgeveien, var kommen ham forud paa den modsatte Side.

Svend drog nu fremad midt imellem dem, idet han, bekjendt med alle Stier og Snigveie, bestandig søgte at holde sig i Nærheden af Skovene, der kunde yde ham det sikreste Skjul. Fire Gjønger fulgte tilhest med Slæden. To af dem i et Bøsseskuds Afstand forud, de Andre ligesaa langt bag efter.

Da de vare komne ind i Sparresholms Skove, udstødte Svend et Uglesfrig til et Tegn for hans Folk, derefter holdt han stille og steg af. Han saae sig tilfreds omkring og udbrød halvhviskende til Ib:

„Saavidt ere vi da slupne, og jeg tænker, det var det værste Stykke Vei, vi have lagt tilbage. Nu tage vi os en Mundfuld Mad og give Hesten et Stykke med, førend vi fare videre. Bliver det ved paa den Viis, naae vi vel de store Skove ved Lellinge førend Daggry."

„Raskere vil det gaa, naar vi komme dybere ind i Skoven, der venter Jesper os med en frisk Hest," yttrede Ib, medens han tog sin Madpose frem og lagde den ned paa Hjorten.

Svend og Ib holdt Maaltid. Til de øvrige Gjønger saae man Intet. Efterat Ugleskriget havde underrettet dem om at Slæden standsede, traf de sig nærmere hen til Udkanten af Skoven og bleve holdende der, lyttende og speidende til alle Sider.

Stedet, hvor Svend holdt Hvile, var en Favne-

plads, det vil sige en Aabning, man havde dannet ved at fælde Træerne og sammenstille det ophuggede Ved i Favnemaal. En smal og temmelig ubanet Vei førte herfra twærs igjennem Skoven. Paa begge Sider af Veien stode Træerne saa tætte og vare desuden saa sammenvoxede med Hindbærskud, Tjørn og Brombærranker, at man kun med Møie var istand til at trænge sig derigjennem. Midt over denne Vei gik i en lang Afstand paa hiin Side Sparresholm en steil og temmelig bred Grøft, som optog Vandet fra den dybe Sø, hvori Herregaarden var bygget, og som i vore Dage forlængst er tilgroet og forvandlet til en Eng. Over denne Grøft havde Skovhuggerne lagt nogle afskaarne Træstammer og udfyldt Aabningerne mellem disse med Grene og Græstørv, saaledes at de dannede en bred og sikker Bro.

„I Guds Navn!“ sagde Svend, idet han reiste sig op. „Drik Du Resten af Flasken, Ib! og lad os saa komme afsted igjen. — Du sidder saa stille og grundende inat.“

„Jeg tænker paa Amus Smed, som vi mødte, da vi listede forbi Engelholm. Blot han ikke spiller os en Streg; han stod og samtalede med en svensk Rytter og jeg syntes han kigede saa nysgjerrig efter, hvad vi førte med os paa Slæden.“

„Aa nei!“ svarede Svend tillidsfuldt, „han kunde

ikke kjende os i vor Jægerdragt; og i værste Fald vilde det blive for seent, inden han fik Bud op til Gaarden derom og skaffede Folk ud efter os."

„Han mener Dig det ikke godt, Svend! fra den Tid, Du greb ham som Krybskytte."

„Jeg faaer at finde mig deri, lad os nu see vi komme videre."

De lagde Bidslet paa Hesten og toge Plads i Slæden.

I samme Øieblik lød et langtrukkent Ugleskrig igjennem Skoven. Svend studsede. Dette Skrig blev strax efter gjentaget fra den modsatte Side, og endnu førend Echoet heraf var hendøet, faldt et Skud. Man hørte Hestetrav nede paa Veien, og to af de udstillede Vagtposter kom jagende henimod Slæden.

„Svensken er efter os!" raabte den Ene af dem, da han naaede Favnepladsen. „Det gjælder om at komme herfra i en Hast. De ride langs med Hegnet udenfor Skoven i en Rad og have en Veiviser foran."

Ib stod forstenet og stirrede paa Svend.

„Hvormange Ryttere talte Du, Tam?" spurgte Svend, der allerede havde gjenvundet sin sædvanlige Ro og Kulde i Farens Øieblikke.

„De vare Tolv foruden Veiviseren," svarede Tam.

„Hvad betød da Skriget, vi fornam forude?" spurgte Svend.

„Jeg hører begge vore Folk komme," hviskede Ib, som havde lagt Øret lyttende til Jorden.

Idet han reiste sig, kom de to Ryttere fra den modsatte Side jagende i strakt Løb og standsede deres pustende Heste foran Slæden.

„De ere komne bag paa os," hviskede den ene af dem med en dyb Basstemme. „En for En ride de langs med Grøften og søge sig en Gjennemgang over Skovhegnet."

„Hvormange ere de, Abel?"

„Jeg talte Tolv og en Veiviser dertil. Det er en dansk Mand, kunde jeg fornemme paa hans Mæle, for de vare os heel nær, før jeg gav Tegnet."

„Hvem skød?"

„En af Rytterne, dengang de hørte mig tude. Hans Skud faldt paa Lykke og Fromme, men Kuglen hun peb dog imellem vore Heste."

„Saa afsted, det hurtigste vi kunne," hviskede Svend. „Sæt din Foldekniv fast i Pidskeskaftet, Ib! og prik saa Hesten dermed, at den kan komme dessnarere fremad. I Andre stige af og spærre Veien med alle de afhugne Grene, her ligge omkring, saasnart vi ere kjørte. To af Eder sidde saa op igjen og ride et Par hundrede Skridt videre frem for at gjøre den anden Forhugning, alt som vi have aftalt. Bruger Bøsserne vel, hvor I see eders Snit dertil, men sigter

kun paa Høvedsmændene og søger at naae os igjen, saasnart I have skudt."

Efter disse Befalinger steg Svend og Ib op i Slæden og jog afsted dybere ind i Skoven.

Ibs mørke Anelser havde viist sig grundede, det var Smeden fra Baarse, som røbede Svends Flugt. Saasnart Slæden var kommen ham ud af Sigte, laante han den svenske Rytters Hest og ilede efter Manheimer. Det blev saameget lettere at indhente ham, som Skaren havde udhvilet hele Eftermiddagen i de to Bondergaarde, medens Kulsoen var ude paa sine Undersøgelser. Til Svends Uheld havde Smeden længe drevet Krybskytteri omkring i Egnen, han var derfor godt kjendt med Skovene og kunde ad de nærmeste Veie føre Capitainen og hans Folk op til Sparresholms Skove. Her havde Kulsoen faaet Nys om, at en af Gjøngerne ved Midnat skulde vente efter Flygtningerne med Heste.

Nedenfor Herregaarden traf Manheimer en Afdeling af Sparres Ryttere, som Obersten paa Tilbageveien fra Kjøge havde udsendt i forskjellige Retninger. Capitainen gav Anføreren for disse den Underretning, han fandt fornøden, og lod dem følge med sig, derved blev det ham muligt at omspænde Skoven i en større Omkreds, ligesom ogsaa Smeden førte dem saa snildt og ubemærket fremad, at de vilde have været istand

til at naae lige til Stedet, hvor Svend gjorde Holdt, hvis han ikke havde anvendt den Forsigtighed at udstille de fire Vagtposter.

Som Gjøngerne berettede, havde Svenskerne deelt sig i to Hold, efterat de vare komne ind under Skoven. Manheimers Skare var den første, der fandt en Aabning i Hegnet. Her skiltes Smeden fra dem, modtog en Belønning og red tilbage med den laante Hest. Capitainen lod sine Ryttere forene sig saaledes, at de dannede en Linie, der indtog hele Veiens Brede. Han selv red i Spidsen, Kulsoen ved hans Side.

Under hele dette anstrængende Ridt havde hun holdt sig paa denne Plads, krumbøiet og vaklende som i Begyndelsen, men uden noget synligt Tegn til Træthed, tværtimod opfordrede hun bestandig Manheimer til at ride hurtigere. Hendes graalige Haar var gledet ned og flagrede i lange Ender frem fra Huen. Rytternes første Spot over hendes forunderlige Skikkelse var vegen for en vis sky Frygt, efterat de havde hørt de enkelte Yttringer, som Smeden underveis lod falde om de hemmelige Kræfter, hun raadede over. Selv Manheimer syntes at tage større Hensyn til hende, medens han beundrede hendes Udholdenhed og erkjendte det Kløgtige i alle de Raad, hun tilhviskede ham.

Rytterskaren red nu i et hurtigt Trav igjennem

Skoven, indtil den kom ind paa Favnepladsen, hvor Gjøngerne imidlertid havde udført deres Forhugning.

„Mord og Boddel!" raabte Manheimer, „de Skjelmer have spærret os Veien."

„Gud i Lov derfor," svarede Kulsoen, „det er det bedste Stykke Arbeide, jeg end har seet forrettet inat."

„Hvad snakker I der, Kvinde?"

„De have vel knap gjort sig den Umage at spærre for os, hvis ikke Svend var i Betryk og i Nærheden med sin Slæde. Nu vide vi, hvad vi skulle holde os til. Lad nogle af Karlene stige af og rydde Grenene tilside, strenge Herre! men selv drage vi os en Kjende tilbage, om Nogen skulde ligge paa Luur her næst ved. Gjøngerne have Ord for at træffe deres Mand. Den Ene skyder sin Kugle i den Andens Mærke. Det skadede kanskee heller ikke, om I sagde til eders Folk, at de holdt deres Karabiner beredte, for, saasnart de høre Skud, at kunne rette dem derhen, hvorfra Glimtet lysner."

Tre Dragoner stege af Hestene og banede en Vei gjennem Forhugningen. I det Samme saaes en Lysstribe bag de nærmeste Træstammer, og to Skud skraldede igjennem Skoven. En Salve fra Rytternes Karabiner fulgte øieblikkelig efter. Kulsoen havde rykket sin Hest til Siden saaledes, at hun sad dækket af et Træ. Manheimer brugte derimod ikke denne

Forsigtighed Strax efter Rytternes Skud steilede hans Hest og styrtede dødeligt truffen omkuld i Sneen. Det lykkedes Capitainen at gjøre sig fri for Stigbøilerne og springe af. Idet han vendte sig, saae han en af Dragonerne vakle i Sadlen og falde forover paa Hesten. Skuddet havde gjennemboret hans Bryst.

„Han har faaet sin Bekomst,“ sagde Kulsoen, idet hun forlod sit Skjul og greb den Faldnes Hest i Tømmen. „Tag eders Pistoler, Herre! og stig op, at vi kunne komme videre.“

Manheimer adlød og kommanderede fremad.

Ude paa Favnepladsen havde det svage Stjernelys tilladt dem at skjelne Forhugningen, hvis Grene viste sig mørke imod Sneen, men da Rytterne kom længere ind paa Veien, hvor Træerne stode tættere, svandt dette Lys igjen; Alt var indhyllet i et skummelt og uhyggeligt Mørke. Desuagtet opfordrede Kulsoen Manheimer til at ride hurtigere.

„For tusind Djævle!“ svarede Capitainen, „kan I da aldrig blive træt, Fruentimmer?“

„Nei, min strenge Herre!“ svarede Konen med en spodsk Latter, „jeg kan aldrig blive træt underveis, men Svend kjører skrapt, om jeg kjender ham ret, det er desuden lige saa lyst for os som for ham.“

Medens hun talte, opstod en pludselig Forvirring

blandt Rytterne, flere af Hestene snublede, den hele Række standsede. I samme Øieblik faldt to Skud.

„Hvad Djævlen er det?" raabte Manheimer, idet han saae Kulsoen styrte med sin Hest og med en indre Glæde antog, at hun var bleven truffen.

„De have spændt et Toug over Veien fra Træerne," svarede Kulsoen og reiste sig op fra den døde Hest. „I laane mig eders Sabel, saa hugger jeg det over, og vi ride videre."

Manheimer rakte hende Sablen og sagde: „Hvorledes tænker Du vel at komme videre, imens din Hest er skudt?"

Kulsoen overskar Rebet og rakte Capitainen Sablen tilbage.

„Ak jo!" svarede hun smilende, „vi finde vel paa Raad." Hun greb fat i Manheimers Sadelbom, satte sin Fod paa hans, og før han ret begreb hendes Hensigt eller kunde forhindre den, havde hun taget Plads bag ham paa Hesten.

Capitainen vendte sit Ansigt mod hende med en rasende Harme, men Kulsoen standsede det Udbrud, hun forudsaae, ved at hviske:

„Lad os blot komme afsted. I kan endnu have min Hjælp behov. Seer I histhenne, lige forud, hvor Veien bliver lysere, kan I øine den Mand, som vi søge."

Manheimer saae virkelig Svend og hans Slæde i en lang Afstand foran sig. Dette Syn forsonede ham med sin ubehagelige Rytterske, imidlertid sporede han sin Hest til et pludseligt Spring, men Kulsoen, der anede noget lignende, slyngede sin ene Arm omkring hans Liv, lo spottende og hviskede:

„Det er Ret, Herre! lad det kun gaa saa stærkt, som Hesten aarker. I behøver ikke at frygte for mig, jeg holder mig nok fast. I min anden Haand har jeg en Pistol med opspændt Hane, og førend jeg skulde lade mig skille fra Eder, strenge Herre! sætter jeg Pistolløbet for eders Hoved og trykker af. Saasaare der falder en Mand igjen, skal jeg tage hans Hest, men indtil da faaer I at finde Jer i mit Selskab. Siig Folkene, at de skulle lade deres Karabiner paany, og naar vi komme Svend lidt nærmere, saa lad dem tage Sigte efter Hesten, Mændene fange vi siden.“

Manheimer skar Tænder af Raseri, men han gav sine Ryttere Befaling til at lade.

„Seer I, hvor det bliver lysere, efterhaanden som vi komme frem,“ vedblev Konen, „vi hale godt ind paa dem. Men hvad er det? Nu holder Slæden jo stille.“

I det svage Lys, som den frembrydende Dagning kastede ned mellem Træerne hen ad den Linie, som

Grøften dannede i Skoven, saae man en mørk Gruppe adskilles, efterat den havde staaet et Dieblik stille.

„Nu drage de videre,“ hviskede Kulsoen. Lad os sætte ind paa dem, det bedste vi kunne. Forend det bliver lyst, skulle vi være Eiere af Skatten.“

Hun slog sine Hæle mod Hestens Sider og vedblev: „I har ikke nødig at være bange for mig, ædle Herre! om de end ligge paa Luur dernede og skyde efter os. Jeg sidder her bagved saa rart dækket af Eder, og det skulde være et slemt Stykke Bly, der kunde gaa igjennem os Begge.“

„Du skal komme til at klæde Steile og Hjul, naar vi have den Tour vel overstaaet,“ svarede Manheimer.

„Aa, det siger I kun saa for Spøg. I er endda ikke den Første, der har gjort mig det Løfte, men der er tidt en lang Vei fra Munden til Hjertet. Først dele vi Mynten, saa giver Resten sig siden.“

Da Rytterne kom til Grøften, fandt de Broen afkastet. Manheimer udstødte en skrækkelig Eed, idet han standsede Hesten.

„Hvad gjøre vi nu?“ mumlede han.

„Jeg tænker, vi jage Sporerne i Hestens Sider og sætte over,“ svarede Kulsoen.

„Den kan ikke springe over med os Begge.“

„Aa jo det gaaer nok, lad os prøve paa det.“

Manheimer rykkede Hesten tilbage og gav sine Folk Befaling til at sætte over Grøften, Tre for Tre.

Springet blev prøvet, og alle Rytterne naaede lykkeligt over. Paa samme Tid løsnedes to Skud bag de nærmeste Træer, og to Mænd faldt.

„See saa!" udbrød Kulsoen, medens hun lod sig glide ned paa Jorden og greb en af de Faldnes Heste i Tøilen. „Nu begynde vi igjen; Dagen bryder frem, og vi have ikke langt tilbage."

Hun besteg Hesten, og idet Forfølgelsen fortsattes med slappe Tøiler og fordoblet Hurtighed, tog Konen en Blikflaske frem af sin Koftelomme under Kappen og tømte den.

Det var nu efterhaanden blevet saa lyst, at man tydeligt kunde skjelne alle de nærmeste Gjenstande. Træerne stode mere enkeltviis, og Underskoven blev tyndere. I en lang Afstand saaes den lille Slæde at ile hen over Veien. Kulsoen udstødte et Jubelskrig, da hun bemærkede, at de kom den nærmere.

„Ak, lille Folk!" udbrød hun, for første Gang henvendende sig til Dragonerne, „Nu have I ret snart fortjent eders Morgendrik; om jeg ikke tager Feil, er det Svend Gjønge og hans Svoger, som vi have foran os. See blot, hvor de pidske paa den arme Hest for at komme afsted, men vi følge efter dem og lade os ikke standse. Forsandt maa jeg sige om

Svensken, at han har modige Mænd, der hverken ræddes for Død eller Djævel."

„Men I da?" udbrød Én af Rytterne.

„Satans til Mandfolk!" tilføiede en Anden. „I rider jo som den bedste Dragoner."

„Ja, aa ja!" svarede Kulsoen med et skummelt Smil, „jeg har ogsaa siddet over en Hest før inat og redet et Ridt, der var værre end dette, skjøndt jeg ikke kom nær saa langt."

„Hvad var da det for en Hest?"

„Træhesten!" svarede hun med en Skoggerlatter, og indtog efter disse Ord sin tidligere Plads ved Manheimers Side.

VI.

Det sidste Middel.

Det lange Ridt havde omsider udtømt Hestenes Kræfter, og Rytterne maatte ofte bruge deres Sporer. Efterhaanden som de nærmede sig Slæden, syntes Mændene som kjørte den at være forsvundne, man saae blot Hesten i et hurtigt Trav og med fremstrakt Hals og Hoved jage ud fra Skoven henover de aabne Marker.

„Giv dog eders Hest Sporen, strenge Herre! og lad os komme hurtigere afsted," stønnede Kulsoen. „Om I kjendte Svend Gjønges Finter saa vel som jeg, vilde I ikke sætte eders Lid til, at vi ere ham saa nær. Han kan slippe fra os endda."

„Aa hvad Djævelen!" raabte Manheimer, „den Karl kan da ikke flyve bort fra os. — See der, Mord og Bøddel! nu have vi vundet Spillet."

Medens Capitainen talede, saae man en Afdeling Ryttere svinge ud fra Hegnet og sprede sig hen over Marken foran Manheimers Skare. Det var Oberst Sparres Dragoner, som først i Dagningen havde

fundet Vei igjennem Skoven. De bleve hilsede af deres Kammerater med et jublende Frydeskrig, medens de i en enkelt Linie joge opad mod Bakkerne ved Dalby Kirke for at afskære Slæden Veien.

Manheimer svingede sin Pallask og udstødte et Triumfskrig.

„Naa, Fruentimmer!“ hviskede han, „hvad siger I dertil?“

„Ja, jeg siger som før, at vi have ham ikke endnu.“

Strax efter forandrede Slæden sit Løb og bøiede ind over Marken i en skraa Linie fra Manheimers Skare. Derved blev det muligt at opdage den List, de to Flygtninge benyttede for at gjøre sig usynlige for Rytterne. De havde nemlig lagt Fodersækken op paa det bageste Sæde og udstrakte sig under denne paa Bunden af Slæden.

„Troer I ikke, at man herfra kunde naae Hesten med en Karabin?“ spurgte Kulsoen.

„Vi kunne jo prøve derpaa,“ svarede Manheimer og befalede en af Dragonerne at forsøge et Skud. Karlen standsede sin Hest, lagde an og tog et omhyggeligt Sigte, førend han trykkede af; men Skuddet feilede, og Hesten fortsatte sit Løb hen over Marken.

Nu begyndte Solen at vise sig over Trætoppene. En let graablaa Taage rullede hen over den store Sne-

flade, man hørte Klokkernes melancholske Lyd fra de tre høieste Kirker i Herredet, hvis Taarne hilsede hverandre paa Dalby, Faxø og Kongsted Bakker. Derimellem løde vexelviis de to Rytterskarers Hurraraab, Opmuntringer og Geværskud, som gjentoge sig i stedse kortere Mellemrum. En Ræv sprang op fra Grøftkanten, løb tværs over Veien og blev staaende inde paa den modsatte Mark, idet den strakte sit lille spidse Hoved nysgjerrig hen mod Rytterne, som om den anede, at Jagten idag gjaldt et ædlere Bildt. Paa engang endtes Larmen med et bedøvende Glædesskrig; Slæden holdt stille, og de to Mænd stege ud af den.

„Endelig!" raabte Manheimer, idet han jog Sporerne i den skummende Hests Sider og foer hen til Stedet. Sparres Ryttere havde allerede dannet en Kreds om Flygtningerne, som stode blege og med blottede Hoveder ved Siden af deres Hest, der var sunken til Jorden af Træthed.

„Svend Poulsen!" raabte Anføreren for Sparres Folk.

„Oltønderne?" brølede Manheimer, da han fandt Slæden tom.

Kulsoen udstødte et Skrig, da hun saae Mændene. Manheimer var den Første, som endte denne For-

virring, han kastede Toilerne til en af sine Folk, sprang af Hesten og banede sig Vei til Mændene.

„Hvem af Eder er Svend Poulsen Gjønge?" skreg han.

„Ingen af os!" svarede den mindste af Flygtningene med en hæs og læspende Stemme.

„Ingen af Jer!" gjentog Capitainen rasende. „Mord og Ild og Bøddel! hvem ere I da?"

„Ak naadige Herrer!" svarede Ordføreren, „skaaner vort usle Liv. Vi ere kun to fattige Bønder, der skulde have været op til Bregentved efter Gjordemoderen. Dengang vi inat kom ind i Sparresholms Skove, saae vi nogle Folk, der rendte deres Vei til alle Sider, de varede os ad, at vi skulde skynde os, hvis vi havde vort Liv kjært, saa hørte vi dem skyde og raabe, og saa pidskede vi paa vor Hest, det bedste vi kunde."

„Til hvem skulde Du hente Gjordemoderen, lille Tam?" spurgte en Stemme blandt Rytterne.

„Til min stakkels Kone!" svarede Bonden.

Kulsoen traadte ud af Kredsen, tog sin Hue af Hovedet og stillede sig foran ham med begge Hænderne i Siden.

„Til din stakkels Kone!" gjentog hun med en vild Latter.

Tams Ansigt blev blegere, medens han stivt og

forbauset stirrede paa hende. Imidlertid oversaae han derfor ikke Øieblikkets Fare, han udstødte et Skrig, slyngede sine Arme omkring Kulsoens Hals og hviskede, idet han trykkede hende op til sig: „Røgt blot Intet."

Derpaa vendte han sig til de to Officerer:

„Siden jeg her har fundet min kjære Søster blandt Eder, saa kan hun sige god for mig."

„Hans Søster!" gjentog den fremmede Capitain.

„Ja!" svarede Manheimer, „hun fulgte med for at bringe os paa Svends Spor."

„Desuden kan den strenge Herre der vel ikke have glemt mit Ansigt, siden sidst vi taltes ved?" tilføiede Tam og stillede sig dristig og smilende foran Hovedsmanden.

„Hvor skulde jeg kjende dit Ansigt fra?"

„Ak naadige Herre! Ingen kan da vide bedre end I, hvor lidt jeg har med Svend Gjønge at skaffe, siden det var mig, I talte med oppe paa Jungshoved den Aften, jeg vilde fortjene de udlovede Penge for at fange ham."

Manheimer tilkastede Capitainen et spørgende Blik.

„Det har sin Rigtighed," svarede denne.

„Saa rede vi da alligevel omsonst den hele Nat," yttrede Manheimer nedslaaet, „og den Hallunk har atter narret os."

„Hvor mødte Du Svends Folk?"

„Inde i Sparresholms Skov."

„Naar?"

„Lidt efter Midnat, ret som de begyndte at flyde."

„Og siden saae Du dem ikke?"

„Gud bedre det!" svarede Tam klagende, „jeg saae kun efter min stakkels Hest og pønsede kun paa at komme afsted, det snareste vi kunde."

„See efter, om de føre Vaaben med sig," sagde Capitainen til en af sine Folk. Slæden blev undersøgt, men dens Indhold bestod kun af et gammelt Dækken og en Fodersæk.

I dette Øieblik nærmede Kulsoen sig Tam og hviskede:

„Veed Du, hvor Svend er?"

Tam blinkede med Øinene.

Anføreren for Sparres Dragoner kaldte sine Folk sammen og sagde:

„Vi drage nu en anden Vei for at see, om vi have bedre Held der."

Han hilste med Kaarden og red bort foran sin Skare.

Manheimers Ansigt udtrykte en levende Harme, hans Blik vexlede tvivlende mellem de to Mænd, Slæden og Kulsoen.

„Hvad nu?" udbrød han.

„Ja, nu tænker jeg, vi søge op til de nærmeste

Gaarde og hvile os lidt, inden vi begynde vor Jagt paany," svarede Kulsoen

„Naa, er I da endelig bleven træt?" yttrede han haanligt.

Konens Ansigt var liigblegt, hun vaklede, idet hun traadte Capitainen et Skridt nærmere.

„Aa nei," svarede hun med en unaturlig Latter. „Jeg er endda ikke træt endnu."

Med disse Ord drog hun den blaa Rytterkappe tilside, og Manheimer saae hendes hvide Vadmels Kofte bedækket med Blod. Gjøngernes sidste Skud inde i Skoven havde truffet hende i Skulderen, men hun havde undertrykt Smerten og skjult Saaret, indtil det vedvarende Blodtab nu omsider berøvede hende de sidste Kræfter.

„Jeg trænger bare til at hvile mig lidt," tilføiede hun, støttende sig paa Sædet af Slæden.

„Det er billigt," svarede Manheimer. „Du kan lade din Broder sørge for din Pleie. Jeg ønsker Dig en god Bedring."

Efter disse Ord tilnikkede han Kulsoen med en spottende Latter, steg tilhest og jog i Spidsen af sine Ryttere bort fra Stedet.

Kulsoen udstødte et rasende Skrig og raabte, idet hun udstrakte sin knyttede Haand efter Manheimer:

„Vi dele!"

Han syntes ikke at høre dette Raab.

Lidt senere forsvandt han imellem Træerne indenfor Skovhegnet.

„Veed Du, hvor Svend er?“ hviskede Kulsoen til Tam, idet hun sank tilbage paa Fodersækken i Slæden.

„Ja vel veed jeg det,“ svarede han. „Svend Gjønge ligger endnu nede paa hiin Side af Jungshoved og tager Vare paa sine mange Penge.“

„Hvad gjør Du da her med Slæden?“ spurgte hun bestandig svagere.

Tam smilede: „Som jeg sagde, jeg er ude for at hente Doktoren til min stakkels syge Kone.“

Kulsoen svarede Intet til denne Spøg, hun havde lukket sine Øine og var sunken bevidstløs tilbage i Slæden.

Faa Ord ville være tilstrækkelige til at forklare, hvorledes det lykkedes Gjøngehøvdingen at undgaa sine Forfølgere: da Manheimer saae Slæden holde ved Broen i Skoven, kastede Svend Kronhjorten i den tilfrosne Grøft, derefter sprang han og Ib ned, og bare Hjorten dybere ind i Skoven. Imidlertid afbrøde Gjøngerne Broen, og Tam og hans Kammerat kjørte bort med Slæden.

Nogle Timer senere, omtrent paa samme Tid som Manheimer blev overbeviist om sin uheldige Feiltagelse, sad Svend Gjønge og Ib paa Toppen af et stort

Halmlæs, i hvilket de havde skjult deres Skat og kjørte syngende og veltilmode op ad Kjøge Landevei. Svend kjendte de to Bønder, som skulde have bragt Læsset fra Alsløvgaard ind til de svenske Magaziner i Høielse, en Landsby paa hiin Side Kjøge. Ved Overtalelser og en Pengebelønning fik han Lov til at kjøre i deres Sted. Han skjulte sin Hjort paa Bunden af Læsset, skiftede Klæder med Bønderne og forlod dem med det Løfte, at lade Vogn og Heste blive staaende hos en Kjøbmand i Byen, indtil Eiermændene selv afhentede dem.

Ibs Ansigt var venligt og smilende som Morgensolen over deres Hoveder. Han laa paa Ryggen, udstrakt i sin fulde Længde i Læsset og udstødte i sin Glæde nogle dybe og uarticulerede Toner, som han holdt for en Sang. Af og til endtes disse, idet han reiste sig overende i Halmen og udbrød i Lovtaler over Svend.

„Javist, Svend!“ yttrede han saaledes, efterat en svensk Patrouille var passeret dem forbi uden enten at værdige Læsset eller de to Mænd et Blik. „Nu siger jeg det reent ud, jeg holder mere af Dig end af noget andet Menneske i denne Verden, for Du er saa klog og saa listig, min Høvding! at ikke fem Djævle skulde kunne veie op mod Dig, om de saa stillede sig paa Hovederne af hverandre; men Du skal ret strax

faae din Belønning. Du skal faae den, siger jeg, for saasnart vi nu kjøre ned ad Kjøge Gade, reiser jeg mig op i Halmen og giver Dig et Trykkys, af de længste og allerbedste, lige for Dinene af alle Folk. — Kan Du forlange Mere?"

Svend fik ingen Leilighed til at svare, thi saasnart Ib havde udtalt sit Løfte, dreiede han sig rundt i Halmen og begyndte i sin overvættes Glæde paa en ny Sang, mere hylende og gyselig end før.

Saaledes kom de til Kjøge. Vagten kastede kun et flygtigt Blik paa Svend, idet han vinkede, at han kunde kjøre videre; men underveis havde Ib til Trods for Svends Modstræbelser fuldbyrdet sit Løfte og omfavnet ham midt paa Torvet. Ud af Byen gik det med samme Held.

Da de kom til Magazinet i Høielse, tre Fjerdingvei udenfor Kjøge, var Svend og hans Hjort forsvunden. Ib afleverede Halmen og kjørte derefter den tomme Vogn tilbage til Kjøbmanden, som aftalt var.

Paa samme Tid gjennemstreifede Manheimer Egnen med tolv Ryttere og Oberst Sparre med tredsindstyve, for at komme paa Spor efter de to Flygtninge.

Det var Svends Plan at gaa over Isen til Kjøbenhavn fra det Sted, hvor han nu befandt sig, derved blev hans Vei henved tre Mile kortere, og Faren for at opdages var ikke heller saa stor. Han

havde forladt Ib omtrent midt imellem Landsbyen og Kjøge, ved en lille Fiskerhytte, som laa under Bakkerne, omtrent to Bøsseskud fra Havet. Hyttens Dør var fastbunden med en Snor til Stolperne, og Svend saae Eiermanden ude paa Isen, trækkende en Slæde efter sig og med en Harpun i Haanden ifærd med at stange Aal i en Vaage. Han havde derfor god Tid til at nedgrave Hjorten i Sneen, førend han gik op paa Bakkerne og kaldte Fiskeren ind paa Land.

Manden smilede, da Svend spurgte, om han kunde føre ham over Isen til Hovedstaden.

„Naa, saa I har Ærende oppe i Kjøbenhavn?" yttrede han.

„Jeg gaaer Bud fra Ridefogden til mit Herskab," svarede Svend.

„I kan gjerne tale frit ud," vedblev Bonden, medens hans aabne Ansigt vedligeholdt sit tvivlende Udtryk. Jeg er en ærlig Mand, Herre! og har viist Vei over Kjøge Bugt til flere af eders Folk."

„Af mine Folk?" gjentog Svend studsende.

„Ja, aa ja! til Folk i Bønderkofter udvendig og Silke forinden. Nu nys forleden, til Hellig Valentini Dag, førte jeg hans Naade, Grev Hannibal Sehesteds Frue og hendes unge Datter ad den samme Vei op til Byen. De gave sig ogsaa ud for Bønderfolk og havde Klæder derefter, men deres Fodder kunde de

ikke dølge, de vare saa smaa som et Barns, og deres Hænder saa hvide som Motter Maries paa Altarbilledet i Kirken. De førte ogsaa en liden Bylt med sig, som de gave ud for Klæder, men da jeg tog fat paa den, klingede den indvendig, som Sølvet klinger imod Sølv og det dyre Guld."

Svend smilede. „Jeg fører ogsaa en Bylt med," sagde han.

„Tænkte jeg det ikke nok," svarede Fiskeren. „Naa ja, vi bringe vel baade den og Eder, hvorhen I ønsker; og I vil være bedre faren end Grevens, for de maatte vente to Dage tilende, mens jeg fik mig en Slæde tømret, og velbeslaaet med Jernskinner forneden. De boede herinde i Hytten imedens og spiste af min ringe Kost og lo over alt, hvad de saae, men vare dog sær venlige imod mig. Dengang de kom iland ved Kalveboderne, gav Fruen mig fem Orts* for min Umage, og det var godt fortjent i tre Døgn."

„Jeg giver det Dobbelte," sagde Svend.

„Gjør I det?" sagde Bonden, og hans lyseblaa Dine straalede af Glæde. „Jeg tager ogsaa imod dem i Guds Navn. Jeg sanker mig Penge sammen, saamange jeg kan, til Forlovskynding."

---

* Omtrent 7 ℔

Forlovskynding var den Tilladelse, Bonden afkjøbte Jorddrotten til at fraflytte Stavnet.

„Naar agter I at tage bort?"

„Jeg tænker iaften," svarede Svend, „for nu er jeg noget træt og har Hvile fornøden."

„Til den Tid skal jeg ogsaa være færdig," sagde Bonden. „Lad os gaa ind i Huset, saa skal I faae et Leie, lige saa godt som de to Grevinder."

Om Eftermiddagen, lidt før det begyndte at mørknes, vendte Ib tilbage. Han var endnu ikke kommen til Slutningen af den Vise, han begyndte paa Halmlæsset, og sang af fuld Hals, da han nærmede sig Hytten. Fiskeren gjorde Forberedelser til Reisen. Da Ib hørte, at Svend sov, slog han sig til Ro udenfor Huset og begyndte en Samtale med Fiskeren.

„I drager vel med den anden Herre?" spurgte denne, medens han flettede paa et Halmbaand til Slæden.

„Naturligviis!" svarede Ib. „Vi To kunne ikke skilles. Vi reise desuden i det samme Ærende."

„Ja hans Ærende kjender jeg allerede."

„Hvad for Noget? Du kjender det?"

„Aa ja, jeg gjettede det, ligesom jeg saae ham."

„Du gjettede det," gjentog Ib med en ubeskrivelig Gebærde.

„Jeg har hjulpet mange af den høie Adel, som flygtede, da Svensken kom."

„Naa saa Du veed ogsaa, at vi ere Adelsmænd," yttrede Ib med et selvtilfreds Smil. „Jeg vil være fordømt, om Du ikke er den klogeste Mand, jeg længe har truffet paa; men det vidste jeg jo forud, jeg kunde see det paa Dig ved første Øiekast. Lagde Du ikke Mærke til, at jeg betragtede Dig saa nøie? Du er ogsaa bestemt til noget Bedre end at slide Dig op som Fisker. Jeg siger det reentud, og naar Du fører os lykkelig og vel over Bugten, skal jeg hjælpe Dig dertil. Kongen og høie Rigens Raad gjør sær meget af os. Det koster mig kun et Ord, og de beskikke Dig strax paa Timen til Byfoged eller til Birkefoged, hvad Du selv tykkes for bedst. Vi lidt, at jeg kan skrive det op i min Bog!"

Fiskeren havde under disse Forsikringer betragtet Ib opmærksomt og forskende. Hans Ansigt antog efterhaanden et Udtryk af Tvivl, som Ib aldeles lod til at oversee i den Trang, han for Øieblikket følte til at meddele sig efter den vedvarende Taushed, han havde været nødt til at iagttage i det sidste Døgn.

„Veed I hvad," sagde Fiskeren, medens Ib søgte i sine Lommer efter den omtalte Bog. „Jeg tænker, vi lade det fare. Vorherre har givet mig en god Forstand, — god nok for min Haandtering, og jeg ønsker mig ingen bedre."

„Du vil ikke være Birkefoged?"

„Nei. Hvis I kan gjøre Noget for mig og eders Sind staaer dertil, som I siger, saa skaffe I mig Forlov at hugge en Planke eller to i Kongens Skov, thi min gamle Baad, som ligger histnede paa Strandkanten, den mægter fast ikke at bære mig over Søen længer."

„En Planke," gjentog Ib, „er det noget at forlange."

„Jeg ønsker mig Ingenting heller," svarede den nøisomme Fisker.

„Du skal faae en heel ny Baad," sagde Ib. „Veed Du hvad, Du skal faae to."

„Ræk mig Haanden derpaa."

Ib fattede ikke den Andens Mening, men rakte ham Haanden.

Fiskerens Ansigt udtrykte en dyb Sørgmodighed, idet hans Haand gled henover Ibs. Da han slap den, sagde han:

„Hvorfor vil I drive Spot med en eenfoldig og ringe Mand, der meente det ærligt med Eder?"

„Jeg!" udbrød Ib overrasket.

„Ak, I er ligesaalidt en fornem Mand som jeg, det fornam jeg strax paa eders Tale og nu paa eders haarde Haand."

Ib indsaa, at han havde begaaet en Dumhed, men han taug, istedetfor, som man i Regelen pleier,

at begaa en ny ved at ville forbedre den første. Fiskeren vedblev:

„Om jeg nu bar mig ad paa samme Viis og lokkede Eder med fagre Ord, for siden at angive Eder til Fjenden, I flygte for, saa stod det kun til mig, for I er i min Magt, men jeg er ikke i eders."

Ib traadte et Skridt tilbage, hans Bryn trak sig sammen, men Fiskeren sparede ham Svaret, idet han rystede paa Hovedet og udbrød:

„Vær uden Frygt, det er ikke min Mening."

„Hør Mand!" sagde Ib og lagde sin Haand paa hans Skulder, „tag ikke mine Ord saa nøie, de vare kun talte hen i Vinden; hvis der blev en Fisk af ethvert Rogn, saa vilde Havet snart gaa op i Spegesild. Det vil jeg dog sige Dig, til Gudfader han høre det, at paa en Maade talede jeg alligevel Sandhed før; — paa en Maade siger jeg, for som Du seer os to Fremmede her, ere vi bedre end de bedste Adelsmænd i Danmark. Ærligt og godt som dit Sindelag er, maa Du vel holde dem for de Bedste, som værge for deres Land og vove Hud og Krop i Kongens Tjeneste. Ikke sandt?"

„Jeg siger Ja dertil," svarede Fiskeren.

„Naa, godt. Saa saare Adelsmændene fornam Svensken, begrove de deres Skatte og rendte bort til alle Sider, men han, som sover derinde, og jeg, som

han gjorde til sin Kammerat, vi bleve tilbage, vi værgede, som vi kunde bedst, vi forstyrrede Fjendens Planer og brændte hans Magaziner, vi sloges med Svensken i Dage og lange Nætter, saa Du vilde faae Bugvrid, Du ærlige Fisker! om jeg fortalte Dig hvorledes. Derfor siger jeg os at være fuldt saa gode som Adelsmænd og noget lidet derover."

Fiskerens Øine straalede af en levende Glæde, medens han hørte paa Ib.

„Hvis det er sandt, hvad Du siger," udbrød han, „og nu troer jeg Dig, saa veed jeg ogsaa, hvem I to Mænd ere. Her gik Ord og Rygter i de sidste Dage om al den Strid og Fortræd, der voldtes Fjenden i Jungshoved Lehn. Igaar til Middag kom Mogens Gjø fra Thureby med en svensk Høvedsmand ind i min Hytte og søgte efter to Flygtninge. — Ak ja! nu skal det være tilgivet, hvad Du nys vilde faae mig til at tro i min Eenfoldighed, saasandt jeg idag har huset Svend Gjønge og hans Kammerat Ib Abels Søn."

„Naa saa de kalde mig hans Kammerat," yttrede Ib med et straalende Aasyn. „Det er jeg ogsaa, det er jeg, Du kan forsværge Dig derpaa, men gjør det sagte, saa Ingen hører det."

En Time før Midnat kom Maanen frem, og alle Forberedelser til Afreisen vare tagne. Fiskeren havde

gjort Ild paa Skorstenen og varmet noget Øl, som Ib og Svend drak til deres Brød. Derpaa ombyttede Gjøngehøvdingen sin Klædning med en Lammeskinds-kofte. Ib ladede sine Pistoler imedens.

„I have ikke Vaaben behov til den Reise," bemærkede Fiskeren.

„Aa jo, hvem kan vide det," svarede Ib smilende. „Vi kunne kanskee skyde en Maage, jeg holder saameget af at skyde Maager."

Da Svend gav Tegn til Opbrud, forlode de Hytten og bandt Døren fast til Stolpen, derpaa opgravede de Hjorten i Sneen, skjulte den under et Halm-knippe paa Slæden og droge ned til Strandkanten. Her standsede Fiskeren pludseligt og vendte sig til Svend:

„Noget have vi dog forglemt, som vil gjøre os større Nytte end Pistolerne."

„Hvad mener Du?"

„Min Baadshage."

„Den henter jeg," svarede Ib, „og hvis Du vil det, Svend! saa trække vi vore Kofter af og lade dem blive tilbage i Hytten, at Fiskeren kan bringe Kjøb-manden dem til Eiermændene. Drag I afsted imid-lertid, jeg indhenter Eder nok."

Svend trak Koften af og skød med Fiskerens

Hjælp Slæden ud paa Isen. Ib vendte tilbage til Hytten.

Som fortalt laa denne mellem to Sandbanker, der paa dette Sted betog Udsigten til det aabne Hav. Da Ib kom ind under Bakkerne, syntes han at høre en Hest snøfte i Nærheden, han lyttede, men da Alt var roligt, fortsatte han sin Gang. Pludseligt gjentoges Lyden, og hans Fod standsede ligesom rodfæstet i Jorden, da han ved Hjælp af Maanelyset saae en opsadlet Rytterhest udenfor Hytten. Han greb en Pistol, men fik ikke Tid til lang Betænkning, idet en kraftig Haand lagde sig paa hans Skulder og udbrød:

„Et Ord, gode Ven!"

Ibs Ansigt blev blegt som Sneen. I denne Stemme, i dette røde og skæggede Ansigt gjenkjendte han Manheimer.

„Stik kun Pistolen i Bæltet," sagde Manheimer, „og lad os gaa indenfor."

Baandet, hvormed de havde fastbundet Døren, var overskaaret. Ib adlød uden Vægring og fulgte ham ind i Fiskerens Hytte.

Capitainens uformodede Nærværelse i dette ubeleilige Øieblik lader sig hurtigt forklare. Paa Tilbageveien fra Skoven var han om Morgenen kommen til et Værtshuus, hvori de to Bønder gjorde sig tilgode for Pengene, de havde modtaget af Svend. Baade

Manheimers Folk og Heste vare for udmattede af det lange Ridt til at kunne drage videre, han agtede derfor at udhvile sig i Værtshuset, førend han begyndte Forfølgelsen paany. Imidlertid bleve Bønderne drukne og lode enkelte Yttringer falde om den forunderlige Handel, de havde gjort. Manheimer hørte Svends Navn og lyttede. Han lod bringe en frisk Kande Mjød og gav sig i Tale med de to Karle. Resultatet af denne Samtale var, at han en halv Time senere udsøgte sig den bedste Hest, som fandtes i Stalden, besteg den og jog bort med to af sine Ryttere, uden at de Tilbageblevne kunde forklare sig Aarsagen dertil.

Endnu førend de naaede Byen, styrtede den ene Rytter, den Andens Hest faldt oppe paa Gaden udenfor Kirken.

I Kjøge skiftede han Hest og vedblev sine Efterforskninger hos Kjøbmanden og derefter paa Magazinet, indtil han om Aftenen kom til Fiskerens Hytte, strax efterat de tre Mænd havde forladt den, og medens de under Bakkerne vare ifærd med at opgrave Hjorten.

Da Ib traadte ind, lod han sit Blik løbe omkring i Stuen for at see, om Manheimer var alene. Ilden paa Arnestedet kastede et rødligt Skær hen paa de graa Leervægge. Han befandt sig alene med Capitainen.

„Hvem er Du?“ spurgte Manheimer.

„En fattig Fisker, strenge Herre!“ svarede Ib.

„Og Pistolen der? — Ah, jeg seer endog, at Du har to. Læg dem fra Dig paa Bordet og lad os tale os tilrette.“

Ib tøvede.

„Et Ord eller en skjæv Mine, og mine Folk stikke deres Karabiner ind igjennem Ruden og skyde Dig ned.“

Ib lagde Pistolerne fra sig.

„Har Du flere Vaaben forvaret?“

„Nei.“

„Hvortil vilde Du da bruge disse?“

„Man værger sig, som man kan, strenge Herre! I denne Ufredstid fare Stimænd og Ildgjerningsfolk omkring paa Veien, tilmed ligger min Hytte saa eensomt herude ved Søen.“

„Aa ja, og det er Dig, som fører de Flygtende over Bugten.“

„Ja det er mig,“ svarede Ib nølende.

„Og inat skulde Du føre Svend Gjønge over.“

„Svend Gjønge!“ gjentog Ib studsende.

„Svend Gjønge og hans Skat, en liden Sum paa halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler. Du seer endda, at jeg har skaffet mig nøiagtig Besked.“

Ibs Læber zittrede, han drog sit Veir med Møie.

Denne Forhindring, der kom saa pludselig og uformodet, overvældede ham ganske.

„Hvor er Svend Gjønge i dette Dieblik?“

„Det veed jeg ikke forvist“ svarede han med usikker Stemme. „Han gik til Byen i Mørkningen og sagde, at han vilde komme igjen ved Midnat.“

„Og hans Penge?“

„Dem lovede han at bringe med,“ svarede Ib hurtig, idet han efterhaanden begyndte at komme paa Gled med sine Historier.

„Paa hvad Viis agtede I at tage over Bugten?“

„Paa en Slæde.“

„Hvor har Du den?“

„Nede ved Søen.“

„Vi følges ad derned, men tænd først en Lyspind.“

Ib gik hen til Skorstenen, Manheimer stak imidlertid begge hans Pistoler til sig. Da Ib havde tændt Lyspinden og gjort den fast i en Sprække i Bordpladen, sagde Capitainen:

„Drag først din Kappe af, at jeg kan see, om Du ikke har flere Vaaben hos Dig.“

Ib adlød. Ved Lyspindens Skin saae Manheimer den grønne Jægerdragt, hvormed de to Bønderkarle havde beskrevet Flytningene. Han udstødte

overrasket et Raab, men fattede sig strax igjen og begyndte at undersøge Ibs Klæder.

„Du bærer to Dragter?“

„Ja Hr. Capitain! det er saa koldt herude.“

„Skammelig koldt!“ forsikrede Manheimer. „Vær saa god at knappe Trøien op.“

Ib adlød.

„Jeg seer, at Du farer med Sandhed,“ udbrød Capitainen, efterat Undersøgelserne vare tilende. „Du har virkelig ikke flere Vaaben?“

„Hvorfor skulde jeg vel skuffe den strenge Herre?“ yttrede Ib med et særdeles eenfoldigt og troskyldigt Ansigt. „Det seer jeg ingen Grund til.“.

„Ja, jeg ikke heller,“ svarede Manheimer. „Lad os nu drage ned til Havet. Men for at vi ikke skulle fare vild og komme fra hinanden, mens Maanen skinner saa dunkelt, vil jeg slaa denne Strikke om din Hals.“

Capitainen tog et Stykke Reb ned fra Væggen og gjorde en Løkke paa det.

„Forstaaer Du,“ vedblev han leende, medens han lagde Rebet over Ibs Hoved, „det skeer i al Venskabelighed, blot for at vi kunne blive sammen.“

„Strenge Herre har vist sin Plaseer med mig,“ svarede Ib og gjorde et mislykket Forsøg paa at smile.

„Nu slukke vi Lyset og binde Døren fast som før,

og saa drage vi ned ad Stranden til. Men først maa jeg dog sige Dig et Ord i Fortrolighed: Pas vel paa, at din Fod ikke glider underveis, aldenstund jeg har for Vane at ride i Mørket med en opspændt Pistol, den jeg holder temmelig nær ved dit Hoved. Ved det allermindste Ryk, Du giver i Rebet, trykker jeg af, og Du kan da selv begribe, hvor stor en Sorg det vilde være mig at skyde Dig en Kugle igjennem Hjernen. Nu afsted, og denne Gang maatte det gaa til med den slemme Troldhexes Kunster, hvis vi skulle blive adskilte paa det lille Stykke, vi have tilbage."

Manheimer slukkede Lyset. I samme Nu gjorde Ib et eneste Skridt hen mod Skorstenen, tøvede der et Øieblik og fulgte strax efter Capitainen, som havde vendt sig om i Døren efter ham.

Just som Manheimer satte sin Fod i Stigbøilen, hørte han en svag Stønnen og saae en mørk Skikkelse læne sig op til Hyttens Muur. Han studsede, vendte sit Hoved og greb en Pistol. Ib gjorde paa samme Tid et Skridt fremad, som bragte ham i Linie med Hestens Hoved. Skikkelsen strakte sine Arme op mod Capitainen og skreg:

„Vi dele!"

Denne stønnende Stemme, saa mat og fuld af Smerte, gjenkjendte Manheimer øieblikkelig, han brast i Latter og udbrød spottende:

„Mord og Bøddel! der har vi Kulsoen igjen.“

„Vi dele!“ gjentog hun heftig og hævede sit ligblege Ansigt iveiret.

„Ja Gu' dele vi,“ svarede Manheimer, idet han spændte sin Pistol og strakte den hen for Dinene af Ib med en Gebærde, som umuligt kunde misforstaaes; derefter red han bort fra Hytten.

Ib fulgte ved hans Side. Hans Blik veg ikke fra Pistolen. Manheimers Hest slog med Hovedet, pustede og gjorde et Spring tilsiden. Ib fulgte med.

„Hvad Djævelen fattes det fordømte Dyr?“ raabte Manheimer, idet han strammede Tøilen og sporede Hesten.

„Tal sagte, strenge Herre!“ udbrød Ib. „Mig tykkes, at jeg gjennem Taagen øiner en Mand nede ved Strandkanten, kanskee sig at Svend alt er kommen.“

Manheimer studsede og kastede sit Blik derned. I samme Dieblik udstødte Hesten en høi og smertelig Brinsken, bøiede Hovedet og gjorde et voldsomt Spring iveiret; endnu førend Manheimer igjen blev Herre over den, gjentoges dette Spring, den steilede og kastede sig derpaa med en lynsnar Bevægelse ned paa Sneen, hvor den vedblev at stryge Hovedet hen ad Jorden. Manheimer havde sluppet Rebet og tabt Pistolen, idet han faldt.

„Kom mig tilhjælp," raabte han. „Afskum! hvad har Du koglet ved min Hest?"

„Ak strenge Herre!" svarede Jb roligt og smilende, „jeg har næsten ingenting gjort, jeg puttede den blot et lille Stykke brændende Tønder ind i Øret."

Medens han sagde dette, traadte en Mand frem mellem Bakkerne, nærmede sig Manheimer paa to Skridts Afstand og trykkede en Pistol af mod hans Bryst. Capitainen udstødte et Skrig og sank tilbage i Sneen. Hesten foer afsted med sænket Hoved og en skingrende Brinsken.

Strax efter Manheimers Skrig løde langsomme og slæbende Skridt imellem Bakkerne, og Kulsoen kom tilsyne, vaklende, blodig og støttende sig til en Stok.

„Vi dele, vi dele!" udbrød hun hæs og ivrig, endnu førend hun naaede Stedet.

„Aa nei," svarede Jb, „I skal faae det Altsammen."

Han løste Rebet, som endnu var knyttet om hans Hals, og sammensnørede med dette Kulsoens Been og Arme uagtet den fortvivlede Modstand, hun gjorde. Kulsoen udstødte et gjennemtrængende Skrig. Jb kneblede hende med sit Halstørklæde og bandt det fast omkring Konens Hoved.

Svend havde været Tilskuer af det sidste Optrin.

„Nu afsted," udbrød han, „Skuddet og det gale

Fruentimmer kan let bringe Svenskerne paa vort Spor."

Han stak sin Pistol i Bæltet og gik ned til Stranden. Ib traadte et Skridt nærmere til Manheimers Liig og bøiede sig ned over det. Capitainens Aandedræt var standset.

„Siden I saa inderlig gjerne vilde have fat paa os, lad være det vilde ei ret lykkes, saa skal I idetmindste have den Plaseer at see os drage bort."

Under disse Ord reiste han Capitainen iveiret, støttede hans Overkrop til en Steen, med Ansigtet vendt ud imod Søen og gav ham Sablen i Haanden. Han satte den bundne Kulso ved Manheimers Side, tog sin Hue af og gjorde en comisk Hilsen for dem.

„Farvel lille Folk! I ønske os Begge en fornøielig Reise."

Derefter ilede han med lange Skridt ned til Strandkanten efter Svend og Fiskeren, som allerede havde begivet sig ud paa Isen.

VII.

Audiensen.

Fra det Øieblik Svend begyndte sin Reise over Isen, syntes Faren at være forsvunden. Forfølgerne havde tabt hans Spor og lode ham drage sin Vei uhindret.

Efterhaanden som Natten skred frem viste Maanen sig klarere og gjennembrød den tætte Taage, som hidtil havde forhindret Fiskeren i at tage Kjending af Landet og vælge Veien med Sikkerhed.

Morgensolens røde Lys farvede Spiret paa Nicolaikirke, da de stege iland nedenfor Valdby Bakke. En ualmindelig Larm og Virksomhed syntes at finde Sted overalt i Hovedstaden. Da de tre Mænd droge op igjennem Gaderne til Rosenborg Slot, hvor Kongen havde taget Bopæl under Krigen, saae de flere Klynger af Borgere i ivrig Samtale med hverandre; en vis Glæde var udbredt over deres Ansigter. Gjøngerne bleve ikke længe uvidende om Aarsagen.

Det var den syv og tyvende Februar, de naaede op til Kjøbenhavn. Aftenen iforveien blev Freden underskre-

ven i Roeskilde, den meest fornedrende og vanærende Fred, Danmark nogensinde har sluttet.. Mængden var endnu ubekjendt med alle dens ydmygende Betingelser, maaskee vilde man alligevel i den første Glædesruus have foretrukket disse for den Frygt og Usikkerhed, de Savn og tiltagende Besværligheder, der siden Karl Gustavs Landgang havde hvilet baade over de fri og ufri Stænder i den truede Hovedstad.

Efterhaanden som de kom til Slottet, hvis nærmeste Omegn var bakket og ubebygget, blev det vanskeligere at bane sig Vei igjennem Mængden, som her var forsamlet, Svend og Ib fulgte hver paa sin Side af Slæden, Fiskeren trak den.

Ibs Ansigt var purpurrødt af den skarpe Søluft, dets Træk udtrykte en levende Glæde og den Lykke, som opfyldte ham over endelig at have naaet Maalet efter de overstandne Farer.

Ved Indgangen til Slottet bleve de standsede af to Hellebardister, som stode paa hver Side af Pillerne udenfor Vindebroen. Svends Forestillinger frugtede ikke. Skildvagterne strakte dem deres Korsgeværer imøde og havde Befaling til kun at indlade Hofbetjentene og Rigsraaderne, hvilke sidste vare sammenkaldte af Kongen til at møde paa Slottet denne Morgen.

Svend studsede over en saa uventet Forhindring.

Paa ethvert andet Sted vilde han neppe have ladet sig standse heraf, i dette Dieblik fandt han sig i Omstændighederne. Han blev staaende ved Siden af Slæden støttet til sin Bøsse, et spottende Smil foer over hans Læber, idet han saae ned paa Hjorten og flygtigt sammenlignede de overvundne Hindringer med denne sidste nærværende. Ib deelte ikke hans Taalmod. Han blev staaende paa Broen med Huen bag paa Hovedet, den venstre Haand i Siden, og udbrød med en Stemme, der stedse blev lydeligere, efterhaanden som de Omkringstaaendes Opmærksomhed droges hen paa ham.

„I ulykfalige Spyddragere! hvad tænke I dog paa, mens I nægte saadanne Mænd som os Adgang til Hove? Hans Naade vil stikke Jer al Landsens Elendighed paa Halsen, naar det rygtes, — Jer og jere Efterkommere lige til det syvende Led. Jeg siger det uden Overdrivelse."

„Hvad bringe I Kongelig Majestæt?" spurgte Sergeanten, som var kommen til.

„Vi bringe ham den gladeste Tidning, han har modtaget paa denne Side hellig Kyndelmisse."

„Eia, en Hjort," sagde Sergeanten spottende. „Den vil rigtignok volde Hans Naade stor Glæde."

„Men hvilken Hjort! det siger jeg, til Gudfader hører det, at en saadan Hjort som vores lever

der ikke Mage til i denne Verden. Den er fine halvtredsindstyvetusinde Daler værd mellem Brødre."

De Omkringstaaende brast i Latter.

„Halvtredsindstyvetusinde Rigsdaler," gjentog Sergeanten spottende.

„Ja, og saa regner jeg endda hverken Skroget eller Huden med," tilføiede Ib.

I dette Øieblik blev hans Tale afbrudt ved et Tegn fra Svend. Mængden gjorde Plads for en gammel graahaaret og bredskuldret Mand, som kom gaaende henimod Slottet. Han var klædt i en kort, sort Kappe, under hvilken man saae en brun Fløiels Vams, kantet med Sølv, og Knæbeenklæder af noget lysere Farve, opsplittede nedenfor Bæltet. Omkring Halsen bar han en lang Guldkjæde, som endte i en Medaillon af samme Metal. Da han nærmede sig Vindebroen, tog han efter den Tids Hofetikette sin Baret af og betraadte Slottets Enemærker med blottet Hoved. Det var den hæderlige Rigsraad Kristen Skeel som her gik op til Slottet, den Samme, om hvem Fryxell fortæller, at han tog sig Fædrelandets Ulykke og den ydmygende Fred, han selv havde været med at undertegne i Roeskilde, saa nær til Hjerte, at han derover græmmede sig tildøde.

„Strenge Herre!" udbrød Svend, idet han traadte hen til Rigsraaden, „et Ord, hvis I tillader det."

Skeel standsede.

Svend vedblev: „Mig har Kongelig Majestæt skikket i By at forrette et Ærende, som jeg bringer ham Besked paa i denne Slæde. Vagten negter os Adgang til Slottet. I skjænke mig eders Beskyttelse!"

Rigsraaden lod sit Blik gaa fra Svend til Ib og Slæden. Derpaa spurgte han:

„Hvem ere I gode Mænd?"

„Folk kalde mig Svend Gjønge i daglig Tale."

„Min Tro!" udbrød Rigsraaden overrasket og lagde sin Haand paa Svends Skulder, „det Navn have vi endda hørt omtale, medens Krigen stod paa. Hvad bringer Du Kongen idag, Svend?"

„En Sum Penge, som hans Borgermester Nansen har hentet nede fra Øerne."

„Ak ja, jeg hørte jo Tale derom. Hans Majetæt har været i stor Uro for din Skyld, Svend Gjønge!"

„Hans Majestæt burde bedre forlade sig paa sine Tjenere, end at han skulde være i Uro for dem," svarede Svend.

„Og de ville negte Dig Adgang til Slottet?" spurgte Skeel med Blikket henvendt paa de to Hellebardister.

„I regne os det ikke til Last, strenge Herre!" svarede Sergeanten, som var bleven staaende og havde hørt de sidste Ord. „Kongelig Befaling blev os kund-

gjort aarle imorges, at kun Slottets Gesinde og de, der bære den høie Adels Mærke, turde gaa over Broen."

Rigsraaden smilede.

„Kongelig Befaling maa vi lyde," svarede han, „I gjøre da Plads for denne Mand, Skildvagter! han bærer nu saa godt et adeligt Mærke, som Nogen."

Med disse Ord løste Rigsraaden Baandet paa Kappe, og kastede den over Svends Skulder.

Ib udbrød i et Jubelskrig.

„Ak, høie Herre, hvad gjør I der," sagde Svend.

„Gaa Du trøstig din Vei, Svend Gjønge!" sagde den gamle Adelsmand, „der har aldrig banket bedre Hjerte under denne Kappe, end i dette Øieblik."

Hellebardisterne traadte tilbage og lode Fiskeren trække Slæden over Broen. Ib havde sat sig ned paa den; idet han kom forbi Vagten, stak han Benene ud af Slæden til begge Sider for at indtage saa stor en Plads som muligt, og besvarede Soldaternes Hilsen for Rigsraaden med et fornemt Nik og en derpaa følgende Grimasse.

Da de vare komne indenfor Graven, gav Skeel Svend et Tegn til at følge med sig op ad den lille Trappe, der førte til Kongens Privatværelser. Ib blev staaende nede i Gaarden ved Hjorten.

Rigsraaden lod sig melde og blev strax indladt tilligemed Svend. Kongen sad foran et stort Bord,

der var stillet hen ved Kaminen i Salens Baggrund. Ligeoverfor ham var Geheimeskriver Gabel ifærd med at forelæse Fredsunderhandlingerne, som Mogens Høeg Aftenen tilforn havde bragt med sig fra Roeskilde. Efterat Skeel havde hilset, lagde han sin Haand paa Gjøngens Skulder og udbrød:

„Min naadige Herre Konge! her bringer jeg den glædeligste Nyhed, som Eders Majestæt længe har modtaget."

„Svend Gjønge!" udbrød Kongen fornøiet, idet han reiste sig op fra Bordet og gik henimod ham. „Vær os velkommen, min gode Helt!"

Svend havde bøiet sit Knæ, idet han kyssede Kongens fremrakte Haand.

„Og det Ærende, vi gav Dig, Gjøngehøvding! hvorledes har Du forrettet det?"

„Som det sømmer sig at forrette Eders Majestets Ærender, fuldstændigt og til eders Tilfredshed."

„Du bringer os altsaa Pengene?"

„De ligge nede i Slæden."

„Den hele Sum?"

„Troer min høie Konge, at jeg ellers vilde have fremstillet mig for Eder?"

„Men hvorledes bar Du Dig ad for at lippe fra Svenskens Krigsfolk, som havde besat alle Veie?"

„Vi hjalp os igjennem med List, og hvor det ikke gik an, der sloge vi til med vore Vaaben, saa lod Svensken os fare."

„De mærkede altsaa, hvad I førte med Eder?"

„Ja."

„Og I bleve forfulgte?"

„Ja, noget lidet."

„Men Du slap dog heelskindet fra dem?"

„Ak, min høie Konge!" svarede Svend smilende, „jeg havde altfor travlt i eders Tjeneste til at lade mig saare."

„Profecto!" udbrød Frederik, idet han fornøiet gned sine Hænder. „Jeg har hørt mange af dine Streger fortælle, dem vor Borgermester Nansen ogsaa vidste at tale om, men denne sidste vil jeg kalde for den Bedste. — Om Gud havde givet Danmark mange af dine Lige, da skulde der vel have været os bedre Vilkaar beskikket."

„Jeg siger ikke nei dertil," svarede Svend frimodig.

Kongen gik hen til Vinduet og saae ned i Gaarden.

Mod dette Vindue havde Ib uafbrudt rettet sit Blik, siden Svend forlod ham. Da han saae Kongens Ansigt indenfor Ruden, tog han sin Hue mellem Hænderne og knælede ned i Sneen.

„Hvem er denne Mand?“ spurgte Frederik den Tredie.

Svend kastede et Blik ned paa Ib og svarede:

„Det er en Mand, som jeg skylder megen Taksigelse. Uden hans Hjælp vilde jeg ikke have kunnet udrette Eders Majestæts Ærende.“

„Jeg synes at have seet ham tilforn.“

„Ja, min høie Konge! og han kommer idag for at bevise, hvor troligt han har opfyldt det Løfte, han dengang aflagde.“

„Hvilket Løfte?“

„At være Eders Majestæt en god og ærlig Stridsmand.“

„Ja, nu erindrer jeg det, han fremstillede sig for os ifjor paa Jungshoved. Vi lade ham komme op.“

„Jeg troer, at han kun venter paa Tilladelse dertil.“

„Men vore Penge, Gjøngehøvding! jeg seer alene en skudt Hjort paa din Slæde.“

„Ja, Hjorten er vor Pengepose,“ svarede Svend.

„Eders Pengepose?“

„Formedelst vi havde ingen bedre.“

Under denne Samtale var Ib bleven liggende paa Knæ nede i Gaarden ved Siden af Slæden, hans smaa sorte Øine vare ufravendt rettede mod Vinduet. Da Kongen gav ham et Tegn, sprang han op,

kastede Hjorten over sine Skuldre og ilede op ad Trapperne til Værelset.

„I Sandhed!“ sagde Kongen henvendt til Gabel, „det er første Gang, vi have modtaget Landets Skat under den Forsegling.“

Døren gik op. Ib traadte ind med Hjorten over sine brede Skuldre og med et Smil, der uden Tvivl viste den smukkeste Rad Tænder, som fandtes paa Slottet.

Han lagde Hjorten indenfor Døren og vovede ikke at træde frem i Salen. Hans Dristighed var forsvunden i dette Øieblik, sky og ængstelig som et Barn kastede han sit Blik hen til Svend, som om han vilde opfordre ham til Bistand. Idet Kongen gik hen til ham, gjorde han pludselig et uhyre langt Skridt nærmere hen mod Svend og sank derefter paa Knæ, med Huen trykket tæt op mod Brystet.

„Reis Dig, min Søn!“ sagde Kong Frederik i den blide Tone, som var ham egen. „Vi have hørt dine Bedrifter fortælle og ønske at forsikre Dig om vor Erkjendtlighed og Gunst.“

„Naadige Majestæt!“ svarede Ib stammende og dreiede forlegen paa sin Hue. „Eders Dronning fæstede mig til at blive en flittig og brav Stridsmand, saa sagde Gudfader ja dertil og hjalp forresten.“

„I to Mænd, som her staa, have altsaa ene

mægtet at bringe denne Skat igjennem Landet, endskjøndt det var opfyldt af vore Fjender."

Ib kastede et tilfreds Blik hen paa Svend, Kongens Venlighed gav ham Mod til at svare:

„Den Hjort har kostet Svensken mange dyre Menneskeliv."

„Og Eder da?"

„Ak, Eders høie Naade! Svend Gjønge veed Raad for Alt, han er saa klog og saa udspeculeret."

„Men hvormed skulle vi belønne din Troskab og Iver i vor Tjeneste?"

„Allernaadigste Konge give sin Dronning Besked paa, at jeg har holdt mig ved godt Mod, siden vi tales ved og været hende en ærlig Stridsmand, som hun bad mig om, saa er det godt."

„Nu ja, det Budskab skal jeg besørge, men din Belønning, Mand! tal kun dristigt. Du ængste Dig ikke!"

Ib snappede efter Veiret og nikkede som sædvanligt, naar han fattedes Ord, derpaa hviskede han undseeligt og sagte:

„Om Kongelig Majestæt vil sige ja til, at jeg maa kysse paa eders Haand, saa skal I have mangfoldig Tak."

Kong Frederiks Øine straalede, idet han rakte ham Haanden. Ib tørrede Munden paa sit Opslag

og knælede, medens han med fremrakt Hoved kyssede Kongens Haand uden at vove at gribe den.

„Hvis det ikke fattedes ham paa Mod til at komme frem dermed, saa havde han endnu et Ønske tilbage,“ yttrede Svend.

„Tal da,“ sagde Kongen, „jeg siger forud ja dertil, hvis det ellers staaer i min Magt at opfylde det.“

„Nei, jeg vil ikke sige det,“ sagde Ib.

„Saa tal Du hans Sag, min Gjøngehøvding!“

Ib tilkastede Svend et bønligt Blik og rystede med Hovedet, Svend syntes ikke at lægge Mærke dertil, men svarede:

„Fordi denne Mand, uden at betænke sig, vilde gaa i Døden for at fremme Eders Majestæts mindste Ønske, og fordi han saae den under Øine i hver en Dag og Time, siden Skatten i Vordingborg blev given i vore Hænder, derfor bønfalder han om, at Kongen vil lade ham Forlov til at bære samme Kjortel og Mærke som eders Vagtmestere.“

„Hvorfor vil han just bære en Vagtmesterkjortel?“ spurgte Kong Frederik.

„Jeg kjender alene hans Ønske, men ikke Grunden,“ svarede Svend smilende.

„Det var formedelst jeg synes saa godt om Dragten,“ svarede Ib forlegen. „Men det er vist formeget forlangt for det jeg har gjort og saa kan det gjerne

vente til en bedre Leilighed. Kanskee sig faae vi mere at bestille for Eders Naade en anden Gang, da I saae, det gik saa godt den første."

„Nei!" svarede Kongen godmodig, „vi have min Tro ikke nødig at vente, dit Ønske kan blive tilstaaet strax, og endda ville vi være Dig forpligtet."

„Aa nei, ikke," udbrød Ib med straalende Øine og et lykkeligt Smil. „Nu har I gjort mig saa sjæleglad; mangfoldig Taksigelse derfor."

Efterat Ib havde sagt dette, kyssede han sin flade Haand og berørte med Fingerspidserne den yderste Flig af Kongens Klædning.

Under den Taushed, som derved opstod, traadte en Hofcavalleer ind af Døren og udbrød:

„Det høie Rigens Raad har nu forsamlet sig og forlanger Eders Majestæts Nærværelse."

„Godt," svarede Kongen uden Betænkning og med al den Respect, han endnu følte at være disse hans Riges og Persons Hovmestere skyldig. „Vi skulle strax komme."

Cavalleren gik. Kongen vendte sig til Svend.

„Et Ord endnu, Gjøngehøvding! før vi skilles. Vi ønske at give Dig et Bevis paa vor Naade, men vide ikke ret, hvorledes vi bedst skulle gjengjælde din Tjeneste."

„Min Tjeneste!" gjentog Svend frimodig. „Jeg

tænkte ikke, den behøvede nogen Gjengjæld, siden Kongen har Ret til at forlange alle sine Undersaatters Tjeneste."

„Men Du vovede ved denne Leilighed dit Liv, paa hvilket vi sætte langt større Pris end Du selv."

„Det troer jeg ikke, min høie Konge! Hvis mit Liv har noget Værd i eders Mening, saa er det mig ogsaa for dyrebart, til at jeg skulde sælge det, som en Kræmmer sælger sine Varer. Ligesom Ib her viste sig modig og brav for at fuldkomme sit Løfte til eders naadige Frue, saa gjorde jeg det for at holde mit Løfte til Eder. Et Løfte er en Gjæld, som bør betales og det er nu skeet."

„I Sandhed, min Helt! Du har gjort mere end fuldkommet dit Løfte. Med den Haandfuld Folk, Du havde, standsede Du Fjenden, gav os Kundskab om hans Planer, tilførte os hans Munitionsvogne og opbrændte hans Magaziner, — hvilket sidste var bedre end alt Øvrigt, siden engelske Gesandten Meadowe beretter, at dette var en saare vigtig Grund for vor krigerske Broder, Karl Gustav, til at slutte Freden*),

*) Det er ikke Meningen, her at omgive Svend med nogen laant eller ufortjent Glorie. Ved denne Anmærkning ville vi efterligne de uheldige Forfattere, der tro at erstatte den poetiske Sandhed i deres Værk ved at paaberaabe sig den historiske, og nævne Puffendorf og Bierring, som begge bekræfte Rigtigheden af Frederik den Tredies Ytring.

og nu endelig idag tilfører Du os denne Skat midt igjennem hans Leir. Profecto! hvem af vore Undersaatter vilde vel have vovet at give os Løfte paa Alt dette, og hvem vilde have vovet at holde det uden Du? — Derfor ønske vi at belønne Dig."

„Det kan være, Eders Majestæt! men jeg ønsker det ikke."

„Hvorledes!" udbrød Frederik den Tredie studsende. Svend slog ikke sine Øine ned for Kongens Blik, hvor strengt og prøvende det end var.

„I kjender mig ikke ret, min høie Konge!" svarede han og tilføiede smilende: „Hvis det ogsaa er sandt, at jeg bestandig hidtil i Landets Tjeneste har hentet flere Skrammer end Belønninger, hvis mine Fortjenester ere saa store, som Eders Majestæt siger, og hvis ingen Anden vilde have vovet, hvad jeg har vovet, hvormed vilde I da vel kunne belønne mig?"

Frederik den Tredie betænkte sig et Øieblik og svarede: „Gud har lagt al jordisk Magt i Kongens Haand, og det beroer paa os at opfylde ethvert billigt Ønske, vore Undersaatter kunne have."

„Isaafald har jeg et Ønske, og jeg beder Eder om at opfylde det."

„Nu vel!" udbrød Kongen levende.

„Vil Eders Majestæt tænke paa mig siden, naar jeg kan blive Eder noget til Nytte."

„Er det Alt?"

„Ja," svarede Svend med ædel Stolthed, „det er Alt. Saa skal den Regning være endt, som trykker Eder saa saare, og som jeg først kom ihu, da Eders Naade mindede mig derom."

Kongen var synlig bevæget over det Trohjertige og Simple i Svends Ord, hans Øine glindsede, idet han betragtede dette ædle, aabne og mandige Ansigt, og han rakte ham sin høire Haand. Idet Svend tog den, lagde Kongen den anden kjærtegnende paa hans Hoved og udbrød:

„Gud være med Dig, min ridderlige Helt!"

Svend følte sig greben af den Inderlighed, som laa i Stemmen, hvormed Kongen talte. Saa slet en Hofmand han endogsaa havde viist sig at være, bøiede han ved denne Leilighed sit Knæ og udbrød, idet han lod sine flammende Øine hvile paa Kongen:

„Tak, min høie Konge! Tak! til idag har I kun forlangt min Tjeneste af mig, næste Gang maa I forlange mit Liv, thi kun med det kan jeg betale al den Naade, I viser mig."

I dette Øieblik udbrød Ib, efterat han længe forgæves havde søgt at faae Ordene frem:

„Men ikke sandt, Kongelig Majestæt vil vel ogsaa tænke lidt paa mig, naar Han skikker Svend i By, at det bliver et Ærende, hvor vi kunne være med begge To."

„Jeg skal tænke paa Dig," svarede Kongen smilende.

„Ja, ham kjende eders Fjender," sagde Svend.

„Og paa Dig."

„Ja, ham frygte eders Fjender," sagde Ib, som ikke vilde staa tilbage i sin Roes.

Kongen hilste og begav sig tilligemed Gabel og Skeel ind i det tilstødende Gemak, hvor Rigsraadet var samlet.

Gjøngerne forlode Slottet.

VIII.

Ibs Bedrifter paa egen Haand.

Det kostede Ib megen Møie at skjule sin Glæde i Kongens Nærværelse. Saasnart han kom udenfor Gemakket, gav han sine Følelser Luft. Han slyngede begge Armene om Svend, knugede ham vildt og heftigt til sit Bryst, stødte ham derpaa tilbage og styrtede i rasende Spring hen over Gaarden. Vagten ovenfor Trappen stirrede forbauset efter ham og antog ham for en Afsindig, men Ib fortsatte sit Løb ud af Slottet og standsede først paa Broen foran de to Hellebardister, der noget tilforn havde været Gjenstand for hans billige Harme. Da han nærmede sig Vagten, satte han begge Hænder i Siden, trak Veiret, strakte Benene ud fra sig og tilkastede Hellebardisterne et haanligt Sideblik.

„Endskjøndt I to arme Mennesker have forseet Eder grumme meget mod mig," yttrede han, „og gjort mig vred før, saa har jeg dog bedet Kongelig Majestæt om Forladelse for Jer, og han lovede, at

I ikke skulle blive henrettede og lagte paa Steile denne Gang."

Den ubeskrivelige Vigtighed og Selvtillid i disse Ord aflokkede Vagten et Smil, men Ib saae det ikke, han var allerede styrtet over Broen og forsvunden blandt Mængden, der havde forsamlet sig foran Voldgraven i stedse voxende Klynger og ventende paa, at Freden og dens Betingelser skulde blive kundgjort fra Slottet.

Kongens Befaling holdt Svend tilbage i Kjøbenhavn, Ib derimod reiste bort to Dage efter Audiensen, pyntet efter sit Hjertes Ønske med en skarlagensrød Kofte, besat med en hvid Uldbordt. Desuden bar han gule Knæbeenklæder og Slagstøvler, opkrampet Filthat med rød Fjer paa Hovedet og en lang Kaarde ved Siden. Det var denne Dragt, der saalænge havde udgjort Maalet for hans dristige Haab, det var Lønnen for alle hans Bedrifter.

Ib rettede sin Marsch ned mod Holmegaard, en gammel Herreborg, som ligger en Miil fra Nestved. Underveis mødte han flere svenske Regimenter, der allerede havde begyndt deres Tilbagetog fra det nordlige Sjælland.

Ib gik forbi uden at værdige dem et Blik, noget kroget, nikkende med Hovedet i Takt til de lange og

drabelige Skridt, med Haanden hvilende paa den lange Kaarde og med en Mine fuld af Selvtilfredshed.

Holmegaard eiedes dengang af Skeelerne, hvis Portræter i Legemsstørrelse endnu i vor Tid saaes i alle Værelser. Ved Krigens Udbrud flygtede Familien til Kjøbenhavn og overlod Omsorgen for Slottet til en gammel Huusfoged. Denne Mand eller rettere sagt hans Datter gjaldt Ibs Reise.

Fogden boede ved den ene Ende af den store Porsmose, som omgav Slottet paa tre Sider. Inger stod ved Vinduet, hun slog sine Hænder sammen, da hun saae den pyntelige Cavalleer nærme sig Huset, og hans smilende Ansigt tilnikkede hende, endnu før hun havde gjenkjendt ham. Fogden gik til Døren og førte ham ind. Inger bredte en Dug paa Bordet og satte Brød, Smør og Ost og en Kande Mjød frem, hendes Øine straalede, og en livlig Rødme bedækkede hendes runde Kinder. To Ord fra Ib havde underrettet hende om Aarsagen til hans Komme.

I de Forhandlinger, som nu fandt Sted, fortalte Ib, medens han spiste og drak med den ypperligste Appetit, hvor høit han elskede Inger, han skildrede denne Kjærligheds Inderlighed og Styrke med Munden fuld af Mad, lod nogle velanbragte Ord falde om Audiensen og den ualmindelig høie Gunst, han stod i hos Kongen, Dronningen og Rigsraadet,

og angav endelig Summen af sine Fremtidsudsigter i det Haab, at Svend vilde skaffe ham Plads som Skytte hos Herskabet paa Jungshoved.

Inger var gaaet ud i det andet Værelse, medens denne Samtale fandt Sted, men havde ladet Døren staa paa Klem, saa at hun kunde høre ethvert Ord; da endelig Fogden, overvunden af Ibs Veltalenhed og vægtige Grunde, rakte ham Haanden over Bordet og tilkjendegav ham sit Bifald, aabnedes Døren, Inger styrtede ind, faldt sin Fader om Halsen og rakte derpaa sine smaa røde Hænder over til den lykkelige Elsker.

„Nu siger jeg Tak for Mad," sagde Ib, „og hvis I ikke har noget imod det, Kasper Dam! saa trækker jeg min Kofte af, det er Synd at slide mere paa den, end jeg har nødig."

„Aa nei, behold Koften paa," bad Inger, „Du seer saa kjøn ud i den."

„Naa ja, synes Du det?" sagde Ib smilende i Skæget. „Det kan gjerne være. Ellers tænkte jeg knap, at have truffet Jer hernede i Eftermiddag. I er jo eneste Mand paa Slottet og har Forlov til at vælge den bedste Sal, I vil. I skulde flytte derop med lille Inger, Kasper! det kan nok være, at hun med Tiden kan faae sig saadant et lille Slot at bo i, hvis Gud ellers giver Vilkaar derefter."

Over Ingers Ansigt var udbredt et lykkeligt Smil. I hendes Tanker havde Ib allerede naaet et saa uhyre Udmærkelsestrin, at hun fra nu af ikke længer holdt Noget for umuligt.

Slotsfogden var af en anden Mening.

„Ja Du snakker, som Du har Forstand til," sagde han. „Skulde jeg lade Inger blive boende oppe paa Slottet, imens de gale Krigsfolk haandtere der? Jeg er en gammel Mand, Ib! og har havt min Nød ved at begaa mig selv, end sige jeg skulde kunne værge for et Kvindfolk."

„Jeg vidste ikke af Krigsfolk at sige," svarede Ib. „Hvad er det ellers for Karle?"

Inger havde gjentagende Gange givet Faderen Tegn til Taushed, denne lod ikke til at forstaa det, men udbrød:

„Hvad mener Du med dine Gebærder, Datterlil?"

„Aa Herre Gud, Fader!" sagde Inger fortrydelig og rystede med sit smukke Hoved, „jeg synes, vi idag kunne tale om noget bedre end om Svenskerne."

„Der kommer en af Høvedsmændene ridende," sagde Kasper og saae ud af Vinduet.

„Ved min Himmerigs Part!" udbrød Ib, da han saae Officeren stige af Hesten og gaa op i Slottet. „Nu behøver I ikke at spørge om Grunden til Ingers

Gebærder, Kasper Dam! Hun veed bedst, hvad jeg har at afgjøre med disse Folk."

Slotsfogden forstod ikke et Ord af denne Yttring.

„Ib mener, at Folkene af det Regiment have forsyndet sig imod ham, medens de plagede og pinte hans Søster, den kjønne Soffi Abelsdatter, til Døden. — Ak, lille Ib!" vedblev hun venligt, „Du lade dem fare og gjøre dem intet til Meen idag, jeg beder saa bønligt derom. Hellere skulle vi To være glade og komme ihu en Psalme til Vorherre, som har gjort det saa godt for os."

Fogden saae paa Ib og smilede.

„Jeg tænker vel, Ib lader dem fare," sagde han spottende, „de sidde sex Mand i Rad og svire og doble deroppe."

„Ikke flere," sagde Ib plegmatisk, idet han rettede sine vældige Lemmer og stillede sig hen foran Fogden. „Det vil jeg sige Jer for sandt, Kasper Dam! at om de end ere sex deroppe, saa skulde jeg dog vove mig ind til dem, hvis det kom an derpaa, og lægge Hovedet ved deres Fødder inden en Time tilende, jeg alene, som jeg staaer her. I kjender mig ikke rigtig. — Men lad Du din Sorg fare, lille Inger! idag skulle de være fri for mig, endskjøndt jeg svoer den dyre Ed. Idag er jeg saa fornøiet."

Efter disse Ord gik Ib hen til Inger. Den

gamle Foged skottede tilfreds hen efter ham. Skumringen var begyndt. Ved Gjenskinnet af Ilden fra Ovnen saae han Ib sidde paa Bænken med begge Ingers Hænder i sine. Elskeren var efter den sidste Bemærkning stegen overordenligt i hans gode Mening. Lidt efter hørtes Fodtrin udenfor Hytten. En svensk Soldat aabnede Døren og traadte ind.

„Eia Cujon!“ udbrød han, „er I der? Jeg har gaaet og søgt efter Jer hele Slottet igjennem. Aa, I har Fremmede!“ tilføiede han, idet Ib reiste sig op fra Bænken i Krogen, som hidtil havde skjult ham. „Saameget desto bedre. De strenge Herrer deroppe forlange mere Viin, og Vagtmesteren følger vel med, og hjælper os at bringe dem Flaskerne op.“

„Ja, jeg følger med!“ sagde Ib.

„Og denne lille Pige!“ vedblev Soldaten. „Tusind Djævle! nu kan jo Gildet blive muntert, hun følger vel ogsaa med?“

„Hun?“ gjentog Ib.

„Ja, med mindre Vagtmesteren ønsker, at Herrerne skulle komme ned og hente hende, for det koster kun et Ord.“

„Hun følger ogsaa med,“ sagde Ib.

Den gamle Foged tilkastede ham et forbauset og spørgende Blik. Inger lagde sin skjælvende Haand paa hans Arm for at holde ham tilbage, men Ib

syntes ikke at lægge Mærke dertil, han rettede paa sin Kofte og gned et Støvgran af sine Opslag.

„Lad os saa gaa," sagde han med en Rolighed, som han forresten var langt fra at føle.

Fogden tog et Nøgleknippe, tændte Lygten og gik foran de Andre ud af Døren.

Strax efter saae man Ib med en stor Kurv Flasker paa Armen gaa op fra Kjelderen til anden Etage, hvor Officererne vare samlede. Kasper Dam havde en lignende Kurv, som Inger hjalp med at bære, og efter dem gik Soldaten, der havde hentet to Flasker for sin egen Regning, som stak frem af Lommerne paa hans Kofte.

„I kunne vel finde Vei ind i Salen uden min Hjælp?" sagde den Svenske, da de vare udenfor Døren.

„Det tænker jeg nok," svarede Ib med et venligt Nik.

Soldaten gik tilbage til sine Kammerater og holdt dem triumferende Flaskerne imøde udenfor Vinduet til Kjelderen, hvor de havde deres Vagtstue.

Da Fogden og Ib kom ind, strømmede dem en tæt og bedøvende Tobaksdamp imøde. Midt i denne saae man omkring et Bord de glødende Ansigter af sex svenske Officerer, hvis Manerer og stive, stirrende Blikke vidnede om den første Grad af Beruselse. To af dem havde trukket Uniformen af og sade i Skjorte-

ærmer. Latter, Sang og et lydeligt Jubelraab hilste de Indtrædende, da de fyldte Flaskekurve bleve satte frem paa Bordet. Fogden forlod strax efter Salen. Ib og Inger bleve tilbage.

„Flaskerne frem!" raabte en af Officererne, en Mand med et Skæg som Holger Danske, og i en Dialect, som røbede hans tydske Herkomst. „Fylder eders Bægere, vi ville drikke en Skaal for Djævelen."

Dette Indfald vandt almindeligt Behag. Enhver af Gjæsterne tog en Rytterpistol, der laa foran hans Plads paa Bordet, og fyldte Løbet med Viin. Pistolerne bleve benyttede istedetfor Bægere og stødte imod hverandre, hvorefter man under Latter og vilde, bedøvende Skrig drak Djævelens Skaal.

„Kors!" skreg en af Officererne, idet han efter Skaalen lod sig falde tilbage i sin Lænestol, „hvad er det for en kjøn lille Pige, Vagtmesteren der bringer os?"

Dette Spørgsmaal gjorde de Øvrige opmærksomme paa Inger, der hidtil havde holdt sig tilbage i Skyggen af Ib. De forlode Bordet og ilede hen til den ulykkelige Pige.

„Det er min Kjæreste," sagde Ib, idet han traadte frem foran hende.

„Din Kjæreste, Cujon!" raabte Manden med

Skæget, idet han tog Inger ved Haanden. „Hun er min Kjæreste!“

„Ja, og min!“

„Og min!“

„Ud med Dig, Slyngel!“

Under disse Ord trængte Høvedsmændene Ib hen mod Døren. Vagtmesterens smaa, sorte Øine funklede som to Lynstraaler, idet han sprang til Siden og greb sin Kaarde, men en af Officererne forekom denne aabenbart fjendtlige Hensigt og udbrød godmodig:

„Manden har min Tro Ret, og han skal beholde sin Pige. Iaften ville vi drikke og ikke gantes med Kvindfolk. Gaa ned og kald paa Fogden, Vagtmester! at han kan bringe os nok en Kurv Flasker op, jeg skal imedens tage vare paa den Lille.“

Ib betænkte sig et Øieblik, derpaa stak han sin Kaarde i Skeden og gik.

I samme Øieblik, han satte Foden udenfor Dørtærskelen, blev Døren slaaet til efter ham med en Skoggerlatter.

„Nu tilhører hun os!“ raabte Officeren, der havde lokket ham ud.

„Endnu ikke,“ skreg Ib rasende og stemmede sin Skulder med en saadan Kraft mod Døren, at den bragende i alle Sammenføininger fløi tilbage paa Svensken, som forgæves søgte at skyde Slaaen for.

Ib traadte et Skridt ind i Salen, greb Inger i Haanden og stillede sig foran hende med Ryggen dækket af Væggen.

„I Djævelens Navn!" raabte han og slog et Hjul med sin Kaarde, der trængte de Nærmeste tilbage, „lad os da lege Krig, siden I ønske det, saa skal vi faae at see, hvem hun hører til."

Et almindeligt Skrig besvarede denne Opfordring.

„En Skaal for Vagtmesteren!" raabte den Skæggede og sprang hen til Kaminen efter sin Kaarde. „Han vil lege Hare mod Hundene, det kan blive morsomt."

De Andre havde allerede dannet en Halvkreds omkring Ib, der med rynkede Bryn og sammenbidte Læber, men forøvrigt i en Stilling, som ikke vilde blive taalt i Fægtesalen, ventede deres Anfald. Pludselig skiltes denne truende Kreds, og en af Officererne traadte frem foran de Øvrige. Denne Mand kom tilsyne fra et Hjørne i Salen, hvor han tilbragte Tiden som Tilskuer paa et Leie af tre sammenstillede Stole, uden at tage Deel i sine Kammeraters Drikkelag. I Haanden bar han ét Lys, som han havde taget fra Bordet, og hvis Skin faldt hen over hans Ansigt. Ibs Udtryk forandredes ved Synet af disse alvorlige og bestemte Træk.

„Kjender Du mig? spurgte Manden.

„Ja."

„Saa gaa, og lad kun din lille Pige blive tilbage."

„Ja!" svarede Ib, og han stak sin Sabel i Skeden, vendte de maalløse og forbausede Drikkebrødre Ryggen og forlod Salen.

Denne Mand, hvis uformodede Mellemkomst saa pludseligt endte det truende Optrin, var Capitain Kernbok.

Da Ib kom ned i Gaarden, saae han Fogden, som bleg og rystende stirrede op til Riddersalens Vinduer. Ibs første Følelse var Harme over, at Kasper havde listet sig bort, men da han kastede sit Blik paa den gamle Mands svage og henfaldne Skikkelse og bemærkede den Angst, som alle hans Træk i dette Dieblik udviste, lagde han sin Haand paa hans Skulder og udbrød godmodig:

„I skal ikke være bange for Inger. De gjøre hende ingen Fortræd. Jeg traf en Mand deroppe, som har sagt god for hende."

„Hvem var det?" spurgte Fogden forundret.

„En svensk Høvedsmand."

„En Svensk!" gjentog Fogden sukkende. „Det skal nok hjælpe os."

„Lad eders Frygt fare, Kasper!" sagde Ib tillidsfuldt, „hvad den Mand lover, det vil han holde, han

er saa brav som Nogen af os, vel bedre dertil; thi jeg saae ham engang handle mod sine Fjender saadan, som vi vilde tøve med at handle mod vore Venner. — Men hun kommer jo ikke," vedblev han talende med sig selv, „og han er ene mod sex, og Støien tiltager deroppe. -- Aa Herre Gud! jeg skulde dog maaskee ikke være gaaet bort."

Som Ib bemærkede, tiltog Støien i Riddersalen paa en foruroligende Maade, Latter og Sang afvexlede med Skrig og høirøstede Stemmer. Lidt efter syntes disse at ophøre for en ny Underholdning, under hvilken man saae Drikkebrødrene fare forbi Vinduerne i taktmæssige Bevægelser og med brændende Lys i Hænderne. En tiltagende Frygt bemægtigede sig Ib.

„Nu dandse de Runddands," hviskede Fogden, „de gale Mennesker bryde sig hverken om Ild eller Lys, de skulde blot ane, at en eneste Gnist af deres Lys var nok til at gjøre det af med dem Allesammen, siden vi nede i en af Kjelderne have forvaret mere end fire hundrede Pund Krudt."

„Hvad siger I Mand?" hviskede Ib og greb Fogden i Armen, „hvor er det Krudt kommet fra?"

„De sige, at Kongen og Rigsraaderne havde skikket det ned til Præstø og Vordingborg, to hundrede Pund og sex Lispund Bly til hver By. Dengang saa Hr. Rosenkrantz flygtede med sine Ryttere op til Kjøben-

havn, tog han det med sig, at det ikke skulde falde Fjenden tilgode. Han lod det blive staaende hos Hr. Grube paa Tollerupholm, men Hr. Grubes Frue, Jytte Gyldenstjerne, skikkede det igjen over til os, formedelst hun havde ikke Leilighed at forvare det paa."

„Lad os komme lidt ind til Krudtet," sagde Ib.

„Det lader sig ikke gjøre paa denne Tid," sagde Fogden, „det ligger i den inderste Kjelder bag Kammeret, hvor Høvedsmændenes Folk have deres Kvarteer."

„Ja, hvad gjør det?" meente Ib trohjertig. „Vil I hjælpe mig, saa jage vi Folkene ud. Hvormange ere de?"

„Fire."

„Lad os gaa."

„Ak lille Ib! hvad tænker Du paa?" hviskede Fogden skjælvende af Angst, medens han holdt ham tilbage i Armen. — „Og hvad Hjælp skal vel jeg kunne give Dig? Jeg er saa gammel og svag."

„Ja vist," gjentog Ib som i Tanker, medens han kiggede ind af Kjeldervinduet. „I er saa gammel og svag."

I dette Øieblik tiltog Larmen i Riddersalen og blandede sig med et langt og gjennemtrængende Skrig.

Ib sprang hen til Kjeldertrappen. Fogden anstrængte sig for at holde ham tilbage. „Ak Ib!

betænk Dig dog, Du arme Menneske! hvad har Du isinde?"

Ib sled sig løs og svarede:

"Hørte I ikke, at Inger skreg? Jeg vil ned til dem, for nu maa det have en Ende."

"Vil Du vove Dig derned, Du alene?"

"Ja, jeg allene," svarede han og lod den blege og skjælvende Foged tilbage udenfor Vinduet, hvorfra man kunne see alt, hvad der foregik i Kammeret.

Ib aabnede Døren og styrtede ind. Med et vældigt Spring stod han midt i Kjelderen, greb to af Soldaterne hver i sin Arm og kastede dem over mod Væggen. Den Ene blev liggende bedøvet af Faldet, den Anden udstødte et kvalt Skrig og forsøgte at reise sig igjen. Ib gav ham et Slag for Brystet med Hælen af sin Støvle, medens han greb de to Andre og holdt dem fast.

"Gjøre I Modstand, slaaer jeg Jer ihjel Allesammen, ere I stille, skulle I ingen Skade komme til," sagde han.

Soldaterne følte sig grebne af Rædsel, medens de stirrede ind i dette ophidsede og lidenskabelige Ansigt, hvis Øine flammede og hvis Aarer stode stive og spændte. Ib lagde sit Knæ paa den Ene, medens han bandt den Andens Hænder og Fødder med Sabelbæltet. Den Første af de to Soldater havde imid-

lertid reist sig og krøb paa Knæene frem til Bordet efter en Sabel. Idet han udstrakte Haanden, greb Ib, som ikke turde slippe den Mand, han havde under sig, en Mjødkande og kastede den i Hovedet paa Soldaten. Svenskeren udstødte et dumpt Brøl og sank omkuld. Ib spændte Sabelbæltet fra den Næste og bandt hans Hænder. Derpaa reiste han sig. En af Soldaterne sprang op paa samme Tid, han havde ubemærket faaet Leilighed til at drage en Kniv og foer ind paa Ib. Den gamle Foged, som udenfor Vinduet havde været Tilskuer af Alt, hvad her skete, udstødte et Skrig, da han mærkede Faren. Ib vendte sig og sprang til Siden, idet Soldaten stødte efter ham. I samme Nu slyngede han sin venstre Arm omkring hans Hals, knugede ham op til sig, vristede Kniven af hans Haand og stødte ham den i Brystet lige til Heftet. Den Saarede ravede nogle Skridt fremad, en Blodstrøm styrtede ud af Munden, og han sank omkuld med en hæs Rallen.

„Jeg tænkte ikke, Du vilde have det saa grovt," sagde Ib.

Den Fjerde var bleven liggende ved Bordet, tilsyneladende bevidstløs efter Slaget med Mjødkanden. Ib snørede hans Hænder sammen med sit Halstørklæde.

„See saa!" sagde han, idet han traadte ud til Fogden og strøg Haaret tilbage fra sin fugtige Pande.

„Lad os nu komme ind til Krudtet. Jeg mener, at Veien er aaben."

„Ak, Svigersøn!" hvislede Kasper, „hvad har Du gjort?"

„I har kun seet en liden Anfang, Foged!" svarede Ib, medens hans Øine med Tilfredshed glede hen over Valpladsen, „Resten vil følge efter. Før lo I, da jeg lovede at gjøre det af med sex. Nu vil jeg tage dem Allesammen paa min Sambittighed, hvis jeg ellers kan det."

Han tog Lampen og lyste for den Gamle, medens denne fremsøgte en Nøgle af sit Knippe og aabnede en Dør til næste Kjelder, hvori Begge forsvandt.

IV.

En afbrudt Duel.

I Salen fortsattes imidlertid den begyndte Munterhed. Officererne havde troet at finde en ny List i Kernboks Ord til Ib. De bleve derfor særdeles overraskede ved at see ham tage sin Hat for at føre Inger ud af Salen.

„Tøv en Kjende!“ udbrød den Skæggede og stillede sig i Veien for ham. „Vel har I først Ret til den Lille, siden I saa snildt jog os hendes Goliath bort, men hvad der skal skee, det maa skee herinde.“

„Hvad der skal skee, kan ikke skee herinde,“ svarede Kernbok, medens han rolig heftede sit Sabelbælte fastere, „fordi jeg agter at føre hende ud til ham, som stolede paa mit Ord.“

„Hvad for Noget!“ raabte Forsamlingen. „Og vor Morskab —?“

„Vi lade den fare, Kammerater!“ svarede Kernbok sørgmodig. „Eders Morskab har allerede kostet den Mand saare meget.“

„Vi have aldrig seet ham tilforn."

„Det var hans Søster, I lod omkomme nede ved Oremandsgaard, fordi hun ikke vilde røbe, hvor Madmoderen havde forvaret sine Penge."

„Ah, ba!" raabte den hvervede Tydsker. „Ti tusind Bomber springe over mit Hoved, om ikke Kernbok er den kjedeligste Prædikant, jeg kjender. Ret nu kommer vist Historien om Pigen med Trommestikken, den have vi maattet fordøie daglig lige siden Fastelavn."

„Ingen Strid, Kammerater, ingen Strid!" raabte Holger Danskes Efterligner. „Kernbok skal have Lov til at prædike og vi til at beholde Pigen, saa har Enhver faaet sin Fornøielse."

„Eders Dom er partisk, Capitain Ziegler!" svarede Kernbok, „men det gjør Intet til Sagen, siden det aldrig falder Nogen ind at underkaste sig den."

„Min Tro, Capitain Kernbok! I gjør Uret i at vise Eder saa ufornøielig, for naar en Mand viser sig ufornøielig, er han altid vis paa at mishage sine Venner, og naar man mishager sine Venner, kommer man i Klammeri med dem. Men naar man kommer i Klammeri, saa er der altid en vis lille Capitain Ziegler ved Haanden, en født Elsaßer, der er bleven døbt i Blod paa alle Tydsklands Valpladse, og som forstaaer at bruge sin Kaarde, som en Klapperslange bruger sin Braad."

Kernbok smilede. „Hvorledes Capitain Ziegler bruger Kaarden, skal jeg ikke kunne sige, siden jeg hidtil kun har havt Leilighed til at beundre hans Færdighed i at bruge Munden."

„Og I bevæges ikke ved denne Færdighed?"

„Ak nei, i Sverrigeland frygte kun Børn og Kvindfolk for Tordenskrald. Forøvrigt fatter jeg heller ikke ret, hvad I mener."

Enhver af Tilhørerne forudsaa, hvorledes denne Samtale efter al Sandsynlighed vilde ende, og nærmede sig Kernbok og Ziegler, vexelviis opmuntrende Begge med Latter og Bifaldsraab. Inger blev staaende udenfor Kredsen. I dette Dieblik tænkte man ikke længer paa hende.

„Min allerkjæreste Herr Capitain!" vedblev Ziegler med et spottende Smil, „jeg mener kun, at naar man har en saa ubegribelig Lyst som I til at ville spille Hovmester for sine Kammerater, bør man ogsaa besidde Evnen til at gjøre den gjældende."

„Og denne Evne forekommer det Eder, at jeg fattes?"

„Jeg har idetmindste aldrig seet Beviser paa den."

„Lad det ikke forundre Eder, Capitain!" svarede Kernbok, „jeg benytter kun mine Evner, hvor jeg troer, de ville være vel anvendte, og kaster ikke Perler i Havet."

Endskjøndt det fra Begyndelsen havde været Kernboks Ønske saavidt muligt at undgaa Striden, lykkedes det ham dog ikke at vedligeholde den Rolighed og Kulde, hans Hensigt fordrede. Zieglers Ord og endnu mere de spottende og haanlige Miner, som ledsagede dem, bragte efterhaanden hans Blod i Bevægelse.

„Min Hr. Capitain!" sagde Ziegler, „vi spilde vor Tid med at kløve Ord, og den lille Pige der finder det besynderligt, at sex brave Høvedsmænd have tøvet saalænge med at bevise hende deres Hyldest. I negter os Forlov dertil, og vi bede Eder derfor godvillig at forlade Salen. Jeg siger godvillig, da I ellers vilde tvinge os til at sætte Eder udenfor Døren med Magt."

Kernbok traadte et Skridt nærmere mod Ziegler „I!" udbrød han.

Ziegler saae smilende hen paa Officererne og svarede: „Jeg troer virkelig, at vi ville være istand dertil. Jeg nævnede ogsaa blot Døren, fordi det faldt os bekvemmere end at kaste Eder ud igjennem Vinduerne. Skulde I imidlertid foretrække at blive her, kan det kun skee paa eet Vilkaar."

Kernbok bed sine Læber tilblods, hans Øine flammede, og han følte sine Tindinger banke, hans Selvbeherskelse var forsvunden.

„Jeg forstaaer Eder, Ziegler!" sagde han med

en Stemme, der skjælvede af tilbagetrængt Raseri. „I vil slaaes, og I skal faae eders Lyst styret."

„Endelig," udbrød Tydskeren og gned sine Hænder, „den kjære Capitain er ellers noget tungnem."

„Jeg vil slaaes med Eder," vedblev Kernbok og maalte ham fra Isse til Fod med et foragteligt Blik, „hvormange Grunde der iøvrigt kunde være til at undslaa mig derfor."

„Jeg antager ikke, at Mangel paa Mod skulde høre blandt disse."

„Ak nei," svarede Kernbok, „Grunden ligger Eder langt nærmere. Jeg fattes ikke Mod, derpaa har jeg maaskee givet disse Herre nogle Beviser. Jeg fattes blot eders Evner til at prale dermed. Ligemeget, jeg vælger den eneste Udvei, der synes at være. Men det skeer ligeledes paa een Betingelse."

„Hvilken?"

„Jeg kan ikke slaaes med Eder Alle og tiltroer Eder ogsaa saamegen Ære, at I ikke ville anfalde mig Alle; lad det da blive Ziegler, som for Nyhedens Skyld kommer til at maale sig med en ærlig svensk Klinge. Men hvis jeg seirer i Kampen, tilhører Pigen mig, og I lade hende fare."

Denne Betingelse blev eenstemmig antagen, saameget villigere, som Ziegler var bekjendt for at være en god Fægter.

„Men hvis I mod Formodning ikke skulde seire?" vedblev han med et ondskabsfuldt Smil.

„Saa bliver jeg idetmindste fri for at see den Niddingsdaad, som I agte at udøve."

„Vi kunne altsaa begynde, naar det skal være," udbrød Ziegler, „og der er allerede spildt saamegen Tid med disse lange Forhandlinger, at vi ville see at blive færdige snarest muligt; thi foreslaaer jeg som den Udfordrede, at vi tage et Skjærf og lade os binde fast til hinanden ved den venstre Arm, imens vi bruge vore Daggerter med den høire. Jeg har prøvet den Maade nogle Gange tilforn," vedblev han med en forfærdelig Kulde, „og bemærket, at man sparer mange Vidtløftigheder derved og fremfor Alt megen Tid."

Kernbok indvilligede. Kammeraterne tilkjendegave jublende deres Bifald. Tydskerens Idee lovede at give det forestaaende Optrin forhøiet Interesse. Pistolerne bleve fyldte paany, og en almindelig Skaal udbragt for Ziegler.

„See saa, min store Hr. Capitain!" raabte denne, efterat have besvaret Skaalen med at tømme en halvfyldt Viinflaske, „hvis I nu har en liden Bøn at gjøre, saa forret den kun, ret snart skal jeg skynde mig saameget mere."

Han bandt sit Skjærf fast omkring det venstre Haandled og rakte den anden Ende til Kernbok. En-

hver af Officererne tog et Lys fra Bordet og stillede sig i nogle Skridts Afstand fra de to Modstandere.

Hele den ene Side af Salen var nu indhyllet i Mørke. Lysenes Skær faldt derimod hen over Kernboks blege og sørgmodige Træk og det paatagne spottende Smil, der svævede over Zieglers bævende Læber. medens han strøg det høire Ærme tilbage paa sin Vams.

Pludseligt hørte man en dump Larm i Retning af Døren, ligesom om et tungt Møbel blev flyttet udenfor denne. En almindelig Opmærksomhed rettedes mod dette Sted. En af Officererne sprang hen til Døren, lukkede den ilaas og vendte leende tilbage med Nøglen.

„Denne Fornøielse ville vi idetmindste beholde uforstyrret,“ yttrede han. „See der, Kernbok! gjem Du Nøglen, siden det er Dig, der har isinde at benytte den.“

Dermed stak han Nøglen ned i Kernboks Kofte.

Medens denne sidste Handling fandt Sted, hørtes lette og hurtige Fodtrin i den mørke Deel af Salen.

„Guds hellige Død!“ raabte Officeren, „hvor er Pigen?“

Alles Blik søgte Inger, hun var forsvunden. Idetsamme bevægede sig en Dør, og et Lysskær kom tilsyne ved Siden af Kaminen fra en Aabning udenfor Paneelværket. En af Svenskerne sprang hen derimod, men standsede, før han naaede Aabningen ved

at see Ib med lange og sindige Skridt træde frem i Salen.

„Et Ord, I ædle Herrer!“ sagde Ib, „lad os først prøve paa at komme tilrette i Mindelighed, sidenefter kunne vi slaaes.“

„Canaille!“ raabte Officererne, „hvor har Du gjort af Pigen?“

„Hun er, hvor hun bør være, men det var ikke om hende, vi skulde tale. Ret nu ville I faae nok at gjøre med at tænke paa Eder selv.“

Den forunderlige kolde, næsten høitidelige Tone i Ibs Ord blev ikke uden Virkning paa Tilhørerne. Ziegler havde løst Skjærfet af Haanden, traadte hen til ham og udbrød, idet han svingede sin Daggert:

„Og veed Du, hvad jeg vil gjøre? jeg skal nagle Dig fast til Dørstolperne med min Dolk og lade Dig pidske tilblods af vore Tjenere.“

„Det vil vare en Stund, før de komme,“ svarede Ib. „Eders Tjenere ligge slagne ihjel eller bagbundne nede i Kjelderen.“

Drikkebrødrene studsede, en vis frygtsom Anelse begyndte at vaagne.

„Bagbundne!“ raabte de.

„Ja, de To.“

„Dræbte!“

„Ja, de andre To.“

„Hvem Djævelen har vovet det?"

Ib bukkede. „Hør kun videre," sagde han. „Jeg lovede at fortælle Eder Noget, som kunde lade Eder glemme den lille Pige, og man maa holde sit Ord. Jeg bandt og dræbte eders Tjenere, som spærrede Veien for os til den inderste Kjelder, hvor der ligger forvaret nogle Fjerdinger Krudt."

„Krudt!" raabte Officererne.

„Firehundrede Pund," svarede Ib. „Thi slog jeg Bunden ud paa alle Fjerdinger og dannede en Rende fra Kjelderen ud igjennem Gaarden til hiin Side af Voldgraven."

Denne Yttring bragte pludseligt Drikkebrødrenes Besindelse tilbage, de betragtede hverandre tvivlraadige og frygtsomme. Ziegler var den Første, der fattede sig.

„Hvad har Du betænkt dermed?" spurgte han.

„At minde Eder om en Historie, der foregik nede i Jungshoved Lehn forgangen. Der vare I samlede, saamange som iaften, der pinte I en gammel Adelsfrue og dræbte hendes Tjenestekvinde."

„Vi kjende din Historie udenad," yttrede Ziegler med et spottende Blik til Kernbok.

„Dengang græd jeg over den Døde."

„Du græd, stakkels Barn! det er jo rørende og vil sige Meget."

„Iaften hevner jeg hende," sagde Ib, „det vil sige Mere."

„Maaskee Du dog ikke faaer Stunder dertil," raabte Ziegler og sprang hen imod ham. Kernbok stillede sig imellem og sagde:

„Lad ham tale tilende."

Ziegler skar Tænder af Raseri.

„Er I en Adelsmand, Capitain Kernbok!" sagde han, „at I holder med denne Bonde?"

„Ere I Adelsmænd?" gjentog Ib spottende. „I, der føre Krig som en Flok Stratenrøvere, der skjænde ikke eders Ære, for I har aldrig havt nogen, men den hæderlige svenske Nations Navn, hvorunder I fægte?"

„Død og alle Djævle!" skreg Ziegler, „gjør Plads, Kernbok! hører I da ikke, at han beskæmmer os?"

„Jeg beskæmmer Eder ikke," svarede Ib, „men jeg sprænger Eder i Luften alle tilhobe."

„Du?"

„Gaa hen til Vinduet og see, om I have noget at udsætte paa mine Forberedelser."

Krigsmændene ilede til Vinduet og bemærkede en sort Linie i Sneen fra Kjelderen ud over Broen paa den anden Side Graven. Her stod den gamle Foged posteret med sin Lygte. Medens Opmærksomheden var henvendt herpaa, lagde Ib sin Haand paa Kernboks Skulder og hviskede:

„Følg mig!“

Capitainen betænkte sig, men der gives et Instinkt i Mennesket, som i ethvert afgjørende Dieblik twinger ham til uden Modstand at underkaste sig den Mægtigere, og Ib drog ham med sig hen til Blenddøren, trykkede paa en af de smaa ottekantede Fyldinger i Panelet og stød Capitainen ud igjennem Aabningen. Ziegler havde vendt sig om og sprang efter dem. Ib standsede i Døren, da han saae Tydskeren komme traadte han et Skridt fremad, og drog sin Sabel.

„Eder har jeg mærket mig fra Dremandsgaard,“ udbrød han, og uden at kjende eller iagttage noget Dækningsmiddel, sprang han med en lynsnar Bevægelse lige ind paa Ziegler, slog et Hjul med sin Kaarde, og da Capitainen traadte tilbage for dette fortvivlede Anfald mod alle Fægtekunstens Regler, bøiede Ib sig fremad, og stødte Ziegler sin Klinge igjennem Brystet. To af Officererne ilede ham tilhjælp, men Ib havde allerede naaet Døren, og trak den til efter sig. Da Svenskerne kom til Kaminen, hørte de Skaaderne blive skudte for paa den modsatte Side, og en vældig Stemme, som raabte:

„Beder en from Bøn til Vorherre, I Ulykkelige! Ret nu vil I aldrig komme til at bede mere.“

En Blodstrøm flød hen over Gulvet, hvor Ziegler var falden. Den Saarede reiste stønnende sit Hoved

iveiret, og strakte Haanden frem for sig, idet han hviskede:

„Prøv den anden Dør, og lad os komme ned efter ham, førend det er forsildigt.“

Desværre, det var forsildigt. Endnu medens den Ulykkelige talte, farvede et blodigt Skum hans Læber, han udstødte en Ed, og sank tilbage med et dybt og langtrukkent Suk, som forkyndte Døden

En af Svenskerne prøvede paa at aabne Hoveddøren, men afstod strax efter fra Forsøget, idet han erindrede, at han selv havde aflaaset den, og givet Kernbok Nøglen i Lommen; Hans Kammerat stak sin Daggert ind igjennem Karmen og Laasen, for at bryde den op med Magt. Daggerten brak, det næste Forsøg gik heldigere, Døren fløi op, men udenfor havde Ib draget et stort Klædeskab fra Gangen hen foran Aabningen. Det var denne Larm som først afbrød Striden mellem Kernbok og Ziegler.

Medens disse sidste Optrin fandt Sted i Salen, gjenlød Kjelderen af de bundne Tjeneres Skrig. Den anlagte Mine lod ikke nogen Tvivl tilbage om hvad der forestod, og Ib følte sig bevæget ved deres Bønner til at føre dem ud af Slottet.

„Aa Herregud!“ udbrød den Ene, da han kom op i Gaarden, „der er endnu lidt Liv tilbage i den

stakkels Hans Alfsøn, som I slog med Kanden, forbarm Eder ogsaa over ham, naadige Herre Capitain!"

„Jeg er ikke Capitain, endskjøndt Du siger saa," yttrede Ib og tilkastede Fangen paa samme Tid et venligt Blik, „men hvis der er Liv i din Kammerat, skal han ogsaa faae Lov til at beholde det."

Kæmpen gik tilbage til Kjelderen, tog den Saarede under Armen og bar ham ud igjennem Gaarden paa hiin Side Graven. Her ventede Kernbok, Inger og Fogden.

De tydske Officerer havde aabnet Vinduerne i Salen. I den almindelige Taushed, som hvilede over Egnen, hørte man Echoet af deres Raab og Bønner gjentage sig ovre fra Skoven. Himlen var skyfri og oversaaet med Stjerner, Maanen skinnede ned i Gaarden. Nattens Stilhed og Fred dannede en skærende Modsætning til de sørgelige Optrin paa Slottet.

Ved forenede Anstrengelser var det omsider lykkedes de Indespærrede at komme igjennem Døraabningen, men for Enden af Corridoren udenfor Salen fandt de atter en tillaaset Dør, hvis massive Egetømmer trodsede alle Anstrengelser, de vendte derfor tilbage, aabnede Vinduerne og udstødte Bønner og Raab om Hjælp.

Da Ib havde bragt de Saarede over Voldgraven, tog han Lygten fra Fogden.

„Giv nu Inger Haanden, Kasper Dam!" sagde han, „og gaa med hende over til Skolemesterens ved Vester Egede. Han laaner Eder nok Huus for inat, og I behøver ikke at være tilstede ved det, som her vil skee."

Kernbok lagde sin Haand paa hans Arm. „Har Du ogsaa betænkt, hvad Du agter at gjøre?" spurgte han med en alvorlig og bevæget Stemme.

„I spørge mig ikke derom, Capitain! siden vi sidst taltes ved har jeg vel havt Stunder til at overveie, hvad jeg gjør iaften."

„Ib!" sagde Inger, „det kan aldrig gaa godt med os To, mens der skeer saa sørgelig en Bedrift paa vor Trolovelsesaften."

„Gaa din Vei, lille Inger!" svarede Ib og aabnede Laagen paa Lygten. „Jeg har en Søster, som ikke vil faae Fred i sin Grav, før jeg har holdt mit Løfte."

„Aa ja, jeg kjendte hende nok."

„De pinte hende tildøde, endskjøndt hun aldrig havde lagt noget Menneske et Halmstraa iveien."

„Hun var saa from og saa god."

„Hvorfor siger Du det nu?"

„Det er rigtignok en kjøn Maade, Du holder hendes Minde paa."

„Jeg har jo svoret min dyre Eed, og derfor skulle de dø."

„Men jeg siger, at de skulle ikke dø," sagde Inger, idet hun pludselig bøiede sig ned og pustede Lyset ud i Lygten, „Vorherre bryder sig nok kun lidt om en saadan Eed."

„Inger! hvad gjør Du?" yttrede Ib, „Du skulde jo holde med mig."

„Det gjør jeg ogsaa, min eneste allerkjæreste Ven!" svarede Inger, idet hun grædende slyngede begge sine Arme om hans Hals. „Det er for at vi To kunne fare vel, at jeg ikke vil have den svære Udaad bedreven. Aa nei, træk ikke dine Øine sammen, men see lidt mildt til mig. Gudfader gav Dig et godt Hjerte, hvi vil Du være saa haard og saa grum paa vor første Helligaften?"

Kernbok var traadt tilbage, han lænede sig op til Brostolpen og betragtede Begge, men taug, formodenlig fordi han indsaae, at den lille Inger var en bedre Talsmand for hans Sag. Ib var bevæget, hans smaa Øine blinkede. Inger vedblev:

„Og Soffi, som vi begge To holdt saameget af, hun vilde nok kun være lidt glad i sin Grav ved at vide Dig handle saadan."

„Ak lille Inger!" sagde Ib og brast i Graad. „Hun har jo ikke engang en Grav, for jeg forvarede hende ude paa Marken i den dybe Sne, og naar

Solen og Foraaret kommer, vil hun ligge der til Føde for de vilde Dyr."

„Hun skal faae sig en Grav," svarede Kernboks alvorlige Stemme, „det lover jeg Dig."

„Er det sandt?" sagde Ib.

„Hun skal faae sig et Ligtog, saa prægtigt som en Prindsesses. — Et Ord endnu, Ib! De fleste af dine Fjender, som handlede saa grumt mod den arme Pige, ere desuden allerede døde paa et Streiftog mod Svend Gjønges Folk. Blandt dem histoppe er der kun Een tilbage."

Ib vendte sig om mod Kernbok, hans Øine vare vaade, og han rettede sin høie Skikkelse iveiret, medens han med et triumferende Smil udbrød:

„Nei, Capitain! Blandt dem deroppe er der Ingen tilbage. De ere da døde Allesammen."

„Døde?" gjentog Kernbok, „hvem dræbte Ziegler?"

„Denne!" svarede Ib og viste Kernbok sin Sabel, hvis Klinge endnu var farvet med Blod.

„Hvad vil Du saa forlange mere?" spurgte Inger.

„Jeg taler ikke til Dig," svarede han i en streng og bydende Tone, som dog hele hans Ansigts Udtryk modsagde. — „Du, som ikke vil være paa mit Parti."

„Nu ynkes jeg over dem," hviskede Inger, „jeg kan ikke gjøre ved det."

„Ja, saa ynkes jeg ogsaa over dem," sagde Ib. „Lad dem da fare i Fred."

„Kjære lille Ib!" raabte Inger, udbredte sine Arme og styrtede til hans Bryst. „Det vil Vorherre nok forskylde Dig."

„Er Du saa fornøiet?" sagde Ib, medens hans Læber skjælvede.

„Jeg er saa lykkelig og sjæleglad."

„Ja ja, gaa Du nu ned til din Fader, Inger! og lad mig være lidt alene, siden kommer jeg over til Skolemesterens til Eder. Om ogsaa de blive fri deroppe, er det ikke værd, I blive her længer."

Ib bøiede hendes Arme tilside, nikkede og skyndte sig med lange og hurtige Skridt bort fra Stedet. Inger og Fogden gik den modsatte Vei, ad Stien langs med Mosen ved Ravnstrup.

Kernbok blev staaende alene tilbage.

Da Ib var kommen et Stykke Vei bort, standsede han, vendte sig og raabte:

„I har lovet hende en kjøn Begravelse, Capitain!"

„Ja, og I veed, jeg pleier at holde mine Løfter, Vagtmester!" svarede Kernbok.

Maanen kastede sit Lys over Ibs smilende og tilfredse Ansigt, medens han gjentog for sig selv:

„Vagtmester! — Nu kalde alle Folk mig saaledes!“

Lidt efter forsvandt han i den mørke Skygge, som dannedes af Træerne, hvor Skoven begyndte.

Fra Vinduerne havde de tre Officerer med en levende Sjæleangst seet og tildeels hørt, hvad der var foregaaet ude paa Broen.

VII.

„Høit at klyve, dybt at falde."

Med det begyndende Foraar fløi Rygtet om Freden overalt igjennem Danmark. Carl Gustav havde imidlertid holdt den bekjendte Banket paa Frederiksborg Slot, hvor han, som en Historieskriver fortæller, svimmel af sit Held undfangede Planen til at at friste Lykken endnu en Gang ved et nyt Felttog mod Danmark. Først i Marts Maaned indskibede Kongen sig til Helsingborg. Det blev overdraget Rigsadmiral Wrangel at føre de svenske Tropper bort fra Sjælland; men endnu førend denne Befaling kunde fuldbringes, bragte Erik Dalberg, Carls Fortrolige, et hemmeligt Budskab, som paalagde ham at standse med Indskibningen og søge Paaskud til at beholde Krigsfolket tilbage. Wrangel adlød, og nogle Rytterregimenter, til hvilke vor Bekjendt Manheimer hørte, lagde sig i Kvarteer i Vordingborg. Man var ikke forlegen for at finde Grunde til at retfærdiggjøre denne Adfærd. De svenske Underhandlere

forøgede deres Fordringer, derved opstode Stridigheder, og Krænkelsen fik et Skin af Ret.

Imidlertid begyndte Rolighedens og Fredens Sysler igjen paa Øerne. Herremændene vendte tilbage til deres Godser, Dronning Sophie, hvis Magt og høitflyvende Planer hele Vinteren havde været begrændsede af Palissaderne omkring Kjøbenhavns Volde, rustede sig atter til Jagt paa Ibstrup eller paa et af Ulfeldts andre Godser, der vare blevne confiskerede til Gunst for hende; hun forlod Hovedstaden, omgiven af en Skare Lykkeriddere, som hendes Tilbøielighed havde kaldt ind i Landet, og som trivedes ypperligt i hendes Naades Solskin. Adelen, denne Guddom, som Frederik den Tredie fra nu af pønsede paa at styrte, og som paa Grund af dens Bedrifter under Fædrelandets Ulykker virkelig ogsaa kun fortjener at mindes, medens man smiler over de Daarskaber, der vare forbundne med dens Cultus, Adelen var atter Herre, og Bonden atter Slave.

Det var i Slutningen af Marts Maaned, da Svend en Eftermiddag gik ned til Jungshoved igjennem Hestehaven, som man kalder den store og mørke Skovstrækning, der udenfor Bønsvig bedækker Kysten langs med Præstø Bugt. Lærkerne sang, Sneen var smeltet. Paa Markerne udenfor Skoven saae man Hovfolkene drive deres Stude foran Ploven, efterfulgte af den rødbenede Stork, som søgte om Orme i Furerne.

Alt var denne Dag et Billede paa Foraaret med dets Poesi, dets Friskhed og milde velgjørende Luft.

Ogsaa i Svends Indre boede Foraaret med Haab og lykkelige Anelser. Hans Ophold i Hovedstaden havde været en fortsat Række af Udmærkelser og af Triumfer, som han hidtil kun havde feiret i sine Drømme. Han vendte nu tilbage til Skuepladsen for sine Bedrifter, opfyldt af en længe savnet Ro. Det var Kjærlighed og dens Længsler, som beherskede ham, og medens denne Følelse syntes at forskjønne Alt i hans Nærhed, eftersom det stedse er vor egen Stemning, der giver vore Omgivelser Lys og Farve, opfyldte den tillige hans Sjæl med lykkelige Billeder.

Han skulde atter see sin Elskede, hende, der saalænge havde været Principet for alle hans Handlinger, og som han havde viet sin Manddoms fagreste Daad; han hørte hendes Stemme hviske disse lønlige Ord, hvis Echo siden bestandig gjentoges i hans Indre. En Mand i alle Handlinger, vedblev han at være et Barn i sine Følelser. Han troede paa Dagen, fordi Solen skinnede, og tænkte ikke paa Skyerne, der truede med at formørke denne klare Himmel. Det var kun venlige og fortryllende Billeder, der denne Eftermiddag fremstillede sig for hans Fantasi.

Men enhver rig og dristig Fantasi medfører den Ulykke, at den vender sig imod sin egen Eier, som

Pelikanen drikker den af sit eget Blod og danner vel fine Billeder efter Virkeligheden, men efter en skjønnere Virkelighed og med rigere Duft og Farver. Derfor indeholder Opfyldelsen af vore Drømme ogsaa som oftest kun en utilfredsstillende Lykke, fordi vi allerede have gjennemlevet en skjønnere, og Tilfredsstillelsen er desuden saa meget kortere, fordi den staaer saameget under Alt, hvad vi have tænkt og ventet.

Uagtet de hyppige Bekræftelser, Svend havde modtaget paa Julies Kjærlighed, var det dog hidtil ikke lykkedes ham at frigjøre sig for en vis lønlig Ængstelse, der kom og svandt og fremtraadte paany i en stedse tydeligere og mere udpræget Skikkelse. Hendes Ord og Kjærtegn og den hensynsløse Ømhed, hun viste i enhver af deres Sammenkomster, vare vel utvetydige Beviser paa hendes Følelser, men ikke tillige Beviser imod hans Frygt. Foruden de høie Skranker, Fremtiden stillede imod ham, fremkaldtes denne Frygt af de ulige Forhold, af Standsforskjellen, der dengang var Alt, som den nu er Intet. I andre Øieblikke var det netop denne Standsforskjel og det, der i Verdens Mening adskilte dem, som mægtigst bandt Svend til hende. Selv vandrede han vel i Mørke, men elskede at see mod Lyset. Et saadant Chaos af modstridende Følelser er et Menneskehjerte.

„Siden Skjebnen ikke vilde mig noget stort,"

havde han sagt sig, „men lod mig fødes i en Hytte, for at jeg kun skulde være et Redskab for Andre, vil jeg selv see at gjøre mig til Noget."

Derfor var Krigen ham en kjærkommen Leilighed til at iværksætte sine Planer og tillige det sandsynligste Middel til at opfylde dem.

„Jeg kan ikke vinde mig Midler og Land," tænkte han, „men Gudfader har givet mig Manddom og Mod, og hvorfor skulle vel disse Adelsmænd have en bedre Lykke, hvis de ikke tillige bedre fortjene den? Jeg vil erhverve mig et Navn og en god Lov blandt hendes Frænder, saa bliver jeg værdigere i hendes Øine, og hun vil da elske mig høiere."

Med denne Beslutning drog Svend fra sin Hjemstavn over til Skaane og forenede sig med Gjøngerne, disse modige Folk, som hiin Tids Poeter have besunget, og som sloges af Lyst og Tilbøielighed, ligesom Svend sloges for sin Kjærlighed.

Lykken kronede hans Haab. Kongen havde offenlig bevidnet ham sin Velvillie, den gamle Christen Skeel havde aabnet ham sit Huus, Adelsmændene tilgave ham i de første Begeistrings Øieblikke hans Mangel paa Rang og den tvivlsomme Stilling, han indtog i Samfundet, de stillede sig under en Autoritet som Rigsraadens, idet de søgte Gjøngehøvdingens Selskab. Han ilede nu tilbage til sin skjønne Elskede, han tænkte

sig hende fornem og straalende, omgiven af al den Pragt og yppige Overflod, der havde saamegen Betydning i hans Øine, han tænkte sig endelig selv, som Elsker ved hendes Fødder, øm og hengiven.

Og dette Billede skulde lige saa uformodet som pludseligt blive til Virkelighed; thi ved en Omdreining af Skovveien, som Svend gik hen af, hørte han Stemmer og saae strax efter Julie Parsberg komme sig imøde, lykkelig og leende, støttende sig til en Cavalleer, med foroverbøiet Hoved lyttende og med et Blik, som Svend saare vel kjendte og tidligere udelukkende havde troet, tilhørte ham.

Billedet var altsaa blevet Virkelighed, blot med en Omvexling af Personer. Det var Capitain Lykke, der havde indtaget Svends Plads og betragtede sin Dame med begeistrede og veltalende Blikke og med et Aasyn, der paanødte hende Overbeviisning om det Sprog, han talede, fordi han i dette Øieblik, betvungen af sine Ords Magt, selv troede paa dem.

Svend Gjønge stod som forstenet ved dette Møde, eller rettere sagt ved at iagttage dette Blik, som indeholdt en ligestor Beskæmmelse for hans Haab, hans Stolthed og hans Hjerte. Men med en næsten overnaturlig Kraftanstrængelse betvang han disse forskjellige Udtryk af Smerte og Fortvivlelse, der joge hen over hans Aasyn som Uveirsskyer paa Himlen; vant til

at beherske, hvad der mødte ham, vedblev han at gaa videre og hilste alvorligt og ærbødigt, idet han kom dem forbi.

Julie havde allerede bemærket Svend. Ogsaa paa hende var en vis Ubestemthed og Forvirring synlig, men i et saadant Tilfælde bevarer Kvinden altid den største Fatning, maaskee fordi hendes hele Stilling bestandig gjør en større Agtpaagivenhed og Selvbeherskelse nødvendig. Hun smilede venligt, medens han hilste, og udbrød, idet hun gik ham forbi:

„Ah, er det Eder, Svend Gjønge! velkommen tilbage."

Derefter fortsatte hun sin Spadseretour med Capitainen.

Den som havde seet Svend Gjønge nogle Oieblikke tilforn, medens hans aabne og mandige Aasyn straalede af Glæde og lykkelige Forhaabninger, skulde neppe have gjenkjendt ham i denne blege og sønderknuste Skikkelse, som med rynket Pande og sammentrukne Bryn langsomt og grundende skred ud af Skoven. Forgæves tilbagekaldte han sig alt, hvad hans Kjærlighed besad af tidligere Lykke, opstillede Muligheder for de forskjellige Grunde, der kunde have fremkaldt denne Ligegyldighed og Kulde i en Trediemands Nærværelse, Mødet var Intet, men dette ene Blik havde fæstet sig i hans Tanker og forjaget enhver blidere

Erindring, ligesom Lynet bringer alle Fugle til Taushed. Hans tidligere Ængstelse havde viist sig at være grundet. Just derfra, hvor han frygtede sin Modstander, saae han denne triumfere.

I alle disse pinlige Tvivl og Bekymringer var imidlertid Julie ifølge sin Karakteer aldeles uskyldig. Omgiven af Krigen og indesluttet paa Jungshoved, tilbragte Frøken Parsberg en høist kjedelig Vinter og havde forlængst angret sin Bortreise fra Hovedstaden, til Trods for de Opmærksomheder og den Ridderlighed, hvormed de svenske Høvedsmænd bestandig kom en Skjønhed af hendes Rang imøde. Med Budskabet om Freden indfandt Capitain Lykke sig paa Slottet. Kai, der som hiin romerske Hærfører i Oldtiden kun behøvede at vise sig for at seire, medbragte en Opmærksomhed, en Hyldning, som hun uden Betænkning modtog, ligesom hun vilde have modtaget ethvert andet Middel, der kunde raade Bod paa denne Tilstand af Kjedsomhed, i hvilken hun hverken vidste, hvortil hun skulde bruge sine Dine, sin Skjønhed eller sin Pynt.

Julie havde nydt en sørgelig Opdragelse. Som yngste Datter, altsaa som den meest Forkjælede, havde man udviklet hendes Legeme paa hendes Sjæls Bekostning. Hun besad et Ydre, der var istand til at vinde Alle, men ikke Aand nok til at fastholde en

eneste af sine Erobringer. Denne lade, ørkesløse og frivole Tilværelse, som maaskee fandt nogen Undskyldning i hiin Tids Sæder, havde forlængst ladet hende skabe sig en rigere Verden i sine Drømme. Svend Gjønge virkeliggjorde i længere Tid disse og gav dem Næring; han var saa forskjellig, ikke blot fra sine egne, men ogsaa fra alle hendes Omgivelser, ved den Dristighed, den Djærvhed og det romantiske Mod, hvoraf det Eiendommelige hos ham bestod, endelig ved sin Skjønhed; thi denne sidste af hans Fortjenester var den Første, der gav ham Betydning i hendes Øine. Han blev derfor hendes Helt.

Hvad der endnu gjorde Begyndelsen til denne Roman saameget lettere, var, at Frøken Parsberg havde kjendt ham fra sin Barndom og ifølge det vidunderligt skarpe Blik, med hvilket Forsynet i denne Retning har begavet Kvinden, næsten ligesaalænge bemærket al den Hengivenhed og Beundring, han nærede for hende; hun behøvede blot at ville for at kunne fortsætte. Denne Leg med Følelser og Lidenskaber, hvori hun ifølge Lune afvexlende viste sig stolt og kold, fortrolig og kjærlig, havde endnu bevaret hele Nyhedens Interesse for hende, da hun blev kaldet til Hoffet, blandt Herrer, der besad en i deres Fordringer latterlig Ærgjerrighed, fordi de fattedes Evner til at retfærdiggjøre denne, og blandt Damer, hvis lykkelige Smil

var et falsk Slør over deres Indre, ligesom Sminken var et falsk Slør over deres Ydre, og blandt Intriger og Kabaler, i hvilke hun var fremmed og uinteresseret. Hun drog derfor tilbage for hellere uomtvistet at være den Første end at kæmpe for at blive det. Hun vidste forud, at hun paa Jungshoved vilde finde Svend ventende, og at han, som ifølge sin Stilling kun havde havt Leilighed til at see de fornemme Damer fra Slottene med deres funklende og udfordrende Dine, smaa Fødder, deres bløde Hænder og raslende Silkeklæder, i en lang Afstand, ligesom man seer paa Altarbillederne i en Kirke, vilde tro at favne Himlen, idet Julie hævede ham op til sig.

Hvis Verden havde kjendt hendes Lidenskab, eller hvis Nogen blot havde vovet at omtale den, eller hvis man havde foreslaaet hende Svend til Gemal, vilde hun have rødmet over sig selv. Den stakkels Gjøngehøvding saae, efter sit Begreb, Sagen fra en anden Synsmaade; i dette ene Punkt tænkte hun og hendes Elsker forskjelligt.

Selv i de Dieblikke, hvor Julie syntes mest indtagen af Svend, havde hendes Fortrolighed indskrænket sig til et Blik, et Ord, et Haandtryk. Hun elskede ham, som Ib hiin Aften sagde, med sit Hoved, han elskede hende med sit Hjerte. Med faa Ord: hun agtede at

hengive sig til sin Elsker uden at ville overgive sig til ham.

Da hun vendte tilbage fra Hovedstaden og atter sluttede sig til ham, den Undseelige og Tilbageholdne, der bedre forstod at værge sig mod en Kaardespids end mod et Blik fra to sorte Øine, og som aldrig havde vidst at finde Leilighed, endsige Ord til den Erklæring, hun forlængst havde læst i alle hans Miner, — sagde hun til sig selv: jeg vil forkorte Eensomheden, som omgiver mig, jeg vil give min Tilværelse Farve med hans Beundring og Kjærlighed.

Og Svend, der var saa modig og uforsagt, som vilde have begyndt en Kamp mod hele Verden, ligesom han allerede havde bekæmpet og beseiret sin egen Skjebne for Julies Skyld, dalede ligeoverfor hende ned til en Ubetydelighed, blev forlegen og undseelig, lykkelig over en Haandbevægelse og skjælvende for et Blik. Han befandt sig i et fremmed Element i dette Værelse, i denne Vellugt, behersket af dette Koketteri, der syntes at kæmpe for at beseires, der viste ham Maalet og igjen drog det bort fra hans Øine, naar han troede at have naaet det.

De tusinde nuancerede Skatteringer, som Kvindens Kjærlighed inbeholder, havde han aldrig kjendt, han troede uden Beviser, alene fordi han var lykkelig med en saadan Tro.

Selv i hans eget Indre havde disse blidere Følelser aldrig havt noget jevnt Løb. Kjærligheden var hos ham ikke det klare og rene Væld, der kjærtegner Blomsten paa dens Bredder, men en brusende Strøm, Flod eller Ebbe, en Ild der brændte uden tillige at varme.

Saaledes blev dette Tempel da efterhaanden reist i en Kvindes ørkesløse Timer og af en Mands Forfængelighed og smigrede Stolthed. Det kunde ikke trodse Tiden, fordi Betingelserne for dets Varighed fattedes. Det maatte komme, som det skete.

Da Svend vendte tilbage til Jægerhuset var han taus og rolig. Stormen havde i denne Mellemtid udraset. Under det Havblik, som fulgte efter, paatvang han sit Ansigt det kolde og udtryksløse Præg, der saa vel egner sig til at skjule vore Tanker og Planer.

Desuden haabede han endnu. Kjærligheden ender nemlig ikke fordi den indgyder Fortvivlelse, tvertimod næres den undertiden endog af Smerten. Vi styrte først Guden fra sit Altar, naar vi see, at den ikke har været vor Tilbøielighed og Agtelse værdig; undertiden vedbliver den ogsaa at beherske os, selv efterat Agtelsen er forsvunden.

I tre Dage ventede Svend forgæves at see Julie eller at modtage noget Bevis paa, at han endnu var erindret af hende. Den fjerde Dag forlod han sit

Huus og begav sig til Jungshoved. Han kunde ikke længer udholde den piinlige Uvished, til hvilken saa at sige hans Skjebne var knyttet, han ønskede Vished, hvad enten denne indeholdt Død eller Frelse.

Jørgen Reedtz havde stedse behandlet Svend med den Agtelse og Velvillie, der var en Følge af hans usædvanlige Egenskaber, og som deres hyppige Sammenværen paa Jagten havde gjort ham opmærksom paa. I hans Huus glemte man Skyttens underordnede Stand, det var mere Vennen, hvis Selskab man søgte paa Ridetoure og Udflugter, end et Tyende, man nedladende tillod at tage Deel deri.

Denne Eftermiddag syntes Lehnsmanden at modtage ham med endnu større Opmærksomhed end nogensinde tilforn. Rygtet havde allerede forlængst udbredt hans Bedrifter i Omegnen, og hvad der i Lehnsmandens Øine endnu gav disse en forøget Betydning, var den særdeles Naade, Svend havde fundet hos Kongen. Bekræftelsen herpaa blev, som sagt, bragt til Jungshoved af Capitain Lykke, som strax efter Oberst Sparres Bortreise kom i Besøg paa Slottet tilligemed Ridder Kørbitz, og ligesom tidligere mødtes disse to Adelsmænd ogsaa denne Gang som hinandens Rivaler i et og samme Anliggende: en Dames Gunst.

Frøken Parsberg kom denne Morgen ikke tilsyne, hvilket hun ellers altid pleiede, naar Svend var tilstede

paa Slottet, og dog var hun vidende om hans Nærværelse, thi da han gik ind over Vindebroen, havde han kastet Blikket op til Vinduerne og seet hende træde tilbage fra Ruderne.

Svend tog Afsked og forlod Slottet. Hans sidste Haab var svundet. Dødens Haand havde lagt sig over hans Kjærlighed.

Paa Tilbageveien skjulte han sig i et Buskads, som laa paa den vestre Side nedenfor Slotsbakken. Veiret var ualmindeligt mildt, Solen skinnede, Bogfinken og Drosselen fløitede inde i Skoven. Gjøngehøvdingen vidste, at en saadan Eftermiddag pleiede at lokke Julie ud. Han ventede paa hende.

Lehnsmanden og Kai Lykke rede bort fra Slottet. Jægerdrengen førte tre Hunde sammenkoblede i en Rem foran dem. De droge paa Jagt i Ræveholms Moser.

Tiden gik, Solen forsvandt efterhaanden bag Skoven. Svend lagde ikke Mærke dertil. Hans Blik var ufravendt heftet paa et Vindue i Slottet, og medens hans Tanker beskæftigede sig med hende, som boede indenfor, svævede Billede paa Billede forbi hans Erindring, saa flygtigt og vexlende som de hvidgraa Skyer forbi den dalende Sol.

Pludselig forjog Virkeligheden alle disse Drømme. Julie aabnede et Vindue og stirrede ud deraf. Ak!

det var neppe Tanken paa ham, der fremkaldte dette triumferende og kokette Smil paa den unge Hofdames Læber, medens hendes mørke, straalende Øine fulgte den Vei, som Lehnsmanden og Kai Lykke havde taget. Den nedgaaende Sol kastede sit gulrøde Skær hen over Slottet og gav hendes fine og blege Træk en varmere Farve. I dette blide og heldige Lys, som afrunder og forskjønner enhver Gjenstand vort Øie møder, forekom hun den stirrende Gjøngehøvding mere henrivende end nogensinde tidligere. I denne Situation laa tillige Billedet af deres Liv og den Plads betegnet, hvori Skjebnen havde stillet dem til hinanden. Hun i Sollyset skuende ned paa ham, han i Mørket, hun tillokkende som Haabet, flygtig som Erindringen, han nedtrykt og fortvivlet. Mellem Begge en dyb og svælgende Kløft, der ofte er bleven fyldt med Blod og Taarer, uden dog derfor at forsvinde.

Svend anede, at han skulde skilles fra hende, og derfor var hun aldrig forekommen ham skjønnere end nu. Fra det Øieblik, vi frygte for at tabe, bliver enhver tidligere Aarsag til Ligegyldighed en Aarsag til fornyet Kjærlighed, siden det saare ofte hænder sig saaledes, at vi først af Andres Mening fatte Værdien af det Gode, vi selv besidde.

Lidt efter forlod Julie Vinduet og gik ned i Haven.

Svend sprang op fra sit Skjul, en feberagtig Heftighed var synlig i alle hans Træk. Han fulgte efter hende. Da han kom ned i Haven sad Frøken Parsberg i et Lysthuus paa en Skraaning af Slotsbakken, fra hvilken man havde Udsigt hen over den lange Moseegn, der fortsætter sig fra Indsøen. Efterat Sneen var tøet bort, havde Mosen med dens blegede Rør, dens visne og gule Græs atter antaget sit eensformige og sørgelige Præg. Julie hvilede tilbagelænet paa en Bænk. Hun saae iveiret ved Lyden af hans Skridt, men blev siddende uden at forandre den skjødesløse Stilling, hun havde valgt. Hun begreb, hvad der foregik hos Svend, og behøvede ikke engang at lægge Mærke til den heftige Stemning, som han skjulte saa slet, thi vi kunne forlade os paa, at om end Kvinden ikke altid er istand til at fatte en Mands Aand, saa veed hun dog bestandig at fatte hans Hjerte. Hun ventede paa at modtage den forestaaende Kamp.

Efterhaanden som Svend kom nærmere, lykkedes det ham at beherske sin Stemning. Deres Øine mødtes, han betragtede hende opmærksomt, men fandt hverken Brede eller Kjærlighed i denne sikre Holdning eller i dette fremmede Blik. Det udtrykte en indre Ro, en fuldkommen Ligegyldighed.

Hvis han havde havt Leilighed til at tænke eller

overveie, vilde det have kunnet sagt ham Alt; men til vor Ulykke overveier Kjærlighed saare sjeldent, den føler blot.

„Jeg kommer," sagde han, „for at erfare Aarsagen til Alt, hvad her foregaaer, thi jeg vil heller fæste Lid til eders Ord end til min egen Frygt og mine egne Øine."

„Og hvad fortalte da eders Frygt, Svend Gjønge?"

„At jeg endnu ikke havde gjort nok, hverken dengang jeg tilforn for eders Frænders Skyld holdt mit Jaord med Ane Marie, at I kunde blive reddet, eller nu, da jeg kommer for at lægge min Konges Gunst og alle Menneskers Bifald for eders Fødder, at jeg kunde være eders Kjærlighed mere værdig. Jeg har vist ikke gjort nok endnu; thi der maa voves Meget for at vinde Meget."

Hans skjælvende Stemme og bedende Blik besad i dette Øieblik mere Veltalenhed end nogensinde før. Men for Julie var denne spildt, og hun svarede:

„Sandelig! I har gjort alt for meget, og da jeg længe følte, at jeg stedse kom i dybere Gjæld hos Eder og aldrig vilde være istand til at forskylde de Offre, I vedblev at bringe mig, saa besluttede jeg ikke at modtage flere."

„Og hvorfor just nu," sagde Svend sørgmodigt og dæmpet, „da jeg nærmer mig til det Maal, jeg

saalænge stræbte efter, nu, da jeg har naaet den Hæder, som I tilforn satte Pris paa?"

„Nei, lad mig tale ud, Svend!" vedblev hun. „Hvorfor just nu, spørger I; fordi det ikke tidligere lykkedes mig at bringe denne Kamp tilende mellem min Pligt og min Tilbøielighed, og fordi jeg agter Eder for høit, til at —"

Hun standsede og syntes at lede efter Ord.

„Tal kun ud," svarede Svend med et veemodigt Smil, „dølg mig Intet, det I kan sige, kan jeg vel høre."

„Fordi jeg agter Eder for høit til at hykle en Kjærlighed, naar jeg ikke længer føler den."

„I sige ikke saa, man elsker enten altid eller aldrig, det fornemmer jeg vel hos mig selv."

Julies Stemme var ikke længer saa sikker og fri som i Begyndelsen, Samtalen havde taget en Retning, som hun ikke ønskede; hun følte, at hun enten havde sagt formeget eller angivet Grunde, der vare lige utilfredsstillende for Svend og hende, og som i Virkeligheden ogsaa lode sig sammenfatte i et langt kortere Begreb.

„Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde elsket Eder," svarede hun.

„Ak nei, Julie Parsberg!" yttrede Svend. „Tal ikke dette Sprog; har end vor hele Fortid kun været Skuffelse, saa lad os idetmindste være sanddru nu, da I

vil, at vi skulle skilles. I har ikke ophørt at elske mig, fordi det stred mindre mod eders Pligt idag end forleden. Kjærlighed har kun til Pligt at være sin Gjenstand tro. I elsker mig ikke mere, fordi I elsker en Anden."

Julies Kinder glødede; den Tilstaaelse, Svend gjorde, havde hun endnu ikke vovet at gjøre sig selv. Blodet foer hende til Hovedet, og hun tilkastede ham et stolt og maalende Blik, medens hun udbrød:

„Hvad vover I at sige?"

„Hvad I vovede at gjøre," svarede han.

„Men jeg forstaaer Eder ikke. Hvad mener I?" vedblev hun i en spodsk og udfordrende Tone.

Denne Spot bragte ham ud af den Fatning, som det havde været hans Hensigt at bevare.

„I elsker en Anden!" gjentog han med skjælvende Læber og et funklende Blik, „dermed vil jeg sige, at I bedrager en Anden, som I har bedraget mig."

Svends Heftighed gjengav Julie hele sin tidligere Overlegenhed.

„Ak nei, Svend Gjønge!" svarede hun med et Skuldertræk. „Jeg har ikke bedraget Eder, jeg bedrog kun mig selv.".

Medens Julie sagde dette, havde hun reist sig fra Bænken, hun hilste ham fornemt og koldt og gik op mod Slottet.

Svend blev staaende nogle Dieblikke og stirrede hen efter hende. Derpaa forlod han Haven og gik tilbage til sit Hjem. Medens al Naturens Poesi syntes at hvile over Slottet og dets Omgivelser i denne stille og fredelige Aften, var han opfyldt af bittre og sørgelige Tanker; medens Himlen glødede og Fuglene sang i Skoven, foregik i hans Indre et af hine betydningsfulde Optrin, for flygtige og for righoldige til at kunne gjengives med Ord. Han beklagede sig selv, det Haab og den dybe og inderlige Kjærlighed, han havde skjænket Julie, denne Blomst, saa straalende og rig paa Farver, saa fattig og blottet for Duft.

VIII.

En Talsmand.

Den næste Morgen mødtes Svend og Ib i Hytten ved Roneklint. Svend stod ved Vinduet og stirrede ud paa Træerne i Skoven. Ib sad ved Bordet og havde udbredt en Mængde trykte Blade foran sig. Af disse Blade, der vare udrevne af en Bog, afklippede han forskjellige Bogstaver, som han derefter satte sammen til Ord og fastklæbede paa et Stykke Papir med Gjær. Han havde taget et af Ane Maries Forklæder paa for ikke at plette sin smukke Uniform, den man nu aldrig saae ham foruden.

Ingen af Gjøngerne talede til hinanden, hvor ubehagelig denne uafbrudte Taushed end forekom Ib. Derimod glede Vagtmesterens Øine gjentagne Gange fra Arbeidet over til Svend og heftede sig sørgmodigt og deeltagende paa Gjøngehøvdingens blege og lidende Træk.

Da Ib endelig fandt denne vedvarende Stilhed for trættende, samlede han de afklippede Blade sammen,

holdt sit Brev hen for Ilden paa Skorstenen for at tørres og udbrød:

„See saa, nu er jeg færdig."

„Hvad er det, Du tager Dig for?" spurgte Svend.

„Jeg danner et Kjærestebrev til den lille Inger, at hun kan tænke paa mig. Vil Du høre, hvad jeg har lagt sammen?"

„Ja."

„Jeg elsker Dig saa inderlig, min kjære, søde Ven! — Det skal jeg skikke hende imorgen, saa bliver hun fornøiet."

Svend svarede ikke.

„Hvor er Ane Marie idag?" vedblev Ib.

„Hun gik ned til Byen iaftes for at vaage over en Syg."

„Aa, lad nu din Sørgmodighed fare, Du! see lidt paa mig, saa bliver Du glad over min kjønne Uniform. Vi To have jo Intet at sørge over."

„Du har maaskee Ret, Ib!"

„Ja, ikke sandt. Hvem er det ellers, der har været Dig imod? Gjorde Kongen og høie Rigens Raad Dig kanskee ikke nok tilgode inde i Kjøbenhavn?"

„Jo, langt over min Fortjeneste."

„Er der da noget i Veien mellem Dig og Ane Marie?"

„Nei."

„Saa maa der da være noget galt mellem Dig og Hende deroppe," tilføiede Ib med et forskende Blik.

„Ak nei."

„Naa det er der ikke," vedblev han, idet Blodet foer ham til Kinderne. „Aa jo, lille Svoger! nu troer Du nok at kunne dølge mig Sandheden, men det gaaer ikke an længer. Skamme Dig maa Du! at vild Fremmede skal have større Tillid til mig end Du. Kongen vovede at gjøre mig til sin Vagtmester, og Du vover ikke at betro mig din Sorg, endskjøndt jeg godt veed Besked om den iforveien."

„Du?" gjentog Svend forundret.

„Ja, jeg vilde blot see, hvormeget Du holdt af mig, derfor lirkede jeg først saa smaat, med List og Behænde; men nu siger jeg for Sandten, at jeg veed mere om den Ting end Du."

„Det var dog meget."

„Aa nei, det er kun saare lidt, hvad Du veed. Men igaar Aftes, da jeg fandt din Huusdør lukket, listede jeg mig op til Slottet for at spørge noget Nyt. Inde i Haven kom den vældige Ridder Kørbitz og Fru Else Reedtz forbi det Sted, hvor jeg laa skjult, og han fortalte Fruen, at han havde staaet bag ved den gamle Lind ved Lysthuset og hørt Alt, hvad der blev talt om mellem Dig og Frøkenen."

Svend vendte sig om mod Ib, hans Bryn trak sig sammen, men han beherskede denne Ytring af Heftighed, satte sig igjen ned paa Bænken og udbrød:

„Naa, saa lad ham have hørt det, det er dog ikke det Værste."

„Nei vist ikke," bemærkede Ib bifaldende, „det var værre, at han lo saa spodsk derover, men det Værste var, at jeg stod paa Spring til at lade ham vederfares en lille Ulykke for sin Historie."

„Du Ib! hvad tænker Du paa?"

„Aa hvad! en Livfuld Bask, ikke andet. Men saa faldt det mig ind, at det ikke skikkede sig for mig som Vagtmester, og mens jeg bar min kjønne Kofte, og derfor lod jeg Skroget fare. Alligevel tænke Du ikke, Svoger min! at det ender saadan."

„Hvad mener Du?"

„Ja, lad det nu være godt," svarede Ib med et Nik og et selvtilfreds Smil. „Hvad jeg mener, er min Hemmelighed, og jeg forstaaer ligesaa godt at gjemme den, som Du gjemmer dine. Jeg gaaer mine egne Veie, og Du kan nu lee af mig, om Du vil, eller lade det være, men siden jeg fik denne Kofte paa, er jeg bleven til et heelt andet Menneske. Ret nu ride vi Sommer i By med Mailøv og blaa Fioler, kan Du mindes, hvad jeg sagde i Vinter, da Du greb mig paa Krybskyttejagt? Der var noget herinde i

mit Bryst, som drev mig til at fare ud i Verden, at synge med Fuglene og lade Solen skinne paa mig; nu er den Lyst gaaet over for en anden. Jeg vil fuldbringe en stor Bedrift, jeg vil virke Noget paa egen Haand for Dig, at Du skal have Fornøielse af din Svoger. Seer Du, lille Svend! deri stikker min Hemmelighed."

„Men siden Du har isinde at virke for mig," yttrede Svend smilende, „saa syntes mig dog—"

„Ikke et Ord mere," afbrød Ib ham. „Du har gjort saameget for mig, at jeg kunde komme frem og blive til noget Stort i denne Verden, nu vil jeg ogsaa gjøre noget for Dig, at din Kjærlighed kan faae Fremgang. — Ja vist!" vedblev han, da Svend atter afbrød ham, „det skal nok lykkes, for hvad jeg har isinde, er noget Nyt af min egen Opfindelse og overmaade fiint udtænkt."

Ib pakkede sit Brev sammen, tog Ane Maries Forklæde af, nikkede til Svend og forlod Stuen. Svend hensank atter i den sløve Følesløshed, hvori han havde tilbragt Dagen.

Samme Eftermiddag saae man Vagtmesteren vandre fra Skoven ned til Jungshoved Slot med lange og drabelige Skridt, stiv Holdning og tilknappet Kofte. Hans venstre Haand laa skjødesløs hvilende paa Kaardehæftet, en Stilling, som han havde afluret

de svenske Høvedsmænd. Foruden Uniformen havde han denne Eftermiddag forøget sin Pynt ved at befæste en lang Heirefjeder i den graa Filtehat, der ligesom Hektors Hjelmbusk „vældigt nikkede foroven“. Hans Ansigt og Holdning udtrykte en høi Grad af Værdighed og Selvtilfredshed.

Da han kom ind paa Vindebroen, standsede han og saae sig omkring. Paa det samme Sted havde han staaet en Vintermorgen og ventet paa Opfyldelsen af Dronningens Løfte.

„Hvor dog Alt har forandret sig“, tænkte han. „Det var her, jeg tøvede i Frygt og bange Forventning; dengang var jeg en uærlig Mand, spottet og haanet, nu derimod“ — han kastede et tilfreds Blik ned paa sin Dragt — „Alle see de paa mig og nikke og lee. Tingene have havt nogenledes Fremgang siden.“

Inde i Gaarden standsede han atter og saae over til Hundehuset, med et Smil og et betydningsfuldt Hovednik, som begge gjaldt Mindet om den Aften, da han frelste Svend. Derpaa skred han op ad Trapperne til Slottet.

Den første, Ib traf, var Ridder Kørbitz, ifærd med at gaa ud. Ib gjorde en stiv og afmaalt Hilsen og udbrød:

„Eders Naade vilde gjøre en god Gjerning, om I skaffede mig Frøkenen itale."

„Hvem er I?" spurgte Kørbitz forundret.

„Kongelig Majestæts Vagtmester," svarede Ib. „Mindes strenge Herre mig ellers ikke?"

„Jeg veed aldrig, at vi have mødtes før."

„Jo engang," svarede Ib smilende.

„Saa!"

„Det var den Dag, hendes høie Naade Dronningen lod Fanen svinge over mit Hoved, formedelst jeg skulde blive mere ærlig, end jeg var tilforn."

„Ak ja, nu husker jeg det. Du hørte jo til Natmændsfolkene."

„Ja!" svarede Ib, forbittret over den Haan, Ridderens Ansigt udtrykte. „Egenlig mødte vi hinanden engang før, men jeg vidste ikke, om strenge Herre holdt af, at jeg mindede Eder derom."

„Naar var det," spurgte Kørbitz gabende.

„Vi gjorde Kammeratskab et Stykke Vei, dengang I vandrede herind i Landet paa Eders Fod og med Randselen over Ryggen. Det var førend I blev Ridder, og førend jeg blev ærlig," tilføiede han med en paatagen Eenfoldighed.

„Og hvad fører Dig idag herop til Frøkenen? Med hende antager jeg da ikke, at Du har gjort Kammeratskab," sagde den slagne Ridder.

„Nei, det er kun et lidet Ærende, jeg skal forrette.“

„Jeg tvivler om, at hun vil modtage Dig. Imidlertid, der kommer hendes Pige, til hvem Du kan forebringe dit Ærende.“

Ib tog et sammenfoldet Papir op af sin Lomme og gik hen mod den indtrædende Pige.

„Jeg vilde saa gjerne tale med lille Piges Jomfru,“ sagde han. „Den strenge Herre der, mener, at det ikke kan skee, men jeg mener jo, om lille Pige blot vil levere hende dette Papir.“

Denne sidste Yttring var bleven opfangen af Kørbitz, som endnu ikke havde forladt Værelset. Ib havde talt tydeligt og med en Sikkerhed, der bragte Ridderen til at studse. Den Ulykkelige anede mindst, at et Menneskes hele fremtidige Tilværelse skulde blive afhængig af disse faa Ord.

Pigen tilkastede Vagtmesteren et venligt Blik og gik. Kørbitz fulgte efter hende.

„Tøv en Kjende, Du!“ sagde Kørbitz, da de vare komne ud i Corridoren.

„Den stakkels Vagtmester sætter al sin Fortrøstning til at faae din Frøken itale. Jeg er ham sær gunstig stemt og vil see at hjælpe lidt paa hans Sag, thi laane Du mig hans Bønskrift, at jeg selv kan bringe det. Tag denne Penge til Vederlag!“

Pigen leverede Kørbitz Papiret og tog Sølvpengen, idet hun bøiede sig og kyssede hans Kappe. Derpaa forsvandt hun. Ridderen traadte hen i en Vinduesfordybning og aabnede Brevet.

Et Udbrud af Overraskelse ledsagede et triumferende og skadefro Smil, idet han atter lagde Brevet sammen. Derefter gik han ind i Julies Værelser.

Imidlertid sagde Ib til sig selv:

„Nu troer han at narre mig, den tydske Ridder! han taler med Pigen og læser mit Brev, men jeg tænkte nok forud, hvordan det vilde gaa, og leverede hende et Brev derefter.“

Da Kørbitz kom tilbage til Ib, viste hans Ansigt forekommende og smilende Træk. „Du kan følge med mig, Vagtmester!“ sagde han venligt, „saa skal jeg føre Dig til Frøkenens Kammer. Jeg lagde selv et godt Ord ind for Dig hos hende.“

„I?“ udbrød Ib forundret.

„Finder Du det saa besynderligt, og kunde man vel gjøre mindre for en gammel Kammerat?“

Ibs Begreb var ikke saa hurtigt, at han strax skulde have fattet den virkelige Aarsag til en saa paafaldende Forandring hos Kørbitz; een Formodning havde han imidlertid altid paa rede Haand, han smilede tilfreds, idet han gik igjennem Corridoren, og sagde til sig selv:

„Det kan jeg da ogsaa takke den rare Vagtmester-koste for. Alle Mennesker ere blevne saa venlige.“

Kørbitz aabnede ham Døren til Julies Værelser. Allerede medens de skrede igjennem Forværelset følte Ib sit Mod synke. Da han saae Frøken Parsberg i det næste Værelse, slog han Oinene ned og vedblev forvirret og undseelig at stirre paa det hvidtavlede Gulv. Hans Kæmpeskikkelse mistede sin Holdning og sank sammen ligeoverfor den blege og spinkle Hof-dame, hvis Hoved neppe naaede op over den høiryggede Egestol, hvori hun havde taget Plads foran Vinduet.

„Naadige Frøken!“ stammede Ib, idet han midt under sin Forvirring dog erindrede at holde Hatten saaledes, at den prægtige Heirefjeder kom tilsyne. „I kjender mig vel ikke mere?“

„Nei min Ven!“ svarede Julie.

„Jeg har ogsaa forandret mig noget i Udseende og især i Klæder siden den første Dag, jeg kom paa Slottet. Dengang tog jeg min Søster Ane Marie ved Haand og førte hende herind, formedelst salig Fru Kirsten, eders Moder, vilde gjøre Ane til eders Terne og gav os Haand og Mund paa, at blive hende et naadigt Herskab.“

Da Ib var kommen saavidt, standsede han, trak Veiret og ledte efter Ord.

„Nu vel," yttrede Julie. „Dette Løfte — finder I maaskee, at vi ikke have holdt det?"

„Aa jo endda, — paa eders Maade," sagde Ib. „I giftede Ane Marie bort med Svend Gjønge."

„Ja."

„Jeg behøver vel ikke at sige, hvordan det gik til og hvorfor denne Ulykke skete?"

„Ulykke?" gjentog Julie.

„Ja, naadige Frøken veed selv bedst Beskeed derom. Men anden Dagen efter kom jeg igjen op paa Slottet og førte min Søster bort. Den første Gang faldt lettere end den anden, Ane kom hertil med et fornøiet Sind og glade Miner, og jeg mærkede mig den Dag med Kridt paa Bjælken i vor Stue. Hun gik herfra i Bedrøvelse og med Taarer paa sine Kinder."

„Det skrev Du vel ogsaa op paa Bjælken i din Stue," yttrede Julie.

„Nei! det skrev jeg op i mit Hjerte."

„Men hvorfor fortæller Du mig alt dette? Lider Ane Marie Nød, og hvormed har hun min Hjælp nødig?"

„Ja vist lider hun Nød," svarede Ib med et Suk, „men for den kan Menneskene ikke hjælpe, hun vil bære derpaa, til de kaste Jorden over hende. Dengang Ane drog sin Vei, da græd I saa bitterligt og sagde: Ak lille Ane! om der nogensinde kommer

en Tid, da jeg mægter at gjøre Dig eller din Slægt noget til Gjengjæld, kan Du være forsikret om at finde en taknemmelig Skyldner i mig. — I sagde, for Dig eller din Slægt, naadige Frøken! og nu er Tiden kommen til at holde eders Løfte, ikke for Ane, men for hendes Mand, for Svend Gjønge. Det var om ham, jeg vilde tale med Eder."

Julie foer op af Stolen. „Hvad siger Du!" udbrød hun heftig. „Du kommer altsaa som Bud fra ham?"

„Aa nei," svarede Ib, idet han med et veemodigt Smil rystede paa Hovedet. „Svend skulde før bede Gudfader om Forlov til at blive stum, end skikke mig herop med Bud til Eder. I kjender ham ikke, som I burde, det fornemmer jeg nok, ikke som hans Venner kjende ham, der kalde ham en Mand, eller som hans Fjender, der kalde ham en Helt, eller som Kongen, der kaldte ham sin kjæreste Søn. Naadige Frøken blive ikke vred, men Svend har ogsaa gjort Eder noget tilgode, og ligesom mod min stakkels Søster har I mod Svend — jeg mener kun," stammede han forlegen, og uden at turde møde disse store, mørke og forskende Øine, der ufravendt dvælede paa ham, „jeg mener, at I ogsaa mod ham har nogen Uret at gjøre god igjen, — en lille Uret," lagde han hurtig til, ligesom for at mildne sine Ord.

„Min gode Vagtmester!“ sagde Julie, „hvis I ønsker, at jeg skal forstaa Eder, maa I tale tydeligere og fatte Eder lidt kortere.“

Ib saae op. Denne haarde og bydende Stemme saarede ham, ligesom vi altid føle os tilbagestødte ved at møde Kulde og Ligegyldighed for hvad der bevæger os. Hans Undseelse forsvandt, og hans bøiede Skikkelse antog en dristigere Holdning. Julie iagttog dette forandrede Udtryk og traadte ham et Skridt nærmere.

„Hvad vil I mig?“ spurgte hun, „og hvorfor er I kommen?“

„Jeg vilde lægge et godt Ord ind for Svend; han sidder hjemme og sørger saa saare.“

„Hvad angaaer det mig?“

„I sige ikke saa, om I bare vilde, blev han nok glad igjen.“

I denne Yttring, hvor ydmygt den end fremkom, saae Julie en Fornærmelse.

„Jeg har Intet med Svend Poulsen at gjøre,“ svarede hun fornemt og afvisende.

Ib betragtede hende alvorligt, idet han svarede: „Naadige Frøken! hvis Svend havde sagt de samme Ord den Aften, han for eders Frænders og eders Æres Skyld gik hen og giftede sig med Ane Marie?“

„Men hvad forlanger I da af mig, Vagtmester? Endnu har jeg ikke forstaaet Eder."

„Jeg tænkte, at det kunde blive godt igjen med Eder og Svend, giv ham blot et venligt Ord, lad det blive, som det har været før, saa synge alle Fugle for ham, og Solen vil skinne i hans Hjerte, som den skinner paa hans Ansigt, istedetfor at han nu sidder og sygner hen og kerer sig om Intet."

„Ah! nu begriber jeg Eder," udbrød Julie smilende og med et Udtryk af Ironi, som Ib var for ringe Kjender til at fatte. „I mener, at jeg skulde gaa til Svend Gjønge?"

„Ja, aa ja!" svarede Ib ivrigt, „han vilde blive sjæleglad derover."

„Dernæst skulde jeg give ham gode Ord, bede ham om Forladelse, hvis jeg havde været saa uheldig at mishage ham. Ikke sandt?"

Ib glemte at svare, medens han forbauset vedblev at stirre paa hende. Han begreb endnu ikke ret, at denne blide og fortryllende Mine skjulte en hjerteløs Spot.

„Det vilde I, at jeg skulde gjøre," vedblev Julie med glødende Kinder og flammende Blik — „Jeg! — Min kjære Vagtmester! Synes Eder dog ikke, at I fordrer noget for meget?"

„Om saa er," svarede han bedrøvet, „da vidste

jeg ikke bedre, jeg holder saameget af Svend og talede af mit Hjertes Eenfoldighed."

„Jeg regner Eder det heller ikke til Last," svarede Julie leende, „men hvad I forlanger, hører virkelig til Umulighederne."

„Ak ja, det faaer da at være; jeg troede, I vilde røres af min Bøn, og at Svend ikke havde forspildt al eders Kjærlighed, siden I dog bestandig vil beholde saamegen Grund til at agte ham."

„Saamegen Grund?" gjentog hun.

„Ja, hvorledes turde vel ellers den naadige Frøken give ham saamange af eders Hemmeligheder at bære? Men I vide vel, hvad I gjøre," vedblev han heftig, „naar I sætte eders Lid til Mænd som os, der ere for ringe til at være eders Lige, I fornemme Folk! men mægtige nok til at holde eders Velfærd og Liv i vore Hænder."

„Virkelig?"

„Ja, som Svend og jeg gjøre."

„Men der fortæller I jo noget aldeles Nyt, og truer mig tillige."

„Nei," svarede Ib rolig, „jeg er kun kommen for at bede og gaaer min Vei igjen, ret nu, da jeg seer, at det ikke fremmer mig noget,"

„Og dette Brev?" sagde Julie, idet hun tog Papiret, som Kørbitz havde bragt hende.

„Nu ja," svarede Ib ligegyldig. „Det var et Middel til at komme herind. „I holde det ikke for videre."

„Hvorledes er det kommet i eders Hænder?"

„Som jeg sagde," svarede Ib, „Skjebnen føiede det saa, at jeg og Mine skulde blive Herrer over alle eders Hemmeligheder, og Brevet der beviser kun, at han, som I nu skjænker, hvad der tilhører Svend, tilforn har villet lade sig nøie med en langt Ringeres Gunst, uden dog at kunne naae den."

„En Ringere?" gjentog Julie med en Heftighed, som det kostede hende megen Møie at beherske.

„En fattig Tjenestekvinde. Hun afslog hans Bønner og Løfter og Eder, fordi hun bedre end Svend vidste, at det kun volder Fortræd og Kummer, hvergang vor Stand slutter sig til eders."

„Hvem var det?"

„Min Søster. Hun tjente som Madmoder paa en af Kai Lykkes Gaarde, og var ærbar af Sæder og kjøn at see til. Saa beilede Kai Lykke til hende i Løndom med Skjenk og fagre Ord, og da hun ikke vilde fremme hans Villie, jog han hende bort fra sin Tjeneste. Den stakkels Pige! hun var saa from, og hvert et Menneskes Ulykke gik hende til Hjerte, derfor kunde hun heller ikke ret trives hernede, og Vorherre var ogsaa saa god at løse op for hende."

„Og I har endnu flere Breve?“ spurgte Julie.

„Aa ja,“ svarede Ib, idet han aabnede sin Kofte og fremtog den Pakke, som han havde omtalt til Ane Marie, da han fortalte hende Søsterens sørgelige Endeligt. Blandt disse udsøgte han et, der var mærket med et rødt Kors, og leverede det til Julie.

„Her seer I et Brev, som betyder end mere end det første.“

Julie læste Brevet.

Det var hint for Kai Lykkes senere Skjebne betydningsfulde Brev, hvori han ligesaa letsindigt som hensynsløst søgte at give sin forsmaaede Kjærlighed større Betydning ved at prale af tidligere Lykke, og at ikke engang Landets mægtigste Dame havde nægtet den Gunst han søgte hos Soffi Abelsdatter.

„Naadige Frøken fatter vel, hvem Capitainen mener, og begriber ogsaa, hvordan det vilde blive modtaget af den høie Frue.“

„Jeg begriber, at det vilde koste Dig dit Liv, hvis det skeete.“

„I mener vist hans Liv,“ svarede Ib. „Jeg tænkte mig det Samme; hans Liv som eders Ære ligge begge i vore Hænder.“

„Men jeg beholder dette Brev,“ udbrød Julie pludseligt og lagde sin hvide Haand over det.

Ib traadte hende et Skridt nærmere og sagde: „Nei, Frøken! det vil I aldrig gjøre."

Han ledsagede disse Ord med et bestemt og truende Blik og lagde sin brede Haand ovenpaa hendes.

Julie drog sin tilbage.

„Det behøves ikke heller," yttrede han og skjulte Brevet i sin Kofte. — „Jeg har forvaret dem hidtil og kan gjøre det endnu. Det var ikke paa den Maade, jeg tænkte at overtale Eder."

„Og hvad har Du da isinde at gjøre med disse Breve?"

„Jeg vil gjemme dem troligt," svarede han smilende, „og hvergang jeg seer dem, skal det rinde mig ihu, at Afstanden mellem os endda er kortere, end I Mægtige mene."

„Nu vel," sagde Julie beroliget, „den Triumf vil jeg lade Dig, men glem ikke dit Løfte. Kløgtig er Du, som jeg idag har erfaret, derfor vil Du selv kunne udregne, hvad der er meest værd, dit Liv eller din Taushed, det ene vil i Sandhed bero paa det andet."

„Vær I kun rolig," svarede Ib. „Min Tunge har aldrig kjendt Veien til mit Hjerte, som de sige ovre paa Alheden. — Giver I mig slet ingen Hilsen at bringe til Svend, ikke et eneste venligt Ord?"

„Jo, Vagtmester! Bed ham at hilse sin Hustru fra mig.“

Da Ib kom udenfor, fandt han Kørbitz siddende paa en Stol i Forværelset, tilsyneladende ivrigt beskæftiget med Arild Hvidfeldts Krønike, som dog ikke forhindrede, at han jo havde hørt hele Samtalen, der blev ført i det næste Værelse. Idet Ridderen fulgte Ib ind til Frøkenen, lod han nemlig Døren til hendes Værelse blive staaende paa Klem og belurede dem, for at komme paa Spor efter den Hemmelighed, som Kai Lykkes Brev allerede havde givet ham Nys om, og hvorved han blot søgte en længe savnet Leilighed til at ydmyge sin Rival, uden at ane, af hvad Natur eller hvor vigtig denne Hemmelighed kunde være.

„Naa Vagtmester!“ udbrød han, da de kom ud i Corridoren, „har I nu forrettet eders Ærende hos Frøkenen?“

„Ja og nei, Eders Naade! som man tager det.“

„Da skal man ikke kunne laste Eder, om det ikke faldt ud, som I ønskede, for I talede min Tro godt for Jer.“

„Saa Eders Naade hørte, hvad der blev sagt?“

„Ja, hvor kunde man Andet? Det var næsten ikke muligt at læse et Ord i den rare Krønike, saa høit som I talede.“

Ib tilkastede Ridderen et mistroisk Blik.

„Saaledes fik jeg da at vide, at Vagtmester gjemmer paa nogle Breve fra min kjære Ven, Capitain Lykke."

„Eders Naade veed da ogsaa Besked om Alt," sagde Ib smilende.

„For hans Skyld vilde jeg nødigt, at disse Breve skulde komme videre."

„Jeg troer heller ikke, det var ham tjenligt," svarede Ib.

„Han er saa letsindig, den gode Capitain."

„Ja vist, og saa uforsigtig."

„Lad os gjøre en Handel, min gode Vagtmester!"

„En Handel?"

„Ja, som to gamle Kammerater handle."

„Aa nei, derved vilde naadige Herre have Fordelen alene paa sin Side."

„Hvorledes det?"

„I viser mig saa megen Gunst, at jeg derover vilde give efter i enhver af mine Fordringer."

„I er en ædel Sjæl!" sagde Kørbitz og rakte Ib Haanden.

„Lader os heller bære os ad som to Fremmede, siden man i Handel kun pleier at søge sin egen Fordeel," vedblev Ib trosskyldig.

„Som I vil."

„Hvorom meente den naadige Herre ellers, at vi skulde kjøbslaa?"

„Om min Vens Breve. I lader mig faae dem alle tilsammen, og jeg betaler et Guldstykke for ethvert Brev."

„Naadige Herre! I er for ædelmodig og vilde tabe formeget ved den Handel, desuden har jeg besluttet aldrig at skille mig ved disse Breve."

„Hvorfor?"

„Og hvorfor vil I kjøbe dem?"

„For ikke at volde Capitainen Ulykke, om de kom i Andres Hænder."

„Nei, saa synes jeg dog bedre om at forvare dem selv."

„Men hvorfor, min kjære Vagtmester og gamle Kammerat?"

„For ikke at volde Capitainen Ulykke, om de kom i eders Hænder."

Efter disse Ord gjorde Ib smilende en dyb og ærbødig Hilsen for Ridderen og gik ned af Trapperne.
